

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

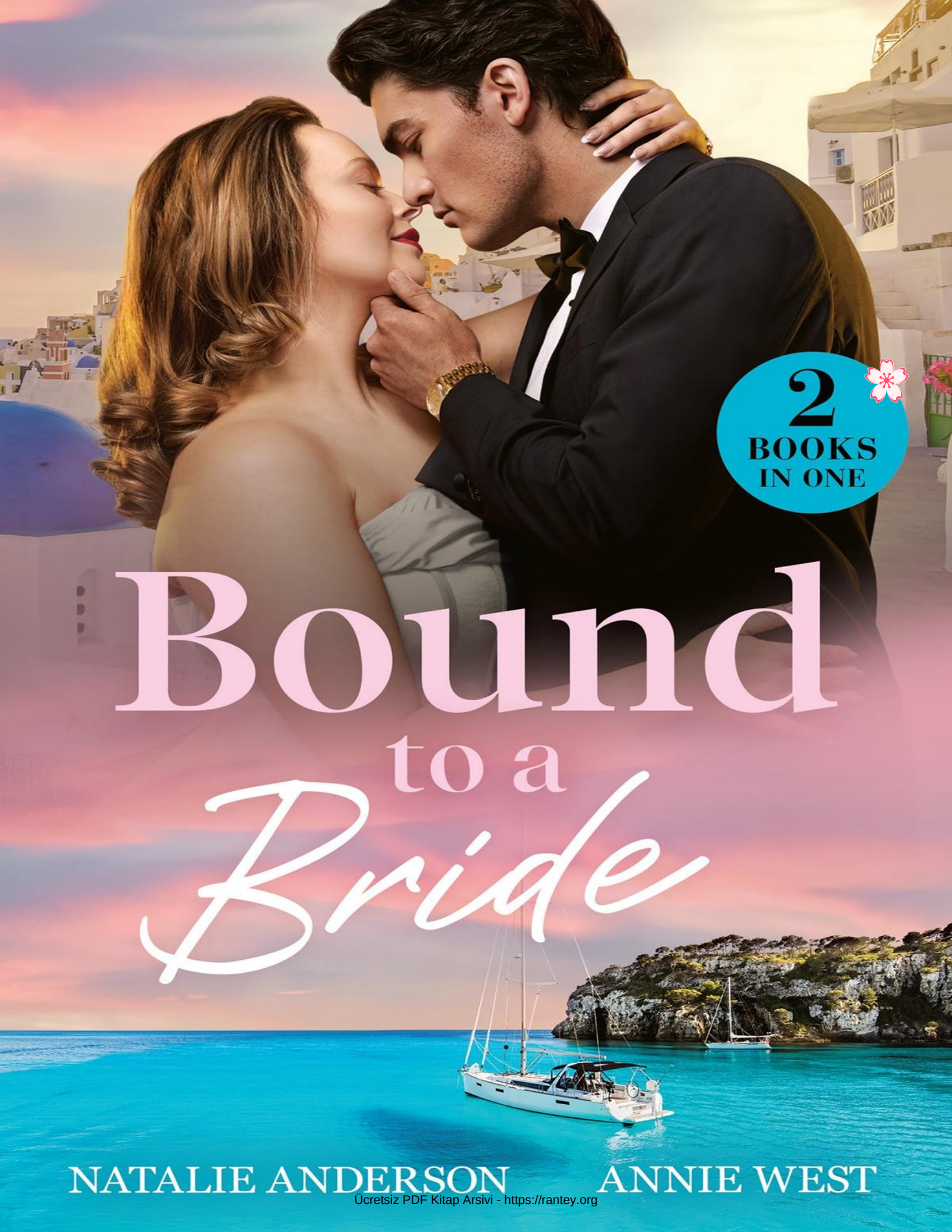
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2
BOOKS
IN ONE

Bound to a *Bride*

NATALIE ANDERSON

ANNIE WEST

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YAZAR HAKKINDA

USA TODAY'in en çok satan yazarı **Natalie Anderson**, ışıltılı espriler, ateşli sahneler ve moral verici sonlarla dolu duygusal çağdaş aşk romanları yazıyor. Güçlü kahramanlar ve kendi iyilikleri için fazla seksi olan kibirli alfa erkeklerle kaçmak isteyen okuyucular için mükemmel bir seçim. Yazmadığı zamanlarda Natalie, dört çocuğu, üç kedisi, iki akvaryum balığı ve bir köpeği ile uğraşıyor... ve günün sonunda kocasıyla kanepede birbirlerine sarılarak yatıyor. Onu natalie-anderson.com adresinden takip edebilirsiniz.

Annie West, hayatının büyük bir bölümünü, kahramanlarına en iyi türden sorunlar çıkaran karizmatik kahramanları yoğun bir şekilde incelemekle geçirmiştir. Yan iş olarak, ne zaman fırsat bulsa, canlı şehirlerden çöl kamplarına ve masalsi kalelere kadar romantizm için uygun yerler araştırmaktadır. Annie, kahraman kocasıyla birlikte, kumlu plajlar ve muhteşem şarap bölgeleri arasında, Avustralya'nın doğusunda yaşamaktadır. Yazmayı, ev işlerini ertelemek için mükemmel bir bahane olarak görmektedir. Onunla iletişime geçmek veya haber bültenine katılmak için annie-west.com adresini ziyaret edin.

KİTAP LİSTESİ

Natalie Anderson'ın Kitapları

Mills & Boon

Kralın Onu Talep Ettiği Gece
Patronun Çalınan Gelini
Tek Gecelik Mirasçım

Milyar Dolarlık Noel İtirafı

Patronunun Noel Bebeğini Taşımak

Masum Kraliyet Kaçakları

Kralın İmkansız Varisinin Tahtını
Geri Almak İçin Dönüşü

Milyar Dolarlık Bahis

Milyar Dolarlık Flört Oyunu

Uygun Eşler Kulübü

Altar Düzenlemeleri Patronun
Bebeği Edinimi

Annie West'in Kitapları

Mills & Boon

Çöl Kralı Eşini Bulur Kaçak
Sindirellasını Geri Kazanmak
Yunanlı'nın Bebeği Onları Yeniden
Bir Araya Getirir
Hizmetçi ve Kasvetli Milyarder Evliliklerini
Kurtarmak İçin Dokuz Ay
Son Dakika Çöl Kraliçesi
Onları Bir Araya Getiren Hamilelik Bombası

*İmzalandı, Mühürlendi, Evlendi
Bilinmeyen Kraliyet Bebeği
Varis İçin Çan Çalıyor
Kraliyet Emriyle Kraliçe*

Daha fazlasını millsandboon.co.uk adresinde
keşfedin.

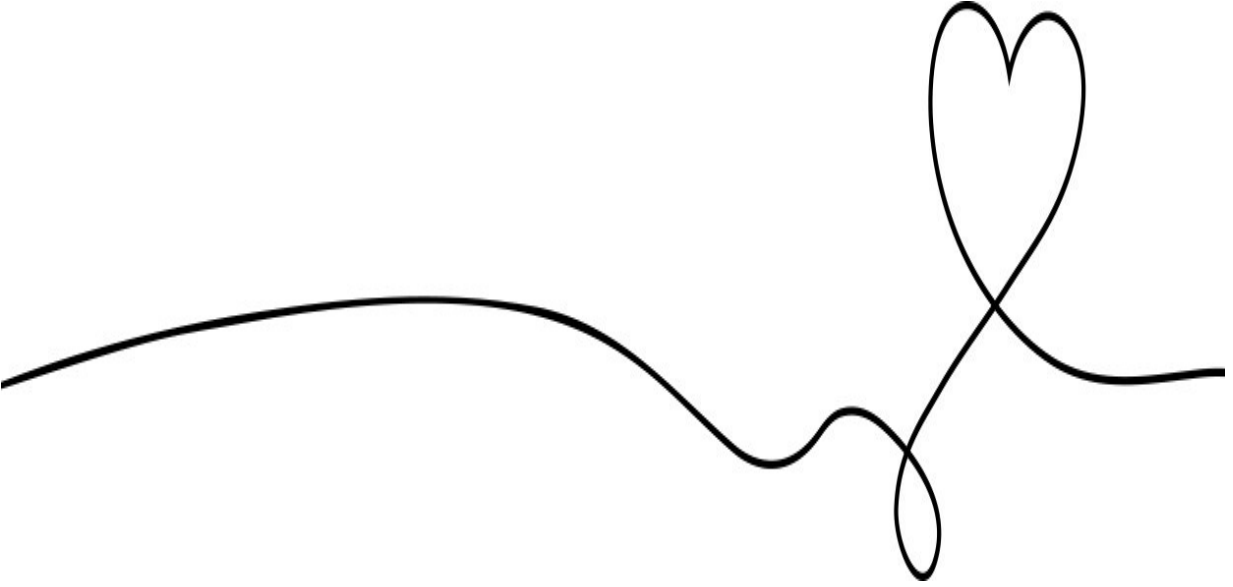
MILLS & BOON

Okumaya başlamadan önce, neden üye olmuyorsunuz?

Bu Mills & Boon kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Özel indirimler, özel teklifler ve yarışmalar hakkında bilgi almak istiyorsanız, bugün e-posta bültenimize kaydolun!

KAYDOLMAK İSTİYORUM!

Mills & Boon e-postalarını tamamen ücretsiz olarak alabilirsiniz ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Bir Gelinle Bağlı

Natalie Anderson

Annie West

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

ISBN-13: 9780008940621

Gelinle Bağlı © 2025 Harlequin Enterprises ULC.

Greek Vows Revisited © 2025 Natalie Anderson

Stolen Pregnant Bride © 2025 Annie West

Büyük Britanya'da 2025 yılında yayınlanmıştır

Mills & Boon, *HarperCollinsPublishers* 1 London Bridge Street, Londra, SE1 9GF

Her türlü şekilde kısmen veya tamamen çoğaltma hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu baskı, Harlequin Enterprises ULC ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusal olup, gerçek hayatta yaşayan veya ölmüş kişilerle veya gerçek yerler, işyerleri, mekanlar, olaylar veya vakalarla hiçbir ilgisi yoktur. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabı yalnızca kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazlarınıza (her biri "Lisanslı Cihaz") indirip yüklemek ve Lisanslı Cihazınızda bu e-kitabın metnine erişmek, görüntülemek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez hak ve lisans verilir. Bu eylemlerin herhangi birinin, geçerli yasaların zorunlu hükümleri uyarınca izin verildiği ölçüde hariç olmak üzere, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, başka bir dosya formatında kullanılmak üzere çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, çevrilemez, dönüştürülemez veya uyarlanamaz, kamuya açıklanamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sistemlere aktarılamaz.

® ve ™, ticari marka sahibi ve/veya lisans sahibi tarafından sahip olunan ve kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar, Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazar Uyum Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça

4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

www.millsandboon.co.uk

OKUYUCULARA NOT

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
- Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
- Yazı tipi değişikliği
- Hizalama değişikliği
- Metni sese dönüştürme

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kitap Listesi](#)

[Başlık Sayfası Telif
Hakkı](#)

[Okuyuculara Not](#)

[Yunan Yeminleri](#)

[Yeniden](#)

[Adanmışlık Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On birinci](#)

[Bölüm On ikinci](#)

[Bölüm On üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[dördüncü Bölüm](#)

[Çalınan Hamile Gelin](#)

[Adanmışlık Birinci](#)

[Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm On](#)
[birinci Bölüm On](#)
[ikinci Bölüm On](#)
[üçüncü Bölüm On](#)
[dördüncü Bölüm](#)
[On beşinci Bölüm](#)
[Epilog](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Yunan Yeminleri Yeniden

Natalie Anderson

Binti, araya girip beni ciddi bir el yazması stresinden kurtardığın için çok teşekkür ederim. Sana sonsuza kadar minnettar kalacağım!

BİRİNCİ BÖLÜM

BETHAN EAGLE, dostça ve kararlı arasında tehlikeli derecede hassas bir noktada gülümsedi ve içinden dördüncü yüzüncü kez kendine kızdı. *Asla* evet dememeliydi. Evet dediği anda pişman olmuştu ve o andan beri, özellikle de akşam yemeği boyunca pişmanlığını sürdürmüştü. Hızlıca kurtulmayı ummuştu, ama yanındaki adam, tamamen nazik ve ürkütücü olmayan bir şekilde, onu eve güvenle götürmek için ısrar edecek kadar eski kafalıydı. Dürüst olmak gerekirse, bu durumu daha da kötüleştiriyordu; onun beceriksiz bir başarısızlık olması onun suçu değildi. O çok daha iyisini hak ediyordu.

Araba kaldırıma yanaştığında gülümsemesi titredi. "Beni kapıya kadar geçirmene gerek yok..."

Ama adam çoktan arabadan inmiş ve kapısını açmak için arabayı çevirmişti. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler, gerçekten gerek yoktu." Bethan

Çantasını önüne tuttu ve bir ayağından diğerine ağırlığını vererek kaçma dürtüsüyle mücadele etti. "Ev arkadaşım içeride, beni bekliyor. Yeni işinde geç saatlere kadar çalışıyor ve aynı zamanda beni de takip ediyor çünkü ben..."

Asla çıkma.

Tabii ya, Kaptan Bariz arıyor — kısa sürmesine rağmen tüm zaman boyunca aşırı gergindi — tatlıyı ve yemek sonrası içkileri reddetti ve dansa kesin bir "hayır" dedi.

"Meşguldüm," diye gereksiz bir ekleme yaptı. "Çok işim var ve..."

Ve ağzını kapatamıyordu — endişeyle gereğinden fazla konuşuyor ve bu etkileşimi uzatıyordu, oysa tek istediği tekrar yalnız kalmaktı. Aptaldı. Ve hazır değildi. *Hiç hazır değildi.* Bu geceki sınav bu gerçeği pekiştirdi. Arkadaşları Elodie ve Phoebe

tekrar çıkmaya hazır olabilirlerdi, ama Bethan resmen üçlüdeki ömür boyu yalnız olan kişi olacaktı.

"Boş ver." Sonunda konuşkanlığını kontrol altına alabildiğinde zayıf bir gülümsemeyle. "Ama içeri girsem iyi olacak."

Sabırlı beyefendi randevusu ona rahat bir gülümseme attı. "Bu gece seninle tanıştığıma memnun oldum Bethan, umarım bunu bir ara tekrar yapabiliriz."

Gerçekten mi? *Neden?* O pek de iyi bir arkadaş olmamıştı. Bir konudan diğerine atlayarak konuşmuş ve yemeğine neredeyse dokunmamıştı, kelimenin tam anlamıyla yerinde duramamıştı. Yutkundu, adamın muhtemelen sadece nazik davranmaya çalıştığını anladı. "şey..."

Adamın gülümsemesi derinleşti ve arabaya doğru geri adım attı. "Hazır olduğuunda beni ara."

O, ona dokunmaya çalışmadığı için minnettar bir şekilde nefes verdi. Evet, bu bir "iyi geceler öpücüğü" türünde bir randevu değildi, kesinlikle "kahve içmeye gel" türünde bir randevu da değildi. Ama o, bunu açıkça söylemesine gerek kalmadan onun bunu anladığını takdir etti.

Tabii ki anladı. Sadece kibar davranıyordu, hatırladın mı?

O arabaya geri bindi ve araç paylaşım şoförü motoru yeniden çalıştırdı. Bethan ise kısa yolu geçip kapıya doğru yürümeye başladı. Evet, artık biliyordu. O adam nazikti, tam da çıkması gereken türden bir adamdı. Son derece çekici. Son derece kibar. Kendi istediğini elde etmeye alışkın, doğaüstü bir g gibi davranan biri *değildi*. Onu yoluna sürükleyip, başı dönene kadar döndüren ve sonra da işini bitirir bitirmez onu bir kenara atan insan formunda bir kasırga değildi. Bu gecenin randevusu hiç de öyle bir adam değildi. Tatlı, özenli ve güvenli biriydi. Sorun, onun ona karşı *hiçbir* tepki vermemiş olmasıydı. Bütün gece hissettiği tek şey, onun gitmesiyle gelen rahatlamaydı. Bunun ötesinde, ii ölmüştü — neredeyse iki buçuk yıl önce tanıştığı tekil bir doğa gücü tarafından yok edilmişti. Sadece tanışmakla kalmamış, *evlenmişti*. Evet, aptal olduğu için, onun tüm romantik geleceğini mahvetmesine izin vermişti. *Hayır*, zihninde dzelitti. Mahvolmamıştı. Sadece *henüz* iyileşmemişti. Bu gece için *henüz* ok erkendi. Hepsi bu.

Arkadaşı Phoebe'nin sahibi olduğu zemin kattaki dairenin kapısına ulaştı. Bethan, Phoebe'nin onu evine davet ettiği ve bu ayrıcalık için çok az kira ödediği için sonsuza kadar minnettar olacaktı. Onunla patronu Elodie aracılığıyla tanışmıştı ve üçü kısa sürede yakınlaşmıştı, bunun bir nedeni de aralarında güçlü bir bağ olmasıydı: kalp kırıklığı. Her üçünün de felaketle sonuçlanan evlilikleri vardı. Elodie ve Phoebe iyileşme sürecinde daha ilerlemiş olsalar da, Bethan'ın henüz geçmişini konuşmak istememesine saygı duyuyorlardı. Destekleyici ve akıllıydılar ve Bethan'ın hayatını, yalnız ve kötü kızlarla dolu okul yıllarından çok farklı hale getirmişlerdi. Aile gibi olmuştu aralarında — aptalca, gençlik hayallerindeki idealist, mükemmel aile değil, ama *gerçek bir aile*.

şimdi arabanın uzaklaştığını duydu, ama ortaya çıkan sessizliğe rağmen gerginliği azalmadı. Bütün gece, birinin onu izlediğine dair tuhaf bir hisse kapılmıştı ve bu kesinliği kafasından atamamıştı. Muhtemelen aşırı öz bilinçli davranıyordu — yıllardır ilk kez bir randevuya çıktığı için herkesin onu izlediğini düşünüyordu. Aslında bu onun ilk randevusuydu, çünkü eski sevgilisiyle hiç randevuya çıkmamış, sadece yoğun bir ilişki yaşamıştı. Tanıştıkları andan itibaren tamamen ona aşık olmuştu. Ama o tedirginlik daha da keskinleşti ve arkasına bakarak sokağın boş olmasını bekledi.

Büyük siyah bir SUV, dairesinin karşısına çapraz olarak park edilmişti. Daha önce fark etmemişti ama ona kaşlarını çatarak baktığında, arka yolcu kapısı açıldı. Uzun bacaklar ortaya çıktı ve uzun boylu bir erkek, avcı gibi zarif bir şekilde ortaya çıktı.

Bethan'ın kalbi sıkıştı. Ciğerleri burkuldu. Ama asıl belirleyici olan, aşırı düşünen beyninin tamamen çökmesiydi. Kelimeler kayboldu. Aklı sonsuza kadar felç oldu. Ares Vasiliadis gölgelerden çıkıp ona doğru yürürken, Bethan zar zor ayakta durabiliyor ve sadece ona bakabiliyordu. Sokak lambasının aşağı doğru parıldayan ışığı onun kimliğini doğruladı, ama Bethan onun silüetini gördüğü anda kim olduğunu anlamıştı. Hâlâ bir doğa gücüydü. Hâlâ her zamanki gibi büyüleyiciydi, daha doğrusu, sersemleticiydi. Hâlâ zayıf ve esnekti ve o siyah takım elbise ile parlak beyaz gömleğin, onun boyuna ve genişliğine kusursuz bir şekilde uyması için özel olarak dikildiğini biliyordu.

Nötrleşmiş beyninden gelen zayıf çığlıklara rağmen, ona bakmaya devam etti. Hafif sakalları, keskin hatlarını vurguluyordu.

Elmacık kemikleri. Gri-mavi gözleri, belirgin kaşlarının altında parıldıyordu. Uzun burun. Geniş ağız. Kemik yapısı, Michelangelo'nun kendisi tarafından şekillendirilmiş gibi kusursuzdu. Onun yürüyen bir Yunan tanrısı olduğunu söylemek klişe olurdu, ama gerçekte bu adam, *gerçek* bir Yunan tanrısından sonra en iyi şeydi. Ares, milyarlarca dolarlık bir nakliye magnatıydı; devasa bir ticari filo, toplu taşıma feribotları ve kendisi gibi playboylar için mega yatlar ile denizlerin her alanını kapsayan büyük bir şirketin kontrolörüydü. Güçlü çeneli. Güçlü kollu. Her şeyi güçlü. Onun gücüyle ilgili çok *özel* bir anı onu sarsarken kasları titrediydi. Güçlüydü. Herkes tarafından saygı duyuluyordu. Herkes tarafından isteniyordu. *Özellikle de* o tarafından.

Tanıştıkları gün, o soluk gri bir tişört ve yırtık şort giyiyordu ve o, onun saatinin dünyada sadece on tane bulunan el yapımı ve kelimenin tam anlamıyla paha biçilmez bir saat olduğunu bilemeyecek kadar beceriksizdi. Ama bu gece, parlak ayakkabılarından mükemmel takım elbisesine ve o saate kadar, giysileri gülünç derecede zenginlerin sessiz lüksünü simgeliyordu. O, eski tişört ve şort giydiği zamanlarda bile, her zaman onun liginin çok ötesindeydi. O zamanlar bunu bilmesi gerekirdi, ama zayıf, ahlaksız, arzularının esiri olan bedeni ona hükmetmişti. Sadece onun cazibesine değil, kendi çılgın romantik fantezilerine de boyun eğmişti. Başka bir deyişle, tam bir aptal olmuştu.

O zamandan beri kendini geliştirmeye çalışıyordu. Yıllarca onu aklından çıkarmaya çalışmıştı ama gerçek şu ki, bu gece bütün gece aklında o vardı. Ondan ayrıldığından beri ilk kez başka bir erkekle çıkmıştı. Başka biriyle tanışıp tanışamayacağını görmek için bir denemeydi bu. Başka birine dokunmak isteyip istemeyeceğini görmek için. İki yıldan fazla bir süredir kendini izole etmişti. Bu geceki randevusunda evli olduğunu kesinlikle söylememişti. Aslında hala evliydi. *Ayrılmıştı*. O süre boyunca Ares ile hiç iletişim kurmamıştı. Onun hakkında ve olanlar hakkında pek bir şey bilmeseler de, Elodie ve Phoebe, Elodie'nin bu durumdan kurtulmasına yardımcı olmak için, zararsız bir randevuya çıkmasını teşvik etmişlerdi. Hayatına devam etmeye çalışırken yanlış bir şey yapmamıştı — aslında, gerçekten, derinden, çaresizce bunu istiyordu.

onu unutmak için. Ama açıkça görülüyor ki, hala unutamamıştı. Tabii ki bunu *asla* bilemeyecekti.

Uzun bacakları sayesinde her adımda önemli bir mesafe kat edebiliyordu. Birkaç saniye içinde tam karşısına gelmişti. Bethan titrek bacaklarını kilitledi. Nasıl daha da yakışıklı olabilirdi? Yüz hatları nasıl daha da keskin olabilirdi? Öfkesi kabardı. Adam sadece yakışıklı olmanın ayrıcalığına sahip değildi, aynı zamanda parlak bir zekaya, kibirli olmanın avantajına ve hepsinden önemlisi, zenginlerin üstün haklarına da sahipti. Durdurulamazdı, *her şey* ona altın tepside sunuluyordu. *Özellikle* de Bethan.

"Güzel bir gece geçirdin mi, Bethan?" Sesi kesik kesikti, soğukkanlıydı ama parıltıyan bakışları yoğun bir şekilde ona odaklanmıştı.

O, iradesinin gücüyle sakinliğini korudu ve onun üzerinde ne kadar şiddetli bir etki yarattığını ona göstermedi. Hala. *Her zaman*. O ilkel, ham çekicilik kemiklerine kadar işliyordu. Vücudunun aptallığına inanamıyordu — bu adamı *tanımıyor* muydu?

Oh, evet!

Tabii ya. İncil'deki anlamından daha fazlasıyla, onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordu: soğuk kalpli ve umursamaz. O bir yalancıydı ve insanları kullanıyordu. Cevap verebilecek kadar aklını toparlamak için çabaladı ve boş hormonlarını dondurmaya çalıştı.

"Ares." Bir an durakladı, sesinin ne kadar sakin çıktığına kısa süreli bir memnuniyet duydu. "Şehre geldiğini bilmiyordum."

Sanki onu en son görmesinden bu yana iki yıldan fazla zaman geçmemiş gibi. Bir haftalık evliliklerini bitirmesinden bu yana. Çok ileri götürdükleri fırtınalı aşklarını.

"Belli ki değil."

Öfkesi alevlendi. Evde onu özleyerek beklemesi mi bekleniyordu? Çok uzun zamandır tam da bunu yaptığı halde. Sanki umurunda da varmış gibi.

Mesele de buydu. O hiçbir zaman gerçekten umursamamıştı. Onu aldatmıştı. Aldatan oydu. Çünkü bu onun için bir aşk değildi. Sonuçta onunla hiçbir ilgisi olmayan, hesaplı bir plandı. O sadece bir araçtı, onun baştan çıkarmasının bir anlamı olduğuna inanan saf bir aptaldı.

"Hayal kırıklığı yaratan bir randevu muydu?" Zaten belirgin olan çenesinin kenarı, kasları gerilince daha da keskinleşti. "Onu içeri davet etmedin."

Hayır. Ares Vasiliadis, onun hayatına davet ettiği tek erkekti. Ama onun ilk sevgilisi olduğunu bilse de, hala *tek* sevgilisi olduğunu bilmesine gerek yoktu. Artık onunla hiçbir ilgisi yoktu ve onun özel hayatına burnunu sokmaya hakkı yoktu.

"Beni mi izliyordun?" diye soğuk bir sesle sordu. Ağzını sıkı sıkı kapattı.

Şüpheleri alevlendi. "Bütün gece mi?"

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden izlesin ki? Aniden, içgüdülerinin doğru olduğunu anladı, ama *onun* buna hakkı yoktu . dönüş gelmeye geç gece gece, habersiz ve beklenmedik. Heyecan öfkeyle savaşıyordu. Neden yapmıştı bunu, ne *düşünmüştü* ki? Öfke galip gelince ona doğru adım attı ve öfkesi kükredi.

"Kiminle vakit geçirdiğim seni ilgilendirmez."

"Hayır mı?" Başını eğdi ve yavaşça kurt gibi sıırttı. "Bunun beni ilgilendirmediyini mi düşünüyorsun?"

"Hiç de değil." O, ateşle oynadığını bildiği için gerildi, çünkü o duygu parıltısını fark etmişti.

"Ama elbette ilgilidir," dedi adam yumuşak bir sesle. "Sen Bethan Vasiliadis'sin, benim kaçak karım."

Ares, yumruklarını saklamak için değil, onu yakalamak, kendine çekmek, ona baskı yapmak için ellerini ceplerine soktu.

—
Hayır. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Yapmak istemiyordu. Kesinlikle yapmak istemiyordu.

Onlar bitti. Yıllardır bitmişlerdi. O, onun görmek istediği son yüzün kendisi olduğunu bilerek kendini hazırladı. Gözlerindeki zar zor gizlenen nefretine alışmıştı. Bu bakış, bankadaki paradan daha fazla kez karşılaştığı bir bakıştı. On üç yaşından beri onu besleyen soğuk öfkeyi kullanarak, sadakatsiz babasının ailesine zorla kabul ettirilen istenmeyen gayri meşru çocuk olarak kalakaldı. Reddedilme karşısında her zaman olduğu gibi dıştan etkilenmemiş gibi görünecekti.

Ama Bethan'ı uzun zamandır ilk kez yüz yüze gördüğünde, ona bakmaktan kendini alamadı. Cebindeki Venüs. Nasıl olur da hatırladığından daha da güzel olabilirdi? Yoksa sadece, onun her zaman, onun için yaratılmış gibi görünen bol kıvrımları, yumuşaklığı ve dudakları ile yürüyen bir bereket sembolü olduğunu hatırlamamaya çalışmış mıydı? Onunla, ağzıyla, parmaklarıyla, penisıyla sahip olmak için yaratılmış gibi görünen dudakları. Aklını anında dolduran fanteziler pis ve ahlaksızdı. Onunla ve onun muhteşem ağzıyla ne yapardı? Tekrar. Şimdi...

Hayır. O bunu bir daha asla yapmazdı. Yapmak istemiyordu. Kesinlikle yapmak istemiyordu.

"Senin soyadını almak için gerekli evrakları hiç tamamlamadım," dedi keskin bir sesle. "Ve ben senin eski karınım."

Dört saniye nefes al. Dört saniye nefesini tut. Dört saniye nefes ver. Dört saniye nefesini tut.

dört saniye tut.

Doktor buna kutu nefes alma diyordu, kendini merkezlemek, nabızı hızlandığında

. Henüz kalp rahatsızlığı yoktu. Sadece stres seviyesini düşürmesi gerekiyordu. Biraz daha az çalışmalıydı. Sorunlarını çözmeliydi. Bethan kesinlikle bir sorundu. Aslında, onun etkisi felaket boyutundaydı. Görünüşe göre, en büyük hatası bir yana, hala onun fiziksel zayıflığıydı. Yıllar boyunca birçok hata yapmıştı ama hiçbirini, karşısındaki bu çekici kadının yarattığı büyük karmaşa gibi değildi. Neden ona bunu yaptığını bilmiyordu. Neden o? Neden hep o? Bu sefer buna boyun eğmeyecekti. Ona yirmi dört saat verin, her şey bitecekti. Sonsuza kadar.

"Evrak işlerinde iyi değilsin, değil mi?" diye mümkün olduğunca küçümseyici bir şekilde cevap verdi, çünkü onun bundan nefret ettiğini biliyordu. "Yasal adın gerçekten Bethan Vasiliadis. Ve kanun nezdinde hâlâ benim karımsın."

Onun kaçak, yakında eski olacak, çoktan eski olması gereken... *karısı.*

Kulaklarında çınlayan kalp atışları yüzünden duyamıyordu, aylardır söylemediği kelimeyi ikinci kez ağzından çıkardığında ve dört sayısını sayamadığına da emindi. Bu gece başka bir adamla dışarı çıkan karısı. Dişlerini sıktı, boğazının arkasında acı bir his yanıyordu. Umursamıyordu.

Bethan'ın ceylan gözleri büyüdü ve dolgun dudakları aralandı. Elbette şaşırmamıştı, değil mi? Artık naif olduğunu iddia edemezdi. Neredeyse iki buçuk yıl önce, onun tatlı rutinine kanmıştı ve o kadar açgözlü olmasa da, Vasiliadis soyadını almak zorunda kaldığında uğraşmak zorunda kaldığı "aile"deki herkes kadar güvenilmezdi. Fırsatını bulur bulmaz kaçmıştı.

"Hayır," diye sertçe mırıldandı.

Bu akşamki olayların hiçbiri onu rahatsız etmemeliydi. Kızın bir randevuya çıkmış olmasına *sevinmesi* gerekirdi. Bu, yaklaşan boşanmalarını daha da kolaylaştıracaktı. Ama bundan nefret ediyordu ve bundan nefret ettiği için *kendinden* daha da nefret ediyordu. Fırtınalı bir girdaba düşmemek için bir şeyin kontrolünü geri kazanması gerekiyordu. Herhangi bir şeyin. İdeal olarak *kızın*.

Evet, bu düşünce onu tatmin edici bir şekilde vurdu. Şu anda, ona yaşattığı cehennem gibi akşamın bedelini ödemesini istiyordu. Ona yaşattığı aylarca, yıllarca süren cehennemin bedelini. Her zamanki gibi lanet olası büyüleyici olması için. Ama en çok da, ona bir kez daha karşı geldiği için. Ancak Bethan Eagle, Bethan Vasiliadis, bu anı bir dakika daha ertelemiyordu.

Öfkesi bütün gün boyunca kaynıyordu. O, kızın küçük dairesine, kız dairesinden çıkıp bekleyen arabaya binerken varmıştı. Arabayla onu takip etmişti. O kıyafetle nereye gidiyordu? Onunla ilk tanıştığında neredeyse hiç makyaj yapmazdı ama bu gece gözlerini daha parlak, dudaklarını daha kırmızı göstermek için mükemmel bir şekilde gölgeleme yapmıştı. Bu çaba kendisi için miydi, yoksa başkası için mi? *Kendisi olmayan biri için*.

O bir restorana girmişti. Ares, pencereden içeriye görebilmek için şoförünü boşta bekletmişti. Arabadan, onun odayı taradığını, sonra bir adam ayağa kalktığında gülümsediğini izlemişti. O adam, kadın yanına oturduğunda gözlerini ondan ayıramıyordu. Ares izleyip beklerken iki saatlik bir işkence başladı. Şoförü muhtemelen onun deli olduğunu düşünmüştü. Umursamadı. Ön pencerenin önündeki bir masaya oturmuşlardı, bu yüzden tüm randevu görünür durumdaydı. O bir sapık değildi, sadece eski sevgiliyle lanet olası evrak işlerini tamamlamak için konuşması gerekiyordu. Ama az önce o veda sahnesini izlemek, zaten dengesiz olan tansiyonunu tavan yapmıştı. Kadının randevusu açıkça ona yakınlaşmak istiyordu. Eğer bir hamle yaparsa, Ares oradan kaçacaktı.

arabadan indi ve ne halt ettiğini bilmiyordu. Kıskançlıktan değil. Hayır. Bethan çok uçarı görünüyordu. Ares onun davranışlarını biliyordu ama Bethan gevezelik ediyor ve o kadar huzursuzdu ki, rahatsızlığı herkesin gözüne çarpıyordu. Neyse ki o pislik ona alan tanımıştı, yani pislik değildi ve tam da doğru zamanda gitmişti.

Ares'in yapacağı şey bu *değildi*. Ona uzanırdı. Onu kollarına alırdı. Ellerini kullanarak onun endişesini yatıştırırdı. Evet, Ares buradaki pislikti. Her zaman öyleydi. Her zaman öyle olacaktı. İstedikini elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı, çünkü yılan yuvasından daha zehirli bir ailede hayatta kalmak için tek başına bırakıldığında yapması gereken buydu. Ama onu en büyük pislik yapan şey, Bethan söz konusu olduğunda Ares'in "isteğini" zar zor kontrol edebilmesiydi. Güzel elbisesi, dolgun kıvrımlarına yapışmıştı. Bir erkeğin elleçlemesi gereken kıvrımlar. Bir zamanlar onlardılar. Onu ilk açan oydu. Onu ilk tadan oydu. Onu titretmek, inlemesi, zevkten çığlık atması için. Başka bir erkeğin bunu yapmasına izin verdiği düşüncesi midesini bulandırıyor. Eski kibri, onun başka bir erkeğin kollarında böyle bir zevk aramayacağına ve bulamayacağına inanmasını sağlıyordu. Ama yanılıyordu. İşte buradaydı, başka biriyle birlikteydi ve o adamı içeri davet etmemiş olabilir, ama onu son gördüğünden beri kaç tane başka adam olmuştu kim bilir?

"Yıllardır senin karın değilim," diye tartıştı, açtığı yaraya tuz basarak "Sanırım mahkeme aynı fikirde olmayacaktır."

"Mahkeme aynı fikirde olmayabilir." Yaklaştı.

O diğer adamdan kaçtığı gibi kaçmadığında, içini bir memnuniyet kapladı.

"Boşanma davası açmadığın için benimle evli kalmaktan memnun olduğumu düşündüm," diye ekledi.

Bunca zamandır ulaşılmaz olmak ona yakışıyordu. İstenmeyen ailesinin niyetlerini bozmak için. Ve şimdi de onu cezalandırmak ona yakışıyordu. Sadece biraz. Onun kendisine çektirdiği işkenceye kıyasla bu hiçbir şeydi.

Kadının ağzı açık kaldı. "Mutlu olduğumu mu düşündün?"

Ok hedefi vurdu. Evet, bu onun hatasıydı. onun mutlu olduğunu düşünmüştü.

"Yatağında mutluydun," diye bağırdı. Çünkü kız mutluydu ve en azından bu küçük gerçeği itiraf etmesini istiyordu.

Kadın donakaldı. Aralarında bir anlık, durdurulamaz bir şehvet dalgası yükseldi. Ama onun, onu bundan öte mutlu edebilecek biri olabileceğini, ona yetecek biri olabileceğini mi? Hayır. Bu bir hayalden ibaretti.

Gözlerini onunkilerden ayırdı. "Sadece küçük bir evrak işi," dedi cesurca. "Boşanma kesinleşmeden önce iki yıl ayrı kalmamız gerekiyordu."

Bunu biliyordu ama yine de hiçbir şey yapmamıştı.

"Sence biz ayrıldık mı?" Onu kışkırtmaya dayanamadı. "Bu iki yıl *dört* ay boyunca mı?" Gözlerindeki meydan okuyan bakışa gülmekten kendini zor tuttu.

"Seni terk ettiğimi kabul etmedin mi?" Nefesi tısladı.

Oh, kabul etmişti. Bunu biliyordu. O da biliyordu. Avukatlar da bunun bir gerçek olduğunu kesinlikle kabul ederlerdi. Ama şu anda, onun güzel, şehvetli ağzından çıkan her şeye karşı çıkmak için gökyüzünün yeşil olduğunu iddia ederdi. Bunu özlemişti — onun, aslanla savaşıyor küçük bir serçe gibi ona doğru koşmasını. Her zaman oyuna hazır, kendi kapasitesinin çok ötesinde ve kazanma şansı hiç yokken bile. Bu onu durdurmazdı. Bu yüzden bir kez daha kendini onun reddetmesine hazırlamak için cesaretini topladı. Bunu yapmak zorunda kalmasına bile kızgındı. Ama genç ve deneyimsiz bir kadın tarafından yanmıştı. O kadın hiç kimse değildi, hiçbir şeyi yoktu. Ona hiç tanımadığı bir zenginlik ve yaşam tarzı vermişti, daha önce kimseye vermediği şeyler. Yine de Bethan için bu yeterli değildi. Onun bedeninden başka bir şey istemediğini fark etmesi şaşırtıcı derecede kısa bir zaman almıştı, ve o da sadece bir süreliğine. Yine de, şimdi bile onun fiziğini fark ediyor gibi görünüyordu. Kasıtlı olarak ona yaklaştı, kişisel alanına girerken gözlerindeki inkar edilemez tepkiyi ve yanaklarının kızardığını fark etti.

Geri çekilmedi, aksine çenesini kaldırdı. O anda onun ateşli ve gururlu tavrını takdir etse de, aynı zamanda bundan dolayı ondan nefret ediyordu. Onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yaklaştı. Ona dokunmak hiç zor olmazdı. Onu öpmek.

Hayır. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Yapmak istemiyordu. Kesinlikle yapmak istemiyordu.

"O zaman neden boşanmak için ısrar etmedin?" diye sessizce sordu.
"Yoksa gerçekten boşanmak istemiyor musun?"

Burun delikleri genişledi. "Tabii ki istiyorum," diye homurdandı.

"O zaman Yunanistan'a gidip benden vazgeçsen iyi olur," dedi boğuk bir sesle, kadının öfkesi hem bir ödöl hem de bir acıydı.

"Yunanistan'a asla dönmeyeceğim."

Adam, kadının dehşete kapılmış ifadesine baktı. Bilmiyor muydu? Hâlâ biraz naifmiş. Ne tatlı. "Ama Bethan, gitmek zorundasın."

"Hayır, gerek yok." Dudaklarını yalaması gerginliğini ele verdi.

"Avukatlar halledebilir."

"O zaman neden onlara sormadın?"

"Sen neden sormadın?"

Onun tatmin duygusu tam anlamıyla doruğa ulaşmıştı. Londra'ya, boşanma işlemlerini olabildiğince sorunsuz ve kolay bir şekilde halletmek için gelmişti, çünkü karısı zaman konusunda haklıydı ve bu süre çoktan geçmişti. Ama karısı aynı zamanda çok da yanıliyordu. O lanet olası boşanmayı gerçekten alacaktı, ama belki de biraz da intikam alacaktı. Belki de karısına bunun bedelini ödeletecekti, sadece *birazcık*.

Bethan, birkaç haftalık baş döndürücü bir romantizmle evlendiği adama öfkeyle baktı. Ayağından süpürülmüş, baştan çıkarıcı bir arzuyla, onun en iyi yanlarına inanma isteğiyle tüketilmişti. Ailesinin yaşadığı gibi masalsı bir aşk bulduğunu sanmıştı. Yoğun. Harika. Kolay. Anında. Ne kadar aptalca davrandığına gülmekten başka bir şey gelmiyordu. Ama Bethan'ın çocukluk evi fotoğraflarla doluydu ve babası her gün hikayeler anlatırdı; annesinin anısını yaşatmak ve imkansız bir ideal oluşturmak için cömertçe. Onları ilk görüşte aşkı ve annesi trajik bir şekilde genç yaşta ölmeseydi ömür boyu sürecekti.

Bethan ve Ares arasında olan şey, kontrolsüz bir şehvetten biraz daha fazlasıydı. Her zaman ve *sadece* şehvet. Onun safça bir tür kahramanca sessiz stoacılık olduğuna inandığı şey, Ares'in onu kullanmak için soğukkanlılıkla hesaplı bir plan yapmasıydı. Artık o kadar hayalperest bir aptal değildi. Bu işi bitirecekti ve lanet olası vücudu acele edip itaat etmeliydi, çünkü zaten yeterince kayıp yaşamıştı.

Ama vücudu itaat etmedi. Gözleri ona kilitlendi, kalbi hızla çarpmaya başladı ve içindeki o hain sır parçası eridi. Bu şoktan *dolay*ıydı, değil mi? Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkarak, onu çelişkili duyguların karmaşasına sürüklemişti. Bu adil değildi, ama Ares hiçbir zaman adil davranmamıştı. Başkalarına etkisi ne olursa olsun, istediğini elde etmek için gerekli gördüğü her şeyi yapardı. Ve onunla birlikte geçirdiği sadece iki saniye içinde, her zamanki gibi ona çekildi. Hormonlar çok basit şeylerdi.

"Bethan," dedi yavaşça, sanki o bir aptalmış gibi. "Benden kurtulmak istiyorsan, noter huzurunda başvurmalısın. Şahsen. Yunanistan'da."

Hayır. O güzel yere asla geri dönmeyecekti; tarihin, sıcaklığın, yabani otların ve kalp ağrısının hakim olduğu yere. Oraya büyükannesinin son isteğini yerine getirmek, acısını dindirmek için gitmişti ve onunla tanışmıştı. Zaten yaralı olan kalbinin acımasızca kırıldığı yere asla geri dönemezdi. Ama cevap vermediğinde, kaşları küçümseyici bir şekilde kalktı.

"Avukatın sana bunu neden söylemedi?"

Çünkü ucuz, yeterince nitelikli olmayan ve ona bunu söyleyecek kadar deneyimli olmayan bir avukata gitmişti. Avukatın tek söylediği, boşanabilmesi için iki yıllık bir süre geçmesi gerektiği idi. O da saklanmaya karar vermiş ve bu sürenin geçmesini beklemişti. Ama pek de iyi *saklanamamıştı*. Acınası gerçek şu ki, zayıf bir yanı Ares'in aklını başına toplayıp onu aramaya geleceğini ummuştu. Onu bulmak için dünyanın sonuna kadar gideceğini ve büyük bir tutkuyla aşkını ilan edeceğini... tıpkı masallardaki gibi, anne babasının tek ve eşsiz aşk hikayesi gibi. Ama elbette Ares bunu yapmamıştı, çünkü onların ilişkisi öyle değildi. Uzun zaman önce umudunu kesmiş ve iyileşmeye çalışmıştı. Ama bu gece onu gördüğü anda, yarası yeniden açılmıştı. Bir an için, sadece aptalca bir an için, Ares'in onu geri kazanmak için geldiğini düşünmüştü. Çünkü ona bir kez baktı ve onu yine derinden, delicesine, *çılginca* istedi.

"Bu yüzden buradasın," dedi düz bir sesle.

Hayal kırıklığı yeniden yüreğini deldi. Fikrini değiştirip onu görmeye gelmemişti. İlişkilerinin bitmesini istiyordu.

Uzun kirpikleri düşerek parıldayan gözlerini örttü. "Tabii ki, başka neden olsun ki?" Boğazını temizledi ve geri adım attı. "Artık beklemek için bir neden görmüyorum. İçeri gir ve pasaportunu al."

"Ne?"

"Sabah ilk iş Atina'ya uçacağız ve öğleden sonra notere gideceğiz."

Evet, bu onun neden *hemen* pasaportunu alması gerektiğini açıklamıyordu. Bu emir veren tavır, Ares'in klasik tavrıydı.

"Hayır," dedi yavaşça, onun daha önce kullandığı gibi küçümseyici bir tonla. "Seninle uçmayacağım. Atina'daki mahkemede görüşürüz."

Adam kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Beni bir kez terk ettin. Bunun tekrar olmasını göze alacağımı mı sanıyorsun?"

Ateş onu sardı ve onu onun yüzüne doğru itti. "Gerçekten istediğin her şeyi yapacağımı mı sanıyorsun?" Göz hizasına gelmek için boşuna bir çabayla parmak uçlarına yükseldi. "Artık akılandım, Ares. Ama sen her zamanki gibi kontrolcü davranıyorsun. Sadece istediğini elde etmek istiyorsun."

"Ama ikimiz de aynı şeyi istemiyor muyuz?" Başını eğdi ve ağzını onun ağzına yaklaştırdı. "*Boşanma*," diye açıkça telaffuz etti. "Mümkün olduğunca çabuk." Sesi alçaldı. "Yoksa istediğin başka bir şey mi var?"

"Her şeyden tamamen kurtulmaktan daha çok istediğim bir şey yok." seninle bağlantı kurmak." Parmağını onun göğsüne batırdı.

"Daha fazla istediğin bir şey yok mu?" Adam elini tutup kalbinin üzerine bastırdı.

Şaşkınlık içinde, kız hareketsiz kaldı. Avucunun altında kalbinin atışlarını hissedebiliyordu, kalbi kendi kalbi kadar hızlı atıyordu. Ve sonra ateşi hissetti.

"Ne yapıyorsun?" Öfkeyle yanıyordu, şehvetle *değil*.

"Daha fazla istediğin bir şey yok mu?" Nefesi yumuşaktı. "Oh, Bethan, öyle olmadığını biliyoruz. O adam sana ihtiyacın olanı asla veremez. O senin tipin değil."

"Vahşi davranma." Parmaklarını yumruk haline getirerek, hissettiklerini reddetmek için çaresizce çabaladı. "Benim neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun. Ya da benim tipimin ne olduğunu."

"Öyle değil mi?" Diğer kolunu beline dolayarak onu hafifçe kucakladı. "Senin neyi sevdiğini, nasıl sevdiğini tam olarak hatırlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Sence bu sen misin?" Nefes nefese, ona yaslanmak için çılgınca bir dürtüyle mücadele ediyordu. "Sen en kibirli pisliksin."

"Ama yanılıyor muyum?" diye meydan okudu, sanki onu parçalayan özlemi hissedebiliyormuş gibi. "Sana öğreten benim, hatırladın mı?"

Anılar akıp gitti. Durdurulamaz. İstenmeyen. İnkâr edilemez. İlk öpüşmeleri. Onun ilk seferi. Onun, onu titretip çılgılık attırdığı ve sonunda, dünyayı sarsan güzelliğinden dolayı ağlattığı an. Onunla tanışana kadar vücudunun ne işe yaradığını bile bilmiyordu. Gözlerini kapattı, duyularını dolduran görüntüleri engellemeye çalıştı. İhtiyacından titremeyi durdurmaya çalıştı. Onun onu *incittiği* soğuk, sert gerçeği kabullenmeye çalıştı.

Londra'da neredeyse hiç kimse onun Ares ile olan bağlantısını bilmiyordu. Kızlık soyadına geri dönmüştü, Elodie ve Phoebe'ye *kiminle* evlendiğini veya onun ne kadar güçlü olduğunu bile söylememişti. Ona sadece "Yunanlı" lakabını takmıştı ve o kadar açık bir şekilde kalbi kırılmıştı ki, onlar da dikkatlice ayrıntıları sorgulamamışlardı.

Bir titremeyi daha bastırdı. Bu kadar bariz bir tepki verdiği için kendinden nefret ediyordu. Ondan uzaklaşmak ve sonsuza kadar uzak *kalmak* için çaresizce bir ihtiyaç duyuyordu.

"Şimdi benimle gelmezsen, boşanmamızı itiraz edeceğim ve yıllarca sürüncemede bırakacağım," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?" Gözleri birden açıldı. "*Neden* böyle bir şey yapasın ki?"

O da ondan bir an önce kurtulmak istemiyor muydu?

"Belki de evli olmak benim için uygun olmuştur," diye mırıldandı, onu hala sıkıca tutarken.

Oh. Tabii ki. İşte yalın gerçek buydu. Evlilikleri her zaman ve sadece onun için uygun bir avantaj olmuştu. Hiçbir zaman duygusal bir karar olmamıştı, aşk evliliği değildi. Ama o, kadının buna inanmasına izin vermişti. Ve o kadar aşık olmuştu ki, gerektiği gibi ona soru sormamıştı. Kendini ve hak ettiklerini savunmamıştı. Bu bir daha asla olmayacaktı. O bağımsız ve bütün bir kadındı. Ne istediğini biliyordu. Ve bir daha asla daha azıyla yetinmeyecekti. Bir daha asla kayıp yaşamayacaktı. Artık kalbi kırılmayacaktı. Yeterince acı çekmişti.

"Benimle evli kalmayacaksın," diye tersledi. "Boşanıyoruz ve bunu engelleyemezsin. Git kendine yeni bir aptal bul."

"Çünkü 'akıllandın' mı?"

"Kesinlikle," diye karşılık verdi. "Ve istediğim ve ihtiyacım olanı başka bir yerde buldum."

"Bundan emin misin?"

Onu tutuşu hiç sıkışmamıştı, ama nedense kendini *kafese kapatılmış gibi* hissediyordu. İçinden dışarıya doğru bir sıcaklık yayılıyordu. Birbirlerine neredeyse hiç dokunmuyorlardı, ama damarlarında dolaşan ateş yüzünden sanki çıplakmışlar gibi hissediyorlardı.

"Bırak beni," diye fısıldadı. "Hemen."

Adam hemen kollarını indirdi ve kadının içindeki hain hücreler hayal kırıklığıyla çığlık attı. Nasıl bu kadar zayıf olabilirdi?

Zorlukla nefes aldı. "Hayatımı bir kez daha alt üst etmene izin vermeyeceğim."

"Öyle mi oldu?" diye kuru bir sesle mırıldandı. "Yoksa mahvolan benim hayatım mıydı?"

Hayır, onun ayrılışından hiç rahatsız olmuş gibi davranamazdı.

"Ben hiçbir şeyi mahvetmedim. Sen sadece seni terk etmemi kaldıramıyorsun."

—Büyük Ares Vasiliadis, kendisine aşık olduğunu sandığı cahil gelin tarafından aşağılanmıştı. Hem pastanı hem de onu yiyebileceğini sandın. Acı bir şekilde güldü. Beni oyalamak senin hatan, biliyorsun ki *asla* evlenmemeliydik.

O, onun liginde değildi. O sadece paraya sahip değildi, aynı zamanda güce ve *elit* statüsüne de sahipti. Okulda, o toplum seviyesine giremeyen yoksulların nasıl bir hayat sürdüklerini öğrenmişti. O zengin züppeler, üstünlüklerine inandıkları için alçakgönüllüydüler. O, o dünyaya asla uyum sağlayamazdı, ama en kötüsü, Ares bunun farkındaydı ve bu gerçeği *kullanmayı* planlamıştı.

"Öyleyse Yunanistan'a gel," dedi sertçe. "Bu işi hallet, sonra bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayız."

Yani boşanmaya karşı çıkmak için bu tehdidi kullanmak istememişti? "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Sadece beyanname için orada olman gerekecek, sonra hemen ayrılabilirsin."

Bir gece. Belki iki. Atina'da bir otelde kısa süreli konaklama pahalı olacaktı ama onun yakınında kalması söz konusu bile olamazdı. Genişleyen iş portföyüyle yavaş yavaş biriktirdiği birikimlerini kullanacaktı ama sonunda ondan kurtulmak için buna değecekti.

"Benden kurtulmak istiyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

Çaresizce. Bu geceki garip randevusu bunu çok net bir şekilde ortaya koymuştu. Ares Vasiliadis ile tüm bağlarını koparması gerekiyordu.

Özgür olması gerekiyordu. "O zaman şimdi benimle gel." Duygusuz ve açıkça sabırsızdı ve gözleri parıltıyordu. "Yoksa benimle sadece yirmi dört saat geçirmekten çok mu korkuyorsun?"

"Okul çocuğu meydan okumalarından daha iyi bir taktik bulamıyor musun?" diye alay etti, sonra yalan söyledi. "Beni korkutmuyorsun."

Ona inanmaz bir gülümseme attı, sonra eğilip sıcak fısıltısıyla kulağının üst kısmını okşadı. "Seni *korkutuyorum*." Geri adım attı ve ince bir çizgiye dönüşen dudaklarıyla içini çekti. "Bu duygu karşılıklı, tatlım, emin olabilirsin."

Oh, lütfen. Onu korkutmuyordu, sadece biraz sinir bozucu biriydi. Ama iki yıl önce onun elinde oyuncak gibiymişti, bu sefer o kadar uysal olmayacaktı. Bunu düşünmesinin tek nedeni, şu anda ikisinin de aynı şeyi istemesi idi.

"Gerçekten çok basit." Derin bir nefes aldı ve bacaklarını ayırıp ellerini beline koyarak, her yönüyle bir Yunan savaşçısı gibi durdu. "Pasaportunu al. Hemen. İlişkimiz tamamen bitene kadar hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım."

İKİNCİ BÖLÜM

ARES GERİLİMİ KORUYDU, o onunla gelmeyi kabul edene kadar olduğu yerde kalmaya kararlıydı. Bu mantıksız değildi. Doğal olarak, onun yine ortadan kaybolmayacağına güvenemezdi.

Kadın birkaç saniye daha direndi, sonra sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Bana beş dakika ver."

O beş dakika sonsuz bir yavaşlıkla geçti, ama o kendini kontrolünü yeniden kazanmak için her saniyeye ihtiyaç duyuyordu. Onu neredeyse kendine sıkıca çekmişti. Neredeyse öpüyordu. Neredeyse her şeyi yapıyordu. Birkaç saniye içinde, öfke ve şehvetle tüketen, kontrolünü kaybetmiş bir hayvana dönüşmüştü. O kadar çabuk onun insanlığını yok etmişti.

Nefesini saydı ve o doksan dakika boyunca restoranın dışında otururken, karısının başka bir adamla flört ettiğini hatırlayarak, zaten sınırda olduğunu kendine hatırlattı. O kadar sinirlenmişti ki, arabanın barından bir içki içmişti. İlk kez. Ama sadece bir tane içmişti, bu yüzden boşanmayı tehdit etmekten alkolü suçlayamazdı. Bu, bir anlık öfkeyle ağzından kaçmıştı ve Bethan'ın öfkesi ona tersine bir zevk vermişti. Utanç hemen ardından gelmişti. Onu zorlamak istemiyordu. Bu onu Vasiliadis klanının geri kalanından daha iyi yapmazdı - sanki kanında zehir gibi hesapçılık taşıyormuş gibi. Ona uyguladıkları baskı yeterince kötüydü, ama annesine yaptıkları korkunçtu. Ares, annesini onların verdiği acıdan asla koruyamamıştı, ona yaptıkları yanlışı asla düzeltmemişti. Ne de onun yaptığı yanlışı. Bu yüzden şimdi *daha fazla* yanlışı yapmayacaktı.

Bethan'ın vücudu ona ihanet etse de, o gerçekte o da onun yanında olmak istemediği kadar onun yanında olmak istemediğini biliyordu. Şehvet

ve nefret... Bu karmaşık duyguyu tam olarak anlıyordu. Ama *yine de* Yunanistan'a gelmek zorundaydı. Kısa bir süreliğine. Çünkü ayrı yaşıyor olsalar da, evrak işlerini tamamlamadan, ona bir şey olursa, onun tüm mal varlığını miras alacağı gerçeği değişmiyordu. Bu mal varlığı, onun için çok uğraştığı şirketi de içeriyordu.

Az önce ona evli kalmasının kendisi için uygun olduğunu söylerken yalan söylememişti. Ulaşılamaz olmak, Vasiliadis 'ailesinin' hayatını ve dolayısıyla şirketi kontrol etme girişimlerini engellediği anlamına geliyordu. Bir süreliğine, üvey annesi Gia'nın Bethan'ın tüm bu gücü ele geçirme ihtimalinden paniğe kapılması onu eğlendirmişti. Ama sonra başına *gerçekten* bir şey gelme ihtimali aklına gelmişti. Bethan'ı işine yaklaştırmasına imkân yoktu. Sadece deneyimi olmadığı için değil, aynı zamanda bir canavarı miras almak tam da başına gelen *şeydi*. 'Bulunduğunda' - bencil bir pisliğin gayri meşru varisi olarak - içine adım attığı yılan yuvasından haberi yoktu ve aslında istenmediği ama görünüşte *ihtiyaç duyulduğu* bir dünyaya zorla sokulmuştu. Hayatta kalmak zorundaydı, sadece o cehenneme atılmakla kalmamış, bildiği tek evden acımasızca kovulmuştu. Yapması gerekeni yapmıştı. Ama bu yeterli olmamıştı.

Kişisel olarak Bethan'a çok kızgın olsa da, ona böyle bir şeyin olmasını istemiyordu. Onu dakikalar içinde mahvedeceklerdi. Bir bakıma, çoktan yok etmişlerdi bile. Bu yüzden, yakın zamanda ölmeye hiç niyeti olmasa da, alternatif bir halefiyet planı yapması gerekiyordu. Ve uzun zamandır Gia'ya ve Vasiliadis soyadını isteyen diğer akrabalarına fikrini açıkça belirtmişti. Asla kontrol edilemezdi, onların istediği kadını asla almayacaktı. Bethan'dan boşanacak ve onu bir daha asla görmeyecekti. Kesinlikle bir daha evlenmeyecekti. Sabırsızlanıyordu.

Sonunda elinde bir gecelik çanta ile daireden çıktı. İçindeki piç kurusu, onun talebine boyun eğdiği için mırıldandı ve o kısım daha fazlasını talep etmek istedi. Ama onu öldürse bile kendini kontrol edecekti. O şoföre talimat verirken, o SUV'nin arkasına bindi ve emniyet kemerini bağladı.

"Doğruca havaalanına mı gidiyoruz?" diye sordu, o yanına oturduğunda.

"Otele. Sabah ilk iş olarak uçacağız." Kız hemen gerginleşince dişlerini sıktı. "Benimle vakit geçirmek ne kadar kötü olsa da, ikimizin de istediğini elde etmenin en hızlı yolu bu."

Keskin bir sessizlik oldu.

"Tabii ki kendi odamın parasını kendim ödeyeceğim," dedi.

Onun kibirli ısrarı onu yeniden sinirlendirdi. "Ne kadar kazandığımı mı?"

"Ne kadar kazandığımı nereden biliyorsun?"

Hemen cevap veremedi. Ondan uzaklaşmak için *temizlikçi* olarak çalışmaya razı olması, kabul edemediği derin bir kişisel sinirine dokundu.

Kadın ona dönerek, "Nerede yaşadığımı nereden bildin?"

diye sordu. "Senin nerede olduğunu hep biliyordum," diye homurdandı adam.

Kadının bakışları ölümcül bir bakışa dönüştü. "Ne?"

"Sen benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye kararlı olsan da, ben senin iyiliğini düşünecek kadar seni önemsiyordum. Kaçak karımın sokaklarda yaşaması hiç hoş olmazdı."

Kadının ağzı açık kaldı.

"Sonuçta bir iş ve kalacak bir yer buldun." Adam yine dişlerini sıktı.

Gözleri öfkeyle büyüdü. "Bunca zamandır beni gözetletiyor muydun?"

"Hayır." Yutkundu. "Sadece nerede olduğunu ve iş durumunu biliyordum. Bunun ötesinde başka bir şey bilmiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi şüphecilikten öteydi.

"Evet," diye tersledi. Onun iyi olduğundan emin olmak için tuttuğu özel dedektiften aldığı aylık raporları çoğunlukla görmezden gelmişti. Onun başarılı olduğunu biliyordu. Temizlik işinden ayrıldığını biliyordu. Kişisel hayatıyla ilgili ayrıntıları raporlardan çıkarmasını istemişti. Asla bilmek istememişti. Ama bu gece her şey yüzüne çarpmıştı. Ve onun dairesinin önünde neredeyse olanlar, bu gerilimin patlamasından ibaretti. Bir kadına dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Onun bunu bilmesine gerek yoktu. Ama onun aksine, o anlamsız yeminlere sadık kalmıştı. Kahramanca davrandığı ya da özlem duyduğu için değil. Yapabilseydi yapardı. Sorun, başka hiçbir kadının onu heyecanlandır onu

Terk edilme deneyiminden sonra, artık kimseye güvenmeye niyetli değildi. Sonunda dersini almıştı. Ares yalnız kalmak için doğmuştu ve başka bir tür stres atma yöntemine çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Çünkü kendini tamamen işine adanmıştı, ta ki vücudu isyan edene ve onu iki gün boyunca tamamen gereksiz testlere tabi tutulan hastaneye yatırana kadar. Bunun da ona anlatılmasına gerek yoktu.

Ama bu, önceliklerini değiştirmişti. Başarmak istediği şey —artık Vasiliadis hanedanı için milyarlarca dolar biriktirmekten öte hedefleri vardı. Bethan'dan kurtulmak da bunlardan biriydi. Ama solgun yüzünü kaplayan suçlayıcı bakışları, öfkesini bastırmasını zorlaştırıyordu.

"Neden daha fazlasını bilmek isteyeyim ki?" diye acı bir şekilde sordu. "Beni terk ettin. Hislerini gayet açık bir şekilde ortaya koydun."

O, ilk fırsatta onu terk etmişti. Herkes gibi. Ama artık kendini kontrol altına almıştı ve aralarında bir daha hiçbir şey, ama hiçbir şey olmayacaktı.

"Belli ki beni yanında istemiyordun," diye bitirdi.

Bethan çenesini kaldırdı. "Çünkü belli ki beni sevmiyordun. Bunu söyleyemedin bile, hatırladın mı?"

Hatırladı. Hatırlamayacaktı, *hatırlayamazdı*. O zamanki ani sorusu, şüpheleri, kendi kesinliğini sarsmıştı. Onun istediği sözler anlamsızdı. Çocukken her gün sevildiğini, istendiğini söylerlerdi. Ta ki bir gün her şey değişene kadar. Sözler çok kolay yalanlara dönüşürdü. O ne seviliyordu ne de isteniyordu, hem bir yük hem de bir araçtı. İki ev için bir yük. Ares artık sözlerle eylemini zayıflatmayacaktı.

Bethan keskin sessizliği bozmak istemedi. Kasvetli arabanın içinden, gözlerindeki parıltıyı ve sıkı dudaklarının etrafındaki beyaz halkayı görebiliyordu. Onu kızdırmıştı. Çok yazık.

"Ben kimseyi kovalamam," dedi sonunda sert bir sesle. "Kesinlikle kaçak bir gelini kovalamam."

Elbette kovalamazdı. Bütün bu zaman boyunca onun nerede olduğunu biliyordu ve Ares Vasiliadis, kontrol edemediği bir duruma sokulmaktan hoşlanmayan bencil bir yalnızlık düşkünü olduğu için onunla iletişime geçme zahmetine girmede. Ne yapması gerektiğini söylemelerinden hoşlanmazdı. Kimse tarafından.

Kadın onun da kendisi gibi olduğunu *düşünmüştü*. Normal bir aileden gelen, çalışkan bir insan. Tanıştıkları ilk hafta boyunca kadının böyle düşünmesine izin vermişti. Ta ki kadını istediği yere, kollarına ve her şeye nefes nefese evet diyen bir hale getirene kadar. Kadın çok uysaldı. Çok saf. Onun için manipüle etmesi çok kolaydı. Çünkü o, istediğini elde etmeye çok alışkındı — dünyanın en zengin ailelerinden birinin kibirli ve hak sahibi varisi, onunkinden tamamen farklı bir hayat sürüyordu.

O, çok geç olana kadar bunların hiçbirini bilmiyordu, çünkü o, durumuyla ilgili her şeyi kontrol ediyordu. O, ona gerçeği söyleme nezaketini göstermedi. Ona, onu önemseydiğine inanmasına izin verdi. Naif, aşık bir aptal gibi ona olan tutkulu aşkını ilan etmesine izin verdi. O, ona güvendi ve sahip olduğu her şeyi isteyerek ona verdi. Ama o, onun aşkını istemiyordu. Geçmiş hakkında konuşmak istememesinin, kendisinin de yaraları olduğu için aralarındaki bağın bir parçası olduğunu safça düşünmüştü. Ama bu, onun oyunlarının bir parçasıydı. O, onun görmesine izin verdiklerini görmüş, onun paylaşmak istediği az şeyi bilmişti.

Ancak düşünlerinden sonra Atina'ya yaptıkları seyahat, onun uzun süredir saklamak istediği bazı şeyleri ortaya çıkarmıştı. Ona, evrak işlerini tamamlayacaklarını, yeni banka kartları ve benzeri şeyler için düzenlemeler yapacaklarını söylemişti. Onun ailesinin "kompleksi"ne vardığında çok gergindi; bu kelime bile alarm zillerini çaldırıyordu. Kompleks *çok büyüktü*. Son derece resmi ve soğuktu. Ares de eşiği geçtiği anda tam olarak böyle davranmaya başlamıştı.

Onu hayatına tam olarak dahil etme niyetinde olmadığını çok geç fark etmişti. Üvey annesi Gia'nın geçiştirdiği bir yorum ve ardından Yunan sosyal sayfalarını çılgınca internette çevirerek, onun uzun zamandır başka biriyle evlenmeyi planladığını keşfetmişti. Görünüşe göre Ares Vasiliadis ve Sophia Dimou'nun nişanı nihayet yaklaşıyordu. Ares'in müstakbel nişanlısının sayısız fotoğrafı, Bethan'ın tüm güvensizliklerini tetiklemişti. Kadın güzel, zengin, başarılı ve mükemmel *bir eş adayıydı*. Gia'nın sözleri, okulda kızların zorbalığından kalan yaraları yeniden açmış ve çok daha derin yaralar açmıştı. *Bethan* için - ve tabii ki dünyanın geri kalanı için - Ares'in neden bu kadar aceleci ve dürtüsel bir şekilde *onunla* evlenmeyi seçtiği anlaşılmazdı.

Bu yüzden Bethan cesaretini topladı ve ona sordu. O zaman Ares'in başkalarının duygularına ne kadar duyarsız olduğunu keşfetti. Ares zaten sessiz ve içine kapanık biriydi. O anda buz gibi soğuk birine dönüştü.

Nişan söylentilerini yalanlamamış, sadece önemsiz olduklarını söyleyerek geçiştirmişti. Sonra, çok stresli bulursa Atina'ya çok sık gelmek zorunda olmayacağını soğukkanlılıkla söyleyerek onu daha da aşağılık hissettirmişti...

Ama Atina *onun* çalıştığı yerdı. Ailesinin olduğu yerdı. Onun da uyum sağlamayı umduğu aile. Onun kendisinden utandığını, o insanlarla birlikteyken onun yanında olmasını istemediğini fark etmişti. O kadar uzaklaşmıştı ki, onu sevip sevmediğini sorduğunda cevap verme zahmetine bile girmedı.

Kalbi o kadar kırılmıştı ki kalamazdı. Güvensiz ve çaresiz bir şekilde kaçmıştı. Ve o da ona izin vermişti. Onun efsanevi aşk hikayesi bu kadar olmuştu - her şey gerçek olamayacak kadar güzeldı. O, onun güvenini ihanet etmiş, hayallerini yıkmıştı ve Bethan ondan kesinlikle *nefret ediyordu*.

Ama en azından artık evliliklerinin bitmesini istiyordu ve o da aynı şeyi istediğı için daha fazla incinemezdi. Ancak ruhunu parçalayan gerçek, fiziksel olarak hala ona çekici buluyor olması ve romantik benliğinin son parçası hala onun etrafında ördüğü idil "büyük aile hayali" için acı çekiyor olmasıydı. Çocukluğunun geçtiğı ev, okulda yaşadığı sefaletten kaçabileceğı güvenli bir sığınaktı. Büyükkannesi onu çok severdi, saatlerce ona geleneksel becerileri öğretir, ebeveynlerinin hikayelerini, kendi ilişkisini anlatırdı, ta ki hastalanana kadar. Babası da karada geçirdiğı zamanı ona elinden gelen *her* şeyi öğretmekle geçirirdi ve bu harikaydı. Ama çoğu zaman görev için uzaklara gönderilirdi. Bu yüzden sevgi dolu bir ortamda büyümüş olsa da, yalnızdı.

Onu seven bir koca ve çocukları olmasını arzuluyordu; kendisinin sahip olamadığı kardeşleri olmasını istiyordu. Her ikisini de kaybetmeden önce evinde mutluluk olduğu için, insanlarla ve neşeyle dolu bir hayat planlamıştı. Sadece *daha fazlasını* istiyordu. Beş dakika boyunca, Ares ile bunu başarabileceğini düşünmüştü. Ama ondan ayrıldığından beri bu aptalca hayale hiç kapılmamıştı. Kendine

kendine bağımsız bir hayat kurmaya odaklanmıştı. Bir partner istemiyordu ve ihtiyacı da yoktu. Kariyeri tatmin ediciydi, yaratıcı ve geliyordu. Başarılarından gurur duyuyordu ve kız arkadaşları ona özlediği güvenli, destekleyici duygusal sığınağı sağlıyordu.

Ama şu anda Elodie uzaktaydı ve Phoebe plansız bir hamilelik ve kalp kırıklığıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Bu gece Bethan'ı beklemek için uyanık kalmamıştı. Bethan onun erken yatmış olduğunu düşünerek, birkaç günlüğüne uzakta olacağını ve endişelenmemesini belirten kısa bir not bırakmıştı — elbette "Yunanlı"dan bahsetmemişti. Döndüğünde ona onun hakkında her şeyi anlatacaktı. Umarım bunu yapabilir, çünkü bu gerçekten bitecek.

Kısa süren yolculuğun geri kalanında onu görmezden geldi. Sohbet etmeye çalışmayacaktı, sessizliği doldurmaya gerek yoktu. Gerginlikten gevezelik etmemeyi öğrenmişti. Çoğunlukla. Odaklanması gereken tek şey, bunun çabucak ve en az etkiyle bitebileceğiydi. O artık farklıydı. Daha akıllı, daha özgüvenli. Ares'in yine üzerinde baskı kurmasına izin vermeyecekti. Sadece birkaç saat dayanması gerekiyordu. Yunanistan'a gidecek, alay konusu olan evliliklerini sona erdirecek ve sonunda özgür olacaktı.

Şoför otelin indirme bölgesine girdi. Tahmin edilebileceği gibi lüks bir yerdi. Doğal olarak, onun muhteşem penthouse süitinin muhteşem bir manzarası vardı. Tek kelime etmeden, açıkça boş olan yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı kilitledi.

Duş aldı. Yatağa girdi. Rahatlamaya çalıştı. Beş dakika uyudu, sonra kalbi çarparak ateşli bir rüyadan uyandı. Hatıralar onu çok rahatsız edince, uyku fikrini tamamen terk edene kadar yatağında dönüp durdu, çarşafı dolandı. Buz gibi soğuk bir şey vücudundaki ateşi söndürebilirdi. Ares şimdiye kadar uykuya dalmış olmalıydı, bu yüzden salondaki bardan bir şeyler alabilirdi. Odanın ortasına geldiğinde, pencerenin yanındaki kanepede onu sessizce izleyen Ares'i gördü.

"Gerçekten gece yarısı gizlice kaçacağımı düşündüğün için beni mi koruyorsun?" diye öfkeyle alay etti.

"Hayır." Ona sert bir bakış attı. "Çalışıyorum."

Gömlüksiz. Kanepede. Dizüstü bilgisayarını önündeki alçak masanın üzerinde. Bethan'ın içinden bir ateş yükseliyordu.

Gözlerini kısarak ayağa kalktı ve ona doğru adım attı. "Ne oldu?"

Yarı çıplak vücuduna bakakaldı. Gözlerini ondan ayıramadı. Her zamanki gibi. Daha da mükemmeldi — kaslı, zayıf, bronz tenli.

"Ne istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Susamıştım," diye mırıldandı Bethan, geri çekilirken. "Ama önemli değil."

Adam ondan uzaklaştı. Bir saniye daha Bethan, geniş sırtının ince kalçalarına ve sıkı poposuna doğru daraldığını izledi. Gözlerini kırıştıtararak odasına geri döndü.

Bir dakika sonra adam kapıyı çaldı. "Bethan."

O emir veren ses tonunu görmezden gelemezdi. Dişlerini sıkarak kapıyı yeniden açtı. Mesafesini koruyarak, küçük bir şişeyi ona doğru uzattı. Şişenin zarif şekli ve güzel etiketini fark etti ve içten içe öldü.

Yukarı bakma. Gözlerindeki ifadenin ne olduğunu merak etme.

Çünkü bu kasıtlı ya da anlamlı bir şey *değildi*. Yine de tüm kasları gevşedi.

"Teşekkürler." Elini uzattı, titrek parmaklarını zihninde lanetledi.

Şişeyi alır almaz kapıyı kapattı ve omurgasız bedenini ağaca yasladı. Şişeye baktı, içtiğinde aklına gelecek anıları kaldırabileceğinden emin değildi. Ama dayanılmaz bir susuzluk çekiyordu ve bunu çok sevdiği ve çok uzun zaman geçirdiği için çaresizce cazip geliyordu. Kapağı açtı, bir yudum aldı ve tabii ki anında onunla tanıştığı güne geri döndü...

Şafak henüz sökmemişti, ama gün çoktan kavurucu olmuştu. Bethan, Avra'ya giden feribotu bulmak için pansiyonundan yavaşça yürüdü. Avra, "mutlaka ziyaret edilmesi gereken" ama ulaşılması zor bir ada olarak duyduğu küçük bir adaydı. Liman sakindi, iskelede sadece birkaç tekne vardı ve sadece geniş omuzlu bir adam bir teknenin halatlarının yanında kambur duruyordu.

"Affedersiniz, bu Avra'ya giden feribot mu?"

Kısa bir süre yukarı baktı, gözlerini kırptı, sonra tüm boyunu kullanarak ona tepeden bakmaya başladı. Kırk saniye boyunca, hayatında gördüğü en yakışıklı adama bakakaldı. Adam sonunda başını eğip

kaşını kaldırdığında, kız utanarak kendine geldi ve soruyu tekrar kekeleyerek sordu, sonra sinirleri onu hızlı ve tutarsız bir açıklamaya sürükledi, ki bu açıklamaya adamın ihtiyacı yoktu ve muhtemelen anlamadı bile. Kız bileğindeki bileziği çevirdi, yüzü kızardı, ta ki adam saatine bakana kadar, sonra kız sessizleşti.

"Kısa süre sonra ayrılacağız," diye mırıldandı. Gözlerini kırptı.

"Gerçekten mi? Emin misiniz?"

Adam sırtını dönerek ipi çözdü. Yolculuğu kaçırmak istemeyen kız, tekneye bindi. Nabızı hızlanmıştı ve beyni çalışmayı durdurmuştu. Sadece bakıyordu. Adamın gri tişörtü yıpranmış ve omuzlarına yapışmıştı, keten şortu da aynı derecede eski ve yumuşaktı, ama üstünde ve altında görünen her şey mükemmeldi: uzun uzuvlar, ince kaslar ve kızın gördüğü en güzel mavi-gri gözler. Çaresizce küçük plastik şişesinden kalan son suyu yudumladı, sadece sıcaktan değil, önündeki manzaradan da eriyip gidiyordu.

Tüm yolculuk boyunca huysuz Yunan tanrısına bakmaktan kendini alamadı. O da elbette farkındaydı. Kız pek de gizli davranmıyordu. Arada sırada ona bakıyordu. Ama gülümsemiyordu, huysuz tavrında hiçbir değişiklik yoktu. Bütün yolculuk boyunca sessizdi ve kız, onun görünüşünden o kadar etkilenmişti ki düzgün düşünemiyordu. Bu yüzden, feribotun büyük bir feribot olmadığını, onun kendisinden ödeme istemediğini ve başka yolcu olmadığını fark etmedi. Kız sadece... tamamen beyinsizdi.

Sonunda vardıklarında, karaya atlayıp demirleme halatını yakaladı ve rıhtımdaki kelepçeye bağladı. Adamın gözlerinde şaşkınlık gördü, ama sonra adam onu baştan aşağı süzdü ve onu daha da utangaç hissettirdi. Adam yaklaşıncı nefesini tuttu. Adam, onun gevşek parmaklarından boş su şişesini aldı, sonra teknenin arkasına geçerken, o da nefesini toparlamaya çalıştı. Birkaç dakika sonra geri döndü ve şişeyi ona geri verdi — taze suyla doldurulmuş olarak. Sonra geniş kenarlı bir şapkayı kafasına taktı. Şaşkınlık içinde ne diyeceğini bilemedi.

"Köy çok küçük," dedi aksanlı ama kusursuz İngilizcesiyle ve kızın vücudu, bu sözleri şimdiye kadar duyduğu en seksi şey gibi karşıladı.

"Ulaşım yok," diye ekledi. "Bu yüzden yolu takip edip tepeye çıkmalısın."

Gözlerinde şüphe gördüğüne yemin etti ve savunmacı bir tavır sergiledi. Vücudu kıvrımlı ve sıcakta biraz gevşek olabilir, ama sorun olmazdı. "Yeterince formdayım."

Duygusal ağzı kıvrıldı. "Ne kadar formda olduğunun çok iyi farkındayım."

Bu çok hafif bir flörtleşmeydi ama kız çılgınca kızardı ve neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti. Yüzünde tam bir gülümseme belirdi - onu tamamen etkileyen gerçek bir eğlence ışığı. O, yoğun ve geri dönülmez bir şekilde aşık oldu. Ama limana demirlemişlerdi ve muhtemelen onun ayrılması gerekiyordu ve o zaten aptalca davranmıştı, bu yüzden teşekkürlerini kekeleyerek söyledi ve köyün dar yolunda yavaşça yürümeye başladı, ona bir kez daha bakmak için geri dönmeyi reddetti. Kendini yeterince utandırmıştı.

Tepeye çıkması yirmi dakikadan fazla sürdü. İlk gördüğü şey, aşağıdaki muhteşem deniz manzarasına sahip küçük bir taverna oldu. O saatte, dışarıdaki masalardan birinde oturan tek bir müşteri vardı. Bir adam. Bethan durdu. Bakakaldı. Önünde iki şişe vardı. Ona nasıl ondan önce gelmişti? Ama o çekici gülümsemesini gösterdi ve Bethan kendini kaybetti.

"Serinletici bir şey ister misin?" Adam çenesini şişelere doğru salladı. "Bunu dene."

Gözlerindeki soğuk eğlence, meydan okuma, içinde bir şeyleri ateşledi. Uzun süredir utangaç ve içine kapanık olan Bethan, bundan kaçmayı reddetti.

Zarif cam şişenin kapağını açtı ve limonatayı yudumladı. Sadece bir Yunan adasına özgü özel bir ağaç özü ile tatlandırılmış limonata, canlı ve belirgin bir aromaya sahipti. Lezzetli ve ferahlatıcıydı.

"O feribot değildi, değil mi?" Sonunda ona gülümsedi. "Ve sen de feribotcu değilsin."

"Nasıl anladın?" Gülümsemesi titredi. "Ödeme istemedin."

Onun bakışlarını doğrudan karşıladı. "Belki şimdi istiyorum." "Bana ne kadara mal olacak?"

"Biraz zamanın..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARES, tanıştıkları günün anıları tarafından işkence gördüğü için neredeyse hiç uyumamıştı. Onun feribotcu olduğunu düşünmesi ne kadar gülünç ve sevimliydi; onun dıştan takma motorlu teknesine hiç tereddüt etmeden binmesi ne kadar safçaydı. O, başkalarının iyiliğine safça inanan, kendi kişisel güvenliğini hiç düşünmeyen, tamamen masum bir yabancıydı. O, en ufak bir fırsatı bile kaçırmayacak olan onursuz pisliklerden onu korumak için evet demişti.

Kendi kendini kandırmaya çalışmasına alaycı bir şekilde güldü. O bir avcıydı.

Onu bir kez gördü ve istedi, ve onu denizden geçirdiğinde - sadece ona bakışlarından değil, güneşe ve denize olan sınırsız hayranlığından da farkına vararak - acımasızca kararlıydı. Sonra onun gerçekten masum olduğunu keşfetti. Hem de bakire ve ilk yurtdışı seyahatinde. Ona Yunanistan'ın güzelliklerini ve yatak odasının sıcaklığını öğretmekten zevk almıştı. Onun coşkusu sarhoş ediciydi, zevki o kadar baş döndürücüydü ki, onu nefret ettiği ailesinin acımasız baskısına karşı şaşırtıcı derecede yeni bir çözüm olarak görmüştü. O tatlıydı, memnun etmesi çok kolaydı, onların anlaşmasının mükemmel olacağını düşünmüştü. Büyük bir hata. Çünkü o aileyle tanışmış, onların zehirli sözlerini dinlemiş ve fantezi birkaç saat içinde sona ermişti.

O anı düşünmekten nefret ediyordu. Onların ihanetini bekliyordu. Onun ihanetini beklemiyordu. Şimdi yine arabada yan yana oturuyorlardı, fiziksel olarak yakın ama her zamankinden daha uzak. Siyah pantolon ve siyah blazer giymişti, altında siyah bir tişört görebiliyordu.

niyeti profesyonel mesafeyi korumak ve aralarını soğuk tutmaksa, bu işe yaramıyordu. O her zamankinden daha çekici görünüyordu.

Elli dakika sonra onu pistin karşısına geçirdi. Uçağa acı bir ifadeyle baktı.

"Tabii ki," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

Evet, o sadece tekneye ve helikoptere binmişti. Onun jetine binmemişti. Hâlâ anlayamadığı nedenlerden dolayı, Bethan onun servetiyle gerçekten ilgilenmiyordu. Bu, onu onun dünyasında eğlenceli bir şekilde benzersiz kılan bir şeydi. Onun önünden gemiye binmesini izledi. Sabah güneşinde parıldayan saçları, tıpkı kendisi gibi zengin ve bereketli, koyu kahverengiydi. Ama yüzü solgundu, kahverengi gözlerinin altında, sanki derin bir uyku çekmemiş gibi gölgeler vardı. Büyük koltuklardan birine oturdu ve hemen gecelik çantasının yan cebinden bir şey çıkardı. Örgü iğneleri. Tabii ya. Şimdi, onun güzel, becerikli parmaklarının nadiren hareketsiz kaldığını hatırladı. Birlikte geçirdikleri günlerde, o her zaman bir şeyler yapıyordu — tabii o, onun dikkatini dağıtıp, başka şekillerde de ellerinin ne kadar yetenekli olduğunu keşfetmesine yardım etmediği zamanlarda... Şimdi, onun dikkatini dağıtmaya çalışırsa, iğneyle gözünü oyar.

Ona örgü ve diğer el sanatlarını büyükannesinden öğrendiğini söylemişti. Babası denizdeyken büyükannesiyile yaşamıştı. Donanma subayı olan büyükbabası ona her türlü düğümü, navigasyonu, dümeni kullanmayı öğretmişti... Suyu olan sevgisi, tıpkı onun gibi, kanında vardı.

"İğneler büyükannenin miydi?" Soruyu sormadan duramadı. "Evet." Cevap verirken gözlerini yünden ayırmadı.

"Onlar benim için her şeyden daha değerli."

Kesinlikle ona verdiği ve artık takmadığı yüzüklerden daha değerliydi.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Deniz sevgisi, onların tek ortak noktası değildi. O da onun gibi kardeşi yoktu, ama tam olarak onun gibi değildi. Onun bir üvey kardeşi vardı, Alex, ama tanışmadan önce ölmüştü. Tabii ki Alex hayatta olsaydı, Ares muhtemelen

farklı olurdu. Ama hem Alex hem de babaları Loukas ölmüştü. Ares getirilmişti — zorla gaspçı olarak yerleştirilmişti.

O, tüm bunlardan bir süreliğine kaçmak istemişti. Bu yüzden birkaç gün boyunca Bethan ile birlikte küçük teknesiyle yerel koyları keşfetmiş, sonunda bir gemi filosuna sahip olduğunu itiraf etmişti. Bethan başlangıçta ona inanmamıştı. O zaman onu villaya götürmüştü. Bethan orayı cennet ilan etmiş, asla ayrılmak istemediği tek yer olarak nitelendirmişti. Gergin bir şekilde, bu yararsız anıyı kafasından uzaklaştırdı ve onun çevik parmaklarını izledi. Tanıştıkları günkü gibi bakışlarını kaçırmıyordu. Bugün tamamen kontrolü elinde tutuyor ve işine odaklanmıştı. Oysa o, bu sabah tıraş bıçağını sabit tutamayacak kadar dikkati dağılmıştı ve şimdi de ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Çenesindeki sakalları ovuşturarak koltuğuna daha da gömüldü ve onu izleme ihtiyacına teslim oldu. Desen karmaşıktı. Çok yetenekliydi, her türlü zanaatı hemen öğrenebiliyordu. Bu beceri ve pratikten öte, bir yetenektir. Yapacak işleri olmasına rağmen onu rahatsız edemedi.

Kadının dudakları dolgun, vücudu kıvrımlıydı; göğüsleri avuç dolusu olmaktan çok daha fazlasıydı ve evet, avuç içleri kaşınmaya başladığı için kendini *iğrenç* hissediyordu.

Sertleşmiş bir şekilde, garip bir şekilde hareket etti ve bakışlarını kaldırdı - anıları ve cazibeyi engellemeye çalışarak - ve derin kahverengi gözlerindeki şiddetli konsantrasyondan anında etkilendi.

Uçak indikten sonra, yerleşim detaylarını onunla görüşmek istediğini hatırladı — *o kadar* işe yaramaz hale gelmişti. Kadın iş kıyafeti giymişti. Belki de bu konuyu öyle ele alması gerekiyordu. Onu ofise götürüp her şeyi orada halledecekti. Sonra onu bir otel odasına yerleştirecek, kapısına bir koruma koyacak ve yarın noteri görmeden ayrılmamasını sağlayacaktı.

Bethan, uçuş boyunca üzerinde çalıştığı değerli iğnelerini ve örgüsünü dikkatlice paketledi, ama gerçekte deseni o kadar berbat etmişti ki, baştan başlamak zorunda kalacaktı. Phoebe'nin bebeği için yaptığı küçük battaniye o kadar doluydu ki...

delikler sanki bir güve sürüsü tarafından yapılmış gibi görünüyordu. Büyükannesi hayatta olsaydı, onu acımasızca alay ederdi. Ama Bethan, Ares'in farkındaydı. Neden tüm uçuş boyunca sessizce onu izlediğini bilmiyordu, ama sormaya da niyetli değildi.

Uçaktan indi, sıcağı hissetti ve anıların sıcaklığıyla karşılaştı. Atina, onun için tam bir yıkım sahnesiydi. Yükselen duygularını gözlerini kırparak bastırdı ve şık arabaya doğru yürüdü. Bekleyen şoför, şüphesiz ihtiyatlı davranması gerektiği öğretilmişti, onunla göz göze gelmedi. Sinirlerini ele vermek istemeyen Bethan, Ares'e nereye gittiklerini sormadı ama anlaması uzun sürmedi.

Vasiliadis şirketinin genel merkezi Atina'nın iş bölgesinin kalbinde yer alıyordu. Mimari açıdan çarpıcı bir tasarıma sahip olan bina, ailenin ilgi alanlarını yansıtan bir gemi gövdesini andırıyordu. Çok katlı, su ögesi ve üst balkonlardan birinde zümrüt yeşili çimlerle donatılmış bina, lüksü, sonsuz kaynakları ve ihtişamı simgeliyordu. Tıpkı Ares'in kendisi ve tabii ki lüks yat bölümündeki muhteşem tekneler gibi. Ticari denizcilik tarafına gelince, bu tamamen ekonomik verimlilik ve mükemmellikti.

O, sert bir tavırla onu geniş binaya kadar eşlik etti. Resepsiyonist, yanlarından geçerken konuşmaya çalıştı ama Ares kısa bir cevap vererek zavallı adamı hemen susturdu. Bethan dişlerini daha sıkı sıkı. Parlak asansörde düğme yoktu. Görünüşe göre, son derece önemli yolcuları tanıyarak onları hemen doğru kata çıkarıyordu.

"Avukatlar bizimle burada mı buluşacak?" diye sordu, geniş, beyaz ve mavi renkli, her yönden engelsiz manzaraya sahip ofiste yalnız kaldıklarında. Orada daha önce sadece bir kez bulunmuştu.

"Yarın," dedi sertçe. "Senin için bağımsız bir avukat tuttum."

"Benim ihtiyacım yok..."

"Mahkeme belgeleri Yunanca," diye keskin bir şekilde sözünü kesti. "Bu yüzden bağımsız bir tercüman da olacak." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sizin çıkarlarınızı gözettiğime güvenebilirsiniz."

"Benim çıkarlarımı gözetmenize ihtiyacım yok."

Büyük masadan "özel" yazan bir zarf aldı ve ona uzattı. "Alın. Okuyun."

Zarfı alan kadın, ilk birkaç sayfayı gözden geçirmek için uzaklaştı. Neyse ki sayfalar İngilizceydi. Sipariş ettiği sahne malzemelerinin satış ve satın alma sözleşmelerindeki hukuki jargonu okumayı öğreten süperstar yönetici arkadaşı Phoebe'ye içinden teşekkür etti. Bu sözleşme, bazı korkunç benzerlikler içeriyordu. Kağıtları karıştırarak, son derece rahatsız edici içeriğine dehşetle baktıktan sonra başını kaldırıp adama sert bir bakış attı. "Bu bir boşanma *anlaşması*. Benim anlaşmaya ihtiyacım yok."

"Hayır mı?" O, kadının suçlayıcı bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Benden para sızdırmak istemiyor musun?"

Kadın şaka yapma havasında değildi. Saatlerdir o uçakta ona çok yakın bir mesafede sıkışıp kalmıştı ve bunun bir an önce bitmesini istiyordu. *Hemen*.

Sayfaları masanın üzerine attı ve ondan uzaklaşarak yürümeye başladı. "Senin parana ya da başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Aylarca hazırlandı," diye karşılık verdi. "Ben tam bir pislik değilim, Bethan. Seni asla yoksul bırakmayacaktım."

"Ben yoksul değilim. Gayet iyiyim." Geri döndü ve kazandıklarının yeterli olmadığını söylemesi için ona meydan okudu.

Her şeyi bildiğini sanıyordu ama *bilmiyordu*. Evet, Elodie'nin yönettiği kaçış odalarında temizlikçi olarak başlamıştı, ama Elodie onu sahne donanımlarından birini tamir ederken yakalamış ve onu bu iş için davet etmişti. Sahne donanımlarının bakımından yaratımına hızla terfi etmişti. Kaçış odalarını ziyaret eden bir tiyatro yönetmeni Elodie'ye sahne donanımlarını nereden aldığını sorduğunda, Elodie onu Bethan ile tanıştırdı. Bethan, yönetmenin bir sonraki prodüksiyonu için örnekler gönderdi ve yönetmen onu bu iş ve daha fazlası için işe aldı. Bethan'ın adı, tiyatro çevrelerinde özel yapım ürünlerle tanınmaya başladı.

Ancak en değerli başarısı, kendi yaratıcı ifadesi ve zevki için yaptığı multimedya eserlerdi. Sonuçta, edindiği tüm zanaat ve ticaret becerilerini keşfetmek için yeterli zamanı vardı ve daha fazla eğitim almıştı. Geçen yıl Phoebe, onu bir sanat müzayedesine katılmaya teşvik etmişti ve şaşırtıcı bir şekilde eser satılmıştı. Bethan, Phoebe ve Elodie'nin

bir araya gelip satın aldıklarını düşünmüştü, ancak onlar bunun doğru olmadığını ısrarla belirtmişlerdi. Müzayedecinin dediğine göre, bir şirket onu resepsiyon alanına koymak için satın almıştı. Bethan çok sevinmiş ve bu tek seferlik eserler üzerinde çalışmaya devam etmek için ilham almıştı. İnsanlar bunların sanat eseri olduğuna inanıyordu ve belki bir gün kendi sergisini açabilirdi. Bu büyük başarı ona inanç aşılamıştı. Bu, gerçekten mümkün olabilecek bir hayaldi.

Ares cevap vermedi ya da tartışmadı, sadece onu geçip ofisinin köşesine doğru yürüdü. Bir dakika sonra, onlar gelmeden birkaç dakika önce birinin getirmiş olduğu bir tepsiyle geri döndü. Çalışanları kusursuz bir şekilde eğitilmişti ve neredeyse görünmezlerdi. Tepsiyi alçak sehpa koydu. Bethan meze tabaklarının birkaçını tanıdı; her biri şu anda başa çıkamayacağı bir anıyla bağlantılıydı. Ağzının sulanmamasını söyledi kendine, ama melitzanosalata'yı ilk kez yediği gün, ilk öpüştükleri öğleden sonraydı ve o, özellikle şiddetli bir karşılaşmanın ardından serinlemeye ihtiyacı olduğunda, plaj kulübesinde ona dolma salatalık yedirmişti. Sıcaklığı yükseldi, kalp atışları da. Ve bununla birlikte panik de. Bunu düşünemezdi. Artık onunla yalnız kalamazdı.

"Bir dakika durup enerji toplayalım," diye düşüncelerini sertçe böldü. "Sonra bunu mantıklı bir şekilde konuşuruz."

"Konuşacak bir şey yok." Çocuk gibi davranılmaya ihtiyacı yoktu ve onun yanında durmaya dayanamıyordu.

Çenesindeki bir kas seğirdi ve ona doğru bir adım attı. "Bir şeyler yemelisin. Dün akşam yemeğini zar zor yedin, kahvaltı yapmadın ve uçakta öğle yemeğine neredeyse dokunmadın."

Cildi gerildi, hareketsiz kaldı. "Akşam yemeğini neredeyse hiç yemediğimi nereden biliyorsun?"

Bakışları ondan tabağa kaydı.

" sen orada var orada tarih tarih? Dehşete kapılmış, ona ona doğru yaklaştı. "*Bütün* o zaman boyunca beni izledin mi?"

Onun onu takip ettiğini biliyordu ama bu kadar uzun sürmüş olamazdı, değil mi?

Ares onun gözlerine bakmadı ama kız suçluluk duyduğunu anladı. "Ares?"

"Hiç de harika bir randevu değildi, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Yemeği tabağında itip kakmış ve tek bir dokunuş bile yapmadan kaçmışsın. Seninle konuşmam gerekiyordu, sonuçta hala karımsın." Ona doğru bir adım attı. "En azından o yapmacık sohbeti bölüp seni daha fazla utandırmadığım için minnettar olmalısın. Ona benden bahsetmiş miydin?"

"Sen benim hayatımın bir parçası olmadığın için gerek yoktu," diye karşılık verdi. "Ve istediğim kadar erkekle istediğim kadar randevuya çıkabilirim."

Onun öfkesinin alevlendiğini gördü, ama kendisinininki çoktan alevlenmişti ve geri adım atmaya niyeti yoktu. O randevunun ne kadar garip geçtiğini onun görmüş olması onu tamamen küçük düşürmüştü. Bu onu ilgilendirmezdi ve ona bunun uzun zamandır ilk randevusu olduğunu asla söylemeyecekti. "Sanki sen bunca zamandır bekarsın da..."

"Tabii ki öyleyim," diye acı bir şekilde sözünü kesti. "Senin aksine, evlendiğimizde verdiğim sözleri tuttum."

Ağzı açık kaldı. Yalan söylüyordu. Yalan söylemiş olmalıydı. Ares Vasiliadis kendini iyi göstermek için yalan söyledi. Hiç vicdan azabı duymuyordu. Onu kötü hissettirmek için bunu söylemişti. Ama o, sadakatsiz olmadığı için bunu kabul etmedi. Kimseyi öpmemişti ve ondan önce ya da sonra kimseyle yatmamıştı. Ama bunun önemi yoktu, *ayrıldıkları* için özgürce biriyle çıkabilirdi. Onu iki yıldan fazla bir süredir görmemişti, ona sevdiğini söylemeyi reddettiği günden beri. Çünkü sevmiyordu. Bu yüzden ona hiçbir borcu yoktu ve onun davranışlarını yargılama hakkı yoktu. Evet, sinirliydi, zayıftı ve direnemiyordu ve açıklığa kavuşturmaktan kendini alamıyordu, ona itiraf etme şansı veriyordu, çünkü o sözlerde bir parça bile gerçeklik olup olmadığını hala umutsuzca bilmek istiyordu.

"Ben gittiğimden beri cinsel ilişkiden uzak durduğunu mu söylüyorsun?" Yutkundü, boğazı sıkışmış ve ağrıyordu.

Sessizliğe hazırды. Adam kişisel soruları cevaplamaktan hoşlanmazdı.

Fırtınalı bakışları onunkinden ayrılmadı. "Evet."

Dünya ayaklarının altından kayıp gitti. "Sana inanmıyorum."

Adam yavaşça ona doğru yürüdü. "Sana ne zaman yalan söyledim, Bethan?"

Öfke her şeyi kırmızıya boyadı. O bunu memnuniyetle karşıladı — onun yanında hissettiği diğer duygulardan daha iyiydi. "Sana söyledim, artık o zamanlardaki saf aptal değilim."

"*Ne zaman* yalan söyledim?" diye sertçe tekrarladı, artık ondan bir nefes uzaklıkta.

Az önce bahsettiği yeminlerde — onu seveceğine söz verdiğinde! Tanışmalarından iki hafta sonra sahilde yaptıkları lanet olası düğün töreninden önce ve sonra kullanmayı *reddettiği* bir kelime.

Ama şimdi onunla karşı karşıya duruyordu.

"*Bana* yalan söyledin," dedi yumuşak bir sesle. "Bana güvenmedin. Beni terk ettin."

Tersine, Bethan."

Gerildi. *Ayrılmıştı* — ve bunun iyi bir nedeni vardı. Çünkü ihmalkarlık da bir yalan olabilirdi. Ama eğer bu, onun bu durumu atlatmak için ihtiyaç duyduğu hikâyeyse, öyle olsun. Ona biraz ahlaki üstünlük tanıyacaktı. Çok kızgındı, umursamıyordu. Aslında ihtiyacı olan şey, ondan uzaklaşmaktı, çünkü kendini şehvete kaptırmayacaktı — onu bir sonraki nefesinden daha çok istemeyecekti — bir daha. Ancak vücudu isyan etti, aklına tamamen ihanet etti, zihinsel iradesine karşı geldi ve temel içgüdülerini takip etti. Vücudu bu adamın zevk verdiğini biliyordu. Her hücrelerine kazınmıştı ve o kadar uzun zaman olmuştu ki, ihtiyaçtan neredeyse titriyordu. Ama o bunu asla bilemezdi. En azından bu sefer *bazı* sınırlar koyacaktı. Biraz haysiyet.

"Sadece lanet olası boşanmayı ver bana, Ares." Boğuk bir sesle söyledi. "İhtiyacım yok..."

"Benden başka bir şey var mı?" diye onun yerine sert bir sesle tamamladı. "Onu ben hallederim." Yaklaşarak, duygularını dışa vurdu. "Peki ya *istek* ne olacak?"

Ondan bir santim uzaktaydı ve o bakışı tanıyordu, hain vücudu bu gücün tadını çıkarıyordu. Ares serbest kalmıştı, tüm duyguları ve bildiği tek duygu şehvetti. O buna isim verdi, çünkü bunun inkar edilemeyeceğini biliyordu, sessizce bile olsa. Ona izin vermezdi. Şimdi olmazdı. "*Beni* istiyorsun."

Gözleri - maviden çok griye yakın - onu yakıyordu. Yunanistan'da o sıcak sabah tanıştığı ciddi, huysuz, yoğun adama geri dönmüştü. "Her zaman. Çünkü ben *lanetlendim*."

Onun boğuk itirafıyla içinde şiddetli bir zevk patladı - onu kendine çektiğinde daha da fazla. Sonunda *dürüstlük*. Ama önemli olan tek şey, ağzının yine onun ağzına değmesiydi. O da uzandı - ona karşılık öperek - ve kolları sıkılaşıarak onu ayaklarından kaldırdı. Titredi, şiddetli bir özlem ve rahatlama dalgası. Buna ihtiyacı vardı. Bunu *özlemişti*.

Onu yere indirdi ve yaklaşarak eğildi — iri ve açgözlüydü. Boynuna öpücükler yağdırarak, blazerini omuzlarından çıkardı. Kız onu sallayarak kurtuldu ve parmaklarını onun saçlarına geçirdi — onu kendine çekerek. Dudakları tekrar birbirine kenetlendi, dilleri birbirini yaladı ve keşfetti. Lanet olsun! Çok uzun sürmüştü ve çok iyi olmuştu. Tişörtünü yukarı itti, sütyenini yakıcı bakışlarına maruz bıraktı. Elleriyle onu kavradı, başparmakları sütyeninin kenarından yukarı doğru kayarak göğüslerinin dantelli kenarından taşıdığı yere ulaştı. Hayvani bir homurtu çıkardı ve gergin meme ucunu sıcak ağzına aldı. Sıcaklık göğüslerinden karnının alt kısmına yayıldı ve kalçaları dönerek onun sertliğine bastırdı. Elleri daha hızlı, ağır ve emin hareketlerle hareket etti. Parmaklarını bel bandının altına kaydırarak, doğrudan külotunun içine girdi. O cesurca bacaklarının arasını okşarken, o titredi.

"*Lanet olsun, Bethan.*" Başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı gözlerine baktı ve ateşli ve müstehcen bir şey mırıldandı.

"Dokun bana," diye homurdandı. Sadece değil istekli ve şehvetli.

Talepkar.

Artık ona her şeyi yaptıran masum kız değildi, ondan istediğini elde etmek için baskı yapan bir kadındı.

Bir sonraki anda, pantolonunu ve külotunu ayak bileklerine kadar indirip onu kanepenin kenarına oturttu. Ve sonra oradaydı. Dizlerinin üzerinde, ellerini sıkıca tutarak onu öpebilmek için - ateşli ve samimi bir şekilde. Her yumuşak ısırik, okşama ve yalamada o daha da yaklaşıyordu. O, işkence edici erotik dokunuşların altında inleyerek kıvranıyordu. O uzanıp elini ağzına bastırdı - inlemelerini yarı yarıya susturarak - ama o bu fırsatı değerlendirip dilini kullanarak avucunun ortasını okşadı. Onun bir parçasını öpmek istiyordu.

Adam homurdandı ve daha da yaklaştı, onu yaladı, sıcak, ıslak ve aç olduğu yerleri parmakladı. Diğer eli kadının çiğliğini bastırdı. Ekstazide yakalanan kadın, adamın saçlarını tuttu, kalçalarını kıvırdı, onu kendine doğru çekti

onu kendine daha da yaklaştırdı. Buna gerek yoktu, çünkü onun emişi tamdı ve onu sıkıca tutuyordu. İki de, kadının şiddetli orgazmı sırasında birbirlerinden vazgeçemediler. Ama kadın sonunda gevşediğinde, adam geri çekildi. Kadın nefes nefese, ona bakarken, adam iki yumruğunu kadının vücudunun iki yanına koydu ve koltuğun koluna bastırdı. Ona dokunmuyordu. Kasları, kendini tutma çabasıyla dalgalandı, ama kadın neden kendini tuttuğunu anlamadı.

"Ares?" diye mırıldandı, kafası karışmış bir şekilde.

Kafasını salladı. Onun yalvarışını önceden engelledi. Onu şimdiden reddetmişti.

Kadın dişlerini sıktı. Çaresizce onun adını tekrarlamaktan kendini alıkoydu. *Yalvarmaktan*. Gözlerini indirdi. Onu mahvettiğini görmesine izin vermeyecekti. Yine. O orgazmla değıl, ona kendini tamamen verirken, o ona kendini tamamen vermemesiyle. Ona zevk vermişti. Kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu. Ama ona, kollarında ve vücudunda kendini bırakacak kadar güvenmemişti. Kendini tutmuştu — bu sefer vücudunu, *her zaman* kalbini. Ve bu acı vericiydi.

"Yapamayız, Bethan," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Yanımda korunma yok ve eminim ki senin istediğini son şey benim bebeğimdir."

O uzaklaşıp odanın diğerk ucuna doğru yürürken, gömleğini pantolonuna sokarken, o şaşkın bir şekilde yerde yatmaya devam etti.

Bir zamanlar onun bebeğini her şeyden çok istemişti. Çok naifti. O zamanlar o bu konuyu geiştirmiş, sadece onun ve çocuklarının Avra'da harika bir hayat süreceklərini söylemişti. Bu küçük ipucu, onun muhteşem bir gelecek hayal etmesi için yeterliydi - fantastik hayal gücü, bu küçük tohumdan koca bir cennet yaratmıştı. şimdi ise aşağılanma hissi yakıyordu. Hızla pantolonunu ve tişörtünü düzeltti ve blazerini aldı.

"Bu olmamalıydı." Elini saçlarında gezdirdi, ama saçları yine de diken diken kalmıştı.

şaka yapmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, nasıl olduğunu bile bilmiyordu. Ama onun hala nefes nefese olması onu biraz rahatlatmıştı.

O da öyleydi. Bir an önce tartışıyorlardı, bir an sonra ofisinde ucuz bir karşılaşmaya dönüşmüştü. Kapısı kilitli bile değıldi ve kız, kanepede yarı çıplak kalmıştı — içeri giren herkesin görebileceğı bir şekilde. Utanç onu sardı. Kız

çok *zayıftı*. Saçlarını kulağının arkasına tararken, az önce olanları anlamak için o mutluluğun kalıntılarını serbest bırakmaya çalıştı. *Neden* onu orgazma ulaştırmış ama kendisi kontrolünü kaybetmemişti? Ona karşı şehvetli gücünü kullanmak mı istemişti? Eh, başarmıştı. O, ona, ona çok kolay teslim olmuştu. Öfkeli bir enerji vücudunu sardı, çünkü onun da onu *istediğini* biliyordu. Onun inlemelerini duymuştu. Onun sert tepkisini hissetmişti. Aç bir adam gibi onu becermişti... Ama tam da tamamen teslim olduğu anda onu reddetmişti.

Sırtını döndü ve gözlerini acı veren gözyaşlarına karşı kapattı. Sertleşmesi gerekiyordu. Daha önce ateşli seksi içten duygularla eşitlemişti. Şehveti aşkla. Onun ellerini ondan uzak tutamaması *daha fazlasını* ifade ettiğini düşünmüştü. Artık daha iyi biliyordu. Ve gerçekten gitmesi gerekiyordu.

Boğazını temizledi ve kendini topladı. "Lütfen bir şoför çağırın. Otelime gitmek istiyorum."

Ardından gelen sessizlikte pişmanlık yine onu sardı, işler farklı olabilirdi diye boş bir özlem dalgası... Adam onu *sevseydi*. Ama adam sadece onu istemişti ve o zaman bile yeterince istememişti.

"Yarın avukatlarla görüşeceğiz," diye cevapladı sert bir sesle. "Merak etme, bir daha benimle yalnız kalmak zorunda değilsin."

Onun aşağılanması tam anlamıyla tamamlanmıştı. İkisi de onun daha fazlasını istediğini biliyordu — ondan daha fazlasını. Yine.

"Seni arabaya kadar geçireyim."

O gerçekten bunu yapmasını istemiyordu, ama çok yüksek teknolojili binadan çıkmanın bir yolunu bulamadığı için başka seçeneği yoktu. Asansörün arkasında onun yanında sert ve sessizce durdu, dümdüz önüne bakıyordu. Ağlamayı ya da titremeyi reddetti, ama hiç bu kadar boş ve yalnız hissetmemişti ve hiç bu kadar acı çekmemişti. Bütün bu zaman boyunca, bu kadar kötü bir an olmamıştı.

"Bethan."

Gözlerini kapattı, onun lanet olası yoğun fısıltısını engelledi. Onun söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordu. Ama sonra parmakları çenesini okşadı, böylesine açık ve sert bir karşılaşmanın ardından ihtiyacı olan tüm şefkatle onu yatıştırdı. Ama artık *çok geçti*.

"Bana bak," diye fısıldadı.

Kirpikleri kendi isteğiyle titredi. Adamın parmakları nazikçe yüzünü çevirdi. Gözlerini tamamen açtığında, adamın ona dönmüş olduğunu gördü. Adamın gözlerinde yeşeren pişmanlık karşısında şaşkınlıkla donakaldı. Adamın yanakları kızardı, adamın ifadesinde onun anlayamadığı, anlamaması gereken başka bir şey derinleşti. Samimi ve açık bir şey.

"Bethan..."

Neşeli bir müzik aniden onların gelişen samimiyetine müdahale etti. Ama bu çok pürüzsüz asansörde müzik yoktu. Bethan bir nefes sesi duydu ama Ares'in şehvetli dudakları hala birbirine bastırılmıştı. Kafasını çevirdi ve asansör kapılarının açıldığını gördü. Ama bodrum katındaki garajda değillerdi, başka bir kattaydılar ve insanlar vardı - *çok sayıda* insan onlara bakıyordu.

"Ares," diye tısladı Bethan, kapıları kapatmak için çılgınca bir düğme aradı ama asansör o kadar moderndi ki, herhangi bir şey yapabilmek için lanet olası biyometrik verilere ihtiyacınız vardı ve onda bu veriler yoktu. "Ares, kapıyı kapat."

Sonunda ondan döndü. Bir göz açıp kapayıncaya kadar açık asansör kapılarını ve bakışlarını üzerlerine diken kalabalığı fark etti, kolunu tuttu ve onu kendisiyle birlikte öne çekti, kibirli yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Herkese iyi günler."

Onun dönüşümü anında ve tamdı — yoğun ve fırtınalı birinden soğukkanlı ama kibar birine. Onu o kadar güçlü bir şekilde itti ki, sanki yerden havaya kalktı ve onları sırtlanların inine sürükledi. Her şey o kadar hızlı oldu ki, direnmeye vakti olmadı.

"Beş dakika," diye mırıldandı.

Ciddi olamazdı. Kadının bacaklarının arasında tıraş izleri vardı. Öpücüklerin sertliğinden ağzı şişmişti, yüzünün kızardığından emindi ve ne yapacağını düşünmek bir yana, nefes almakta bile zorlanıyordu. Ama bir gerçek, kadının paramparça olan duygularını kesip attı. Ares o anda *tamamen* kontrol altındaydı. Hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, sanki ofisinde maskesinin düştüğü anlar hiç yaşanmamış gibi. Şu anda nasıl *bu kadar* sakin olabilirdi? Soğuk tavırları o kadar anlaşılmazdı ki, aklına tuhaf bir şüphe geldi: Asansörü bu katta *kasten* mi durdurmuştu?

Son yirmi dört saat içinde zaten aşıı stresli olan kadın, Şimdi içinde daha önce hiç hissetmediği bir öfke duyuyordu. Ancak etrafta çok fazla insan vardı ve daha fazla olay çıkarmak mümkün değildi. Neden en az altmıő kişinin hepsi Şık kokteyl kıyafetleri içinde orada olduğunu bilmiyordu. Bir kutlama olmalıydı, belki de son milyar dolarlık kazançları için? Ya da başka bir büyük tekne satışı için? Ama her ne olursa olsun, Şimdi bununla hiç ilgilenmiyorlardı çünkü kusursuz bir Şekilde dekore edilmiş odada fısıltılar yayılıyordu. Anlamak için dili konuőmasına gerek yoktu, geniş gözlerle spekülasyonları *gördü* ve birkaçının onu açıkça tanıdığını biliyordu. Daha önce de düőmanca bir ortama girmiő ve bu tür fısıltılar ve küçümsemeyle karşılaşmıştı. Lisedeki zorbaların anıları bugün canını yakmıyordu, hatta bu acımasız, korkunç deneyimi neredeyse takdir edebiliyordu, çünkü bu, Şu anda aynı Şeyi yapan bu insanları *neredeyse* hiç umursamadığı anlamına geliyordu. Tek ilgilendiği Şey, Ares'in gizemini anlamaktı. Bunu kasten yaptıysa, *neden*? Neyin peşindeydi?

Ama sormadı, çünkü iki uzun boylu, gürültücü adam onu yakalamış ve Yunanca çok ciddi bir Şey söylüyorlardı. Bir saniye içinde, daha önce hiç görmediği CEO kiőilięine kolayca büründü.

Başını dik tutarak, garsonun sunduğu tepside bir kadeh Şampanya aldı, ancak kalabalık resepsiyon salonuna doğru ilerlerken çok hızlı bir Şekilde iti, bu da meraklı ve yargılayıcı bakıőlarla yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu öfke ateőini daha da körükledi. Ve aniden içini saran sadece öfke değil, kıskançlık da vardı.

Sophia Dimou on metre uzakta duruyordu. Ares'in evlenmesi gereken kadın, Bethan'ın sahip olmadığı her Şeye sahipti. Uzun boylu, ince ve zaten güçlü ve zengin Vasiliadis hanedanıyla bağlantılı bir aileden geliyordu. Ares, Bethan'la iki haftalık bir tatilin ardından Atina'ya gelip onunla evlendiğinde, Şok dalgaları Şehri ve ötesini sarsmıştı.

Bethan, bu yabancılarının görüőlerini umursamamaya çalışmıştı, ama onun *ailesinin* onu kabul etmesini *aresizce* arzuluyordu. Çünkü onu yakınında tutan ve güvende hissettiren ailesi idi. Ares'in ailesinde de aynısını bulmayı çok istiyordu, çünkü kendi ailesi artık yoktu. Bu yüzden o iyi bir ilişki

izlenim. Ama onların nasıl insanlar olduklarını hiç bilmiyordu ve Ares de onu uyarmamıştı. *Soğuk* ve kibirliydiler. Ve mükemmeldiler.

Ares'in üvey annesi Gia Vasiliadis şimdi ona yaklaşıyordu. Güzel, güçlü, son derece korkutucu. İki yıl önce Bethan sadece endişeli değildi, aynı zamanda kolayca etkilenebilen biriydi. Memnun etmek için çok hevesli, uyum sağlamak için çok ciddiye. Bu yüzden Gia'nın söylediği *her şeyi* dinlemişti. Bu sefer, o kadar kolay etkilenmeyecekti. Bu kadının *önem kazanmasına* izin vermeyecekti.

"Seninle Ares'in hâlâ bu kadar *yakın* olduğunuzu bilmiyordum." Gia, son cümleyi hiç de incelikli olmayan bir şekilde son cümleyi vurguladı.

Bethan, asansörde samimi göründüklerini biliyordu ve artık alışık olmadığı tutkulu öpücüklerden dolayı ağzı morarmış ve zonkluyordu, bu yüzden öpüldüğü çok açıktı. Ve Ares, istediğini elde etmiş bir erkeğin o kibirli havasına sahipti. Yani hiçbir şeyi inkar etmenin bir anlamı yoktu. Üstelik, Gia'nın sorusundaki kötü niyetli ton Bethan'ın sinirlerini bozmuştu. Burada daha önce her şeyini kaybetmişti. Bu sefer onurunu koruyacaktı.

"Ares ve ben ilişkimizi gizli tutmayı tercih ediyoruz," diye yumuşak bir sesle cevapladı.

"Buna özel mi diyorsun?" Gia'ya eşlik eden adam alaycı bir şekilde gülümsedi.

Dion, Ares'in babasının kuzeniydi. Şimdi ise Gia'nın partneriydi. Sophia Dimou, Gia'nın yeğeni olduğu için, burada işleri aile içinde tutmayı seviyorlardı.

"Yeniden bir araya mı geldiniz?" Bethan onun esprisine yorum yapamadan Gia sordu.

Bethan dudaklarına Mona Lisa gülümsemesi kondurdu. Bu insanlara karşı yine o kadar açık davranan naif kız olmayacaktı. Bu onu çok savunmasız hale getirmişti. Bu sefer Gia veya Dion'a onu incitecek hiçbir şey vermeyecekti.

"Yüzüklerinizi takmamışsınız." Gia kaşlarını çatı.

"Kuyumcуда. Elmasların sabitlenmesi gerekiyordu ve ikisini de temizlemek için iyi bir fırsattı." Bethan, gevezelik ederken bile sakın görünmeye çalıştı.

Sophia yaklaşarak utanmadan dinlemeye başladı. Bethan, Sophia'nın bardağını ağzına götürdüğünde, parmağını süsleyen kocaman zümrüt gördü.

Bu kesinlikle bir nişan yüzüğüydü. Bethan'ın kıskançlığı daha da arttı. Ares *bu* yüzden mi boşanmayı şimdi sonuçlandırmak istiyordu? Yıllar önce yapması gerektiği gibi sonunda Sophia'ya evlenme teklif mi etmişti? Dehşete kapıldı. "Ben..."

"Bethan bize ilişkinizden bahsediyordu," diye Gia yüksek sesle sözünü kesti. "Tekrar bir araya geldiğinizi bilmiyordum, Ares. Bu bir sürpriz oldu."

Ares'in ağır kolu Bethan'ın omuzlarına kondu ve onu kendine doğru çekti. Bethan, Gia'ya kızgın bir bakış attı. Tekrar bir araya geldiklerini söylememişti ki, aslında cevap bile vermemişti! Boş bardağına baktı. Ares haklıydı. Bugün daha fazla yemeliydim. Daha iyi kararlar verebilirdim.

"Öyle mi?" Ares soğukkanlılıkla sordu.

Bethan başını geriye eğip onun gözlerine baktı ve inkar etmedi. Şimdi Gia'ya karşı çıkmanın ne anlamı vardı ki? Ares öfkesini bastırmadan önce, bir an için öfkesinin alevlendiğini gördü, ama bir saniye içinde yine sakin, kibirli, soğukkanlı adam haline döndü. Gözlerini kırptı. Ares, toplum içinde gerçek duygularını *çok* iyi gizliyordu. Yirmi dakika içinde bunu iki kez görmüştü. Şehveti gizlemek. Öfkeyi gizlemek. Bunlar güçlü duygulardı, bu yüzden bu konuda çok tecrübeliydi. Şimdi, en kötü zamanda, *ilk* kez, neden ve nasıl bu kadar iyi olduğunu merak etti. Neden ona ailesiyle ilgili hiçbir uyarıda bulunmamıştı? Neden şimdi, teyzesiyle görüştüktan sonra nihayet tekrar yalnız kaldıklarında, Bethan ona onu sevip sevmediğini sorduğunda olduğu kadar soğuk ve mesafeli davranıyordu? Ve şimdi fırtınalı gri bakışları kısa bir süre onun bakışlarıyla buluştu, sonra onu sıkıca kavradı ve gergin vücuduna doğru çekti, düşünmesini engelledi.

"Neden ayrıldığımızı düşündün?" diye sordu.

Gia ve Dion'un çeneleri aynı anda düştü. Odada bir başka fısıltı dalgası yayıldı, daha da kötüsü, Bethan gözünün ucuyla birkaç kişinin telefonlarını çıkardığını gördü. *Çekim* mi *yapıyorlar*?

"Ayrı ülkelerde yaşıyor olmamız, gerçekten ayrı olduğumuz anlamına gelmez," diye ekledi Ares, oldukça duyulabilir bir sesle.

Neden böyle bir şey söylüyordu? Neden bu kadar saçma bir yalana uymaya çalışıyordu? Ama onu tutan elleri kaçamayacağı kadar güçlüydü ve aniden...

D n kendisine yaptığı tehdidi hatırladı.

"Bethan, Melina Vakfı'nı desteklemek i in burada." Ares g l msedi. Gia gerildi.

Bethan, Melina Vakfı'nın ne oldu unu bilmiyordu, ama bu durum Gia'yı a ık a rahatsız etmi ti. Buraya sadece bo anmalarını resmile tirmek i in geldi ini a ık a belirtmeliydi. Bunun yerine, utan tan sessiz kalmı tı.

Gia'nın ka ları daha da  atıldı. "Anlamıyorum..."

"İli kimiz her zaman farklıydı," diye Gia'nın s z n  kaba bir  ekilde kesti. "Her zaman  ok  zeldi."

Bethan titremesini bastırdı. O, bu s zleri  aresizce romantik bir  ekilde s ylememi ti. Ba parma ıyla omzunu ileri geri ok adı. Yalnız olsalardı, bu k   k ısrarcı dokunu lar onu co ku dolu bir y r ngeye sokardı. Oysa  imdi t yleri diken diken olmu tu; ona  ok kızgın olmasına ra men, bu nazik dokunu lar onu yeniden yumu atmı tı. Kimya, pek  ok  eye cevap vermek zorundaydı.

"Eminim  imdi erken ayrılmamızı affedeceksin. Birlikte kaliteli zaman ge ireli uzun zaman oldu unu anlıyorsun. Buraya u ramayı hatırlamadan  nce, yeniden bir araya gelmek i in sadece kısa bir anımız vardı ve..." Omuzlarını umursamazca silkti ve Bethan'a yanlı  yorumlamaması gerekti ini bildi i yakıcı bir bakı  attı. "Bu gece  nceli imiz yalnız kalmak."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NASIL CÜRET ETTİ?

Ares küfür etmeyi reddetti, bu da aslında nefes alamadığı anlamına geliyordu. Ağzını açarsa, içinden zehirli sözler fışkıracaktı ve bu, lanet olası "ailesinin" önünde, tüm bu iş bağlantıları bir yana, kesinlikle olmayacaktı. Bethan'ı sıkıca kucakladı ve hızla onu asansöre geri götürdü. Sonunda bodrum katına indikleri sırada nefesini tutmaya devam etti. Bekleyen şoförü, arabaya doğru yürürken ona baktı, ifadesini okudu ve hemen motoru çalıştırıp gizlilik perdesini açtı.

"O neydi?" Bethan arabaya biner binmez sordu.

"*Bana kızgın mısın?*" Ares, şoförüne talimatını mesajla gönderirken karşılık verdi.

"Sen bizim ne olduğumuzu itiraf ettin..."

Ares'in beyni, Bethan'ın seks hakkında konuşurken hala kızardığını fark edince dikkatini kaybetti. Derin bir nefes aldı ve kendini odaklamaya zorladı.

"Birlikte olduğumuzu söyleyen sensin," diye kışkırttı, o insanların bu kadar saçma bir şeye inanmasına izin verdiği için öfkeliydi. "İyi bir koca olarak, seni destekliyor ve toplum içinde sana karşı çıkmıyordum."

Gözleri parladı. "Asansörü o katta kasten mi durdurdun?"

"Ne?" Neden yapsın ki? Ve nasıl böyle çılgınca bir şey düşünebilirdi? Şaşkınlık içinde, "Tabii ki hayır" diye bağırdı.

Yunanca uzun ve yüksek sesle küfretti, ama bu, içindeki öfkeyi neredeyse hiç dindirmedi.

çok sinirliydi çünkü gözlerinde hala anlayamadığı acı verici bir incinme görmüştü. Onu memnun etmişti — ıslak ve ateşliydi ve orgazm olurken onun adını haykırmıştı. Onu memnun etmek çok tatmin ediciydi, ama o en güzel anlar saniyeler içinde acı ve buruk bir küle dönmüştü çünkü işi sonuna kadar götürememişti. Onu hamile bırakma riskini *asla* göze alamazdı. Asla çocuk sahibi olmayacaktı. Annesi için başarısız bir evlat olan o, babası için de başarısız bir baba olacaktı — tıpkı babasının kendisi için olduğu gibi. İki yıldan biraz fazla bir süre önce, birkaç günlüğüne bunu taklit edebileceğini düşünmüştü — ama sonra Bethan soru sormuş ve o cevap verememişti.

Ancak tüm bu karmaşa içinde, bu akşam ofiste müşteriler için içki ikramı olacağını tamamen unutmuştu. O odaya girmesi, Ares Vasiliadis olduğu için otomatik bir tepkiydi; kontrolü elinde tutan, etkilenmeyen, yüksek performanslı varis ve CEO. Beş yıldan kısa bir sürede o lanet olası işlevsiz aile tarafından şekillendirilmişti ve onların önünde asla mükemmel olmaktan daha azını yapmazdı. Onların yanında her zaman kontrolü elinde tutardı.

Gia ve Dion'un Bethan'ın etrafında köpekbalıkları gibi dolandıklarını görmüştü. Müdahale etmek üzereydi, ama Bethan çenesini kaldırınca bir an durakladı. Bethan çok kibar ve kendinden emin bir şekilde gülümsemişti. Yanakları hâlâ tutkuyla kızarmıştı ve gözleri gururla parlıyordu.

. Akli başına gelip müdahale edene kadar, onun sessiz vakarından çok etkilenmişti. Artık çok geçti, zarar verilmişti. Onlar onu iğnelemişlerdi.

O, *onlardan* rahatsız olmamıştı. Onların isteksiz hoşgörüsüne karşı bağışık ve onlara güç vermezdi. Bir darbeyi —incinmişlik— Bethan'dan önce hiç sorun olmamıştı. Ama nedense onun yanında poker yüzü yapmak imkansızdı. Asansörü o katta açmak için ayarladığına dair inancı, zırhının altına girmişti ve bunu saklayamayacak kadar öfkeliydi.

"Bana gerçekten güvenmiyorsun," dedi acı bir şekilde. "Neden onların beni seninle tekrar görmesini isteyeyim ki?"

"Belki de mesele onlar değildi." Yüzü buruştu. "Belki de beni küçük düşürmek içindi, çünkü seni terk ettiğim için hala bana kızgınsın."

Ona *çok* kızgındı, ama bu yüzden değil. Sorunu, onu hala kontrol edilemeyecek derecede *çok* istemesi idi.

"Yani onlara tekrar bir araya geldiğimizi mi söyledin?" diye homurdandı, çelişkili duyguların girdabında sıkışıp kalmış halde.

Birkaç dakika içinde yarattığı kaosa inanamıyordu. Zaten zor olan bir durumu, en kötü zamanda herkesin gözü önünde bir skandala dönüştürmüştü.

"Ben söylemedim, onlar bizi *gördü*," diye tartıştı. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Dürüst ol," diye tersledi.

"*Öyleydim*," diye karşılık verdi. "Ve asansörde sana dokunan sendin."

Ona sert bir bakış attı, ama bu, onun sinir bozucu derecede güzel olması nedeniyle pek işe yaramadı. Ve evet, muhtemelen kimseye onunla yeniden birlikte olduğunu söylememişti. Gia, her şeyi manipüle etmeye çalıştığı gibi, bu anı da manipüle ederdi. Ve o Bethan'a "elle tacizde" bulunmamıştı, sadece onun iyi olup olmadığını öğrenmek istemişti. Neden bu kadar umursuyordu ki?

Çünkü şimdi iyi değildi. Ofisinde alevler içinde kaldığını düşünmeden edemiyordu. Kontrolünü ne kadar *çabuk* kaybettiğini. Bethan'ın ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu. Onu altına alıp sahip olmak istediğini, ama bunu yapamadığını, çünkü asla çocuk sahibi olamayacağını. Onlara yük olacak bir şeyleri yoktu. Bütün ailesi mahvolmuştu ve o, daha fazla masum çocuğu mahvetmeyi reddediyordu.

Tek istediği bu çılgın arzuyu ortadan kaldırmaktı. Hâlâ böyle yanıyor olmasına öfkeliydi

hâlâ bu kadar yanıyordu. Ama kadının yarattığı karmaşayı düzeltmeye odaklanması gerekiyordu. Onlara Bethan'ın Melina Vakfı için burada olduğunu söylemişti, bu yüzden kadının katılmak zorunda kalacaktı çünkü o geceyi hiçbir şeyin ve hiç kimsenin mahvetmesine izin vermeyecekti.

Bethan bu *hafta* boyunca kalmak zorunda kalacaktı. Onun acı hayal kırıklığı, bu düşüncenin getirdiği tatmini daha da artırıyordu. Aralarında bitmemiş bir iş vardı. Belki de onu kendisine olan arzuyla çıldırtacaktı. Belki de yatağında yattığı diğer tüm erkekleri unutturacaktı. Belki de o yok edecekti onu daha fazla

gelmek... çünkü bunu *kesinlikle* yapabilirdi. Bu, onun ona zaten yaptığı şeydi.

Bir plan yaparken nabızı mutlu bir ritme oturdu. Bu hafta talep edecekti. Hem pastasını hem de onu yemek için yeterince uzun bir süre olacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" Bethan düşüncelerini keskin bir şekilde böldü. "Bir otele gitmem gerekiyor."

Çenesini sıkı. "Benim evime gidiyoruz."

"Hayır." Kadın sertleşti. "O yere geri dönmeyeceğim. Asla."

Onun şiddetli tepkisi onu şaşırttı, ama aynı zamanda yankı uyandırdı. Vasiliadis malikanesi, Atina'nın en zengin banliyösünde bulunan, her iki yanında ek konutları olan saray gibi bir konuttu. Ev sineması, tenis kortu, *iki* havuz ve daha fazlası dahil her şeye sahipti. Elbette Bethan, bu aşırı tüketimci yaşam tarzını onaylamayacaktı. Zenginliklerle dolu olmasına rağmen, sıcaklık hissi veren hiçbir şey yoktu. Aynı zamanda kötü anılarla da doluydu — o burada üç gün geçirmişti, ama o on üç yaşından beri buna katlanmıştı. Taşınma günü, hayatının en yalnız anı olmuştu. Annesiyle iletişim kurmaktan mahrum bırakılmış, çok incinmiş, çok gururlu ve çok inatçıydı, bu kuralı çiğnemek için. Gia elbette onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Yalıtılmış, talimatlar dışında görmezden geliniyordu. Orada, layık bir varis olmak için gerekli her şeyi öğrenmek üzere getirilmişti. Bir grup uzak kuzeni orada yaşıyor olmasına rağmen, yalıtılmış ve acımasızca eğitilmişti. Ve orada tartışmışlardı. Oradan çıkıp İngiltere'ye giden ilk uçağa binmişti. Ares oradan nefret ediyordu ve artık kesinlikle orada yaşamıyordu.

"Bethan." Derin bir nefes aldı ve o anıları kafasından silip attı. "Az önce sergilediğin 'sevgi dolu eş' tavrın her şeyi değiştirdi. Sorunlarımızı gizli tutmamız gerekiyor. Ben korumaya çalışıyorum..."

"Senin korumana ihtiyacım yok."

"Bu sefer mesele *sen* değilsin," diye bağırdı.

Ve onun, kendisinden hiçbir şey istemediğini veya ihtiyaç duymadığını bir kez daha söylemesini duymak istemiyordu.

"Benim evime vardığımızda konuşuruz, burası kompleks değil," diye homurdandı.

Mahremiyete ve alana ihtiyaçları vardı ve etrafında patlayan enerjiyi zar zor kontrol edebiliyordu. Çünkü bu kavgayı o kazanacaktı.

Gia, Dion ve diğeri yönetim kurulu üyeleri, şirketin onun komutası altında ne kadar iyi gittiğini göz önünde bulundurarak onun görüşlerine boyun eğdiler, ancak onların deyimiyle "küçük hayırseverlik çabası" son derece kişisel bir meseleydi. Bu gerçeğı hiç sevmiyorlardı, ancak Vasiliadis ailesi, Ares'in annesinin varlığını kabul etmek zorunda kalacaktı. Ares, onlara sadece gayri meşru olduğunu değil, aynı zamanda otoritesini de hatırlatacaktı. Artık onu durdurmak için yapabilecekleri *hiçbir* şey yoktu. Yıllardır annesinden bahsetmesine izin verilmediğı için, *onu* hiç *görmemişti* bile; çok geç olana kadar güçlenememişti. Ama artık annesinin adı kelimenin tam anlamıyla parlayacaktı ve gelecekte, annesinin onlara tarafından gördüğü muameleyi kimsenin görmesine izin vermeyecekti. Onların "kirli küçük sırrı" gölgelerden çıkarılacaktı.

Bunu yapması gerekiyordu, suçluluk duygusunu hafifletmek için bir şeye ihtiyacı vardı, çünkü onu terk etmişti, her şeyi terk etmişti, çok geç kalmıştı. Bu yüzden, sonunda Melina'yı kamuoyunda onurlandırdığı anı hiçbir şeyin lekelememesini istiyordu ve bunun için Bethan'ın o akşam yanında olması gerekiyorsa, öyle olsun. Bu düşünce, aslında tüm bu konuda kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Muhtemelen Bethan onun baştan çıkarma planının bir parçası olduğu için ve evet, o hala bencil bir pislikti.

On beş dakika sonra, Melina'nın yüzünde hoşnutsuzluk ifadesiyle salonda dolaştığını izledi.

"Neden kompleksinde yaşamıyorsun?" diye sordu kızgın bir şekilde. "Burası işe daha yakın," diye mırıldandı kısa bir cevapla.

Doğru ama asıl neden bu değil. Bethan onu terk ettikten sonra şehirde bir çatı katı dairesi satın almıştı ve açıkçası, onun burada olmasını istemiyordu. Bu yeri onunla hiç ilişkilendirmemişti ama artık bu yer sonsuza kadar onunla anılacaktı. Aklından, emlakçısına gelecek hafta burayı satışa çıkarmasını söylemeyi not aldı.

"Seninle kalmayacağım, Ares. Beni burada tutamazsın. Birini arayacağım..."

Vücutuyla onun aceleyle çıkmasını engelledi. Onun isyanından çoktan bıkmıştı. "Yapma, Bethan."

Kız, kavga çıkarmak için gözlerini ona dikti. O da öyle. Aralarındaki durdurulamaz kimya hâlâ kontrolsüz bir şekilde yanıyordu. Ve eğer

Şehvet değildi, öfkeydi. Ama direnecekti.

Kendini geri çekip ellerini kaldırdı. "Kendi odan olacak. Elbette uzlaşabilirsin, değil mi?"

"Hayır."

Ah, yine reddedilmişti ve üç dakika içinde onu ne kadar *istekli* hale getirebileceğini kanıtlamak için can atıyordu. "Bunu başlatan sensin, Bethan. Ben sadece noterle evrak işlerini halletmen için burada olmanı istedim."

"Tabii, bu yüzden beni yalnız yakaladığın anda üstüme atladın."

"Oh, yani senin dünyanda bunu başlatan benim mi? Avantajını kullanan kötü adam ben miyim?"

"Yine. Evet."

"Çünkü bir şekilde hayır deme yeteneğini mi kaybettin? Kendine yalan söylemede çok iyisin. Senin istemediğin hiçbir şey yapmadım. Aslında, daha fazlasını yapmam için bana yalvardığından eminim."

Dudaklarını sıkıca kapattı ve açıkça üçe kadar saydı.

"O zaman ne istiyorsun?" diye mırıldandı sonunda. "Beni neden buraya sürükledin?"

Eh, o kadar da direnip bağırمامıştı. Adam gülümsemeden edemedi — aslında bir saat önce onun adını haykırıyordu. "İş arkadaşlarıma ilişkimizin olmadığını açıkça belirtmem kararın, bir süre daha katlanmak zorunda kalacağın sonuçlar doğurdu."

"İş arkadaşların mı? Üvey annen değil miydi?" "Gia benim için bir anne değil ve hiç olmadı."

Onun sert cevabı onu anında susturdu. Aslında Bethan şaşkın görünüyordu.

Ares içinden bir rahatsızlık hissetti. Evet, Gia ile ilişkisi hakkında ona anlattığı en fazla şey buydu. Ama dürüst olmak gerekirse, Gia ve diğerleriyle vakit geçirmedeği için onlardan uzak durduğunun açıkça belli olacağını düşünmüştü. Ayrıca Bethan'ın her türlü etkileşimde sadık olacağını varsaymıştı. Belki de bu adil olmamıştı. Ailesinin çok farklı olacağına şüphe yoktu. Ama Vasiliadise ailesi, ailevi konuları, hatta kişisel konuları kimseyle tartışmazdı. Çok gururlu ve çok güçlüydüler. Tamamen işlevsiz olan bu durum, kapalı kapılar ardında saklanıyordu.

kapalı kapılar ardında tutuluyordu. Onların derslerini iyice öğrenmişti. Hiçbir şey söyleme. Ama şimdi her şeyi *yapacaktı* - söylemek yerine gösterecekti. O zamanlar da öyle yaptığını sanmıştı...

Bethan, saldırmadan önce onu ölçüp biçen bir dövüş rakibi gibi etrafında dolaştı. "Bunun sonuçları ne olacak?"

Bir an odaklanmak için zaman ayırdı. "Önümüzdeki cuma genel merkezde önemli bir gala var. O gecenin başarısını hiçbir şey ve hiç kimse gölgeleyemez, bu yüzden bu hafta burada kalıp galaya katılacaksın — nazik ve gülümseyerek."

Ağzı açık kaldı. "Neden beni orada istersiniz ki?"

"Çünkü ben öyle dedim ve şimdi herkes bunu bekliyor. Eğer gelmezsen, bu dikkatleri dağıtır."

"Orada *olursam* daha fazla dikkat dağıtır mıyım?"

Öfkesi arttı. Vakfın kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona söylemek niyetinde değildi. Bunu kabul etmek zayıflık gibi geliyordu. Bunu ona karşı kullanabilirdi ve o ona güvenmiyordu. Ya da kimseye. "Sessizce bana eşlik edeceksin ve sonra yine dikkat çekmeden ortadan kaybolacaksın."

"Geçen sefer sessizce ortadan kayboldum mu? İnsanlara ne söyledin?"

Aslında hiçbir şey söylememişti. Her zamanki gibi. İnsanlar sorduğunda soğuk davranmış ve insanlar çok çabuk sormayı bırakmıştı.

O cevap vermediğinde, o boğazını temizledi. "Başkalarının ne düşündüğünü umursamadığınızı sanıyordum."

"İşle ilgili olanlar dışında umursamıyorum."

"Senin için gerçekten her şey parayla ilgili," dedi alaycı bir şekilde. "Hayatımdaki *tek* sabit şey bu," diye kabul etti adam, lafını esirgemedi.

Ve bu doğrudu — para her şeyin merkezindeydi. Gençken ve hala annesiyle yaşarken parasızdı. Babası öldüğünde ve dedesi doğrudan kan bağı olan bir varis bulmaya kararlı olduğunda ise sonsuz miktarda parası vardı. Para ona özgürlük getirmişti ve hepsine rağmen gerçekten başarılı olduğu tek şeydi. Onu da dahil.

"Peki ya Sophia?" diye mırıldandı, bileziğini çevirerek.

"O ne olmuş?" Konunun değişmesi karşısında kafası karışmış bir şekilde başını eğdi.

Bethan boğazını temizledi. "Nişan yüzüğünü gördüm."

Neyini? Ares donakaldı. "Onu benim verdiğimi mi sandın?" Şaşkınlıkla Bethan'ın gözlerinden kaçmasını izledi ve küçük bir kıkırdamayı bastıramadı. "Sophia'yı kıskanıyor musun?"

Oh, bu çok iyiydi. En azından cinsel açıdan ona karşı sahiplenici olması harika bir duyguydu ve dün gece birlikte yemek yediği adamı kıskandığı için küçük bir intikamdı. Bir saniye daha tadını çıkardıktan sonra pes etti. "Sophia başka biriyle nişanlı."

Bethan'ın kulakları kızardı. "Yani, sadece senin iş toplantına katılmak için bir hafta daha Yunanistan'da kalmamı mı bekliyorsun?"

"Bence en azından bunu yapabilirsin." Burada *bir şeyler* kazanmak istiyordu.

Bir hafta daha onun karısı olacaktı — görünüşte skandalı bastırmak için uygun bir düzenlemeydi, ama yine de onun karısıydı. *Her* şekilde bunu sonuna kadar götüreceklerdi. Ayrılıkları sırasında olanlar onu ilgilendirmiyordu, ama önümüzdeki birkaç gün boyunca o ona ait olacaktı. Sadece ona.

"Bunu yapacaksın, Bethan." Öne eğildi, içinde pervasız bir kararlılık dolaşıyordu. "Çünkü önümüzdeki hafta boyunca mutlu bir şekilde barışmış karım rolünü oynamaz ve galaya gelmezsen, o zaman tüm bu zaman boyunca birlikte olduğumuzu iddia edeceğim. Bu, boşanma sürecimizi sıfırlayacak. Bana iki yıl daha bağlı kalacaksın, buna hazır mısın?"

"Hayal kuruyorsun," dedi Bethan, kulaklarına inanamadan alaycı bir şekilde. "Kimse bizim ayrılmadığımıza inanmaz. Ben Londra'da yaşıyorum."

"Ve ben de son iki yıldır sık sık Londra'ya gittim." Ona şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Oradayken her gece benim yatağında olmadığın kim söyleyebilir?"

Kalbi güm güm atıyordu. "Öyleyim," diye fısıldadı. "Öyle söyleyeceğim."

Onun Londra'ya o kadar sık gittiğini ve nerede olduğunu bildiğini, ama onu görmeye hiç gelmediğini öğrenince yıkıldı. Aslında bacakları titredi ve zayıflığını gizlemek için oturmak zorunda kaldı.

"O zaman senin sözüne karşı benim sözüm olacak." Adam başını eğdi ve karşısındaki koltuğa oturdu. "Randevularım var. Otel faturaları..."

"Orada kadınlarla birlikte olduğunun kanıtı mı?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun. En iyi avukatlar benim tarafımda, sen avukat tutacak paran var mı ki?" Alaycı bir şekilde sordu. "Şüphe yaratabilirim. Bana inanacaklar."

"Çünkü utanmadan yalan söyleyeceksin?"

"Bu özel durumda, ne gerekiyorsa yapacağım."

"İstedğini elde etmek için." Kadın başını salladı.

O *her zaman* istediğini elde ederdi. Ve yalan söylemekten hiç çekinmezdi. Görünüşe göre bu onun için hiç zor değildi.

"Bu partide beni *gerçekten* istiyor musun?" diye sordu kadın, yine uzun bir sessizlikten sonra.

"Evet."

Açıkça o eksik bir bir şeyi Ares bir hiç destek veya onay

"Bu neden bu kadar önemli?" diye sordu.

"Eğer kalırsan, gala biter bitmez boşanmaya itiraz etmeyeceğim. Hatta sürecin hızlandırılmasını sağlayacağım. Ertesi sabah ilk iş olarak notere gideceğiz."

Bu o kadar önemliydi ki, cevap vermekten tamamen kaçınmıştı. Ve o da son derece meraklanmıştı.

Seçeneklerini değerlendirdi. "Bu bir haftanın boşanmamızı hiç geciktirmeyeceğini yazılı olarak istiyorum."

Adamın gerginliği azaldı. "Tabii. Hatta önümüzdeki hafta aramızda neler olabileceğini ve olamayacağını tek tek listeleyebiliriz."

"Aramızda başka *hiçbir* şey olmayacak." Ama içinden yükselen heyecanı bastıramıyordu. En azından önümüzdeki hafta onunla çekişecekti. Kahretsin, ondan bir kez olsun üstün gelmek istiyordu.

"Olmasını istemediğin hiçbir şey olmaz, hayır." Sanki biliyor gibi gülümsedi.

"Ama kendine yalan söylüyorsun. İkimiz de tekrar bir şeylerin olacağını biliyoruz. Aramızda hep böyle oldu ve belki de bunu ortadan kaldırmak için bir şey yapmazsak böyle kalacak. Belki de birbirimize yaklaştığımızda neler olacağı konusunda gerçekçi olmalıyız."

"Belki de bunun, çabucak ayrılmamız ve ayrı *kalmamız* için daha fazla neden olduğunu kabul etmeliyiz."

"Hâlâ beni özleyeceksin," dedi.

Bethan ona baktı. Sessiz. İkna edici. *Doğru*. Belki onu her zaman özleyecekti, ama bu gece ofisinde yaşadıkları, onu bir daha hayatta kalabileceğinden emin olamayacağı kadar yakmıştı. Onu reddetmekle ilgili değildi. Kendini kurtarmakla ilgiliydi.

Gözleri kısıldı. "Açıkça söylemek gerekirse, bu hafta başka kimseyle çıkmayacaksın."

"Açıkça söylemek gerekirse, bu senin için de geçerli."

"Daha önce de söylediğim gibi, bu zamana kadar sana tamamen sadık kaldım."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Sadece dramatik davranıyorsun sanmıştım."

O, görünüşte sakın bir şekilde uzandı, ama kız onun görüldüğünden daha gergin olduğunu biliyordu. O cevap vermedikçe kızın isyanı arttı. Bir şeyler söylemişti, ama yeterli değildi ve kız hala acı çekiyordu. Neden o? Neden hep o?

"Bu özel etkinliğin bu kadar özel olan yanı nedir?" Bunu öğrenmeye kararlıydı ve elindeki tek bıçağı çevirdi. "Yoksa bu hafta benimle daha fazla zaman geçirmek için uydurduğun trajik bir bahane mi, çünkü benden son bir parça daha istiyorsun?"

Gözleri onun gözlerine delici bir şekilde baktı — bir ateş parıltısı.

"Çünkü bu olmayacak," diye ekledi. Çok geç kalmıştı. Adamın yüzünde sinir bozucu bir gülümseme belirdi. "Sen ne dersen o."

Kan, boynunun arkasını yakarak akmaya başladı. "Bunu bilsem, ona göre davranabilmem için daha iyi olmaz mı?"

"Eminim ki gayet uygun davranacaksın."

"Vay canına. Ne zayıf bir övgü." Yutkundu. "Bana güvenmediğini söyledin ve belki bunda biraz doğruluk payı vardır, ama bana söylemeyeceğine göre, sen de bana güvenmiyorsun. Hiç güvenmedin, ben gitmeden önce de bana güvenmiyordun."

Gözlerindeki ateş öfkeye dönüştü. Ama bu doğrudu. Ailesiyle ilgili, anne ve babasının öldüğü dışında hiçbir şey anlatmamıştı. Üvey annesiyle ilgili nüansları, ilişkilerinin bu kadar soğuk olmasının nedenlerini açıklamamıştı.

"Peki bu hafta nasıl geçmesini istiyorsun?" O patlamadan önce, kendi öfkesi ortaya çıkmadan önce devam etti. "Lüks akşam yemeklerine mi gideceğiz? Arkadaşlarınla mı vakit geçireceğiz? Çünkü sen

Son evlendiğimizde seninle bunların hiçbirini yapmamı istememiştin. Adadaki villada kilitli kalmamı, senin gelip gittiğin sakın bir hayat sürmemi istemiştin, hatırlıyor musun? Dudaklarını sertçe ısırıldı. Peki, bu kadar uzun süre ayrı kalma kararımızı nasıl açıklayacağım? Onlara, *temizlikçi* olarak kariyerime başlamak için Londra'ya gittiğimi mi söyleyeyim? *Bu* küçük ayrıntı, senin önemli etkinliğini gölgede bırakmaz mı?

Ama o bu tuzağa düşmedi. "Temizlik dürüst bir iştir, Bethan." Son sözüne odaklanarak gerildi. "Utanılacak bir şey yok."

"Bu, ailenin statüsünün altında." O kompleksin içinde bir temizlikçi ordusu vardı. Zenginler farklı bir dünyada yaşıyordu.

"Annem temizlikçiydi," dedi yumuşak bir sesle.

Bethan ağzı açık kaldı. Bunu bilmiyordu ama tabii ki onun çocukluğunu pek bilmiyordu. İkisi de yetim oldukları için birbirlerine bağlanmışlardı ama ikisi de ayrıntıları atlamışlardı — dalgalarda, çarşaplarda dans ederek fiziksel düzeyde bağ kurmakla çok meşguldüler. Birbirlerinin sarhoşluğunda kaybolmuşlardı. Ve en azından o bu havayı bozmak istememişti. Onların "ruh ikizi" olduklarını düşünerek, her şeyin eninde sonunda ortaya çıkacağını düşünmüştü...

"Vakıf onun onuruna kuruldu," diye ekledi Ares sessizce. "O birkaç yıl önce öldü. Sanırım sana bunu söylemiştim."

Birdenbire anladı. "O Melina." "Evet."

Annesinin adını bile bilmiyordu. Çok fazla hata yapmışlardı.

"Aileden bazıları Vasiliadis isminin bununla ilişkilendirilmesini istemiyor," diye ekledi sert bir şekilde. "Üvey kardeşim Alex ve ben sadece birkaç ay farkla doğmuştuk. Gia babamın sadakatsizliğini hatırlatılmaktan hoşlanmıyor ama ben anneme olanların unutulmasından hoşlanmıyorum."

Üvey kardeşi mi? Bethan tamamen kafası karışmıştı. Gia'nın babasının ikinci eşi olduğunu, annesinin ölümünden sonra Ares'in babasıyla evlendiğini varsaymıştı. Ama sormamıştı ve Ares de söylememişti. Bu çok önemli bir konuydu.

"Ona ne oldu?" diye sordu. Peki bu Alex kimdi?

O sakın, duygusal maske Ares'in sert hatlı yüzüne indi. Cevap vermeyecekti. Boş ellerine baktı.

"Yaşlı, evli bir adam tarafından istismar edildi." Sesi yumuşaktı. "Hamile kaldığında onu terk etti. Yeni başlayan kariyeri mahvoldu ve hayatının geri kalanında yaptığı hatanın yükünü taşıdı." Omuzlarını silkti ve ayağa kalktı. "Seni bilmem ama yemek zamanı geldi."

Neredeyse uyuşmuş halde Bethan onu mutfağa kadar takip etti. Orada buzdolabından kapları, fırından da kapaklı tabakları çıkarıp köşedeki yemek masasına koymaya başladı. Birkaç tabak daha ekledi, birkaç bardak aldı. Ama Bethan onun söylediklerini kafasında çevirip durdu ve düşündükçe endişesi daha da arttı.

"Neden bana daha önce bunlardan bahsetmedin?" diye sordu. Ama söylediği doğruydı. Ona güvenmemiştir.

"Bunu kimseyle konuşmam." Çatal bıçak çekmecesini karıştırdı. "Ben senin *karındım*." Acı dolu fısıltısını tutamadı.

Adam durakladı ve ona baktı. "O zamanlar benden sakladığın hiçbir şey yok muydu, Bethan?"

Çaresizce ona baktı. Çünkü öyle olmuştu. O zamanlar geçmişini onunla paylaşmak istememiştir. Acısı çok tazeydi. O heyecan verici günleri mahvetmek istememiştir; onlar çılgın, tutkulu *bir kaçış* olmuştu. Her şeyin eninde sonunda ortaya çıkacağını düşünmüştü, ama bir anda yere çakılmıştı. Ama şimdi, bunun kaybindan daha karmaşık olduğunu fark etti. Ailesinin yanında nasıl değiştiğini düşündü. Ve *onun* yanında değiştiği o anı. O kadar çabuk ve kolayca düşen soğuk maskeyi.

Kutuları açtı ve tabağına yemek koymaya başladı. "İstersen açlık grevi yapabilirsin, ama şu anda daha fazla mücadele edecek kadar açım."

Bethan onun karşısındaki koltuğa oturdu. Getirdiği yemekler onun en sevdiği yemeklerdi. Ama bunu hatırlayıp kasten yapmış değildi, Bethan'ın zevkleri oldukça basitti. Sorun, bu zevklerin anılarla bağlantılı olmasıydı. Yemeklerini yerken, o uzun günlerin ve daha da uzun gecelerin sıcaklığını hatırladı. Ama yemekler aynı zamanda gergin sinirlerini yatıştırmaya ve *düşünmesine* yardımcı oldu. Son birkaç dakikada, yıllar önce birlikte oldukları süre boyunca öğrendiğinden daha fazlasını onun hakkında öğrenmişti.

daha fazla şey öğrenmişti. Daha fazlasını bilmek, daha fazlasını anlamak istiyordu. Çünkü bu, sorunu çözmesine yardımcı olabilirdi. Ama sadece daha meraklı hissetmekle kalmadı, onu destekleme eğilimi de arttı.

İkisi de sessizce tabaklarını bitirdiler. O da en az onun kadar düşüncelere dalmış görünüyordu. Sonunda ayağa kalktı, bulaşıkları toplamaya yardım etti, sonra ona döndü.

"Hangi odayı kullanabileceğimi gösterir misin?" diye sordu.

Adam ellerini sildi, sonra bezi tezgahın üzerine attı. "Demek kalacaksın."

"Gala için, evet." O artan merakına karşı koyamadı.

Ayrıca, bunu annesi için yapıyordu — incinmiş ve yalnız bir kadın ve Bethan'ın emin olduğu gibi, onun itiraf ettiğinden daha fazla nedenden dolayı, onurlandırmak istediği bir kadın. Onu bu yüzden saygı duyuyordu.

Gia ona iyi bir ebeveyn olmamış olsa da, Ares de yalnızdı. Üvey kardeşi yanıdaysa başka tabii. Onu bu kadar içine kapanık yapan, o korkunç soğuk tesiste ne olmuştu? Belki onu daha iyi anlarsa, ilişkilerinin neden yürümediğini kabullenebilirdi. Belki bu hafta onu gerçekten unutmamasına yardımcı olurdu.

Onu dairede takip etti. Daire büyüktü ve kolayca mesafesini koruyabilirdi. Muhtemelen gündüzleri işte olacaktı, bu yüzden o kadar da kötü olmayabilirdi. Bir kapının önünde durdu ve eliyle işaret etti. İçeriye baktı ve çantasının zaten orada olduğunu gördü. Onun rızasını bekliyordu ve asistanı sessizce her şeyi ayarlamıştı.

"Bu hafta gerekli gördüğün diğer etkinliklere de katılacağım," dedi boğuk bir sesle.

Adam bir an fazla tereddüt etti. Kadın, adamın gözlerinde alevlenen ateşi izledi ve içindeki közlerin tutuşmasına rağmen geri adım attı. Evet, şehvet hâlâ oradaydı ama adam ondan kurtulmak istiyordu çünkü *onu* gerçekten istemiyordu.

"O zaman boşanırız," diye ekledi, hem kendisine hem de ona hatırlatırcasına. "Çünkü aramızda bir daha hiçbir şey olmayacak."

BÖLÜM BEŞ

"BETHAN?"

"Mmm?" Bethan tembelce gerindi ve daha da derinlere kıvrıldı. Bunun bir rüya olduğunu biliyordu, ama artık nihayet uykunun eşiğindeydi ve bu şehvetli fısıltıya karşı koyacak gücü kalmamıştı.

"Bethan."

Bu sefer sabırsızlık, duyduğu sıcaklığı dondurdu. Gözlerini kırpıştırarak, elinde kahve fincanıyla yatağının yanında duran Ares'i gördü. Tamamen uyanmıştı. Rüya değildi. Bir felaketti. Hızla oturdu ve örtüyü de beraberinde çekti. "Ne oluyor?"

Ares, fincanı yanındaki masaya koydu ve geri çekildi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söylediklerini düşündüm ve haklıydın."

Sadece Ares, bu kadar haşmetli bir tavırla bir noktayı kabul edebilirdi.

"Tabii ki haklıydım." Hâlâ sersemlemiş olan Bethan kahveye uzandı ve kısa bir süre düşündükten sonra pes etti. "Hangi konuda haklıydım?"

Adamın gülümsemesi çok kısa sürdü. "Bu hafta benimle Atina'daki akşam yemeği partilerine gitmeni istemiyorum. Çünkü ben gitmek istemiyorum. Hiç gitmem. Bu, uzun zamandır ailemle aramızda sürtüşme kaynağı olmuştur ve kısmen de olsa, sosyal gerekliliklerine uyan bir eş almamı istemelerinin nedenidir."

Bethan, bunu sindirirken kahveden yükselen buharı inceledi. "Hiç o akşam yemeği partilerine gitmedin mi?"

"Birkaç yıl önce gitmiştim ama yıllardır gitmedim. Ailem, benim pek ilgimi çekmeyen birçok şeyi yapmamı istiyordu." Etkili olması için bir süre durakladı. "Sophia Dimou gibi."

Yanakları kızaran kadın, başını kaldırıp onun kendini beğenmiş gülümsemesini gördü. Uzun zamandır o güzel genç kadını kıskanıyordu. Ve onun, onu lüks akşam yemeği partilerine götürmek istemediğini, çünkü onun o seçkin topluma uyum sağlayamayacağını düşündüğünü varsaymıştı — lisedeki zorbaların yaptıkları korkunç şeyler, uzun zaman önce bu konuda özgüvenini yok etmişti.

"Her neyse, en kolayı bu haftayı Avra'daki villada geçirmek," dedi.

"Ne?" Sophia hakkındaki tüm düşünceleri uçup giderken, elinin arkasına kahve sıçratarak irkildi.

Adam kaşlarını çattı ve kadının sandalyenin arkasına asmış olduğu havluyu kaptı. "Orası özel bir yer, hava daha güzel ve zaman çabuk geçer."

Hayır. O villaya geri dönmek istemiyordu. En azından onunla birlikte değil. O villanın güzelliğini unutmaya çalışmıştı ama başaramamıştı. Hatta, villayla ilgili anılarını temel alarak sanat eserleri bile yaratmıştı.

"Atina'da çalışacaksın," diye mırıldandı, o ise elini sıkıca tutup kaynar kahveyi sildi.

Sadece bir sıçrama olmuştu, iz kalmayacaktı, ama ona bunu söyleyecek ya da havluyu alıp kendisi yapacak gücü yok gibiydi.

"Hayır. Ben de seninle birlikte orada olacağım." Adam onun cildini inceledi; çok yakındı, çok endişeliydi, çok *fazlaydı*. "Mutluluğumuzu kanıtlamak için birkaç fotoğraf sızdıracağız."

Parmaklarını kıvırdı ve elini onun elinden kurtardı. "Ama senin düzenlemen gereken bir gala var."

"Zaten organize edildi, benim tarafımdan değil, ve işimi uzaktan yapabilirim. Hatırlarsan, bunu daha önce de yaptım." Gülümsemesi keskindi. "Mükemmel, değil mi?"

"Benim için değil, hayır." Adamın planını reddetmek için bir neden aradı. "Yapmam gereken işler var."

"Ve bunu adada yapabilirsin."

"Senin aksine, benim bir bilgisayardan daha fazlasına ihtiyacım var. Malzemelere ihtiyacım var. Yarım kalan bir çalışmam var..."

"Yani bir sahne malzemesi mi? Londra'dan ihtiyacın olan her şeyi getirmesi için jeti gönderirim. Adaya gidip oradan halledelim." Bakışları sertleşti. "Helikopterle gideceğiz. Daha hızlı olur."

Ağzı açık kaldı. Adam onun işini biliyordu. "Benim..."

"Neye ihtiyacın varsa, Bethan, satın alınabilir."

İşte bu noktada fikirleri ayrılıyordu. O, paranın her şeyi satın alabileceğini düşünüyordu. Ama öyle değildi. Onun *gerçekten* ihtiyacı olan şeyi satın alamazdı.

İki saat sonra, zümrüt ve topaz adalarla bezeli safir rengi suların muhteşem manzarasına hayranlıkla baktı. Kalp parçalayıcı bir güzellikti — gerçek bir cennet. Ve sonra Avra görüldü. Dik tepenin zirvesine yapışmış küçük köyün üzerinden geçtiler. O ilk gün, sessiz tavernanın gölgesinde birkaç saat oturmuşlardı. O, geceyi orada geçirebilmesi için komşu otelde bir oda ayırtmasına yardım etmişti. Bir gece, bir haftaya dönüştü. O yerin turistlerle dolup taşmamasına şaşırılmıştı. Adam ona, zenginlerin küçük köylerde değil, tatil köylerinde kaldıklarını veya lüks yatlarıyla kısa süreli ziyaretler yaptıklarını söylemişti. Parti adaları ve ulaşımı çok daha kolay olan, aynı derecede pitoresk yerler varken, zorlu yolculuğu göze alan 'sıradan turist' sayısı fazla değildi. O zamanlar, insanları göründükleri gibi kabul eden ve söylediklerine inanan naif bir insandı.

Gerçeği öğrenmesi neredeyse bir hafta sürdü: onun gibi *gerçekten* zengin olanların *kendi* özel tatil köyleri vardı. Çünkü onu devasa mülküne taşıdı. Muhteşem villa, teraslı bahçeler ve verandalar, sonsuzluk havuzu ve spa ile süslenmiş, korunaklı, kartpostal gibi güzel bir plaja giden muhteşem bir kıvrımlı yol ile sahili domine ediyordu. Yerel belediye başkanı, en sevdiği sakini için evrak işlerini hızlandırarak, on beş dakikalık bir törenle onları o kumsalda evlendirmişti.

Helikopter indiğinde, Bethan dışarı çıktı ve hızla uzaklaştı. Bahçeler hala muhteşemdi; bitkiler, sıcak ve tuzlu deniz havasında yetişen dayanıklı ot türleriydi. Villa da hatırladığı kadar muhteşemdi; beyaz duvarlar, sıcak taşlar, nötr renkli mobilyalar serin ama rahat bir atmosfer yaratıyordu. Burası

dinlendiriciydi ama aynı zamanda eğlence için de tasarlanmıştı. Plajın hemen yukarısındaki tekne hangarında bol miktarda su oyuncakları olduğunu biliyordu. Kürek tahtaları, şnorkeller, jet ski, tek kişilik yelkenli ve daha fazlası... O ve Ares, en son buraya geldiklerinde hepsini kullanmışlardı. Suyu olan sevgileri muhtemelen tek gerçek ortak noktalarıydı. Aşırı cinsel dürtüleri dışında. Gerçi *bunu* sadece onunla keşfetmişti. Onun sayesinde.

Derin bir nefes aldı. O hataların tekrarlanmayacağını —o "büyü" bir daha yakalanamazdı. Tatil kaçamağını çok ileri götürmüşler ve aynı zamanda çok fazla şey saklamışlardı.

"Bu odayı sen al." Küçük çantasını paylaştıkları yatak odasına attı. "Ben diğer tarafta olanı tercih ederim."

O, tartışmaya fırsat vermeden odadan çıktı. Kocaman yatağa bakarken yanakları kızardı. Düşün gecelerini burada geçirmişlerdi. Neredeyse hiç uyumamıştı.

Yüzüne su serpmek için giyinme odasından geçerek banyoya doğru yürüdü. Oraya varamadı. Rayda asılı duran giysileri görünce şaşkınlıkla durdu. Elbiseleri hâlâ oradaydı — düşünlerinde sahilde çıplak ayakla giydiği ipek elbise de dahil. Kalbi hızla çarparak en üst çekmeceyi açtı. Bikini, üstte düzgünce katlanmış duruyordu — o hayatında bir kez yaşayacağı tatil için satın alırken kendini çok cesur hissettiği siyah beyaz hayvan desenli bikini. Yanında getirdiği tüm giysiler ve o dönemde onun için aldığı giysiler hala oradaydı — sadece gelinlik değil, yerel köyde beğendiği dantel şal da. O, şalı yapan kadınla bir öğleden sonra vakit geçirmesini ayarlamıştı ve bu harika bir deneyim olmuştu.

Nefes nefese, soğuk su altında bir flanel bezini ovuşturdu, başladığı yere geri döndüğü hissiyle mücadele ediyordu — tam bir aşkın içinde sıkışıp kalmıştı. Onun yanında olmak bile beynini mahvediyordu ama yine ona aşık olmaya izin veremezdi. Artık onun ne kadar iyi maskeleye yaptığını biliyordu — içten içe soğuk bir adamdı. Ve evet, hesaplıydı. Onun galaya katılmasını istemesi hesaplıydı ve belki de geçerli nedenleri vardı, ama onun bunları anlaması onu daha az hesaplı yapmazdı. Gerçek şu ki, işi onun için her şeyden daha önemliydi. Ailesinden bile daha önemliydi. Onu, onun ihtiyaç duyduğu şekilde sevmemişti. Dürüst olmak gerekirse, onun bu şekilde birini sevebileceğini bilmiyordu.

Bu yine onun sorunu olamazdı. Onu değiştiremezdi ama kendini değiştirebilirdi - *değiştirmişti* de. Akıllanmıştı ve şimdi sadece gl kalmalı ve aralarındaki ilişkinin yoğun fiziksel çekimden daha derin bir şey olmadığını anlamalıydı. Ama onu tekrar kendine kaptıramazdı, çünkü o zaman onun veremeyeceği daha fazlasını isteyecekti. Zaten yeterince kaybetmişti ve şimdi sadece şehvet uğruna tehlikeye atmayacağı iyi bir hayatı vardı.

Defterini, kalemlerini ve örgüsünü çantasına tıktı. Phoebe'nin bebeği için battaniye örmeye devam edecek, belki bir kazak örmeye başlayacak ve sahne donanımı fikirleri izecekti. Acil işi olduğu konusunda blöf yapmıştı. Meşgul olursa zaman çabuk geçerdi ve -ne yazık ki- burayı her zaman yaratıcılığını besleyen bir yer olarak görmüştü. Onun alışma odasında çalışacağını varsayarak, sonsuzluk havuzuna ıktı. Ve kayarak durdu. Yüzme şortundan başka bir şey giymemiş olan Ares, açıkça suya dalmak üzereydi. Ama onu gördü ve dalmadı.

Bakişları onu olduğu yere iviledi. Güzelliği de yle. Bu kadar ölümcül derecede yakışıklı olması çok adaletsizdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

O, onun yoğun bakişlarına karşı koyarak başını salladı, neden tüm gardırobunu burada tuttuğunu sormadı. *zel* bir nedeni yoktu. Muhtemelen çok meşgul olduğu için uğraşmamıştı.

"şey..." Kaçmak gerekiyordu. "Salonda çalışacağım, burası çok sıcak."

Adam çok ateşliydi.

"İstersen kullanabileceğin bir stüdyo var," dedi. "Kendi alanın. Bu taraftan."

Direnemeyen kız, onu takip etti, havuzun, okyanusun, gökyüzünün sonsuz mavi tonlarını içine çekti — Ares'in bronzlaşmış, kaslı vücudunu ve hareketlerindeki esnek zarafeti yerine bakacak bir şey bulduğu için minnettardı. Aslında o parlak mavi manzara hafızasına kazınmıştı ve sürekli ilham kaynağı oluyordu. Bu yerin kalbini parçalayan güzelliğini ruhundan kovmak için, bu renkleri kullanarak buraya övgü niteliğinde birkaç heykel yapmıştı. Satmış olduğu eserlerden biri de bunlardan biriydi.

"İşte." Ares bir kapı açtı.

Havuzun diğerk tarafındaki bu binanın bir misafir evi veya personel lojmanı olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de bu büyük, serin oda bir zamanlar bir salon olabilirdi, ama şimdi inkar edilemez bir şekilde bir sanatçı atölyesiydi. Arka duvar boyunca uzanan tavandan tabana rafları izledi.

—çoğu açılmamış paketlerle doluydu. Etiketlerden ne oldukları anlaşılıyordu—sadece boya ve kalemler değil, aletler de vardı. Masada bir dikiş makinesi. Bir blokta çeşitli makaslar. Hatta bir çömlekçi çarkı bile vardı. Bethan multimedya ile çalışıyordu ve bu devasa çalışma odası... neredeyse tamamlanmıştı. Lambalı büyük bir çalışma masası vardı. Bir başka masa. Alçak, açıkça rahat bir koltuk. Bu cennet gibi ada evini daha da mükemmel hale getirmişti — burası, büyükannesinin kulübesindeki kulübe gibi, saatlerce vakit geçirebileceği türden bir yerdi.

"El işlerini seviyordun, sana bir atölye yaptım. Projen için ihtiyacın olan her şeyin burada olup olmadığından emin değilim ama dediğim gibi, ihtiyacın olan her şeyi Londra'dan alabiliriz."

Şaşkınlıktan onu neredeyse duymuyordu. Bu mutlak cennet gibi yere doğru ilerledi ve başını eğerek daha küçük bir etiketi okumaya çalıştı. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"Bu senin düşün hediye olacaktı ama buraya gelip görmedin."

Bethan döndü, ciğerleri sıkıştı. Adam geriye yaslanmış, tezgahın kenarını tutuyordu, bronzlaşmış teni ve gergin, dalgalı kasları göz önüne seriliyordu. Neden bunu ortadan kaldırmamıştı?

"Ben de buraya pek gelmedim," diye ekledi alçak sesle. "İşlerim çok yoğundu."

"Evet."

Nasıl bu kadar düşünceli ve aynı zamanda bu kadar mesafeli olabilirdi? "Kafamı karıştırıyorsun," diye mırıldandı.

"Buna bir anlam yükleme," dedi sert bir sesle. "Burada mutlu olmanı istedim."

Mutlu. *Burada*. Atina'da değil. Aslında hafta boyunca onunla *birlikte* değil. O eski acı, yoksunluk hissi yeniden yükseldi. Ve bu oda ana evden ayrıydı, yine ondan *uzaktaydı*. O akşam yemeği partilerini sevmiyor olabilir, ama yine de ondan uzak olmak istiyordu. Bir yandan

çok cömert olmasına rağmen, bu yer ona da uygun olurdu. Ona en uygun olan yeri.

"Bu hafta için mükemmel bir sığınak olacak," dedi sertçe, onun ipucunu anlayıp gideceğini umarak. "Teşekkür ederim."

Sığınak. Ares, kendini sabitlemek için tezgahın kenarını daha sıkı kavradı. Onun istediği açıkça bu olsa bile, gitmeye niyetli değildi. Onu tutup, sahte nezaketle dolu *teşekkürlerini* yutmasını da istemiyordu. Bethan ne zamandan beri alaycı ya da sinik olmuştu?

Ondan ayrıldığından beri.

Kafasını eğdi, böylece onun görebildiği tek şey parlak saçlarıydı ve onun yapabileceği tek şey ona bakmaya devam etmektir. Bu durumdan *memnun* olmalıydı. En ufak bir kontrol uygulayarak, reddettiği yerde kalmasını isteyerek en ufak bir intikam aldı, yani kız biraz daha kendi istediği gibi davranamayacaktı ve bu, vedalaşmalarının onun hazırlıklı olmadığı ama zevk aldığı bir zamanda, onun şartlarına göre olacağı anlamına geliyordu. Kızın yakında hayatından sonsuza dek çıkacağından dolayı mutlu olması gerekmez miydi? Dahası, kızın hala onu *istediğini* bildiği için zafer kazanmış gibi hissetmesi gerekirdi.

Burada risk olmamalı, sadece ödül olmalıydı. Yine de kendini çok rahatsız hissediyordu.

Neden bu stüdyoyu bunca zamandır dolu ve hazır halde bırakmıştı? Onun geri dönmeyeceğini bildiği halde. Onun maddi şeylere veya büyük harcamalara ilgi duymadığını bildiği halde. Neden ona şimdi göstermişti? Ona terk ettiği şeyi göstererek zevk alacağını mı düşünmüştü? Çünkü almamıştı. Bunun yerine kendini... zayıf hissetmişti. Çünkü oradan ayrılmıştı. Ona bakamıyordu. Şimdi hatırladı, onun kıyafetlerini de kaldıramamıştı. Ne kadar zavallı bir aptaldı?

Ama o da aptaldı. *Sophia'yı* kıskanmıştı.

Bu gerçek bütün gece kafasında dönüp durmuştu ve şimdi bile küçük bir teselli olmaktan öteye geçmiyordu. Sophia Dimou, üvey annesi Gia'nın yeğeniydi; kan bağı olmasa da neredeyse kuzeniydi. Aile, Sophia'nın Ares'in toplumdaki yerini sağlamlaştırmak için mükemmel bir eş olacağını öne sürmüştü

Bu, Ares üzerindeki etkilerini sürdürmek için bir kontrol oyunuydu. Onu daha kabul edilebilir, daha az *sahtekar* hale getirmek için.

Onu yıllardır tanıyordu, hatta uzun zaman önce onu öpmüştü. Bu, onlara bilmeleri gereken her şeyi anında anlatmıştı. Kesinlikle *hayır*. Ne kadar baskı yaparlarsa yapsınlar, hatta kamuoyu önünde, milyon yıl geçse de asla kabul etmezdi. Ancak Sophia, uzun zamandır ailesine karşı çıkacak gücü yoktu. Ares, onun sonunda başka biriyle mutluluğu bulmasına içtenlikle sevindi. Ama görünüşe göre onun varlığı Bethan'ı rahatsız etmişti. Bethan onu nasıl öğrenmişti ki? Bethan'ın onun sıkıcı insanlarla sıkıcı akşam yemeği partilerinde zaman kaybetmek isteyeceğini düşündüğü gibi. Biri ona söylemişti ve o da kimin söylediğini biliyordu.

"Neden Gia'nın söylediklerine bu kadar önem verdin?" diye sordu. "Neden neredeyse hiç tanımadığın bir kadının sözlerine güvendin?"

Bethan, paketleri incelemeyi bırakıp ona döndü. "O senin ailen," dedi basitçe. Üzüntüyle. "Bana karşı dürüst olduğunu düşündüm, böylece seni destekleyebilecektim."

İçini bir boşluk kapladı. O güvenmezdi ama Bethan'ın geçmişi çok farklıydı. Pişmanlık duydu. "Sana Sophia'dan bahsetmiş."

Hâlâ onun bakışlarından kaçınıyordu. "Nişanınızın çok duyurulduğunu söyledi ve birisi bir şey söylerse diye beni uyarmak istedi. Ben de araştırdım. Google, toplum sayfalarındaki tüm haberleri çevirdi. Bazıları yıllar öncesine aitti."

Ancak bu makaleler bile tüm gerçeği anlatmıyordu ve onun geçmişiyle ilgili söylentiler internetten silinmişti. Gia'nın "uyarısı" aslında bir saldırıydı. Onu hazırlamalıydı. Bunun yerine ondan çok şey saklamıştı. Bu bir alışkanlıktı, değil mi? Ve kendini korumak içindi. Geçmişini gizli tutmak bir zorunluluktan ve zaten annesiyle ilgili soruları cevaplamak istememişti. Onu düşünmek bile, ölümünde kendi payına düşen suçluluk duygusu yüzünden çok acı vericiydi. Başarısızlığını kimseye itiraf etmek istememişti, Bethan'a ise hiç söylememişti. Kendisinin o kısmını tamamen kapatmıştı. Ama artık değil, bu yüzden vakıf kurmuştu. Orada telafi etmesi gerekiyordu. Belki burada da.

"On üç yaşındayken Ares Vasiliadis oldum," diye itiraf etti aniden. "Ondan önce, Loukas Vasiliadis'in istenmeyen ve gayri meşru oğlu Ares Pappas'tım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Eski alışkanlıklarını bir kenara bırakmak rahatsız ediciydi ama bu küçük kızın bilmeye hakkı vardı—Gia'nın neden bu kadar kaba davrandığını. Bunun *onun suçu* olmadığını. "Pavlos Vasiliadis—Loukas'ın babası—kan bağı dışında hiçbir şeyi umursamıyordu ve babam ile üvey kardeşim beklenmedik bir şekilde öldüklerinde, Pavlos'un yerine torunu ve varisi olarak benim yerime geçtim."

"Sen..." Ona baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Pavlos tamamen kontrolcüydü. Herkes onun emirlerine uyardı. Gücü, parası ve geniş bir etkisi vardı. Adımı değiştirdiler, okulumuzu değiştirdiler, hayatımı değiştirdiler."

"Senden istedikleri her şeyi yapmanı istediler," dedi yavaşça. "Ama Sophia konusunda reddettin."

Aslında pek çok şey hakkında. Sophia en önemsiziydi. Ama Bethan ona takıntılıydı ve bu hoşuna gidiyordu. Onun takıntısı, hiç tanımadığı üvey kardeşinin derin yaraları, üvey annesinin acı öfkesi, annesinin terk etmesinin acısı üzerinde durmaktan onu kurtardı.

"O nişanı o kadar uzun süre reddettin ama sonra benimle çok çabuk evlendin. Sana uyguladıkları baskıyı üzerinden atmak için miydi?"

Tereddüt etti. Son yirmi dört saatte fark ettiği bir şey varsa, o da yeterince dürüst iletişim kurmadıklarıydı. Şimdi ona karşı çekingen davranmak doğru gelmiyordu. "Her anlaşmanın birçok faydası vardır."

"Yani evliliğimiz bir 'anlaşma'ydı." Gözlerinde duygu dolu bir ifade belirdi.

"İyi sonuç verebilecek bir anlaşma," dedi sıkı bir sesle. "Yalnızdın..."

"Yani bana *acımışsın*. Bana iyilik yaptığını düşünmüşsün."

Neden kızıyordu?

"Öyleydi. Sana başka türlü asla sahip olamayacağın şeyler verebilirdim," diye homurdandı, onun incitici suçlamasından bıkmış bir şekilde. "Benden çok karmaşık meseleleri ayırmamı bekliyorsun. Gerçek şu ki, ben seni istedim. Onu istemedim. İşe yarayacağını düşündüm. Kolay olacağını düşündüm."

Çünkü bu kolay olmuştu. Onu mutlu *etmenin* kolay olmaya devam edeceğini düşünmüştü. Gerçek şu ki, hiç düşünmemişti. Dürtüsel davranmıştı. Onu yatağında tutmak istemişti. Onunla yelken açmaya devam etmek istemişti; sahilde geçirdiği o günler, yıllardır yaşamadığı eğlenceydi. Çalışkan, tek başına çocuk yetiştiren annesinin stresinden kurtulup onu sahile götürdüğü ve yüzmeyi ve yelken açmayı öğrettiği nadir günlerin tadını çıkaran kaygısız bir çocuk olduğu günlerden beri yaşamadığı bir eğlenceydi.

"O zamanlar bana tüm bunları neden dürüstçe söylemedin?" diye sordu kız. "Neden bu kadar gizli tuttun?"

"Bilinçli bir şey değildi." Her şeyi gizli tutmuştu. "Her şey çok hızlı oldu." Sadece denemişti. "Kendi şartlarımla olmasını istedim. Kendi seçimim."

"Yani ben sadece doğru zamanda doğru yerdeydim."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ağzı açık kaldı.

"Bence benim duygularımla oynadın."

"Seninle *evlendim*."

"Beni sevdiğin için *değil*."

Yıllar önce düştüğü aynı uçurumun kenarında hareketsiz kaldı. O bunu sorduğunda cevap vermemişti. Ona yalan söylememişti. Ama onun istediği bu değildi.

Kadının hayal ettiği türden bir aşka inanmıyordu. Şehvet, evet. Güvenli bir arkadaşlık, belki. Ama aşk? Bu bir yalandı.

"Benim itaatkar bir eş olacağımı düşündün." Yüzü solgundu. "Onların seni kontrol etmeye çalıştığı gibi beni de kontrol edebileceğini düşündün."

Öfke alevlendi. "Seni kontrol etmek istemedim."

"Beni bir kenara atmak istedin." Onun öfkesi, onun öfkesine eşitti. "Neden? Benim haberim olmadan başka kadınlarla ilişki yaşayabilmek için mi?"

Onun *mutlu* olmasını istemişti. Ve o burada mutluydu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu. Başka kimse olmamıştı.

Kız çok öfkeliydi, dinlemeye niyeti yoktu. "Beni o kadar sıkıcı, o kadar aşık sanıyordun ki, istediğin her şeyi yapacağımı düşünüyordun."

Adam kaşlarını çattı. "Seni hiç öyle düşünmedim."

"Öyle mi?" Ona yaklaştı. "O zaman beni nasıl düşünüyordun?"

O tatlıydı. Tamam, evet, memnun etmesi kolaydı. Belki ona yeterince değer verebilirdi. Olduğu gibi, yetersiz haliyle bile yeterli olabilirdi. Belki geçmişte olduğu gibi onu hayal kırıklığına uğratmazdı. Ama o ilk engelde çekip gitmişti. Ve geçmişi kurcalamanın bir anlamı yoktu. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. O, olduğu gibiydi. Bu yüzden onu susturdu. "Artık önemi yok, değil mi?"

"Öyle değil mi?" Kızgınlığı patladı. "Sana soruyorum. Yoksa *benim* istediğim önemli değil mi?"

Onun için çok şey yaptığını düşünüyordu, ama çoğu, ancak şimdi yanlış olduğunu fark ettiği varsayımlara dayanıyordu.

"Atina'da seninle *yaşamamı* istemedin," dedi, incinmişliği ses tonunu keskinleştiriyordu. "Yarı zamanlı bir koca olmak istedin. Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş dünyanı bozacak hiçbir şey istemedin. Akşam yemeklerine gitmedin ve tamamen uygunsuz biriyle evlenerek onlara daha da fazla zarar verebileceğini düşündün."

"Sen hiçbir zaman yeterince iyi değildin." Nasıl böyle düşünebilirdi?

"Öyle mi?" Acı bir gülümsemeyle güldü. "Bu yüzden, bir hafta boyunca beni tekrar karın olarak kabul etmeye karar verdiğin için, kimsenin bizi göremeyeceği buraya getirdin. Neden benden utandığını itiraf edemiyorsun?"

"Mesele bu değil." Ona mantıklı davranması için onu sarsmak istedi. Onu sıkıca tutup dinlemesini sağlamak istedi. Ama elleri beline kaydı, onu kendine çekti ve geri kalan her şeyi kaosa sürükledi. "Öyle mi?"

Gözlerinde acı keskinleşti. "O zaman mesele şu: hâlâ sadece benimle yatmak istiyorsun."

Şehvet onu ele geçirdi. "Bunu isteyen tek kişi ben değilim." Onu kendine daha da yaklaştırdı, o güzel, öfkeli gözleriyle ona dik dik bakarken bile yumuşadığını hissetti.

Gözleri kadının dudaklarına kaydı. Bir saniye sonra onu masaya yatırıp kalçalarıyla sıkıştırıracaktı, şehvetin getirdiği o kendini bırakma hissini, o tam anlamıyla unutkanlığı çaresizce arzuluyordu. Hiçbir şeyin önemi olmadığı o mutluluğu arzuluyordu.

"Ama bu olmayacak," diye fısıldadı kız. "Bu anlaşmanın bir parçası değil."

ALTINCI BÖLÜM

BETHAN Onsuz çok büyük olan yatakta uykusuz bir gece geçirdi ve onun açıklamalarını düşündü. O aileye alınmadan önce neredeydi? Babasına ve üvey kardeşine ne olmuştu? Neden her şey bu kadar açıkça sefil durumdaydı? Ona bazı şeyleri anlatmamıştı, ama bu çok kişisel bir şeyden öte, travmatik bir şeydi. Ve onu nasıl gördüğünü açıklamayı reddetmesi hala canını yakıyordu...

Sana başka türlü asla sahip olamayacağın şeyler verebilirdim.

Evet. Tarif edilemez bir kalp kırıklığı da bunlardan biri.

Yatakta kalamayacak kadar sıcak ve rahatsız olan kız, bikinisini giyip stüdyoya gitti ve malzeme hazinesinde oynayarak kendini kaybetti. Birkaç saat geçti, ama sonra su sıçraması duydu. Bir kez bakmak bile fazlaydı. Ares, güneşin mükemmel vücuduna vurduğu, bir uçtan diğer uca tekrar tekrar yüzen bir hayaldi. Sonraki bir saat boyunca bakmamaya çalıştı. Yorgun, huysuz ve çelişkili bir halde, o da havuza girmek istiyordu, ama Ares hala havuzdaydı ve birkaç dakikada bir ona bir göz atıyordu. İhtiyacı olan son şey, neredeyse çıplak halde ona yaklaşmaktı. Yine. Zaten konsantre olmakta yeterince zorlanıyordu.

Dün, onu reddettiği anda ondan uzaklaşmıştı, ama tamamen haksız da sayılmazdı. İstekli olan tek kişi o değildi; o da onun sunabileceği yoğun tatmin edici fiziksel yakınlığı arzuluyordu. Ama ofisindeki o karşılaşma duygusal olarak çok zorlu geçmişti. Eğer yine reddederse, buna dayanamazdı. Bu yüzden akıllı davranıp kontrolünü elinde tutacak ve ondan uzak duracaktı. Ama artık daha fazlasını bildiği için, onu naif gençliğinin pembe gözlükleriyle görmediği için

gençliğin pembe gözlükleriyle görmediğinden, her şeyi sorgulamaya başlamıştı. Hiç kahve içmemiş olmasına rağmen, çok fazla kahve içmiş gibi gergin hissediyordu. Bir molaya ihtiyacı vardı.

Havuzun yanından geçerek villanın içinden yürüdü. Anılar hayaletler gibi peşinden geliyor, onun vermesi istemediği ilgiyi talep ediyorlardı. Mutfağın hemen yanındaki depoya gitti, orada fazladan malzeme olduğunu biliyordu. Stüdyoda saklamak için bir kutu dolduracaktı, böylece ana villaya çok sık gelmek zorunda kalmayacaktı.

Bol miktarda *limonata* şişesi vardı ve o, ruh haline uygun tuzlu atıştırmalıklar aramaya başladı. O sırada mavi bir şey gördü. Durdu. Bakakaldı. Rafın arkasına itilmiş, bir yığın kutuyla neredeyse tamamen gizlenmiş durumdaydı. Ani bir hareketle kutu yığınının devirdi ve ona hızlıca ulaşabildi. Daha önce kızgınsa, şimdi öfkeliydi. İçecekleri ve atıştırmalıkları tamamen unuttu. Kaldırmak için iki elini kullanması gerekti. Ağırlığını hatırladı. Başparmağı, tabanına yakın bir yerde yaptığı mükemmel girintiye kaydı. Onu taşırken, birkaç aletle dolu küçük bir dolaptan geçti. Bunlardan biri *tam* da ihtiyacı olan şeydi. Onu kolunun altına sıkıştırdı ve buz gibi bir kararlılıkla hem heykeli hem de çekici Ares'in hala öfkeyle tur attığı havuza taşıdı.

Eserini gölgeli bir masanın üzerine koydu. O masaya, o güzel günde düğün sonrası şampanya ve kanepeler konulmuştu. Bir adım geri çekilip eseri soğuk bir netlikle inceledi. El yapımı danteller, deniz kabukları, deniz camı ve kendi düğümlediği iplerle süslenmiş, ince sırlı kilden yapılmış bu multimedya eseri, havuzun, denizin ve gökyüzünün maviliğini yansıtıyordu. Bu esere *saatlerce* emek vermişti. Ama sonunda, içine çok fazla ruhunu katmış olduğu için onu saklayamamıştı. Bu eser, buraya olan sevgisini ve burada yaşadığı deneyimleri ifade eden katartik bir eserdir. O duyguların sadece bir kısmını dantel, kil ve ışığın birleşimiyle dışa vurmuştu. Bu eseri yapmadan önce kendini bir sanatçı olarak görmüyordu...

Ham öfke ona enerji verdi. Çekici kaldırdı, ağırlığını test etti, maksimum etkiyi nasıl elde edeceğini hesapladı. İki eliyle tutarak geriye doğru salladı. Tam başının üzerinde bir yay çizdiği anda, sert

eller onu yakaladı ve acı verici bir şekilde yerinde sabitledi. Bir saniye sonra çekici elinden alındı.

"Ne *halt* ediyorsun sen?" diye bağırdı Ares, bir kolunu bırakıp diğerini aşağı doğru çekerek onu kendine doğru döndürdü.

Bir gürültü duydu. Çekici bahçeye fırlatmıştı.

"Neden bunu yapmak istersin ki?" Bileğine daha fazla baskı uygulayarak, onu masadan geri çekip kendine yaklaştırdı.

Suyu damlıyor, ona sıcıyordu. Kasları parlıyordu. Gözleri alev alev yanıyordu. Siyah mayosu, güçlü uyluklarına yapışmış, vücuduna tam oturmuyordu. Ama o, onun vücuduna bakmıyordu. Onun *ihanetine* öfkelenmişti.

"Neden sende bu var?" Çünkü hala gözlerinin önündeki gerçeğe inanamıyordu. "Onu o sanat müzayedesinden aldın, değil mi?"

Hâlâ şok olmuş bir ifadeyle, elini kadının alnına koydu ve onu güneşten daha da uzaklaştırdı. "Ateşin var. İyi değil misin?"

"Neden?" diye bağırdı.

Adam onu daha nazikçe tuttu ama hala bırakmadı. "Neden benim sahip olmam seni rahatsız ediyor?"

Çünkü *birinin*, rastgele *bir yabancının*, eserini takdir ettiğini düşünmüştü. Tanımadığı ve onu tanımayan biri. Eserini görmüş ve onu isteyecek kadar etkilenmiş biri. Bu olay, sadece sahne tasarımında değil, *sanatta da* bir geleceği olabileceğine inanmasını sağlamıştı. Ama olanlar hiç de öyle değildi. Ares Vasiliadis, hayallerini alay konusu yapmıştı. Yine.

"Neden satın aldınız?" diye tekrarladı, bir şekilde kontrolünü geri kazanmaya çalışarak.

Satılık olduğunu nereden biliyordu ki? Sadece nerede yaşadığını ve çalıştığını biliyordu. Daha fazlasını biliyordu. Ve şimdi anladı - onun için gelmemişti, ona para vermek istemişti. Bu bir *hayırseverlik* satın alımıydı. Kurduğunu sandığı bağımsızlık bir maskeydi. Yine kendini aptal gibi hissetti. Onun yüzünden.

"Senden hiçbir şey istemediğimi açıkça belirtmiştim," diye bağırdı. "Kesinlikle parayı istemiyorum."

"Sana para vermek için satın almadım." Serbest eliyle alnındaki suyu sildi. "Gerçekten bu kadar derin düşünmedim."

"Yani bu bir anlık satın alma mıydı?" diye sordu, daha da incinmiş bir şekilde. "Tıpkı evliliğimiz gibi."

"Neden bu kadar abartıyorsun?" Ona sertçe baktı. "Ne önemi var ki?"

"Çünkü bunun bir şirketin atriyumuna konulacağını düşünmüştüm. İnsanların onu görebileceğini. Takdir edebileceğini. Ama bunun yerine, kimsenin uğramadığı bir adadaki küçücük bir dolapta saklanıyor. Getirdiği mutluluk açısından, hiç var olmasa da olur." Neredeyse hiç görülüyor, neredeyse hiç takdir edilmiyor ve amacına hiç hizmet etmiyor. "Sen de bana aynısını yapmak istedin, değil mi? Beni buraya tıkmak..."

"Çünkü burayı sevdiğini sanıyordum!" diye patladı. "Burası senin hayallerindeki yerd. Öyle dememiş miydin? Bana *başka* hiçbir yerde olmak istemediğini *söylemiştin*!"

Çünkü o da buradaydı — kızın kastettiği buydu. Kocasının yarından fazla zamanını ondan ayrı geçirmemesini istemişti. Onunla birlikte olmak istemişti — nereye gitmek isterse onu takip ederdi. Bunun yerine böyle olacaktı — değeri bilinmeyen, tozlanan bir ganimet.

"Neden onu kırmak istiyorsun?" diye sordu. "O benim. Onu yok etmene izin vermeyeceğim."

"O zaman onun nesini seviyorsun?" diye sordu kadın meydan okurcasına. Ona bunun kendisi için neden önemli olduğunu anlatmıştı, şimdi sıra ondaydı. Ama adam sessiz kaldı.

"Sana ne hitap etti?" diye sordu kadın. "Neden onu o kadar çok istedin ki, üretim maliyetinden çok daha fazla para ödedin?"

Bir şeyin onun için ne anlama geldiğini sormak, daha önce cevaplayamadığı bir soruydu, ama bu yeterli değildi; bu sefer ona cevap vermek zorundaydı.

Ona sertçe baktı. Ama sesi yumuşaktı. "Benim için değdi ."

"*Neden?*" Kız, onun titrediğini hissedebildiğini biliyordu.

Bakışları ondan masaya kaydı. Birkaç saniye geçti. nefes almadan önce. Bethan kalbini sertleştirdi.

"Bana burayı hatırlattı," diye mırıldandı. "Dantelli desenleri beğendim. Kabukların oluşturduğu girdapları." Geminin alçak bir noktasını işaret etti. "O mavi, tekne hangarının yanındaki suyun rengiyle aynı."

Ve gözlerinin rengi. Parmaklarının bileğinde hareket ettiğini hissetti.

"Şekli hoşuma gitti," diye ekledi, başka bir kısmı işaret ederek. "Bu, sahildeki yarık kayanın üzerindeki dalga gibi yıkanıyor, bu da zeytin ağacının dalını yansıtıyor."

Gözlerini kırıştıtarak duygularının kabarmamasını sağladı, çünkü adam tam isabet etmişti. O da, onun zihninde gördüğü gibi görmüştü. *Anlamıştı*. Ve şimdi kadın konuşamıyordu. Adam ona baktı, gözlerinde yeni bir fırtına kopuyordu.

"Ofisteydi," dedi vahşice. "Atina'da. Resepsiyonda değil, üst kattaki ofisimde. Artık ona bakmaya dayanamayana kadar oradaydı."

"Neden artık ona bakmaya dayanamadın?" diye fısıldadı. "Gerçekten sormak zorunda mısın? Gerçekten anlayamıyor musun?" diye patladı. "*Acıttı*, Bethan. Sen acıttın." Derin bir nefes aldı. "Sen beni incittin."

Sonunda onu bıraktı ve villaya doğru yürüdü, ama iki adım atabildi, Bethan onun kolunu, onun Bethan'ın kolunu tuttuğu kadar sertçe tuttu. "Bunu söyleyip öylece çekip gidemezsin."

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi ve ona doğru adım attı. "Sen de öyle yapmadın mı?"

Kadın durakladı. Gerçek acı bir şekilde yüzüne çarptı. Aynen öyle yapmıştı. "Belki de yapmamalıydım."

İçindeki vahşilik alevlendi ve onu belinden yakalayıp kendine doğru çekti. "Bunu söylemek için çok geç."

Evet. Boşanmanın eşiğindeydiler. Ama şimdi, sert, güneşte kurumuş vücudunun ısrarla kendisine bastırıldığını hissediyordu. Kollarının altında pazılarının gerildiğini ve onu daha sıkı tuttuğunu hissetti.

"Çok geç," diye fısıldayarak tekrarladı.

Duygular kabardı. Gözlerindeki o bakışı tanıyordu. Tam olarak ne olduğunu biliyordu.

tam olarak biliyordu. "Öyle. *Evet*."

Elleri beline dokundu ve onu kendine çekti, o da boynuna sarılmak suretiyle onu daha da kendine yaklaştırdı. Göğüsleri sert göğsüne çarptı

sert göğsüne çarptı. Çok hassas meme uçlarından, kaygan ve sıcak olan yere bir his yayıldı.

"Ama hala bu var," diye öfkелendi.

Bu *her zaman* olacaktı. Onun gerçek korkusu buydu: bundan asla kurtulamayacağı.

"Yok edilmesi gereken şey bu," diye homurdandı. "Bunu benimle birlikte yok etmeni istiyorum."

Elleri kalçalarına indi ve onu kaldırdı. Kız anında bacaklarını beline doladı, pelvisi onun pelvisine bastırırken titredi. Onun odasına değil, kendi odasına doğru yürüdü. Karanlık, mağara gibi bir odaydı, devasa yatakta lacivert çarşaf lar vardı ve başka mobilya yoktu. Onu öyle bir enerjiyle fırlattı ki, kız yatağın üzerinde zıpladı. Vahşi bir kahkaha atarak kadının ayak bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Onu saniyeler içinde soydu. Onun vahşi yoğunluğu kadını daha da tahrik etti. O, kadının onu mahvetmesini istediği kadar, kadının da onu mahvetmesini istiyordu. Ama onunla birlikte çarşaf ların üzerine düşmedi. Bunun yerine geri adım attı ve kadını inceledi — çıplak ve yatağına uzanmış halde. Yüzündeki gülümseme tamamen yırtıcıydı.

"Bu hızlı olmayacak, Bethan. Ve biz işimizi bitirene kadar burada kalacaksın."

Ne kadar kızgın ve tahrik olmuş olsa da, adamın ifadesi onu hemen yakaladı. İhtiyacından neredeyse felç olmuş bir halde, adam vücudunu hafifçe okşarken titredi. O kadar tahrik olmuştu ki, hiçbir şey gerekmeyecekti.

"Ne kadar cömert," dedi adam yavaşça. "Ne kadar hassas."

Oh, öyleydi. O, göğüslerini avuçladı ama büyük ellerinde bile göğüsleri taşıyordu. Başparmakları sıkı meme uçlarını okşadı. O, kalçalarını kaldırdı. O, cinsel organına dokunmamıştı bile ama o, boşalmaya çok yakındı.

"Ares..."

O, onun altında kıvrılırken, o vahşi gülümsemesiyle meme uçlarını işkence etmeye devam etti. Çok yakındı. Çok *yakındı*. Ama tam kıvrıldığı anda, o pislik onun boşalmasına izin vermedi. Kıkırdadı ve dikkatini başka yere çevirdi. O nefes nefese kalırken, o sadece neredeyse acımasız bir hafiflikle onu öptü ve boşalma onun ulaşamayacağı bir yere kayboldu. O, geriye yaslanıp onun öfkesinin alevlenmesini izlerken, o sertçe nefes alıp ona öfkeyle baktı.

"Ares."

Adam onun bakışlarını görmezden geldi ve dikkatini bacaklarına verdi. Uyluklarını avuçladı ve ayırdı. Kız rahatladı. Kısa bir süreliğine. Çünkü adam yine onu hafifçe, sürekli olarak kızdırdı, ta ki kız bir kez daha gerilene kadar. Neredeyse gelmişti. *Neredeyse*. Ve bir kez daha onu bıraktı. Kasten yavaş, lanet olası yanlış yönde okşamalarla onu uçurumun kenarından geri çekti. Ve o, onu öldürecek. Zevk aldıktan sonra. Çaresizce parmaklarını bacaklarının arasına kaydırды ama adam bileğini kavradı ve onu çekip uzaklaştırdı.

"Oh, bunu yapamazsın," diye azarladı. "Ben izin verdiğimde boşalırsın."

"Kontrolcü piç," diye mırıldandı.

"Aynen öyle."

"Bunu ödeyeceksin."

"Daha sonra senden intikamımı almayı sabırsızlıkla bekliyorum, ama şu anda sıra bende." Ağzıyla onu susturdu.

Kız kıvranarak, elinden geldiğince ona sürtünmek için kendini kaldırdı, o bitiş çizgisini geçmek için çılgınca çabaladı. Adam nefes almak için dudaklarını kaldırdığı anda, kız yalvardı. Yine.

Adam, gözlerinde umutsuzluk gibi bir şey belirirken, uzun bir süre ona baktı. "Sana karşı koyamıyorum lan."

Vücudunu aşağı kaydırды, yüzünü ve parmaklarını kadının içine gömdü.

O, hayatının en yoğun orgazmını yaşatırken, çığlık boğazından çıktı. O zaman bile hızını kesmedi. O, yataktan havaya uçana kadar onu titreme hissinden kurtarmadı.

Her şey karardı. Gözlerini açtığı anda, adam onun yanında duruyordu. Çıplak. Penisi kılıfında ve gergin.

Kadın inledi, onu görünce cinsel organından sıvı akmaya başladı — orgazmın getirdiği tüm yorgunluk anında yoğun bir acıyla yer değiştirdi. "Lütfen, Ares."

Adam ona baktı. Gözlerinde öfke ve tatmin vardı. "Beni istiyor musun?"

"İstediğimi
biliyorsun." "Söyle
bana."

O zaten söylemişti. Hem de birçok kez. "İhtiyacı olan pislik."

"Senin için mi? Kesinlikle." Yatağa doğru ilerledi. "Bana ne kadar aç olduğunu söyle."

"Zaten kendin hissedebiliyorsun." Gergin ve titriyordu.

"Hissedebiliyorum," diye homurdandı. "Tadını alabiliyorum. Seni tekrar tekrar orgazma ulaşana kadar kızdıracağım. Artık dayanamayacak hale gelene ve durmam için yalvarana kadar seni orgazma ulaştıracağım." Ayağa kalktı ve üzerine çıktı. "Sonra seni tekrar orgazma ulaştıracağım."

Dizginlenemeyen öfke ve tutkuyla onu öptü, vücudunu bırakarak onu yatağa bastırdı.

"Lütfen," diye inledi kadın. "Lütfen, lütfen, lütfen." Her zamankinden daha fazla onu isteyen kadın, çaresizce kalçalarını salladı.

"Bunu *bitireceğiz*," diye acımasızca homurdandı.

Bundan gerçekten kurtulmak mı istiyordu? O da öyle istiyordu. "O zaman acele et ve dene," diye alay etti.

Göz bebekleri o kadar büyümüştü ki, sanki gözleri siyah gibi görünüyordu. Onu üzerine yapıştı. Onu yerine sabitledi. Bethan keskin bir nefes aldı. Hatırladığından daha büyüktü ve o ıslak ve zevk içinde olsa da, o hala... *bir şeydi*. Çok uzun zaman olduğunu fark etti. Ama bunun önemi yoktu. Şu *anda* hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adamın gözlerinde gerginliği gördü, adam onun tepkilerini izliyordu, dişlerini sıkarak nefesini tıslatıyordu ve sonunda onun içine girdi. Ve bu kadarı yeterliydi.

Başka bir yoğun boşalma ile sarsılarak onun üzerine patladı. Ama o kendini hazırladı, tamamen hareketsiz kaldı.

"Bu o kadar çabuk bitmeyecek," diye bağırdı.

Oh, onun için çok geç olmuştu. O, coşkuyla güldü.

"Öyle mi?" Tırnaklarını onun omurgasına ve sıkı kıvrımlı kalçalarına bastırdı.

Adam kaskatı kesildi. "*Bethan.*"

"Beni daha sert al."

O, ona sertçe girmede. Tüm gücüyle çarptı. Elleri sıkılaşıp onu kaçamayacağı şekilde tuttu. Zaten kaçmak

Kaçmak istemiyordu. O, onun vahşi tutkusunun tadını çıkararak inledi. Bu fiziksel ve şiddetliydi. Tamamen rahatlama içindi — lanet olası sonsuz kimyalarının yakıcı etkisi. Ve yine vurdu — hızlıca.

Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Hâlâ onu yatağa bastırıyordu ama bir şekilde tutuşu daha nazikti, sanki onu kucaklıyor gibiydi. Bu andan hiç ayrılmak istemiyordu. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu, hiçbir şey ifade etmemeliydi.

İnleyerek, sonunda yanına döndü ve nefes alabilmesi için onu bıraktı. Ama o, onun ağırlığını üzerinde hissetmekten hoşlanmıştı. Bu, o kadar sert bir fiziksel temasın ardından ona güven vermişti. Ama şimdi aralarına soğukluk girmişti. "Kendimizi aşmamızın mümkün olduğunu düşünmemiştim,"

mırıldandı. "Ama başardık."

Seks. Sadece seks. Bu, her zaman olduğu gibi, sadece seksti. Bu düşünce, zaten yaralı olan kalbini daha da incitti. Ama daha da kötüsü, içini yeniden ateş basmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? *Bir şekilde* bunu sona erdirmeleri gerekiyordu. Ona döndü, gözlerinde yeniden alevlenen arzuyu fark etti ve kendininkinde de aynısının yansıdığını biliyordu.

"Tekrar dene."

YEDİNCİ BÖLÜM

ARES en az dört saat daha küçük parmağını bile kıpırdatamayacak durumdaydı, ancak nabızı düzensizdi ve kasları yorgun olmasına rağmen zihni hızla çalışıyordu, bu da uykuya dalmasını engelliyordu. Daha da kötüsü, *ihtiyaçları* onu kemiriyordu ve dinlenmek için kalan tüm gücünü yok ediyordu. Bethan ise derin uykudaydı, saçları yastığın üzerinde karışık bir nehir gibi uzanıyordu.

Ayağa kalktı ve içinden gelen öfkeye karşı koyarak, sakalının ağzında bıraktığı hafif sıyrıkları ve kolunda beliren iki hafif lekeyi fark etti. Onun vücudunda da birkaç tane oluşmuştu. İkisi de özellikle nazik davranmamışlardı. Onun açıkta kalan uzuvlarını yumuşak çarşafıla örttü ve onu bir öpücükle uyandırma isteğine karşı koydu. Hatırladığından, hayal ettiğinden, inanabileceğinden çok daha iyiydi. Yıkıcıydı. *Hâlâ* aç olduğu gerçeği de öyle. Bu tekil, temel deneyim, onun ihtiyacının sonsuz boşluğunu ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ama onun için aynı şey geçerli değildi; ayrılıkları sırasında başka erkeklerle çıkmıştı, yani bu onun uzun zamandır ilk deneyimi değildi. O kadar sarsıcı olmamıştı. Ama sanki bir asır uyuyacakmış gibi görünüyordu.

O arkasını döndü. Onun çıktığı erkekleri düşünmek istemiyordu. Kıskançlık duygusuna tahammül edemiyordu. Uzun zamandır bu kadar *iyi* hissetmemiş olması çok üzücüydü. Nasıl *hâlâ* ona bu kadar bağımlı olabilirdi?

Göğsünü ovuşturarak, hızlanan kalp atışlarını yatıştırdı ve en uzak tuvalete doğru yürüdü. Ama şu anda kalp atışlarının düzensizliği, onu bir sürü sensör ve kablounun yapııştırıldığı steril bir odaya düşüren çarpıntılardan farklıydı. Yine de

lanet olası nefes alıp verme egzersizini yaptı ve soğuk duşun altında durarak aklını toplamaya çalıştı. Sadece onu heykelini parçalamak üzereyken yakaladığı korkunç an zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Onun öfkesi hem hayranlık uyandırdı hem de dehşete düşürdü. Yapılması için bu kadar emek harcanan bir şeyi nasıl parçalamayı düşünebilirdi ki? Sadece beceri değil, *ruh* da harcanmıştı. Onu yok etmek istemesi kalbini parçaladı. Ama kız, onları hala birbirine bağlayan kimyayı da yok etmek istiyordu. O da öyle. Ve o anda öyleydiler, değil mi? Belki şimdi ikisi de hayatlarına devam edebilirdi.

Giyindi ve havuza çıktı. İki günlük hastanede kaldığı süreden beri buraya geri dönmemişti. Doktorun talimatlarına uyarak "dinlenirken", şirketten ve ailesinden uzak durmak ve hastalığıyla ilgili söylentileri gizli tutmak istemişti. Aslında, tamamen sıfırdan başlamıştı. Geleceği hakkında bir aydınlanma yaşamıştı; ne yapmak istediği ve nasıl yapacağı konusunda. Boşanmayı kesinleştirmek en öncelikli konuydu. İlişkilerinin bittiğini gerçekten düşünmüştü. Ama görünüşe göre bitmemişti.

Ailesi ve aslında dünyanın geri kalanından farklı olarak, Bethan ondan bedeninden başka bir şey istememişti. Hâlâ tek istediği buydu. O da onunkini istiyordu, neden ona kızgındı? Çünkü o daha fazlasını istemişti. Onun sahip olmadığı kalbi istemişti. Ve şimdi istemiyordu. Artık evlendiği tatlı, sıcak, hevesle seven karısı geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Artık onu başını döndüren hevesli, ateşli şeyleri utangaçça itiraf etmiyordu. O, biraz dayanılmaz bir marshmallow gibiydi - tatlı, yumuşak, lezzetli - ve onu kolayca okuyabiliyordu. Ya da okuyabildiğini sanıyordu. Ama onun derin arzuları görüldüğü kadar açık değildi. Artık pençeleri, omurgası, gururu vardı. Dahası, kırılğan bir alaycılık maskesi takıyordu. Bu onun hatasıydı. Artık temkinli davranmasına rağmen acımasız bir dürüstlikle konuşsa da, onun duygusal kırılğanlığını özlüyordu.

Heykeli eline aldı. Söylediği her şeyde ciddiye. Bunun hakkında. Ona bakarken o kadar kendini kaybetti ki, onu saklamak zorunda kaldı. Ama evet, onu o rafa koymamalıydı. Kız, onun *kendisini* saklamak istediğini düşündü. Oysa gerçekte tam tersi olmasına rağmen, ondan utandığını düşündü. Onu *korumak* istemişti — ailesinden,

değil mi? Ama aptalca bir şekilde bunu ona hiç açıklamamıştı. Ve sadece ailesinden değil. Suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu. Ondan biraz uzak durmak istemişti. İşini ve özel hayatını birbirinden ayırmak istemişti. Yüzünü buruşturarak, onun eserini salona taşıdı.

Bethan orada durmuş onu izliyordu. Duş aldığına göre derin uykuda olamazdı. Hem pantolonu hem de düz beyaz tişörtü vücuduna yapışmış, onu 1950'lerin ekran sireni gibi gösteriyordu. Her zaman taktığı ince altın bileziği parmaklarıyla oynuyordu. Eşiğin hemen içinde durdu, gölgeli gözlerini okumaya çalıştı ve çok açık bir tepki vermemeye çalıştı - o kadar şiddetli, ham ve... hala *bitmemişken* ona tekrar atlayamazdı.

Boğazını temizledi. "İyi misin?"

Kadın heykelin yönünü işaret ederek başını salladı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Güvenli bir yere koy." Sakin bir ses tonuyla konuştu. "Buna çok para verdim."

Onun yanından geçerek odanın arkasındaki rafa koydu —güneşin zarar vermeyeceği ama görülebileceği bir yere. Dikkatini başka yere yöneltmek için boynunun arkasını ovuşturdu, büyük koltuklardan birine oturdu ve sohbeti canlandırmaya çalıştı. "Ne zaman sahne dekoru yapmaktan heykel yapmaya geçtin?"

Kadın başka bir koltuğa oturdu. Bir saat önce birbirlerini tutkuyla soydukları düşünülürse, bu nazik mesafe saçma geliyordu.

"Müzayede evinin 'sanatçı hakkında' paragrafını okumadın mı?" diye cevapladı kadın.

İşte yine o yeni küçük ısıruk. Aşırı tepki vermeyecekti. Sadece cevap verecekti.

"Senin adınla ilgili bir internet uyarısı gördüm." Bu konuda hiç pişmanlık duymuyordu. İtibarının zarar görmemesi için sürekli arama yapması gerekiyordu. Uyarı geldiğinde, bağlantıya tıkladı ve çılgınlık onu ele geçirdi. Onu elde etmek için her şeyi yapardı. "Senin özel sanat eserleri üreten bir sahne tasarımcısı olduğunu yazıyordu. Sen, şaşırtıcı yeteneklere sahip yeni ve heyecan verici bir sanatçıydın. O zamandan çok önce de bir şeyler yaptığını biliyorum. Benimle tatildeyken de bir şeyler yapıyordun, bu yüzden senin için stüdyo kurdum, ama o zamanki çalışmaların böyle değildi..." Durdu,

gölgede çapraz bacaklı oturup el işi yapan halini hatırladı. Bir gün yerel köyde dantel işçiliği görmüş ve o da onu yapımcıyla tanıştırmıştı. Kadınla saatlerce vakit geçirmiş, büyülenmişti. Hızlıca öğrenmişti ve o da onu izlerken büyülenmişti. "O kadar..." omuz silkti "...tamamlanmamış."

Bethan büyük koltuğa daha da gömüldü — kalkıp gitmesi gerektiğinde bile bunu yapamıyordu. Müzayede evinin tanıtım yazısından bir alıntı yapabilmesi onu çok etkilemişti. Onun el işçiliğini görmüş olması — ama elbette görmüştü, o stüdyoyu bu yüzden kurmuştu. Ares birçok şeyi fark etmişti ve belki de bazı şeyleri olduğu gibi görmeyen kişi oydu. Örneğin, onun savunma mekanizmaları. Onun genel merkezinde istemeden davetsiz misafir oldukları olay gibi belirli durumlarda sergilediği sakin, kibirli tavırları. Uzun zamandır karmaşık ailesi hakkında çok az şey açığa vurmuş olması ve onun oldukça şok edici bulduğu bir düzenlemeyi çok doğal karşılaması gibi. Ama onu, heykelini parçalamasını engellediği zamanki kadar duygusal görmemişti. Maskesini şimdi çoğunlukla geri takmıştı. Tedbirliydi. O da öyleydi. Cildi, kalbi, derisi yüzülmüş gibi hissediyordu. Seks hiçbir şeyi kolaylaştırmamıştı. Daha fazla acı çekiyordu, tamamen açığa çıkmış ve duygusal olarak gergin, şu anda nerede oldukları konusunda çok belirsizdi, bu yüzden onun az önce uzattığı "güvenli konu" zeytin dalını yakaladı.

"Elodie ile Londra'daki ilk haftamda tanıştım. Geçici temizlik ajansı ile anlaşmıştım ve onun yönettiği kaçış odası şirketine gönderilmiştim."

"Sana para konusunda yardım ederdim, Bethan," diye mırıldandı. "Benden istemek o kadar mı kötüydü?"

"Neden yardım etmen gereksin ki? Bir hata yaptık..." "Benden *saklanmana* gerek yoktu."

Güvenli konu buraya kadarmış. Başını eğdi, kendini tutmaya çalıştı çünkü açıklamak önemliydi. "Sanırım bağımsız olmak istedim. Olabileceğimi bilmem gerekiyordu."

Yeniden başlamak istemişti. *Tek başına hayatta* kalabileceğini bilmek için. Çünkü *yalnızdı*, tüm ailesini kaybetmişti. Belki de yas tutuyor ve yalnız olduğu için Ares ile aceleci davranmış ve kendini romantizmin balonuna atmıştı. Bu gerçek değildi, elbette

patlamıştı ve o da sadece... devam etmesi ve onunla tanışmadan önce yaptığı gibi kendi başına üstesinden gelmesi gerekiyordu.

"Elodie ve ben iyi anlaşıyorduk," dedi. Elodie ona bir bakış attı ve onu kanatları altına aldı. "Bana kalıcı bir iş verdi. Bazı sahne donanımlarının hasarlı olduğunu fark ettim ve sessizce onardım. Elodie bana sıfırdan bazılarını yapıp yapamayacağımı sordu ve kısa sürede temizlik yapmayı bırakıp tam zamanlı olarak sahne donanımı yapmaya ve tüm odaların yaratılmasına yardım etmeye başladım."

Yaratıcı zorlukları seviyordu ve ne kadar çok yaparsa, yaratıcılığı o kadar artıyordu.

Elodie sayesinde Phoebe ile tanıştım. O bir ev arkadaşı arıyordu, ben de kalıcı bir yere ihtiyacım vardı. İkisi iyi arkadaşlar.

Sadık, destekleyici ve Bethan'ın ihtiyaç duyduğu sınırlara saygılıydılar — parçalanmış kalbini korumak için gereken en ufak mesafeye bile.

"Onları bulduğuna sevindim," dedi boğuk bir sesle. "Ama tüm bu becerileri birdenbire edinmedin. Büyükanne'nin sana bazılarını öğrettiğini biliyorum, ama seramikle çalışıyorsun, lehim yapıyorsun, ipuçlarını saklamak için gizli kutular için karmaşık mekanizmalar yapıyorsun. Neredeyse hiçbir şeyden sihirli şeyler yaratabiliyorsun. Bunları nasıl öğrendin?"

Son on dakikadır dalgın dalgın açıp kapattığı bileziği inceledi. "Bu annemindi. Ondan kalan birkaç şeyden biri. Annem ve babam, babamın annemin çalıştığı kafeye gittiğinde tanışmışlar."

"Onun bir denizci olduğunu söylemiştin." O başını salladı.

"Doğru. Deniz mühendisiydi. Oldukça hızlı geliştirdi. Çok mutluydular. Fotoğrafları gördüm. Büyükanne bana onların nasıl tanıştıklarını defalarca anlattı."

Hayatlarında bir kez karşılaşacakları bir aşk yaşamışlardı. Büyükanne'si de böyle bir aşk yaşamıştı. Bu yüzden Bethan, böyle mucizelerin normal olduğunu düşünmüştü.

"Neyse, ben henüz yürümeye başlayan bir çocukken babam birkaç aylığına bir tatbikata gitmişti. Annem yine hamileydi, neredeyse doğum zamanı gelmişti ve çok yorgundu. Babamın annesi gelip beni İskoçya'daki evine götürdü, anneme biraz nefes aldırmak için. Ama o gece annem yanlışlıkla bir cihazı açık bırakmış. O ve bebek yangında hayatlarını kaybettiler."

"Bethan..."

"Biliyorum," diye başını salladı, gözlerindeki dehşeti takdir ederek. "Babam için çok zordu ama çalışmak zorundaydı ve bu yüzden çoğu zaman evde yoktu. Bu yüzden İskoçya'dan hiç ayrılmadım. Babam Galler'deki evimizi sattı ve annemle benim yanıma taşındı. Büyükanne de dul kalmıştı, on yıl önce hayatının aşkını kaybetmişti, bu yüzden babamın acısını anlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ondan sonra çocukluğum çok mutlu geçti. Küçük, sevimli bir köydü ve evimiz çok rahattı. Fotoğraflar ve hatıra eşyalarıyla doluydu, annem ve dedemle ilgili çok güzel anılar vardı. Onlardan bahsetmeden geçen bir gün bile olmazdı, annemle babamın nasıl tanıştıklarına dair hikayeler anlatılırdı. Onlar kaybolmuşlardı ama hiç gitmemişlerdi, anlıyor musun? Babam beni çok severdi, ben de onu severdim ve izinli olduğunda babamın babasının kulübesinde çalışırdık. Bana pek çok şey öğretirdi, mesela..."

"Lehimleme mekanizmaları." Ares başını salladı. "Evet, ve tüm ip düğümleri."

"Ama bir şeyler yolunda değildi." Ares kaşlarını çatı.

Evet, o zeki biriydi. "Yolun aşağısında çok pahalı bir özel yatılı okul vardı. Babam beni oraya gündüz öğrencisi olarak göndermek için çok çalıştı, böylece evden ayrılmam gerekmedi ve onun bana nankör olduğumu düşünmesini hiç istemedim."

"Orada mutsuzdun."

Çaresizce. "Onlar gerçekten zengin kaltak tiplerdi, anlıyor musun? Ben öyle zengin bir aileden gelmiyordum."

"Seni aşağılık hissettirdiler mi?"

"Oraya uyum sağlayamıyordum ve bunu hepimiz biliyorduk. Öğle yemeğinde kütüphanede kalıyordum, çevrimdışı kalıyordum, görünmez olmaya çalışıyordum."

"Asla görünmez olamazdın."

"Evet. Sanırım öyle, çünkü yine de bana ulaşıyorlardı." Çenesi gerildi.

"Fiziksel olarak ya da gerçekten kötü bir şey değildi. Sadece bitmek bilmeyen alaycı yorumlardı," dedi sessizce. "Yurtdışında tatil yapmadığım için mülkümün olmadığını alay ettiler. Babamla kayıkla gezmeye ve onunla evde vakit geçirmeye bayıldığımı bilmiyorlardı. Büyük bedenimi, modası geçmiş kıyafetlerimi, eski moda hobilerimi alay ettiler. Görünüşe göre ben bir büyükanne gibiydim, ki bu benim için hiç de hakaret değildi."

Ve son sınıfta büyükannem hastalandığında okulu bıraktım." Mutluydu.

"Büyükannen hastalandığında baban geri dönmedi mi?"

"Başlangıçta öyleydim. Ama bir süre hasta kaldı ve paraya ihtiyacımız vardı, o da geri dönmek zorunda kaldı. Ben oradaydım, o benim için o kadar çok şey yapmışken başka kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu."

"Ve onunla meşgul olarak, kendi hayatını yaşamaktan kaçınabilirdin. Kötü davranan kendi yaşlılarıyla etkileşimden kaçınabilirdin," diye yumuşak bir sesle önerdi. "Bu güvenliydi."

"Onu seviyordum. Ona bakmak isteyen bendim." Öfke dalgalandı. İnsanlardan kaçınan o değildi.

"Biliyorum. Ama yine de..." Başını eğdi ve her şeyi gören gözleriyle ona meydan okudu. "Bazen bir şeyi yapmamızın birden fazla nedeni olabilir, değil mi? Kendimize, başkalarının yararı için bir şey yaptığımızı söyleriz, ama aslında... bazen bunun bencilce unsurları da vardır."

"Seçimlerimizin çok katmanlı olabileceğini söylüyorsun. Çünkü hayat karmaşıktır." Onun ne demek istediğini gerçekten anlıyordu.

Onunla evlenme kararı. *Ne zaman* evlendiği. *Nasıl* evlendiği.

Belki yine haklıydı. Artık o kararın, kendi ayrıcalıkları yüzünden göremediği daha fazla yönü olduğunu biliyordu. Sevgi dolu bir ailede büyümüştü, ama cahildi. Sevgi dolu ailesinden öğrendiği aşk dersleri, dürüst olmak gerekirse, gerçek olamayacak kadar iyiydi. Çok kolaydı. Resmin ancak *yarısını* görebiliyordu.

Ares yine kaşlarını çattı. "Baban ne oldu?"

Kız bir kez daha toka açtı. "Okulu bitirdikten üç ay sonra öldü. Ani bir sel nedeniyle heyelan oldu. Sıkışmış bir kişiyi kurtarmaya çalışırken, bir başka büyük heyelan oldu."

Ares, bu kadar çevik ve formda bir adam için şaşırtıcı derecede hareketsiz oturuyordu. Bu bir değişiklikti, çünkü daha önce hep aktif biriydi. Şimdi onun düzenli nefes alıp verişini izliyordu. Nefes alıp verışı çok düzenliydi. *Sayıyor* muydu? Stresli olduğu için rahatlama stratejisi mi kullanıyordu?

Aslında *umursadığı* için değil, sadece empati kurduğu içindi, değil mi? Çünkü o da anne babasını kaybetmişti. Sandığından daha fazla ortak noktaları vardı

Ve o, ilişkilerinin neden yürümediğini açıklamak zorundaydı. Çünkü bu, bu duruma yardımcı olacaktı. *Son*. Ve geçmişinden bahsetmek, şimdiki kırılğan duygularla başa çıkmaktan daha kolaydı.

"Büyükanmem öldükten sonra, borçlarımızı ödemek için evimizi satmak zorunda kaldım. Kalan az miktardaki parayla Yunanistan'a seyahat ettim. Büyükanmem, benim buraya gelmeyi hep istediğimi biliyordu ve bana bunu yapacağıma söz verirdi. Onun için, babam için de. Sana onun öldüğünü söylemişim, ama buraya gelmeden sadece iki ay önce olduğunu söylememişim."

Ares'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Yıllardır* hastaydı."

Bethan başını salladı. Kulübede kalmıştı. "Akşamları el işleri yapardım, gündüzleri ise büyükbabamın kulübesinde uğraşırdım. Sessizdi ama yalnız değildim. Sana söylemedim çünkü havayı bozmak istemedim, anlarsın ya?" Ona yumuşak, hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Seninle çok eğleniyordum ama gerçekte yas tutuyordum ve bu bir kaçış yoluuydu."

Belki de ikisi için de. Belki o da gerçekliği, Ares Vasiliadis olmanın getirdiği baskıyı unutmak istemişti. Sadece birkaç hafta boyunca her şey güzeldi, sadece güzel şeyler vardı. Mükemmelliğin sonsuza kadar sürebileceğini düşünmek *onun* hatasıydı.

"Senden özür dilemeliyim," dedi aniden net bir şekilde. "İhtiyaçlıydım. Ve çok naftim. Bunun için özür dilerim."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne?"

"Ares, birçok konuda deneyimsizdim, ama özellikle de ilişkilerin gerçekleri konusunda." Ona ciddiyetle döndü. "Sadece mükemmel evliliklerin hikayelerini duyduğumu anlamam çok uzun zaman aldı. Aslında hiçbirinin *işe yaradığını* görmedim. Normal iniş çıkışları, sorunların çözülmesini ya da başka bir şeyi hiç görmedim. Ailemin ve büyükanmemle büyükbabamın hayatlarında bir kez karşılaşılan aşkları hakkında defalarca *hikayeler dinledim*, ama bana sadece *iyi* yanları anlatıldı, değil mi? Bu yüzden naif bir şekilde *sadece* iyi yanları olduğuna inandım. Eğer "doğru kişi" ile tanışırsan her şeyin mucizevi bir şekilde kolay olacağına inandım. Tüm bu beklentileri *sana* yükledim. Bu imkansız bir yükü. Özellikle de benim ne kadar yalnız olduğumu, kendimi ifade etmekte ya da uzlaşmakta ne kadar yetersiz olduğumu bilmediğin için.

"Tüm duygusal boşluklarımı doldurmanı beklemek benim için adil değildi - ve çok fazla boşluk vardı. İşler zorlaştığı ilk anda,

bunu nasıl düzelteceğimi bilemedim." Gerçekten istediği şey için nasıl mücadele edeceğini bilememişti. "Güvensizdim. Senin bir feribotcu olduğunu düşünmüştüm, babam gibi bir denizci. Buna kendimi yakın hissettim ve birbirimize uygun olduğumuzu düşündüm. Bu villada yaşayabilirdim, ama Atina'ya gittiğimizde daha fazla mülk, uçak ve her türlü beklenti olduğunu öğrendim. O kompleks çok soğuktu, içindeki herkes de öyle." O da soğuklaşmıştı. Taş kesilmişti. "Sen benimle aynı dünyada değildin. Korktum. Gia'nın sözlerini kutsal kitap gibi kabul ettim. Sophia'nın hikayelerini kaçmak için bir bahane olarak kullandım, ama bu senin için de bir kurtuluştı."

O sertleşti.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi kadın yumuşak bir sesle.

Ama şimdi bile, cesaretini toplayıp sorduğu tek soruyu cevaplamayı reddettiğini ona hatırlatmaya gönlü el vermiyordu. Onu sevdiğini söyleyememesi.

"O dünyaya ait olmadığımı biliyorsun," diye bitirdi.

"Senden hiç utanmadım," dedi boğuk bir sesle.

Kadın durakladı. Adam bunu dün de söylemişti ve kadın ona inanmak istiyordu ama...

"Seni burada saklamak istemedim," diye ekledi. "Büyük bir şehirde yaşamak istediğini gerçekten düşünmemiştim."

"Son iki yılı aşkın süredir Londra'da yaşıyorum," diye ironik bir şekilde belirtti.

"Ama İskoçya'da büyüdüğün küçük kasabayı seviyordun. O zamanlar bana öyle söylemiştin," dedi sertçe.

Kız başını kaldırdı. Geçmişiyile ilgili söylediği az sayıdaki sözlerle gerçekten dikkat mi etmişti?

"Bu adada olmanın, daha iyi hava ve daha iyi yemeklerle aynı şey olduğunu söylemiştin," diye ekledi. "Bu odada durup, buradan asla ayrılmak istemediğini söylemiştin. Asla."

Onu asla terk etmek istememişti. Onu dünyanın sonuna kadar takip ederdi. Ama adam haklıydı, onu mükemmel bir şekilde alıntılanmıştı.

"Bu bir yalan mıydı?" diye sordu sonunda.

"Hayır. Ben sadece... Gerçekten öyle demek istemedim çünkü bu gerçek bir olasılık değildi. Bir işe ihtiyacım olurdu..."

Ama şimdi, çok geç de olsa, bunun onun için *tamamen* mümkün olduğunu fark etti. Onu burada tutmak onun için hiç de zor olmazdı. Bunu gerçekleştirecek parası vardı. Onun hayali dileğini olduğu gibi kabul etmişti, çünkü onun için bu imkansız bir rüya *değil*, kolayca gerçekleştirilebilir bir şeydi.

"Bir işe ihtiyacın olacağını biliyordum, bu yüzden stüdyoyu hazırlattım," diye mırıldandı. "Seni mutlu etmek istemiştım."

Kendini alay eden gülümsemesi, onun kalbini acıttı.

"Bu imkansızdı," dedi yumuşak bir sesle.

Belki de ondan utanmıyordu. Belki de Atina'dan kaçınması, ailesinden bahsetmemesi, onunla hiç ilgisi yoktu, *kendi sorunlarıyla* ilgiliydi; utanç ya da acı ya da onun hala bilmediği başka bir şey.

"O zamanlar benim naif ilişki ideallerime *kimse* yetişemezdi," diye mırıldandı kız üzüntüyle. "Kesinlikle biri..."

"Benim gibi biri mi?" Adam kaşlarını çatıı.

"Acı," diye fısıldadı. "Senin gibi acı."

Onun ifadesi her zamankinden daha maskeye benzedi. Ona bunu yüklemek istememişti. *Kendi* payını üstlenmek istemişti, onun hakkında yeni varsayımlarını ortaya dökmek değil. Ama işte burada, fazla konuşuyordu.

"Benim yüzümden demek istemedim," diye kendi kendine alaycı bir gülümsemeyle mırıldandı. "Nedenini bana söylemek zorunda değilsin, ama arkasına saklandığın bir duvar olduğunu biliyorum. Sanırım bu duvar tanışmadan önce de oradaydı ve eminim onu inşa etmek için iyi nedenlerin vardı."

Yine durakladı, kalbi güm güm atıyordu. Bu riskli bir hareketti ama ortalığı iyice temizlemek istiyordu. O zaman belki bunu geride bırakabilirlerdi. Ve bunu içtenlikle söylüyordu. İstemiyorsa açıklamak zorunda değildi...

Ve açıkça istemiyordu. Çünkü stresli beyni sayamayacağı kadar uzun bir süre sessiz kaldı.

"Sen asla bir yük olmazdın," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "En azından benim için."

Sonunda verdiği sert cevap, kadının kalbini parçaladı. Kadın bekledi ama adam başka bir şey söylemedi. Kadının söylediklerini yalanlamadı, açıklamadı da. Kesinlikle incinmişti ve savunma mekanizması, bariyerleri yeniden devreye girmişti. Acısını gizliyor ve daha fazlasına izin vermiyordu. Ve bu yeterince adil değil miydi? Çünkü yaptıkları hata buydu: fiziksel bir bağdan daha fazlasını paylaştıklarını düşünmek.

Gerçek bir duygusal bağ olmamıştı ve hala da yoktu. Onun sessizliği bunu pekiştiriyordu. Ve bu sorun değildi, çünkü artık naif değildi. Hayat asla bir masal değildi. Bunu atlatabilirdi.

"Buzdolabındaki yiyeceklerin hepsini alacağım." Ayağa kalktı, parçalanmış içini saklayarak. Bazen rahatlamak için yemek yemek tek çareydi. "Film izlerken yiyeceğim." Başını eğdi ve mantıklı, yetişkin ve olgun davranmaya çalıştı. "Sen de gelmek ister misin?"

BÖLÜM SEKİZ

ARES, elini sürekli ve yumuşak bir hareketle popcorn'u yedi — kaseden ağzına, kaseden ağzına — kızın kabuğunu kopardığı açık yarayı doldurarak, konuşmaktan kendini alıkoydu. Ama bu, *düşünmesini* engellemedi. Kızın tatlı, genç ve romantik olduğu için özür dileme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyordu. Hayalleri olduğu için. Ve kızın haklı olmasından nefret ediyordu. O, incinmişti. Ondan önce. Evet, bazı duvarları vardı. Ve onları koruyordu. Ve bu yüzden, ona bir daha dokunamazdı. Bu adil olmazdı.

On bölümlük bir sokak yarışı film serisinin ilk filmini seçmişti. Güçlü arabalar, kaslı erkekler, patlamalar, yüksek hızlı kovalamacalar. Bethan'ın iri gözleri onu güldürdü. Örgü örüyordu; çevik elleri hiç durmuyordu. Yeni parçası hızla şekilleniyordu. Güzel bir desende yumuşak pastel renkler. Bunun bir bebek süveteri olduğunu fark etti. Hediye miydi? Öyle olmalıydı. Ama beyni, Bethan'ın bebeğini kucağında salladığı görüntüsüyle onu işkence ediyordu. Sonra da küçük çocuğuna tüm becerilerini öğretiyordu. Burada bir perisi olurdu, zamanını bir ya da iki mekle yüzerek ve yelken açarak geçirirdi. İdeal, değil mi? Çocukken annesiyle sahilde geçirdiği birkaç sihirli gün, Bethan'la birlikte çocuğu için *her günün* keyfi olabilirdi. O değil. Sevgi dolu olan oydu.

Ama o onlara bakardı. Ona elinden gelen her şeyi verirdi. Dadı. Aşçı. Hizmetçi. Yaratıcılığını ve yeteneğini ortaya çıkarabileceği bir alan. Ama o *daha fazlasını* istiyordu.

"Bu kimin için?" diye sordu boğuk bir sesle, Bethan başını kaldırıp onun bakışlarını yakaladığında.

"Arkadaşım Phoebe hamile," dedi.

"Çok güzel." Popcorn parmaklarını ince yünden uzak tuttu.

Kız kızardı ve başını eğdi, yüzü yine açık bir kitap gibiydi. Adam, kızın bir an için çocuk sahibi olmayı düşündüğünü biliyordu. Onunla tanıştığında, kızın tatlı, masum ve deneyimsiz olduğunu düşünmüştü, ama kız tamamen öyle değildi, en azından temel bir konuda. Aşkını bilmişti, ama aynı zamanda *kaybı* da bilmişti. Her iki ebeveynini de kaybetmişti. Doğumuna sadece birkaç hafta kalmış bir kardeşi vardı, ama o ilişki daha başlamadan kaybetmişti. O acıyı biliyordu.

—tüm *olasılıkların* kaybı, kardeşinle yapabileceğin şakalaşmalar ve eğlenceler. Ve sonra elbette büyükannesini kaybetti

—uzun ve yavaş bir hastalık sonucu. O kadar çok keder vardı ki, nasıl hala bu kadar kolay gülümseyebildiğini anlamıyordu.

Ve snob sınıf arkadaşları tarafından zorbalığa uğramıştı. Herkesin nazik, yaratıcı ve iyi kalpli birine acımasız davranabilmesi onu öfkeliyordu. Onu aşağılık hissettirmişlerdi. Ama onun eylemleri, ailesi, onun içindeki o acıyı yankılanmıştı — kendisinin onlar için yeterince iyi olmadığını mı düşünmüştü? O çok *daha* iyiydi. Tam, mutlu bir aile istiyordu ve gelecekte buna sahip olmalıydı.

Ama o zamanlar o da yaralı ve temkinliydi — aslında kalbi konusunda onun kadar dikkatliydi. O da kaybı bilmişti. Ve reddedilmeyi. Okul arkadaşlarından değil, ailesinden. Babasından. Annesinden. Başarısızlığı da tatmıştı. Yani nedenleri farklıydı, ama ikisi de fazla açığa vurmamayı seçmişti. Kendisinin bazı yönlerini saklamıştı. Onun gibi, eğlenmekle, onu baştan çıkarmakla meşguldü. Neden kendi kişisel cehennemini yeniden ziyaret etsin ki? Neden bunu onunla paylaşsın ki?

Şimdi, onun söylediği tüm şeyleri ve kendisinin söylemediği şeyleri düşündü. Onları söylemeyecekti. Konuşmaya gerek yoktu, anlamı yoktu. O, Londra'da bir hayat kurmuştu. Arkadaşlar edinmişti. Kariyerini bulmuştu. Biriyle çıkmaya başlamıştı. Onsuz da mutlu ve başarılıydı. Aralarında tek bir şey kalmıştı. Her zaman önemli olan tek şey. Saf kimyanın tek bir çekirdeği. Ama o bunu iki yıldan fazla bir süredir görmezden gelmişti. Birkaç gün daha görmezden gelebilir. Çünkü bu öğleden sonra yaşanan o çılgın, fiziksel karşılaşma vahşi ve yıkıcıydı ve onları birbirine çeken çekiciliği hiçbir şekilde yok etmemişti. Ama bunu tekrar yapmak adil olmazdı.

ona karşı, onun kendisine karşı olduğu gibi açılmak gibi bir niyeti, hatta yeteneği bile yoktu. Ona karşı dürüst olmak, imkansız bir istektir.

Serinin ikinci filmi başladı ve o kanepenin içine daha da gömüldü. Üçüncü filmin jeneriği başladığında, kızın ellerinin hareketsiz olduğunu fark etti. Kız uykuya dalmıştı. Dikkatlice kızın kucağındaki yumuşak yünü çıkardı ve masanın üzerine dikkatlice koydu. Sonra kızı kollarının arasına aldı. Kız kıpırdadı. O, şşşş diye susturdu.

"Uyu," diye fısıldadı.

Bir kez olsun onunla tartışmadı. O güzel gözler kapalı kaldı. Onu, ilk büyümlü gecelerde paylaştıkları yatağa taşıdı, onu yatırdı ve baştan çıkarma onu ele geçirmeden önce arkasını döndü.

İkisi *farklı* şeyler istiyordu. Kızın ondan istediği aşk, onun sunabileceği türden bir aşk değildi. O bunu hissetmiyordu, buna inanmıyordu. O sadece "incinmiş" değildi, onarılamaz bir şekilde zarar görmüştü. Kırık kalpli piç, Loukas Vasiliadis'in istenmeyen oğlu. Utanç ve öfke içinde kaynıyordu çünkü kemiklerine kadar, hala istenmediğini biliyordu. Onu o lanet şirkette tutan tek şey, becerisi ve elde etmek için uzun süre mücadele ettiği gücüydü. Orada başarısız olsaydı, onu kovarlardı.

Ertesi sabah, yapabildiği kadar uzun süre çalışma odasında çalıştı. —ki bu hiç de yeterli değildi. O dışarı çıktığında, kadın havuzdaydı. Kısa bir süre izledikten sonra arkasını döndü. Buradaki anılar çok güçlüydü; geçmişle bugünü bulanıklaştırıyor ve kafasını karıştırıyordu. Kadına olan öfkesi azalmış olsa da, şehveti azalmamıştı. Daha iyi bir adam olsaydı, onu hemen Atina'ya geri götürür, noterle görüşür ve boşanma işlemlerini hallederdi. Ama vakıf galasına sadece birkaç gün kalmıştı ve kadının orada olmasını istiyordu. Konuşma konusunda pek iyi değildi ve kadının kendi isteğiyle katılmak isteyip istemeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Belki ona ne yaptığını, bunun neden önemli olduğunu *gösterebilirdi*. Kadın ona karşı dürüst olmak için yeterince cesur olmuştu, o da bir dereceye kadar aynısını yapabiliyordu. Çünkü bu gerçek zaten ortaya çıkacaktı, bu onun hedeflerinin büyük bir parçasıydı. Öyleyse neden ona şimdi söylemesin ki?

Ama yine de ona bir daha dokunmayacaktı. Barışçıl bir sonuca doğru ilerlediklerinde

barışçıl bir sonuca doğru ilerledikleri bir anda. Çalışma odasına gitti

Çalışma odasına geri döndü, birkaç telefon görüşmesi yaptı, sonra hazırlık yapmak için sahile indi. İki saat sonra, uzun süredir atıl durumda olan ve şimdi canlılık dolu olan stüdyoda onu buldu.

"Benimle denize çıkmak ister misin?" Etrafına bakındı, kızarmış yanakları ve yanağında boya lekesi ile ne kadar güzel göründüğünü fark etmemeye çalıştı.

Odayı çok çabuk kendine ait hale getirmişti. Sadece birkaç saat içinde odayı canlılık ve yaratıcılıkla doldurmuştu. Tamam, dağınıktı. Ama renkleri ve kaosu hoşuna gitmişti.

"şimdi mi?" Kız boğazını temizledi. "Tamam, hadi temizleyeyim."

Nereye gittiklerini sormadı, tekneye bindiklerinde ve motoru çalıştırdığında bile. Sadece elini saçlarından geçirdi ve yüzünü rüzgara çevirdi. Suyu sevmesinin babasıyla geirdiğ saatlerden kaynaklandığını biliyordu. Dalgaların üzerinde kendini evinde hissettiğini. O da annesi sayesinde öyle hissediyordu. O kaygısız zamanlar çok özeldi.

Kıyı şeridini dönüp *Artemis* görünene kadar yarım saat geçti. Muhteşem yat, Vasiliadis imparatorluğunun lüks yat kolunun mcevhherlerinden biri olan bir koyda demirlemişti.

"Ona binecek miyiz?" Bethan, yanına yanaştıklarında sordu.

Ares, çantasını bagajdan çıkardı ve bekleyen bir güverte görevlisine attı, onun şaşkın bakışlarına gülerek. "Merak etme, rgn unutmadım."

"Ne kadar kalacağız?"

"Sadece birkaç gece. Bu yoldan Atina'ya geri döneceğiz, tamam mı?"

"Oh. Harika." Ama gözleri başka yere kaymadan önce, gözlerinde bir şey parladı.

Küçük tekneden, mürettebatının şaka yollu "ana gemi" dediğ gemiye evik bir hareketle adım attı. Mürettebat onları karşılamak için sıraya girdi, ardından gemici ve güverte tayfalarından biri küçük motorlu tekneyi demirleme yerine geri götürdü ve jet ski ile geri döndü. Ares, stajyer garson Carina'nın Bethan'ı tekne turuna çıkarmasını izledi. Bethan'ın büyük jakuziyi görünce gözlerinin büyüdüğünü gördü ve lanet olası düşüncelerini bastırdı

düşüncelerini bastırdı. Sonra Carina onları aşağıya götürüp odaları gösterdi. Bethan'ın odası onun odasına bitişikti. Ama kapılar kilitleniyordu, diye hatırlattı kendine.

Bethan coşkulu davranıyordu. "Burası muhteşem," dedi stüdyoya. "Her şey o kadar mükemmel cilalanmış ki, hiçbir şeye dokunmaya korkuyorum."

"Sizi yerleşmeniz için yalnız bırakayım." Garson utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hazır olduğunuzda güvertede içeceklerimizi içebiliriz."

"Teşekkürler, Carina," dedi Ares.

Carina'nın arkasından kapıyı kapattı, kollarını kavuşturdu ve Bethan'ın gözlerindeki bakışı bildiği için sırıttı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sadece iki kişiye hizmet etmek için *yirmi* kişilik bir ekip biraz abartılı bence," dedi, bileziğini oynatarak ve yanındaki büyük yatağa bakmamaya özen göstererek. "Ve bazıları oldukça genç görünüyor."

Doğru.

"Bu büyük bir tekne, çalıştırmak için birkaç kişi gerekiyor." Başını eğdi ve güldü. "Daha küçük bir tekne tercih eder miydin, böylece daha da yakın mesafede kalabiliriz?"

"Aslında, bu konuda, belki başka bir yere taşınabilirim..."

"Üzgünüm, mümkün değil." O zaten sormuştu. "Mürettebat diğer kabinlerde kalıyor."

Kaşları kalktı. "Mürettebatın misafir kabinlerini kullanmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Gördüğünüz gençler stajyerler. Bu yüzden bu kadar çoklar. Konuklara tam bir deneyim sunabilmek için, bu deneyimin ne olduğunu tam olarak anlamaları gerekiyor. Lüks hizmetin ne demek olduğunu bilmeleri gerekiyor."

"*Stajyerleri* böyle bir teknede serbest bırakıyor musunuz?"

Onun tepkisini merak ederek başını salladı. "Gençler bu sektörde başarılı olabilmelidir. Dezavantajlı geçmişe sahip çocuklar, yeteneklerini geliştirmek için iyi bir eğitim ve deneyim hak ederler. Haklarını bilmeli ve herkes gibi terfi edebilmek için destek almalıdırlar."

Bu, Melina Vakfı'nın ana hedefiydi. Sağlık sorunları yaşadıktan sonra, kendini iyi hissedebileceği bir miras bırakmak istedi ve bu, annesinin adını gündeme getirmek için bir yoldu. Ona yapabileceği en küçük telafi.

"Bunu yaptığını bilmiyordum." Bakışları ısındı.

Tabii ki söylememişti. Ve o da bu konuşmayı böylesine samimi bir odada başlatmamalıydı. "Hadi, gidip içkimizi içelim ve Atina'ya giderken bizi nereye götüreceklerini öğrenelim."

"Onlara rotayı söylemedin mi?"

"Yaratıcılıklarını test ediyorum." Adam kıkırdadı. "Dediğim gibi, bu bir eğitim gezisi."

Bethan, onların stajyer oldukları gerçeğini açıkça ciddiye almıştı. güvertede bulunan iki hostese coşkulu bir destekten başka bir şey sunmadı. —hazırladıkları karşılama kokteyli için coşkuyla teşekkür etti. Sonra teknenin pruvasına doğru yürüdü, tek başına keşfederken gözleri parılıyordu. O, onun korkuluğa yaslanıp suya bakmasını izledi. Esinti, yanaklarına renk ve gözlerine ışıltı getirdi. Kıvrımlı bir deniz kızı gibi görünüyordu. Su — yüzmek, dalmak, yelken açmak — her zaman onu mutlu eden yerdı. Ve bu iyi bir fikirdi.

Bethan tuzlu havayı içine çekerek villadan ayrılmanın verdiği üzüntüyü bastırdı. Ares'in geri kalan eşyalarını toplayıp gönderdiğinden şüphe yoktu, ama Atina'ya son gittiğinde olduğu gibi, oraya geri dönmeyeceğini fark etmemişti. İmkansız gibi, bu sefer daha yıkıcı hissediyordu çünkü bir daha asla geri dönmeyeceğini kesin olarak biliyordu.

Neredeyse bitmek üzereydiler. Dün birlikte geçirdikleri o yakıcı, tamamen yıkıcı zamandan beri, ona dokunmaya çalışmamıştı. Dün gece onu yatağa taşıdığını belli belirsiz hatırlıyordu, ama yanına yatmamıştı. Vücudundaki özlem dolu ağrıları hafifletmek ve içini kavuran ateşi söndürmek için ilk iş olarak yüzmek zorunda kalmıştı. Kalbinde derinleşen çürüğü gizlemek için. Şu anda, o muhteşem görünüyordu — gülümsemesi hazır ve rahattı — ona yıllar önce birlikte geçirdikleri ilk günleri hatırlatıyordu.

Bu yüzden ufka bakarak, suyun güzelliğinden ve rüzgârın serinliğinden güç aldı. İyi ilerlediler ve mürettebatın geceyi geçirmek için korunaklı bir koyda demir attığını izledi. Son derece ciddi görevliler beş çeşit yemekten oluşan gümüş servisli akşam yemeğini sunarken gülümsemesini korumaya çalıştı.

Beş servislik gümüş tabaklarda sunulan akşam yemeği. Ama coşkulu ama gergin gençlerle çevrili olmak mükemmeldi. Onlar, onu daha fazla hata yapmaktan koruyan ideal refakatçilerdi.

Güvertede geç saatlere kadar kalmanın mı, yoksa kabinine dönüp Ares'e bu kadar yakın olmanın riskini göze almanın mı daha güvenli olacağını tartışırken, genç bir garson ortaya çıktı.

"Üst güvertede sizin için bir sürprizimiz var," dedi.

"Oh, ne güzel." Bethan, Ares'in gözlerindeki eğlenceyi görmezden geldi. "Birazdan yukarı çıkacağız."

Sürprizin ne olabileceği konusunda biraz gergindi.

Dansçılar mı? Müzisyenler mi?

Ama görevliyi güverteye kadar takip ettiğinde, kalbi ve direnci parçalandı. Güvertede mumlar, yastıklar ve yumuşak battaniyelerle rahat bir köşe hazırlamışlardı.

"Yıldız banyosu yapmak isteyeceğinizi düşündük." Steward gülümsedi.

Yıldız banyosu mu? Bethan başını salladı. Elbette, neredeyse hiç görünmeyen bir ay varken, gökyüzü milyonlarca yıldızla doluydu. Hatta bir teleskop bile kurmuşlardı.

"Sıcak kakao, çikolata fondü var ve marshmallow kızartabilirsiniz," diye ekledi görevli.

"Bu çok güzel, teşekkürler," dedi Bethan yumuşak bir sesle. Aynı zamanda dayanılmaz derecede romantikti.

"Teşekkürler, ekip," diye ekledi Ares. "Aşağıyı temizledikten sonra yatabilirsiniz."

Bethan yumuşak yastıklara gömülmekten kendini alamadı, başını geriye yaslayarak gece gökyüzünün sonsuz güzelliğini hayranlıkla seyretti.

"Örgünü getirmelerini istemiyor musun?" diye alay etti.

Örgü örmeye konsantre olamıyordu. İplikleri düşürüp deseni mahvedecekti. "Işıkları açıp yıldız manzarasını mahvetmek istemiyorum." Konuşmayı mürettebat üzerinde tutacaktı. Bu güvenliydi. "Onlar için endişelenmişim ama harika bir iş çıkardılar. Onların yaşında sana hizmet etmek zorunda kalsaydım, o kadar korkardım ki muhtemelen kucağına çorba dökerdim."

"Ben bir canavar mıyım?" diye sordu adam kuru bir şekilde. "Yoksa sadece milyarder statüm yüzünden mi?" "İkisi de değil." Kız hüzünle güldü.

"Sen korkutucu değilsin,

sadece seni memnun etmek istiyorlar. Onlar senin onayını istiyorlar,

milyarlar için değil, sadece senin etrafında bir güç var." "Ben özel biri değilim, Bethan."
"Ares..."

Sarsıntılı hareketlerle konuştu. "Değilim. Sana zaten söyledim, benim babam yok ve ben değersizim." Gözleri loş ışıktaki zar zor görünüyordu ama yine de gölgelerini görebiliyordu.

"Vasiliadis ailesinin utançlarını gizlemekte çok başarılı olduğunu unutuyorsun," dedi.

"Sen asla kimsenin utancı olamazsın," diye mırıldandı.

"Oh, ama öyleyim, Bethan." Her kelimesinde acı vardı.

Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve onun muhtemelen asla cevaplamayacağı soruyu fısıldadı. "Nasıl?"

Elbette sessizlik oldu. Muhtemelen sayıyordu. Ve sorduğuna pişman oldu — adam onunla fiziksel yakınlıktan başka bir yakınlık istemiyordu. Ve şimdi onu bile istemiyor gibiydi. Yıldızlara baktı — çok güzellerdi, ama soğuktu.

"Annem bir su cadısıydı," dedi yumuşak bir sesle. "Kuzeydeki bir adada büyüdü. Güçlü bir yüzücüydü, yelken yapmayı severdi. Denizde bir kariyer yapmak istiyordu; adil bir eğitim ve adil bir muamele görseydi kaptan olabilirdi."

Bethan dudaklarını ısırdı, sözünü kesmekten vazgeçti, annesinin bunların hiçbirine sahip olmadığını hissetti.

"Bir süre yerel olarak çalıştı, sonra daha büyük teknelere geçmek için Atina'ya gitti. Daha iyi bahşişler. Daha iyi seyahat fırsatları. Maceracı biriydi. Steward olarak iş buldu, senin pek sevmediğin kibirli zengin pisliklere hizmet ediyordu ve içlerinden biri ondan istediğini aldı."

"Loukas Vasiliadis," diye mırıldandı Bethan uzun bir sessizlikten sonra.

"O gençti, o ise güçlü bir konumdaydı ve ilişkilerinde hiçbir düzeyde eşitlik yoktu" dedi. "Kadın onun evli olduğunu biliyordu ama ilişkilerinin bittiğine inandı. Hamile olduğunu söylediğinde, adam bebeği istemedi. Meğer adamın karısı da hamileydi. Adam kadını terk etti. Kadın eve dönüp ailesine utanç getirmek istemedi. Gemilerden en alt düzey temizlik işlerine geçti ve geçinmek için elinden geldiğince para biriktirdi. Alex ve ben birkaç ay arayla doğduk."

ay arayla doğduk. O saray gibi bir evde, ben tek odalı bir dairede. Annem çalışmaya devam etti ama geçim sıkıntısı çekiyorduk ve Loukas Vasiliadis hiç yardım etmedi."

Bethan birkaç saniye bekledi ama dayanamayıp tekrar cevap vermesini umarak sordu. "Ama sonra öldü mü?"

"On üç yaşındaydım," dedi Ares sessizce. "Küçük bir uçaktaydılar. Loukas, Alex'e uçmayı öğretiyordu ama uçak basınçsız kaldı ve düşmeden çok önce hipoksiden öldüler. Büyükbabam Pavlos benim varlığımı biliyordu, soyunun devam etmesini istiyordu ve tek seçenek ben olduğum için ailenin geri kalanı beni kabul etmek zorunda kaldı."

Kalbi hızla atıyordu. "Yani Alex'le hiç tanışmadın."

"Hayır."

"Babanı da hiç görmedin mi?" Başını salladı.

"Yani Pavlos seni buldu ve ailemize hoş geldin mi dedi? Annen ne dedi?"

Ares küçük aleve bakakaldı. Marshmallow'unu yaktı. Parmak uçlarındaki küçük yanığı umursamadan onu kenara koydu. Ona vakıf hakkında anlatmak niyetindeydi ama bir şekilde aile tarihiyle konuyu saptırmıştı. Ama ikisi birbiriyle iç içe geçmişti ve ikincisini açıklamadan birincisini açıklayamazdı. Sadece her şeyi değil. En büyük utanç olanı değil.

"Annem beni doğurduğunda geleceğini kaybetti," dedi boğuk bir sesle. "İstediği kariyeri yapma şansını kaybetti. Senin baban gibi denizde. Bana bakacak başka kimse olmadığı için haftalarca uzaklara gidemiyordu. Pavlos beni almaya geldiğinde, anneme kaçırıldığı hayatı yaşama şansı verdi. Sonunda kendi hedeflerine ulaşma özgürlüğü."

Endişeli bir ifade yüzünde belirdi. "O zaman bunu mu istiyordu?"

Bir an durakladı. Bazı kısımları atlaması gerekiyordu.

Pavlos eğitimimi çok ciddiye alıyordu. Onun görüşüne göre, ben temel bilgileri bile öğrenmemiştim ve Vasiliadis ismine layık olmak için bunu hak etmem gerekiyordu. Tam bir paket haline gelmem gerekiyordu. Öğrenmek ve uyum sağlamak için çok çalıştım. Çünkü uzun zamandır planım kontrolü ele geçirmek ve sonunda

tamamen ele geçirmek, sonra da hanedanlığı içeriden yıkmaktı."

"İntikam almak istedin."

Elbette. Çünkü ancak 'yararlı' hale geldiğinde ortaya çıkmaya tenezzül ettiler. Ama onu evinden kopardılar. 'Her şeyi değiştirdiler. Adımı değiştirdiler. Annemden hiç bahsedilmiyordu. Elbette ilgi vardı, ama onun bana bakamayacağına dair bir söylenti yayılmıştı, bu yüzden insanlar bana karşı çok nazikti ve yüzüme karşı bir şey söylemiyorlardı. Çok geçmeden annem tamamen unutuldu."

Görünüşte Vasiliadis ailesine kabul edilmişti, ama pek yakın davranılmıyordu. Ve onları suçlayamıyordu.

"Gia sana nasıl davrandı?" diye sordu Bethan.

Vasiliadis ailesinde sadece kin ve güvensizlik vardı.

"Kısa süre sonra Dion'la ilişkiye girdi. Operasyon üzerinde mümkün olduğunca fazla kontrol sahibi olmak istiyorlardı ama ben buna izin vermedim."

"Sophia." Bethan'ın bakışları ona kaydı, sonra tekrar uzaklaştı.

"Gençken bir kez öpüştük. O benimle evlenmek istemediği kadar ben de onunla evlenmek istemiyordum." Onun kıskançlık belirtisini görünce yarı gülümsedi. "O hikayeleri onlar uydurdu. Beni utandırmaya çalışıyorlardı. Sanki halkın beklentileri beni etkileyecekmiş gibi."

Geniş Vasiliadis ailesi onu istememişti ama kan bağı önemli olduğu için başka seçenekleri yoktu. Onu yetiştirmişlerdi ve bir noktaya kadar o da buna izin vermişti. Ama hayat arkadaşı seçimine karışmak? Asla.

Bethan ile tanıştığı gün bunların hiçbirisi aklında değildi. Bir süre yalnız ve özgür olmak için ada villasına gitmişti. Yirmili yaşlarının başında, rahatlamak için bir yere ihtiyacı olduğu için villayı satın almıştı. Naif, samimi ve dayanılmaz derecede güzel Bethan, adeta zorla teknesine binmişti. Ona binmesine izin vermekten kendini alamamıştı ve adaya vardıklarında, onu elde edeceğini biliyordu. O, en tatlı, en seksi şeydi. Skandal, onun için yaratılmış, çekici kıvrımları vardı. Ona doyamıyordu, asla doyamayacağını biliyordu. Yoksunluğu bilmişti ve ona olan ihtiyacı, asla tatmin olamayacağı bir arzuydu

asla tatmin edilemeyecek bir arzuydu. Bu yüzden ona evlenme teklif etti. Tamamen *delilikti*.

"Belki de onların sürekli bahsetmeleri yüzünden evlilik aklımın bir köşesindeydi. Ve sana bunu düşünmek için fazla zaman vermedim. Bildiğim az şeyden yola çıkarak varsayımlarda bulundum ve her şeyi ayarladım. Yapmamalıydım. Özür dilerim."

"Aptallar acele eder." Sanki teselliye ihtiyacı olan oymuş gibi onun lanet elini okşadı. "Ben de evet dedim, biliyorsun. Ben de aynı derecede suçluyum."

Ah, hayır. O, kederli ve yalnız bir romantikti, her şeyin hızı ve rüya gibi olmasıyla başını dönmüştü. Mutluluğu özlemişti. Oysa o, onu incitmişti.

"Ama ben senin intikamındım," diye ekledi sessizce.

"Asla," diye fısıldadı. "Sen asla öyle biri olmadın. Pavlos öldüğünde, herkesin beklediğinden daha erken bir zamanda CEO olarak görevi devraldım, ama daha fazla kontrol elde etmek için çok çalıştım ve bunu yaparken birçok insanın hayatta kalmak için şirketlere bağlı olduğunu fark ettim. Çok sayıda çalışanımız var. Şirketi yok ederek ailemden intikam almak doğru olmazdı."

"Yani artık intikam istemiyorsun?"

"Adalet istiyorum," dedi.

Kadın kaşlarını çatı. "Annen için mi?"

Adam başını salladı. "Onun adını söylemediler. Benim adını söylememe izin vermediler.

Onu tanımadılar."

Onu mahvetmişlerdi. Ama Ares de öyle. O da aynı derecede suçluydu. "Ama Vasiliadis'lerin malikanesine gittiğinde, kariyerini yeniden canlandırdı mı?"

kariyerini yeniden canlandırdı mı?"

O ayrıldıktan sonra onun hayatının nasıl olacağını düşünmeye dayanamıyordu. "Ona çok kötü davranılmıştı. Çok daha önce daha iyi seçenekleri olmalıydı. Vakfının bu gençlerin hayatında bir fark yaratmasını istiyorum."

"Onların ısrar ettiği şeyleri yapmakla bu kadar meşgulsen, seni özlemiş olmalı."

"Özlemiş mi? Uzun süredir içimde biriken acı bir anda patladı. "Onlarla gitmek *hiç* istemedim. Onu terk etmek hiç istemedim. Ama başka seçeneğim yoktu çünkü beni desteklemek için üç işte birden çalışmaktan yorulduğunu söyledi!

Benim bir yük olduğumu ve sonunda benden kurtulabileceği için çok sevindiğini!

Şaşkın bir sessizlik içinde nefesini toparlamaya çalıştı. Duygularını kontrol etmeye çalıştı. Ama başaramadı.

"Çok *kızgındım*," diye homurdandı. "*Onlara*, bana verdikleri imkansız görevleri yapabileceğimi kanıtlamak istedim ve beni onlarla gitmeye zorladığı için *onu* cezalandırmak istedim. Bu yüzden onu ziyaret etmedim ve o da benimle iletişime geçmedi. Bir çıkmaza girmiştik. İkimiz de pes etmedik."

Bethan'a baktı. Yüzü gergindi, titreyen alevin altın rengi ışığına rağmen cildi solgundu. Ve soğukkanlılığı yine bozuldu. Çünkü ona öyle davranmıştı, değil mi? Sessizleşmişti. Soğuktu. Yaptığı şey buydu. İçindeki Vasiliadis. Bu farkındalık içini parçaladı. "Bir sürü aptalca planım vardı," diye itiraf etti zayıf bir sesle, tamamen kötü biri olmadığını bilmesini istiyordu. "Ona yeni bir ev ve kendi lanet teknesini alacaktım. Onun çok... olmasını istiyordum."

Gururlu. Ve üzgün. Gözlerini kapattı. Onun kendisini tekrar istemesini onu tekrar istemesini istemişti.

Artık bir yetişkin olarak annesinin davranışlarını mantıklı bir şekilde açıklayabilse de - belki de taşınmanın onun için en iyisi olduğunu düşündüğü için tüm bunları söylemişti, ona veremeyeceği fırsatlar olacaktı - *yine de* bu onu mahvetti. Çünkü bir zamanlar ona başka hiç kimsenin veremediği bir şeyi vermişti - aslında *kendisi* için istendiğine olan inancı. Sadece Ares. Sadece bir çocuk. Parası ve gücü olmayan. Birlikte güzel bir hayatları vardı, değil mi? Tamamen bir yük değildi. Ama annesi bu inancı yok etmişti ve o da onu yeniden inşa edememişti. Tamamen değil.

'Kariyerini yeniden canlandıramadı. Çok geç kalmıştı ve ilerlemek için parası yoktu. Ona tazminat bile ödemediler. Ve ben onunla iletişime geçmediğim için, iş yerinde sırtını incittiğini ve çalışmaya devam etmek için ağrı kesici kullandığını hiç bilmedim. Bağımlı olduğunu da hiç bilmedim." Bethan'ın küçük bir acı çığlığıyla yüzünü buruşturdu. "Öldüğünü üç gün sonra öğrendim."

Annesi, yaralandığını ona söylemek için hiç ulaşmamıştı. Kendi başına başa çıkmaya çalışmıştı, acısını gizleyip o berbat işlerde çalışmaya devam etmişti. Ona yardım etme *şansı* vermemişti. Bu onu çok incitmişti, ama ona bir daha bakmamakla bunu hak etmişti.

En güçlü Vasiliadis varisi olmak için gösterdiği tüm çabalar *boşa* gitmişti.

"Ares, çok
üzgünüm." "Önemli
değil."

Bethan, onun acınası yalanını yüzüne vurmadı. Daha fazla soru da sormadı. Sadece elini onun elinin üzerinde tuttu, omzunu hafifçe onun omzuna yasladı, onun başa çıkamadığı duygusal çalkantıya sakin bir karşıtlık oluşturdu.

Gaz bitince küçük alevin sönmesini izledi, o korkunç günü ona anlattığına pişman olacak kadar bitkin düşmüştü. Annesinin yaptıklarını daha önce kimseye anlatmamıştı. Çocukça bir intikam olarak yaptıklarını. Düzeltilemeyecek sonuçları.

Durumu düzeltmek için söylenecek hiçbir şey yoktu, durum böyleydi ve Bethan'ın bunu denememesini takdir etti. O artık daha ağır bir yük haline gelmiş ve onu yerinde tutarken, hareket edemedi, edemedi. Ama yine de uyuyamıyordu. Lanet olası beynini kapatamıyordu. Asla huzur bulamıyordu.

BÖLÜM DOKUZ

BETHAN PARLAK mavi gökyüzüne gözlerini kırptı ve yavaşça yumuşak battaniyelerin arasında yattığını fark etti. Yalnızdı. Konuşma parçaları kalbini parçalıyordu.

Onu ziyaret etmedim... o da benimle iletişime geçmedi...

O kadar incinmişti ki. O kadar yalnızdı ki. Yıllarca.

Belki de evlilik aklımın bir köşesindeydi... Sana fazla zaman ayırmadım...

Kimseyi görmeden kulübeye ulaştı. Hızlıca duş alıp giyindi, ancak fiziksel olarak kendini toparlamasına rağmen, o sessiz ve duygusal konuşmanın içsel etkisini hala zar zor atlatabiliyordu. Elbette, ona her şeyi anlattığı için dürüstlüğünü ve güvenini takdir ediyordu, ama bu her şeyi değiştirmişti. Önceden onu, onu kullanan kalpsiz, duygusuz bir kötü adam olarak görmek kolaydı. Artık bunu yapamıyordu, çünkü o çok daha insancıldı. Ve evet, incinmişti. Artık onun neden öyle davrandığını daha iyi anlıyordu ve ona en acı verici, kişisel sırlarını sakladığı için onu suçlayamıyordu, çünkü o da ona aynı şeyi yapmıştı.

Ama aynı zamanda ilişkilerinin bittiği de açıktı. Dün gece hiçbir hamle yapmamıştı

ve onun kolayca razı olacağını biliyordu. Ama hayır. Onlar sadece havayı temizleyen eski sevgililerdi. Ancak arzusu içinden derinlerde çürüyordu, yine tehlikeli bir noktaya gelerek başka bir patlamaya yol açacaktı. Kendi iyiliği için bunu kontrol altına almalıydı. Bu durumun daha da karmaşıklaşmasına gerek yoktu.

Yukarı çıkarken ana güverteden sesler duydu ve merdivenlerde durdu, onun görmemeleri için uzaklaşmalarını umuyordu.

"Bethan'dan sana göstermesini istemelisin." Ares'in sesi duyuldu. "O tüm düğümleri bilir. Hiç kimseyi onun kadar hızlı düğüm atarken görmedim. Ona gösterip göstermeyeceğini sor ve onu filme al. Sonra bol bol pratik yap. O da öyle yapıyor."

"Teknelerde mi çalışıyor?"

"Hayır, babası donanmadaydı ve o da babasından öğrendi," diye cevapladı Ares. "Her türlü şeyden şaheserler yaratıyor. Kaçış odaları için inanılmaz derecede karmaşık aksesuarlar yapıyor."

"Bu çok havalı."

"Evet."

Bethan'ın yüzü kızardı ve bacakları güçsüzleşti, bu yüzden duvara yaslanmak zorunda kaldı. Ares, stajyer mürettebata Bethan'la övünüyordu. Onun duyulabilir onayı, gururu, Bethan'ın çelişkili duygularını daha da artırdı. Pişmanlığı. Yeterince sakinleşip merdivenleri tırmanmaya devam edebildiğinde, Ares'i güvertede dört genç güverte tayfasına çapa ile bir şey gösterirken buldu. Görünüşe göre tamamen rahattı ve bütün geceyi stewardların yarattığı o köşede geçirdikleri için hiç utanmıyordu. En azından Bethan öyle hissediyordu, Ares'in onu ne zaman bıraktığını bilmiyordu. Ama uyurken ona sarılma hissini hatırlıyordu ve şafak çoktan sökmüş olduğu için, onun rahatsız edilmesini engellemiş olmalıydı. En azından orada tamamen giyinikti. Ama bu gerçek de onun zayıf kalbini incitti.

"Seni bekliyorduk." Ares onu görür görmez gruptan ayrıldı.

"Öyle mi?" Saçlarını kulağının arkasına attı ve hızla atan kalbini sakinleştiremedi. "Beni neden çağırdınız?"

"Öncelikle kahvaltı." Güverte görevlilerine döndü. "Sizler tekneleri hazırlayın, tamam mı?"

"Tekneler mi?" Bethan onu güneşlenme terasındaki yüklü masaya kadar takip etti. Sonra ona iyice bakabildiğinde durakladı. "İyi misin?"

Gözlerinin altında morluklar vardı ve temiz tıraşı onu biraz solgun göstermişti. "Sadece açım." Gümüş servis maşasını uzanarak krep kulesine saldırdı.

Düşünceli bir şekilde Bethan taze meyveleri tabağına doldurdu. Kabarık krepler çok lezzetliydi, ama Ares'in aslında çok fazla yemediğini fark etti.

"Peki, tekneler?" diye sordu sonunda.

Ares sandalyesine yaslandı ve elinde çay fincanını tuttu. "Stajyerleri iki gruba ayırıp yarış yapacağız. Mürettebat birkaç işaretçi ile bir parkur belirledi."

"Yarış mı?" Biraz adrenalin dalgası onu sardı. "Sen ve ben birbirimize karşı mı?"

"Her birimize iki mürettebat." Ares sırttı. "Bunun ilginç çekeceğini biliyordum."

"Kazandığımda ödülüm ne olacak?" diye mırıldandı, gözlerinden kaçmak için daha fazla yaban mersini uzanarak.

"Ne olmasını istersin?"

Dikkatlice nefes aldı, yine de hızlanan kalp atışlarını sakinleştiremedi. "Bir şeyler düşüneceğimden eminim."

Yarım saat sonra, onun kendisine can yeleğini takmasına izin verdi. Onun yakınında olmasına karşı koyamadı. Sonra mürettebatın yakındaki adadan getirdiği iki parlak tekneye baktı.

En son Ares ile birlikte küçük bir yelkenliyle denize açıldıklarında, rüzgarı yakalamak için uyumlu bir şekilde çalışarak bir takım olarak hareket etmişlerdi. Bu sefer ise rakip olarak, birbirlerini yenmek için eşit derecede kararlıydılar. Bir gözü onda, bir gözü sudaydı, esintiyi hissederek mürettebatına talimatlar veriyordu. Ares yerel bilgiye sahipti, ama Bethan babasının kızıydı. Babası evdeyken saatlerce yelken açmış ve şimdi güneşin altında geçirdikleri saatlerde kendini rahat hissediyordu. Ares, açıklanamaz bir şekilde, başından beri biraz geride kalmıştı ve öyle de kaldı. Bethan, iki mürettebatı son işaretçiyi ilk geçenler olarak sevinç çığlıkları atarken gülümsedi.

"İyisin," diye bağırdı Ares, büyük yatağa geri dönerken.

"İyi bir mürettebatım vardı." Kazananın gururunu hissederek gülümsedi.

"Sadece mürettebatın sayesinde olmadı," dedi Ares, ana güverteye çıkarken.

O, öfkeyle elini göğsüne bastırdı. "Beni kazanmana izin verdiğini ima etmeye bile kalkışma."

"Oh, yapmadım," diye mırıldandı, korkuluğa yaslanarak. "Seni yenmeyi çok istedim ve başaramadığım için çok üzgünüm."

"Son etapta yaptığın karar çok kötüydü." Ceketinin düğmelerini açtı.

"Evet." Derin bir nefes aldı.

Bethan, stajyerlerin küçük tekneleriyle limana geri dönerken, açıkça yine yarışıklarını görünce suya doğru baktı. Gülümsedi ve deniz suyu sıçramış saçlarını eliyle düzeltti.

"İyi misiniz, efendim?"

Soru ve ses tonu onu şaşırttı. Genç bir ikinci subay, Ares'in diğer tarafında duruyordu ve Ares'in rengi daha da solmuştu.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz?"

Ares sertleşti — bariyerler yerine geri kaydı — ve Yunanca kısa bir şey mırıldandı. Subay hemen rahatsız oldu.

"Kaybetmeye alışık olmadığı için solgun görünüyor," diye Bethan hafifçe şaka yaptı, ama Ares ile subayın arasına girdi. "Titizliğiniz için teşekkür ederim," dedi sessizce. "İhtiyacımız olursa sizi çağırırım."

Genç adam eğildi ve güverteden hızlı a uzaklaştı.
Bethan Ares'e döndü.

"Ben iyiyim," dedi ama oturdu.

"İyi değilsin. O çocuklarla *çok iyi* anlaşıyorsun, ona bağırman..."
Sesi kesildi ve kaşlarını çatı.

Ares açıkça tekrar sayıyordu. Derin ve düzenli nefes almasını kolaylaştırmak için yavaş ve düzenli bir şekilde sayıyordu. Belli ki ona böyle öğretilmişti. Neden? Aniden mide bulantısı hisseden kadın, ona yaklaştı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi sonunda. "Yapmamalıydım. İstememiştım..." Gözlerine baktı. "Önemli bir şey değil."

Kız, onun yüzünü kendisinden saklayamayacağı şekilde önüne çöktü. O bu ilgiyi istememişti. Çok yazık. "Belli ki önemsiz bir şey değil. Neler oluyor? Hastalıkta ve sağlıkta, hatırladın mı, kocacığım?"

Ona bir gülümseme attı ama bu gülümseme her zamanki alaycılığını pek yansıtmıyordu. "Sen gittin. O yeminleri çoktan bozdun."

"Ne oluyor?" O onu görmezden geldi. "Söyle bana."

Yaklaşarak, yüzünü avuçladı, sonra parmaklarını boynuna doğru kaydirdi. "Zorla beni."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma..."

"Dikkatini dağıtmaya çalışmıyorum," diye homurdandı. "Sadece artık ellerimi senden uzak tutamıyorum."

"Hayır." Nabızı hızlanmasına rağmen, onun bileklerini yakaladı ve ellerini boğazında sabit tuttu. "*Konuş* benimle, Ares. Endişeleniyorum."

Gözleri onun gözlerine bakarken genişledi ve iç geçirdi. "Üzgünüm. Gerçekten önemli bir şey değil," diye çok nazikçe onu sakinleştirdi. "Endişelenmene gerek yok."

"O zaman bana söylemenin nesi sorun?" Kızın endişesi hiç de yatışmamıştı.

"Ne zamandan beri bu kadar inatçısın?" Sevgi dolu bakışları, alaycı gülümsemesini yumuşattı.

Kendine güvenini, *mücadele gücünü* bulduğundan beri. Ona dik dik baktı. *Artık* inatçıydı. Bu sefer onun konuyu saptırmasına ya da dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Her şeyi öğrenmeden buradan ayrılmayacaktı. Bu çok önemliydi. Gerçekten bir sorun mu vardı? "Neden benimle konuşmaktan bu kadar korkuyorsun?" Sesi yükseldi. Yıllardır büyükannesine bakmıştı. Onun hasta olmasını istemiyordu. "Sana ne yapabilirim ki?"

Onun yüzüne bakarak, bakışları onun yüz hatlarını taradı, ağzı pişmanlıkla büküldü. "Bu bir anksiyete kriziydi," dedi sessizce.

"Ne?"

"Bazen stres hisseden tek kişi sen değilsin. Sen gevezelik edince kalbim çok hızlı atıyor." Omuz silkti.

Anksiyete mi?

"Bunu abartma," dedi Ares.

"Daha önce de oldu mu?" Beyninde düşünceler hızla dolaştı ve paniği arttı.

"Uzun saatler çalışıyordum ve bir öğleden sonra kendimi yerde buldum."

"*Bayıldın* mı?" Soğuk bir korku onu sardı. Bu, kaygıdan çok daha fazlası gibi geliyordu. Kalbi göğüs kafesini dövüyor, nefesini kesiyordu. "Birine muayene oldun mu?"

"Evet. Doktorlar gereğinden fazla test yaptılar." Parmağı yavaşça okşadı, o da bileklerini daha sıkı kavrayarak yatıştırdı. "Kalbim değildi. Herhangi bir hasar falan yoktu. Sadece çok fazla saat çalışıp yeterince uyumamıştım ve biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Ama *hala* bununla mücadele ediyordu. "Kimseye söyledin mi?" diye sordu.

Yüzü onunkinden on beş santim uzaktaydı. Onun gözlerine sertçe baktı, doğruyu söylediğini bilmek istiyordu.

"Onlara zayıf bir anım olduğunu mu söyleyeyim? Asla. Bir süre dinlenmek için villaya gittim ve önceliklerimi yeniden değerlendirdim." Ona gülümsedi. "Gerçekten iyiyim, Bethan. Endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum."

Bethan, onun annesi için bu yeni vakfı kurduğunu ve boşanmalarını kesinleştirmeye karar verdiğini anladı. Açıkça kişisel meselelerini kapatmak istiyordu. Stresli meseleleri. Onu da.

"Dün gece hiç uyudun mu?" diye fısıldadı.

Gözleri yere indi. Hayır, uyumamıştı. Bethan, önceki gece de pek uyumadığını tahmin etti.

İki parmağını onun bileğinin iç kısmına koydu. "Nabzın hızlı."

"Bu panik yüzünden değil." Yanaklarına renk geldi. "Gerçekten iyiyim. İlaç almama gerek yok. Doktorlar iyi olduğumu söyledi. Rahatlamaya, iyi beslenmeye, uzun saatler çalışmamaya çalışıyorum."

Onlara *çalışıyordu*. Tanıştığı kaygısız Ares, *tatil* Ares, nadir bulunan bir yaratıktı. Onu şimdi buraya geri getirmek istiyordu. Nasıl yapacağını biliyordu, bu onlar için her zaman çok kolay olmuştu.

"Rahatlama mı dedin?" Bethan düşünüyormuş gibi yaptı. "Şimdi dinlenmen lazım. Belki biraz uzanman daha iyi olur."

Gözleri parladı. "Belki de bu fena bir fikir değildir."

Ayağa kalkarken ellerini boynundan çekti ama bileğini tutmaya devam etti. O ayağa kalktı ve onu kabinine götürdü. O, tişörtünün eteğini çekerken hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını kaldırdı ki tişörtünü çıkarabilsin. Mayosu da çıktı ve birkaç saniye içinde çıplak kaldı. Kız onu itti ve adam yatağa yığıldı. Adam yanındaki yeri okşadı, rengi tamamen geri gelmişti. Formdaydı, ama *yorgundu*. Bu hala belliydi. Kız heyecanlıydı, ama bu zaferden değil, ani endişeden ve ardından gelen adrenalin patlamasından ve

henüz ciddi bir şey olmadığını ısrarla söylemesi yüzünden. Bu da, hala ciddi bir şey olabileceği anlamına geliyordu. Ama şu anda, onun iyi olmasına, hala onu istemesine ve onun *rahatlamasına* yardım edebileceğine seviniyordu.

"Gidiyor musun?" Kız uzaklaşırken kaşlarını çattı. "Seks yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Geri döndü ve gözlerini tekrar onun vücudunda gezdirdi. Oh, kesinlikle hazırды.

"Aşırı efor sarf edip kalp krizi geçirmeni istemem," diye alay etti.

"Sen kontrolü ele alabilirsin."

"Ah, Ares, fark etmedin mi?" Nemli giysilerini çıkarırken ona gülümsedi. "Ben zaten kontrolü ele aldım."

El sanatları çantasını karıştırdı ve elini uzattı. O da yine bileğini ona verdi. Ama kız bileğini başının üzerine kaldırdığında, o kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"O çocuklara iyi olduğumu söylediğin düğümleri kullanıyorum." Yünü bileğine doladı — yeterince gevşek ama yine de sağlam bir şekilde.

"Beni duydun mu?"

"Duydum." Gülümsedi. "Sen düğümlerde iyisin. Ben de düğümlerde iyiyim."

Onları çözmek için çok fazla çaba sarf etmesi gerekmezdi ama yapmadı. Hatta diğer bileğini de başının üstüne bağlamasına izin verdi.

"Bu, kontrolü ele almaktan daha fazlası," diye işaret etti.

Kız, onun huzursuzca sallanan kalçalarını izledi ve heyecanının arttığını hissetti. "Seni rahatlatacağım, Ares. Ama ikimiz de biliyoruz ki, bu sadece senin bana izin verdiğin kadar olacak."

Bir başka gerginlik dalgası onu sardı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Her şeyi." Yatağın başucundaki masada prezervatifler buldu ve yatağın ne kadar mükemmel bir şekilde donatıldığını takdir etti. "Ama işleri çok ileri götürürsem bana haber vermelisin." Parmak ucuyla onun karnını okşadı.

"Mmmm." Yanaklarını içe çekti.

Yatağa sürünerek, onun üzerine çömeldi. "Nabzını yakından takip edeceğim."

Adam, kadının ellerinin merkezine doğru kaymasını izledi.

"*Nabzım*, ha?" "Evet, tüm kanın buraya akmış gibi görünüyor."

Adam zayıf bir kahkaha attı. "Bethan..."

"Sen rahatla, ben işimi yapacağım." Dudaklarını, en hafif bir alaycılıkla, onun ereksiyonunun ucuna değdirdi. "Sonra biraz uyuyabilirsin."

"Sen... şey... *onu* yap." O onu öperken, nefes alış ısıklık gibi çıkıyordu.

En fantastik vücuda sahipti. Bunun bir kısmı iyi genlerden kaynaklanıyor olabilirdi, ama o sadece uzun saatler çalışmakla kalmayıp, spor salonunda da düzenli olarak egzersiz yaptığını düşünüyordu. Bu günlerde ne zaman dinleniyordu? Onu dinlendirecekti, onu tamamen yoracaktı. Ama o haklıydı, hayat seçimlerinin arkasında çoğu zaman birçok neden vardı, bencil olanlar da dahil. Ve bu kesinlikle onun adına tamamen iyilikten kaynaklanmıyordu. O çaresizce açtı, onun büyük, sert ereksiyonu onu çok cezbediyordu. Arzu ona hükmediyordu. O, kelimeleri artık telaffuz edemeyecek hale gelene kadar, tekrar tekrar onun adını mırıldandı. Nefesi derinleşti, sonra iç çekmelerle kesildi. O kalçalarını sallarken, o daha hızlı hareket etti, ama onun boşalmaya direndiğini biliyordu.

"Bunu çok sevdiğimi biliyorsun," diye aniden nefes nefese söyledi.

"Ama daha iyi olabileceğini düşünüyorum."

Öfkelenerek, başını kaldırdı ve penisinin tabanını daha sıkı kavradı.

"Anlamadım?"

Gözlerinde şeytani bir ışıltı belirdi. "Arkanı dönmeni istiyorum," diye nefes nefese fısıldadı. "Ve o sıcak, ıslak parçanı buraya getir ki tadına bakabileyim."

Davetini kalçalarını birden hareket ettirerek destekledi ve onu güçlü bacaklarının üzerinde oturduğu yerden itti.

"O zaman ikimiz de kazandık, değil mi?" diye ekledi.

Kızın ağzı onun ağzındaydı. Onun ağzı kızın ağzındaydı. Ah, ama o çok alaycıydı ve karşı konulmazdı. Bağlı olsa bile kontrolü ele geçirdi ve kadın da ona izin vermekten büyük heyecan duydu. Ama kadın da onu kızdırdı, zamanını alarak vücudunda yukarı doğru sürünerek onun önerdiği gibi oturdu. Adam dilini kadına değdirdiğinde kadın gözlerini kapattı — onu, yaptığı işe konsantre olamayacak kadar kızdırdı. İkisi de inledi — şehvetli bir senfoni. Adamın aciliyeti arttı — kadına zevk vermeyi seviyordu. Kadın adamın penisini kavradı, dudaklarını açtı ve onu hiç olmadığı kadar derine aldı

daha derine aldı. Onun sıcak boşalması ağzına fişkirirken ve kendi orgazmı gelirken, onun hayvani inlemelerini duydu.

"Şimdi uykun geldi mi?" diye sordu, yanına kayarak oturdu. "Hayır." Ama titriyordu.

Elini onun göğsüne koydu, kalp atışlarının güçlü ritmini hissetti.

"Dinlenmelisin."

"Beni reddetmemelisin," diye karşılık verdi. "Bu gerginliği kaldıramam." O, şişkin vücudunu tekrar hayranlıkla seyretti.

"Ares..."

"Lütfen."

O, tam bir meydan okumaydı. Ama o, bu meydan okumaya seve seve cevap verdi.

Yenilenen heyecanla titreyerek, kalın, sert penisine prezervatifi takmak için uğraştı. "Üzgünüm," diye gülerek mırıldandı. "Bir daha özür dileme. Asla," diye homurdandı. "Bu, hayatımın en güzel manzarası.

. Durma sadece."

Gülümsedi. "Yalvarıyor musun?" "Tanrım, evet."

Kalçalarını döndürerek, onun sadece ucunu içine aldı, kısa bir süre onu tahrik ettikten sonra içine daldı. Onun inlemesi ruhuna işledi. Yükseldi ve tekrar üzerine çöktü, onu bu şekilde sahip olmanın verdiği saf zevkten başını geriye attı. Tamamen *onundu*. Adamın bakışları ona kilitlenmişti — ateşli ve şiddetliydi ve daha hızlı, daha sert bir şekilde ona doğru itti. Kadın, ellerini adamın kaslı pazılarına koyarak kendini hazırladı, tekrar dizginleri ele aldı ve elinden geldiğince şiddetle ona bindi, onu artık hiçbir şeyi kontrol edemeyeceği noktaya getirdi. Ne kadını, ne de kesinlikle kendini. Adamın ecstasy'nin onu ele geçirip yok etmesini izledi. Ve kendi zevki de doruğa ulaştı.

"Beni öldürüyor musun, Bethan?" diye mırıldandı.

"Buna izin veremem." Elini uzattı ve ipi çekti. Düğümler anında çözüldü ve adam onu sıkıca kucaklayarak kendine doğru çekti.

"Kendinden memnun musun?" diye sordu adam.

"Seninle de, evet." Parmaklarını onun göğsüne dokundurdu ve daha da yaklaştı.

"Mmmm."

Onun hoşuna giden bir şekilde, adam uykulu görünüyordu. Gözlerini kapattı ve adamın uzuvlarının ağırlaştığını hissettiğinde memnuniyeti daha da arttı. Adam

uykuya dalmıştı. Birkaç saniye sonra, kız da uykuya daldı. Ama sanki sadece birkaç saniye geçmişti ki, adam tekrar konuştu.

"Bethan, kalkman gerek."

Gözlerini açmak için çaba sarf etti. Gözlerini açar açmaz, oturdu. Ares giyinmişti. *Takım* elbise giymişti.

"Saat kaç?" Şaşkınlıkla, porthole'a baktı ve bir ışık parıltısı gördü. "*Sabah* mı oldu?" Sadece öğleden sonrayı değil, bütün geceyi de uyumuşlar mıydı?

"Evet." Gözlerindeki pişmanlık yeterince rahatsız ediciydi, ama sonraki sözleri onu dehşete düşürdü. "Atina'dayız."

ONUNCU BÖLÜM

ARES, BETHAN'ın sessizce bir lastik bandı düğümleyip, çözüp, tekrar düğümlemesini izledi. O çevik parmakların dün onu nasıl mahvettiğini düşünmemeye çalıştı. Sonra yıllardır yaşadığı en derin uykuya dalmıştı. Bunun için mutlu olması gerekmez miydi? Her şey hafif bir oyun ve kahkahalarla geçmişti, aralarındaki kimyanın en kolay yanmasıydı. Ama şimdi pişmanlık onu sarmalarken midesi düğümленip çözülüyordu. Keşke Atina'ya henüz varmamış olsalardı. Ama asistanı Theo rıhtımda bekliyordu ve onları daireye götürdü. Bethan, onu buraya getirdiği gece kullandığı odaya girdi. Çantasını yere bıraktı ve pencereden dışarı baktı. Sonra onun kapısına gitti.

"Son hazırlıkları kontrol etmek için ofise gitmem gerekiyor. Bu akşam giyecek bir şeyin var mı?"

"Bir şeyler bulurum," dedi Bethan.

"Theo'yu da götür. O tercüme eder ve ihtiyacın olan her şeyi öder."

"Teşekkürler." Huzurlu bir gülümsemeyle, "Bu akşam senin için güzel görünmek istiyorum," dedi.

Ona karşı hiçbir direnç göstermediğinde, midesindeki düğümler iki katına çıktı. Ona nazik davranıyor muydu? Ona saldırıdan bahsetmemeliydi. Gerçi dün öğleden sonra ona pek de nazik davranmamıştı. Acıma seksinden değil, tamamen tutkuydu. Belki daha fazlasını yaşayabilirlerdi.

Hala gücü varken işe gitti. Konuşması için notlarını, mesajlarını gözden geçirdi, dekorasyonları ve diğer hazırlıkları kontrol etti. Sonra berberine gitti. Saçını kestirirken, telefonu çaldı. Mesajı okudu ve

tanıdık hayal kırıklığı hissetti. Bu aile onu *her zaman* kişisel olarak reddederdi, bu yüzden bu gerçek bir sürpriz değildi, ama yine de aptalca acı vericiydi.

Daireye geri döndü. Bethan orada değildi ama endişelenmedi, Theo'yu götürmüştü ve Theo da ona haber vermişti. Duş aldı, giyindi, salona çıktı, kristal sürahileri görmezden geldi ve yerine koyu kahve yaptı. Lanet olası doktorlar, kahveye ihtiyacı vardı.

"İyi görünüyor muyum?"

Döndü ve kahveyi unuttu. Enerji her hücrelerini doldurduğu için kahveye ihtiyacı yoktu. Bethan kapıda, beyaz, seksi, ağırbaşlı, göz alıcı bir elbise giymişti. Bir askısı sağ omzunda zar zor duruyordu, sanki kaymak üzereymiş gibi görünüyordu. Elbise, muhteşem göğüslerini ortaya çıkaran derin bir kesime sahipti ve belini saran eteği dizlerine kadar uzanarak, kum saati gibi mükemmel vücudunu sergiliyordu. Ağzı sulandı. Arzu beynini ele geçirdi ve o elbiseyle şu *anda* ona ne yapabileceğine dair milyarlarca fikirle onu kışkırttı. Güzel karısı, yakında eski karısı olacak olan, muhteşemdi. Kimsenin söylenenlere veya yapılanlara nasıl konsantre olabileceğini bilmiyordu. Kendisi kesinlikle konsantre olamayacaktı.

"Ares?"

"Ben..." Kibar ve uygun bir cevap vermek istedi, ama kelimeler ağzından çıkmadı, çünkü tamamen çıplak kalmıştı. Bu durum onu zayıflatmıştı. Dürüstlük, tam bir pişmanlıkla iç içe geçerek yükseldi ve o tezgaha yaslandı. "İstemiyorsan bu gece gelmek zorunda değilsin."

Gözleri acı içinde büyüdü.

"Çok güzelsin," diye ekledi aceleyle, hatasını fark ederek. "Sadece bunu sana yaptırmamalıydım."

Nefes aldı. Yaklaştı. "Bu hafta boyunca istemediğim hiçbir şeyi bana yaptırmadın, Ares." Yumuşak, gururlu, çarpıcı.

Başını eğdi, onun fazla hoşgörülü bakışlarından kaçındı. "Vakıf hakkında açıklamamı bitirmediyimi fark ettim," diye mırıldandı. "Hayatımın, sevmediğim bir aile için daha fazla para kazanmakla geçmesini istemiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Melina'nın adı orada ve hikayesi -kısmen- anlatılıyor çünkü diğer gençlerin de güçlenmesini ve onlara bakılmasını istiyorum. Güvenli bir çalışma ortamına sahip olmalılar.

evre ve iyi bir destek ağı." Başıını kaldırdı. "Bunu kasıtlı olarak Vasiliadis genel merkezinde düzenliyorum. Ailenin hoşnutsuzluğuna rağmen, şirketin büyük bir kısmını bu işe yatırdım. Ne yazık ki annemin yaşadıkları benzersiz bir durum değildi. Ama onun silinmesi doğru değil. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Bu gece onun için."

"Aferin sana," diye mırıldandı.

Gözlerinde parıldayan empatiyi, onurunu izledi. Cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Ona mesajı gösterdi. "Görünüşe göre aile virüs enfeksiyonu nedeniyle hasta. Grip ya da benzeri bir şey. Doğal olarak misafirlerime bulaştırmak istemiyorlar, bu yüzden hiçbirini gelemiyor." Ne Gia, ne Dion, ne teyzesi, ne de burayı seven "kuzenleri". "Gia, benim anlayacağımı biliyor."

Tabii ki bu bir yalandı. Güvenlik görevlisi, Gia'nın bütün hafta boyunca ofise girip çıktığını ve hiç öksürmediğini ya da hapşırmadığını söyledi.

"Ares..."

"Önemli değil." Acınmasını istemiyordu. Onların onun soyunu asla kabul etmeyecekleri veya tanımayacakları gerçeği üzerinde durmak istemiyordu. Onların, onun önem verdiği bir şeyi asla desteklemeyecekleri gerçeği üzerinde durmak istemiyordu. Onlar sadece, işini daha büyük bir işletmeye dönüştürerek kendilerine daha fazla para kazandırmasıyla ilgileniyorlardı.

"Peki, ne olursa olsun..." Bethan yüzünün yanını avuçladı "...

Ben yanında olacağım."

Aynen öyle, o, onun şimdiye kadar sahip olduğu en yakın müttefikiydi. Elini tuttu ve avucunda sert bir şeyin baskısını hissetti. Eğilip parmaklarını inceledi. Parmaklarını kıvırdı ama çekip gitmesine izin vermedi.

"Sanki... sanki... gibi davranıyoruz, o yüzden evlilik yüzüğümü takmam gerektiğini düşündüm."

Sadece alyans değil, aceleyle sipariş ettiği abartılı nişan yüzüğü de. Ona verdiği platin monteli parlak elmasa baktı. Neden onu seçtiğini bilmiyordu. Kuyumcuya güvenmiş, geleneksel olanı seçmişti. Şimdi öyle yapmazdı. Daha renkli ve parlak bir şey gerekiyordu. Belki de dudaklarına uyan, altın monteli, teninin sıcaklığına ve kalbine uygun bir yakut

ama bu gece buz gibi elmas sadece elbisesine değil, onun ışıltısına da muhteşem bir şekilde uyuyordu. O sadece parlıyordu.

"Onları çıkarabilirim," diye mırıldandı.

Adam elini daha da sıktı. Kadın onları yanına getirmişti, muhtemelen geri vermek için. Onları saklamak istemezdi ama bir kez daha takılmaları gerekiyordu. "Bırakın. Mkemmek. Düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Kız kirpiklerini indirerek derin bakışlarını sakladı, ama adam sanki onun içindeki her şeyi okumak istercesine bakmaya devam etti. Odadaki herkes ona bakacaktı. Ve onu isteyecekti. En çok da adam.

Konsantrasyonu o kadar bozulmuştu ki, şoförünün ikisini de güvenli bir şekilde oraya götürdüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı, ama oraya vardıklarında sorunları daha da derinleşti. Mekan zaten doluydu. Herkes Vasiliadis'lerin bu alışılmadık partisine gelmişti. Ailesinin diğerkyeleri gelmemişti. Diğerkyherkes annesi hakkında çok meraklıydı.

Bethan onu sabitleyen kişi değıldi, o onun Kuzey Yıldızıydı. O, parlak ve ışıltılı, tam bir tanrıça gibi odayı süpürüyordu.

—Herkesin dikkatini çekip onları büyüledi. *Onu* büyüledi.

Artemis'ten birkaç stajyer mürettebat da oradaydı. Onun onlarla neşeyle sohbet etmesini izledi. Evet, artık utangaç değıldi — saf, sanatsal ve duyarlı bir ruh için şaşırtıcı derecede iyi sohbet edebiliyordu. Neredeyse iki buçuk yıl önce iskelede tanıştığı garip genç kadın artık parıldıyordu. Londra'da en iyi hayatını yaşadığı belliydi, çünkü özgüveni böyle iek açmıştı.

"Muhteşemsin," diye mırıldandı, mesafesini koruyamadan. "Zavallı proje yöneticim nereye bakacağını bilemiyor. Herkes sana bakmamak için gerçekten çok uğraşıyor."

"Muhtemelen benim bir hayalet olduğumu düşündükleri için," diye espri yaptı. "Kayıp karın."

Adam güldü. "Onları bylediğini biliyorsun."

"İçimdeki Elodie'yi ortaya çıkartıyorum." Ona gülümsedi. "Onunla tanışana kadar bekle, ne demek istediğimi anlayacaksın."

Adam cevap vermedi. Bir nefes sonra kadın dudağını ısırđı ve başka yere baktı. Çünkü elbette Elodie'yi ya da onun için bebek kıyafetleri ördüğü arkadaşını tanıyamayacaktı. Kadın Londra'ya dönecek, boşanacak ve hayatına devam edecekti. En iyi hayatına.

Adam tekrar uzaklaştı. Akşamın açıkça başarılı olmasına rağmen tedirgindi. Orada bulunan tüm milyarderler -ve birkaç tane vardı- vakfın hesabını desteklemek için cömertçe bağışta bulunmuştu. Hepsi yat personelinin cinsel tacizden uzak, güvenli bir çalışma ortamı sağlamayı destekliyordu. Fotoğraf dizisinin ortasında sergilenen annesinin fotoğrafına baktı. Fotoğraf, annesi Loukas Vasiliadis ile tanışmadan önce çekilmişti. Onu doğurmadan önce. Annesi suda, küçük bir teknede duruyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Önünde koca bir dünya varken mutlu ve genç görünüyordu. Fotoğrafı, ilgisiz, dikkatsiz işçiler tarafından bir kutuya atılmış, buruşuk halde bulmuştu. Sadece iki kutu kişisel belge vardı. Geri kalan eşyaları — giysileri, kitapları, tabak takımı — ya bağışlanmış ya da imha edilmişti. Ares, küçük dairelerine geri dönüp, eşyaları kendisi incelemek ve o anıları yeniden yaşamak için bile fırsat bulamamıştı. Orada güzel anılar da vardı. Ama artık doğumunun koşullarını saklamayacaktı.

Gayri meşru olması onun utanç kaynağı değildi. Bu, onun annesine karşı davranışları. İyi bir evlat olmamıştı. Onu kontrol etmemişti. Ona yardım etmemişti. Kırılmış ve kızgındı.

Bunu yaparsa, annesinin onurlandırılmasını ve unutulmamasını sağlarsa, bu suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletebileceğini düşünmüştü, ama şimdi bunu başarmış olmasına rağmen gerçek bir tatmin duygusu yaşamıyordu. Hâlâ kendini kötü hissediyordu. Bu yeterli değildi ve asla yeterli olmayacaktı. Annesi bunu asla göremeyecekti. Boşuna çabalamış olmanın duygusu onu sardı. O bir başarısızdı.

Bethan, sergide yer alan ve vakfın halihazırda yürütülen projelerini gösteren fotoğrafları inceleyerek nefeslenmek için etrafta dolaştı. Doğal olarak parti büyük bir başarıydı ve oldukça neşeli bir atmosfer vardı. Katılan gençler heyecanlıydılar ve olması gerektiği gibi eğleniyorlardı. Onların bulaşıcı enerjisi Bethan'ı gülümsetti. Bir fotoğraf karşısında şaşkınlıkla durdu. Fotoğraf, dün iki küçük yatta yarışırken çekilmiş, Ares ve *onun* fotoğrafıydı. Fotoğrafta ikisi de vardı — o gülüyordu, geniş gülümsemesi solgunluğunu gizliyordu. O öndeydi, iki mürettebat da çok çalışıyordu. Fotoğrafı gösterdiği için onu suçlamadı. Vakfın başarısını satmak ve belki de kişisel birliği göstermek içindi — hepsi onun

başarılı kılma planının bir parçasıydı ve para kazanmaktan daha fazlasını yapmak istemesi onun için iyi bir şeydi. Kalbi sızladı. Onun bu kadar yalnız olduğunu bilmiyordu.

Odaya bakınca onun kendisini izlediğini gördü. Adam kendini kurtardı ama hemen başka bir adam tarafından durduruldu. Maskesini taktı. Sıkı çalışıyordu.

"Bu gecedен memnun olmalısın."

Bethan sessiz sesi duyunca döndü ve donakaldı. Sophia Dimou onun yanında duruyordu. Şaşkınlık onu susturdu — Ares, Vasiliadis ailesinden kimsenin gelmeyeceğini söylemişti. Ama *Sophia* onun için gelmişti ve özellikle çarpıcı görünüyordu. Yanındaki uzun boylu adam da öyle düşünüyor gibiydi, çünkü gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Bethan, bu benim nişanlım Felipe. Felipe, bu Ares'in eşi Bethan." Sophia gülümsedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bethan." Felipe, tüm cazibesıyla gülümsedi. Adamın varlığı, Bethan'ın içinde alevlenen kıskançlığı yatıştırmadı.

Çünkü bu sefer Ares'in bir zamanlar Sophia'yı öpmüş olmasından değil, Sophia ve Felipe arasındaki bariz mutluluktan kıskançlık duyuyordu.

"Seni burada görmek çok güzel," diye ekledi Sophia sessizce. "Seni de." Bethan gülümsemeye çalıştı.

"Umarım seni daha sık görürüz." Sophia eğildi. "Ares'in sana ilk kez bahsettiğinde ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum."

Bethan zayıf bir şekilde merakına yenik düştü. "Öyle mi?"

"Ailemiz bize evlenmemiz için baskı yapıyordu ve benim zarar görmemi istemediği için bana önceden haber vermişti. Biraz acı çektim ama her şey yoluna girdi. İkimiz de bir araya gelmemizin saçma olduğunu biliyorduk. *Asla* olmayacaktı." Yaklaşarak sesini alçaltarak devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, ondan korkardım. Komplekse taşındığında çok soğuktu ama sanırım yalnızdı." Tekrar gülümsedi. "Onunla yeniden bir araya geldiğine çok sevindim."

Bethan sadece başını sallayabildi, Sophia başka biriyle konuşmaya gittiğinde rahatladı, Felipe onun yanında uzun boylu bir varlık olarak duruyordu.

Elbette Ares o tesise taşındığında soğuk davranmıştı. Annesi tarafından terk edilmiş ve onu tanımayı reddeden ölen babasının evine sürüklenmişti.

Orada, kocasını ve oğlunu yeni kaybetmiş bir kadınla karşı karşıya kalmıştı. Büyükbabası, delice beklentileriyle acımasızlığın ötesinde davranmıştı.

Bethan, o zamanlar aptalca davrandığı için kızgındı, gözleri kamaşmış ve hayalperestti, doğru soruları soramamıştı. Konuşup öğrenmek yerine, her şeyin mucizevi bir şekilde yoluna gireceğini varsaymıştı. Şimdi etrafına bakındı ve Ares'in bakışlarını yakaladı. Zaten ona bakıyordu, yanındaki erkeklerin gevezeliklerine pek dikkat etmediği belliydi. Onun etrafındaki alanı fark etti — onu diğerlerinden ayıran görünmez bir kabuk gibi bir aura. Savunma. Yalıtım. Çünkü bu gece çok kişiseldi. Çok acı vericiydi. Yaptığı onca şeye rağmen, hala mutsuzdu.

Ona doğru ilerledi, duyguları alevlendi. Ares gruptan ayrıldı ve onunla yarı yolda buluştu.

Bethan, onun yüzündeki huzursuzluğu fark etti. "Gidişattan memnun değil misin?" Elini onun koluna koydu ve parmaklarının altında kasları gerildi. "Harika bir gece. Vakıf muhteşem bir başarı. Gurur duymalısın. Gerçekten, Ares, her şey harika. Çok cömertsin." O harikaydı. Utanarak sertleşti, çünkü sadece garip bir şekilde gevezelik etmekle kalmamış, kendini kaptırmış ve aynı şeyleri anlamsızca tekrarlamıştı. "Bunu bunu sana söylememe gerek yok."

Bakışları çok yoğundu. "Hayır, desteğin için minnettarım."

Onun gözlerinde birkaç saniye kaybetti ve aniden, onun duymak istemeyeceği başka aptalca şeyler söylemeden önce yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Geri alamayacağı şeyler. "Sen konuşmanı yapmadan önce biraz kendimi toparlayacağım," diye mırıldandı. "Hemen dönerim."

Telaşla balo salonundan çıktı ve yanlış yöne doğru yürüdü. Başka bir tuvalet bulmak için salonun yarısını dolaştı. Vazgeçmek üzereyken bir köşeyi döndü ve önündeki kapı açıldı.

Bethan donakaldı, şık tasarımcı takım elbisesindeki yaşlı kadını hemen tanıdı. Gia Vasiliadis. Demek bu binadaydı ama Ares'in yanına gelmemişti.

Gia da onu açıkça tanıdı, yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa.

Bethan, kadın yaklaşırken sakinliğini korudu. "Bütün gece buradaydın ama gelmeye tenezzül etmedin..."

"Sanki sen son iki yıldır hiç göründün de," diye Gia sertçe sözünü kesti.

Derin bir nefes aldı. "Sanki sen de bunu istemiyormuşsun gibi." Gia'nın acı sözleri karşısında geri adım attı ve daha büyük resmi hatırlamaya çalıştı, çünkü bu çok karmaşıktı. "Onun hayatında istediğin kadın olmadığımı biliyorum." Ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Onun, tüm bunları devralmasını istediğin oğul olmadığını biliyorum."

Kadına acıyordu ama Gia'nın kendi acısının ötesini görebilmesi ve başkalarının da acı çektiğini anlayabilmesi için yeterince zaman geçmişti.

"Ares'in babasının davranışları onun suçu değildi. *Büyükbabasının* davranışları da öyle," dedi Bethan boğuk bir sesle. "Pavlos, senin kederinin ortasında Ares'i evine getirmekle çok zor bir şey yapmış olmalı."

Gia buz heykeli gibi duruyordu, ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bethan, kafasına şüpheler ekmiş olduğu için Gia'yı suçlamış, hatta bazen nefret *etmişti*. Ama bu kadar tepki göstermiş olması Bethan'ın hatasıydı. Artık daha yaşlı ve daha fazla deneyim yaşamış olan Bethan, daha fazlasını görüyordu. Daha fazlasını anlıyordu. Belki de Gia'nın kalp kırıklığının büyüklüğünü az da olsa anlayabilmişti. O da kaybı bilirdi. Bu kadın kocasını ve tek çocuğunu kaybetmişti, sonra kocasının diğer oğlu evine getirilmişti. *Hepsi* bu aile için acı çekmişti, çünkü Pavlos Vasiliadis için hanedanın korunması kişisel her şeyden daha önemliydi. Önemli olan tek şey kan bağıydı.

Gia da, Sophia aracılığıyla soyunu Ares ile birleştirmek istediği için buna inanmıştı. Kuzenler ve kuzenler — hepsi de güç ve kontrol elde etmek için. Hiçbir zaman sevgi dolu bir karşılama olmamıştı, ama her zaman görünenden daha fazlası vardı, ilgili kişilerin farklı yönleri vardı. Hiçbir şey kötü adamlar ve kahramanlar kadar basit değildi. Artık Bethan, masalsı gözlüklerinin ötesini görüyor, *hepsinin* paylaştığı bir kırılganlık görüyordu. Ve kendi sesi vardı.

"Ares geldiğinden beri, senden istediğin neredeyse her şeyi yaptı. Vasiliadis hanedanının ondan istediği her şeyi," dedi. "Yine de, onun için çok kişisel ve önemli olan bir konuda destek görmüyor mu?"

"Kocanın sevgilisinin senin önünde onurlandırılmasını sindirebilir misin?" diye tükürdü Gia. "Bu aşağılanmayı kabul eder misin?"

"Kocanın davranışları da *senin* suçun değildi," dedi Bethan açıkça. "Ve o, kocanın sevgilisi *bile* sayılmazdı. Ama o her zaman Ares'in annesi olacak. Onun hayatındaki yerini hak ediyor. Bu sadece *seninle ilgili bir şey* değil."

"Senin neyin var?" Gia ona öfkeyle baktı. "Neden şimdi?"

Bethan yutkundu ve soruyu geçiştirdi. "Ares'e tam destek veriyorum. Çünkü Ares'in yaptığı şey doğru." Kadına baktı. "Hepinizin çok önemli olduğunu söylediğiniz aile için yaptığı her şeyi takdir etmelisiniz. Siz..."

"Ares," Gia sözünü kesti, bakışlarını kaldırdı.

Bethan döndü, kalbi sıkıştı. Ares sadece birkaç metre ötede duruyordu ve doğrudan gözlerine bakıyordu. Ondan gözlerini ayıramadı. Derisi ürperdi. Sınırı aşmıştı.

"Sonuçta kısa bir süreliğine katılabileceğim," dedi Gia. "Maalesef Dion hala tesiste rahatsız."

Gia sert adımlarla balo salonuna doğru yürüdü. Ama Ares onu takip etmedi. Bethan'a bakmaya devam etti.

"Ne kadarını duydun?" diye sordu Bethan suçlulukla, ona yaklaşarak.

"Hepsi." Boğazını temizledi.

Oh. "Özür dilerim." Ona döndü, onun hoşnutsuzluğuna hazırlıklıydı.

"Biliyorum

Seni savunmam gerekmediğini biliyorum ve aslında bir olay çıkarmadım. Başka kimsenin görmediğini sanıyorum."

Elini kaldırdı ve parmaklarının tersiyle kızın dudaklarını okşadı. "Artık tatlı mizacın için özür dilemeyeceğini sanıyordum."

"O anda o kadar tatlı olduğumdan emin değilim." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sen..."

O yaklaşırken, o cümleyi tamamlamadı. Sadece bir anlığına onun dudaklarına bakakaldı. Ne söyleyeceği umurunda değildi, onu öpmesini istiyordu. Ama o geri çekildi.

"Geri dönüp Gia'nın vereceği zararı en aza indirgemem gerek," diye iç geçirdi.

"Ve hala konuşmanı yapman gerekiyor."

"Doğru." Elini uzattı ve onun elini tuttu.

Göstermelikti, değil mi? O birlikteliği yansıtmak için. Tekrar neşeli havaya döndüler. Ares'in yanındaki yerinden Gia'yı izledi. Yaşlı kadın, Ares'in sık sık yaptığı gibi, kurşun geçirmez bir cephe sergileyen, yürüyen bir nezaket gülümsemesiydi. Fotoğrafları inceledi, şampanya kadehinden yudumladı, tam kırk dakika dayandı — Ares'in tüm konuşması boyunca bile. Ki onu alkışladı. Ve sonra Ares'e yaklaştığında, kalabalık geri çekildi.

"Tebrikler, Ares," dedi. "Bu çok etkileyici. Gelecekteki yatçılık çalışanlarımız için çok iyi olacak."

"Teşekkürler, Gia." Ares de onun resmiyetine karşılık verdi. "Yüzde yüz iyi hissetmediğini bildiğim halde buraya gelme çabana minnettarım."

Bir an sonra, Bethan Gia'nın ayrılışını izledi, gerçekten şaşkıındı. Her şeyin birdenbire yoluna girdiğini düşünmüyordu. Sanki onun birkaç sözü on yıldan fazla süren acıyı ve kaybı iyileştirebilirdi. Gia yapmacık davranmıştı ve belki de bu sadece halkın önünde gösterdiği bir tavidir, ama Bethan en azından gerçek bir kabulün izleri olmasını umuyordu. Ama Ares hala o maskeyi takıyordu. Birkaç kelime onun gibi yaraları kapatamazdı. Gerginliğini gidermek için tekrar nefes aldı ama kalbi çok sıkı bağlarla bağlanmış gibi hissediyordu ve patlayıp açılmak için can atıyordu. Sadece acı veriyordu. Çünkü ona bunların hiçbirini söyleyemiyordu.

"Hadi," dedi Ares kısa bir şekilde, elini tekrar eline aldı. "Yeter artık."

Daireye dönerken kısa süren yolculuk boyunca sessiz kaldı. Anlamsızca gevezelik etmeyi reddetti; bu gece, boş boş konuşmak için çok önemliydi. Ayrıca, gergin beyni söyleyecek bir şey bulamıyordu. Tek bir şeye odaklanmıştı. Onun partisi bitmişti ve yarın notere gidecekti. Yunanistan'ı terk edecekti. Onu terk edecekti. Bu da, bu gecenin birlikte geçirdikleri son gece olduğu anlamına geliyordu.

Ares içeri girdiklerinde ışıkları açmadı ama dışarıdaki sokak lambalarının ışığı tavana ve duvarların üst kısımlarına desenler oluşturmaya yetiyordu. Bu da onu görebileceği anlamına geliyordu — yeterince. Elini tutup onu büyük yatak odasına götürdü. Hiçbir şey söylemedi ve o da söyleyemedi. Boğazı ağrıyordu — çok sıkı, çok gergindi.

son seferinde onu belaya sokan, hiçbir şey söylememesiydi. Kalıp onunla konuşmak yerine kaçtığı zaman. Kırılgan evliliği için mücadele etmemişti. İkisine de bunu düzeltme şansı vermemişti. Ve artık çok geçti, değil mi? Çünkü her şey farklıydı. Ve Bethan biraz korkmuştu.

Ancak o zaman ona gülümsedi. Sonra yanına yaklaştı. Sonra yavaşça —çok yavaşça— Ares elbisesinin yanındaki fermuarı indirdi ve tek parmağıyla nazikçe omzundaki askıyı itti. Beyaz kumaş kolayca, kaygan bir hareketle yere düştü.

Ağzı açık kaldı.

[illegible]

Gerçeklik, ağır ve söylenmemiş bir şekilde asılı kalmıştı. *Bir kez daha.*

Son geceleri.

geceleeri. Birbirlerine sahip olabilecekleri ve sarılabilecekleri son anları.

Pantolonunu çıkardı ama külotunu çıkarmadı. Ellerini yumruk yapıp yanlarına koyarak yaklaştı. Ona ulaşana kadar. Sonra yumruklarını açtı. Dokunuşu dayanılmaz derecede nazikti. Saygıyla parmak ucuyla vücudunun her santimini izledi, duyularını ateşlemek için tasarlanmış bir dansla cildini zar zor okşadı. Tüy kadar hafif dokunuşlar, daha sert bastırarak derinleşti, sonra avuçlarıyla kadının göğüslerini, uyluklarını okşadı. İçinde kavurucu bir sıcaklık alevlendi, tüm varlığı zayıflıyordu, buna daralıyordu. Sadece buna. Ona olan ihtiyacı. Dayanamıyordu. Basitçe dayanamıyordu. Ve adam kadının zihnini okudu, onu kaldırdı, istediği gibi yerleştirdi. Kadın çok istekliydi.

Adam onun üzerine diz çöktü, dantel parçalarını sıyırdı, onu bakışlarına, dişlerinin ve dilinin okşamalarına maruz bıraktı. Adam

Bacaklarının arasında okşandığında, o çoktan sınırın ötesine geçmişti. Neredeyse kırılmıştı. O okşamayı tekrarladı, daha da derinleştirdi. O onu deldiğinde, o nefes nefese kaldı. O, onun çok ihtiyaç duyduğu yeri okşayarak, masaj yaparak, daha yüksek sesle inledi. Tam patlamak üzereyken, parmağını çıkardı. O, onu daha da çılgına çevirmek için en küçük, en acımasız hareketlerle dayanılmaz derecede hassas noktasını daireler çizerek okşarken, o nefes nefese kaldı. O, daha yüksek ve daha hızlı inleyerek kıvrıldı, ta ki o sonunda parmaklarını tekrar ona verene kadar. O, içgüdüsel olarak sıkıca sıktı ve orgazm anında geldi. Adam homurdandı, daha hızlı pompaladı — parmaklarını bükerek, titreyip sarsılırken ve sonunda *çöküp kalırken*, o lezzetli zevk dalgalarının devam etmesini sağlayacak şekilde onu okşadı.

Nefes nefese kaldı, bitkin ama yine de bitkin değildi. Daha fazlasını istiyordu ama o kadar

uzaktaydı ki yalvaramıyordu bile - sadece inleyen, istek ve ihtiyaç içindeki bir karmaşaydı. Adam onu çok nazıkçe öptü. Çok yavaşça. O yüksek hassasiyetten onu yatıştırdıktan sonra, yüce işkenceye yeniden başladı.

Ares, külotunu yırtıp atmak, çıplak vücuduna dalmak ve tohumunu derinliklerine gömmek için can atıyordu. Aralarında hiçbir şey yoktu. Kendi düşüncesinden dehşete kapılan Ares, kıvrımlarından aşağı kayarak yumuşak, tatlı cinsel organını diliyle yaladı ve balını yeniden tattı. Mümkün olduğunca fazla yakınlık ihtiyacı duyuyordu. Onun her yerine dokunmak, varlığına kendini kazımak istiyordu. Kendini tutmak için çabalarken titredi ve hala biraz kontrolü varken prezervatifi taktı.

Sonra harekete geçti. Kız da ona eşlik etti; elleri onu tutmaya çalışıyor, kalçaları onun sahipliğini davet edercesine dalgalanıyordu. Ama gözleri kapalıydı. Onu ruhundan dışlıyordu. Buna tahammül edemezdi. Bu gece olmazdı. Kızın ona bakması gerekiyordu. Onu *görmesi*. Hissetmesi. Ve asla reddetmemesi.

"Bana bak. Ben seninleyim." Galadan ayrıldıkları andan itibaren aralarında süren sessizliği sonunda bozdu. "*Ben* seninleyim, Bethan."

Gözleri birden açıldı. Göz bebekleri büyüdü. Ağzı büzüldü. Onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

"Tabii ki öylesin," diye fısıldadı, dipsiz gözleri onu delip geçiyordu. "Sadece sen oldun," dedi kırık bir sesle.

Adam hareketsiz kaldı. Kadın, adamın yüzünü elleriyle tuttu. Adam, kadının altından hareket ettiğini hissetti; bacaklarını kaldırıp adamın kalçalarına doladı. Adam, kadının içine girmekten milimetrelerce uzaktaydı. Ama hareket edemiyordu.

"Benim için hep sen vardın."

Boğazından çıkan bir iniltiyle tüm kontrolünü kaybetti. Vücudu, ona sahip olduğu için zevkle onu sıktı, ipeksi sıcaklığı onu açgözlülükle içine çekti. *Çok erken*. Hareketsiz kaldı, olabildiğince derine girdi. "Bethan?"

Nefes alamıyordu. Bunu öğrenmeye dayanamayacağını düşünüyordu, ama sormadan duramadı. Onun güzel kahverengi gözlerine bakarak sordu. "Bu zamana kadar başka kimse olmadı mı?"

Gözleri doldu, ikisini de boğdu. Zor nefes alıyordu.

"Ben de sözler vermiştim..." Sözleri zorlukla çıkıyordu. "Onları bozmayacaktım. Ta ki..."

Geri çekildi, kalçalarını salladı ve tekrar ileri itti, kalbi parçalanırken bile zevk omurgasının dibine kadar yayıldı. "Her şey bitene kadar mı?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Nasıl yapabilirdim ki...?"

Adam başını salladı. "Öyle değildi," dedi sertçe. "Sadece öyle değildi."

Kız ona baktı ama adam onun içindeydi, sadece bedeniyle değil. Onun gerçeğini öğrenecekti. Ondandır hiçbir şey saklamasına izin vermeyecekti.

"Başka kimseyi *istemedin*." Kasıtlı olarak şiddetli bir darbeye tekrar içine girdi. Onu reddetmeye cesaret etmesini bekledi.

Ama o inkar etmedi. Sadece eridi. Kabulün dalgalı dalgasını hissetti - vücudu onu kulaklarının uçlarından ayak tabanlarına kadar yakan şehvetli bir sıcaklıkla sardı. Ama kalbi - kalbi parçalanmıştı.

"Başka kimseyi istemedim," diye fısıldadı kadın. "Ne önce, ne de sonra."

Hiçbir zaman.

Son sözleri söylemedi ama o duydu, hissetti, sanki ılık atmış gibi. Lanet olası hayal gücü ona bir fantezi besledi. Onu öptü. Kendini susturdu. Kontrolü ele aldı. Çünkü şimdi sorduğuna pişman olmuştu. Şimdi imkansızı *istiyordu*. Bununla hiçbir şey yapamazdı. Tek yapabileceğı onu kucaklamaktı. Şimdi daha da yaklaş. Mümkün olduğunca yakınlaş, tekrar tekrar, onun çaresizliğinin ateşli öfkesi içinde o boşalana kadar. Onun ılığı kalbini deldi. Onun şiddetli zevk sarsıntıları neredeyse onun kalbini söndürüyordu.

Kontrolünü kaybetmemek için geri çekilerek homurdandı. Çünkü henüz işini bitirmemişti. Bu gece bu kadar çabuk bitemezdi.

Elinde kalan tek şey bu olduğu sürece.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ARES, arkasındaki masada soğuyan sakinleştirici çayı görmezden gelerek pencereden dışarıya bakıyordu. Saymaya başladı ama bu tamamen boşuna bir çabaydı. Göğsündeki ağrı geri dönmekle kalmamış, her zamankinden daha şiddetliydi. Bir kez daha nefesini düzenleyerek, ezilmiş hissi hafifletmeye çalıştı, ancak kaburgalarının altındaki mengene gibi sıkışmış his daha da güçlendi. Dört ya da kırk sayması fark etmiyordu. Bu farklıydı, çok fazla kahve içmekten ve uzun saatler çalışmaktan kaynaklanan stres krizi değildi. Bu saf *bir korkuydu*. Ona bir daha asla dokunmamalıydı.

Senin dışında kimsem yoktu.

Onun kırık itirafı beyinde yankılanırken, sahiplenici bir zafer duygusu kanında dolaşıyordu — hissetmeye hakkı olmayan bir tatmin duygusu. Çünkü bir saniye sonra bunun tersi gerçekleşti — onu yere seren yıkıcı bir yıkım. *Neden* başka biriyle tanışmamıştı? Kahretsin, neredeyse tanışmasını dilemişti. Çünkü artık onun gerçeği anlamadığını biliyordu — onunla kalarak, sahip olabileceğinden daha azını kabul ettiğini. Şimdi, bu hafta yaptığı seçim — onu tekrar hayatına sokmak — *bilinçli* bir karar olmadığını anladı. Onun biraz daha hayat tecrübesi kazandığını düşünmüştü ve elbette, bazı yönlerden öyle olmuştu. Dün geceki partide elitlerle başa çıkabilmişti ve artık her türlü toplumda güzel bir şekilde başarılı olacağını biliyordu. Bu, onun eskisinden daha iyi olduğu için değildi. O hala aynı derecede nazik, güçlü ve harikaydı, sadece artık buna gerçekten inanıyordu.

İlk tanıştıklarından çok daha özgüvenliydi. O zamandan beri büyükannesinin yasını tutmuş, yeni bir arkadaş ailesi bulmuş ve sevdiği bir kariyer inşa etmişti... *Sorun*, erkekler konusunda hâlâ

naif olmasıydı. Erkeklerle karşı. İlişkilere karşı. *Ona karşı*. O, ona karşı hiç *tam olarak* dürüst olmamıştı. Kendi sınırlarını hiç kabul etmemişti - o çiçek açarken, o hala eksik kalmıştı. Ve tüm bu gelişmesine rağmen, başka birinden *daha fazlasını* elde edebileceğini öğrenmemişti, bu yüzden bilinçli olarak onun sunduğundan daha azını *seçmemişti*. Ve gerçek şu ki, o asla onun gerçekten istediği veya ihtiyaç duyduğu her şey olamazdı.

İlk seferinde, oldukça yokluğunda olabileceğini ve bunun önemli olmayacağını düşünmüştü. Kız, canlı ve mutlu olduğu adada yaşayacaktı. Onu ve çocuklarını, yılanlar gibi olan ailesinden uzakta, güvende tutabilirdi. Hafta sonları oraya gidip, yeterince yakın ama çok samimi olmayan bir ilişki kurabilirdi. İyi seks ama minimum duygusal etki. Her şeyin hafif ve kolay kalabileceğini düşünmüştü. Kızın, sanatına yer ayırabileceği sıcak bir evi olacaktı, çocuklarını sevebilecek ve onlara yelken yapmayı öğretebilecekti...

Ancak Gia'nın, onun Sophia ile evlenme baskısından kaçmak için onunla evlendiği şeklindeki saçma önerisini duyduğu anda şüpheleri uyandı. Ya da belki de, onun hikayesini dinleyecek kadar ona güvenmediği için zaten şüpheleri vardı; aksine, ona sadece tek bir doğrudan soru sormuştu.

Beni seviyor musun?

Gözlerindeki acımasız ıstırap onu mahvetmişti. Lanet olası yerleşkede olmak, kuzenlerinin gözetimi ve Gia'nın aptal oyunları yüzünden zaten kafası karışık olan adam, cevap verememişti. Kesinlikle onun istediği şekilde cevap verememişti. Ve o zaman fark ettiğinden daha güçlü olduğu için kaçmıştı. Haklıydı.

Şimdi daha da güçlüydü. Bu, bugün onunla savaşacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden kazanması gerekiyordu. Çünkü karısı, sadece para, güzel evler ve hafta sonları iyi seks sunan birinden daha fazlasını hak ediyordu. Onun yokluğunun onu ne kadar incittiğini fark etmemişti. Ama şimdi, babası sık sık evde olmadığı bir ortamda büyüdüğünü ve bunun bir daha başına gelmesini istemediğini anlıyordu. Ya da çocuklarının başına gelmesini. Bugünün Bethan'ı sadece daha fazlasını istemekle kalmayacak, bunu *talep edecekti*. Haklı olarak. Ama o "daha fazlası", onun asla veremeyeceği bir şeydi.

Ve şimdi kalmayı seçse bile, eninde sonunda yine gidecekti. Yine, olması gerektiği gibi. Ama o zaman onu kaybetmeye dayanamazdı.

Ancak şimdi, geçen seferki durumun ne kadar kötü olduğunu kendine itiraf edebiliyordu. Öfkesini buzun içine gömmüştü, ama bu hafta geri dönmesiyle, o öfke erimişti. Öfkesinin özünde, o gün onun tarafından tamamen reddedilmesinin verdiği saf acı vardı. Ve o acı hâlâ taze idi. Annesini hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunu asla telafi edemezdi. Bethan'ı bir kez daha hayal kırıklığına uğratamazdı. Kesinlikle çocukları da. *Onun* çocuklarını bu şekilde incitemezdi. Onların ihtiyaç duyduğu kişi olmak için duygusal olarak hazır değildi. Bu yüzden şimdi sözünü yerine getirmesi gerekiyordu.

Ona alan lazımdı. Yalnız kalması gerekiyordu. Yine yalnız kalacaktı.

Bethan salonun kapısında durdu ve kendini hazırladı. Ares, parlak mavi gökyüzünün çerçevelediği pencerenin yanında sert bir şekilde duruyordu, koyu renkli üç parçalı takımı resmiyet konusunda ustalık dersiydi. Sadece mecazi anlamda duvarlar örmemişti, tam bir zırh giymişti.

"Evrakları doldurdum ve beyanımı yaptım," dedi, dönüp onu gördüğü anda. "Theo seni avukatına götürecektir ve sonra evraklarını doldurmanı sağlayacak. Sonra da seni havaalanına götürecektir."

Bethan, arka arkaya gelen sözlü darbelerin etkisini atlatmaya çalıştı. Onun acımasız olabileceğini biliyordu, ama *bu kadar* soğuk olacağını beklemiyordu. Dün gecedен sonra olmazdı. Sadece harika olmamıştı, her şeyi değiştirmişti, değil mi?

Hayır. Hâlâ evliliklerini bitirmek istiyordu. Hâlâ onun *gitmesini* istiyordu. Onu hayatında uzun vadede istemiyordu. Dün gece, hatta bütün hafta boyunca, bedenlerinden çok daha fazlasını paylaştıkları halde bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu sefer daha da derinden ona aşık olduğu halde, bu sefer gerçekten konuşmuşlardı ve şimdi anlıyordu...

"Bu senin için en iyisi, Bethan."

"Hayır, bu *senin* istediğin şey," diye onun küçümseyen ses tonuna öfkelenildi. Ona inanmıyordu. İnanamıyordu...

"Gitmem gerek." Saatine baktı. "Toplantılarım var."

Yani onu hayatından çıkarmak için sadece birkaç saniye ayırabiliyor muydu? Bunu konuşmadan gerçekten gidecek miydi? Aptalca bir karar vermişti ve şimdi ikisi de bununla yaşamak zorunda mıydı?

Hareket etmeyi reddetti, aniden bunun *geçen sefer yaptığı* şey olduğunu fark etti.

yaptı ğ ı n ı fark etti. Çıldırılmış ve gitmişti. Bu, onun yaptığı şeyin intikamı mıydı

Bu onun yaptığı şeyin intikamı mıydı? Yoksa konuşmak gerçekten umursamadığı için daha mı anlamsızdı?

Hayır. Birbirlerini *istiyorlardı*. Birlikte dinamit gibiydiler. Ve şimdi birbirlerini çok daha iyi tanıyor ve anlıyorlardı, bu yüzden hiçbir yere gitmeyecekti. Bu sefer kalıp mücadele edecekti.

"Yani gitmek istiyorsun çünkü istemiyorsun..." Bekleyerek sözünü bitirmedi ve ona nedenini açıklamaya zorladı.

Burun delikleri inceldi, bir şekilde daha uzun ve dik duruyordu ama onu kaldırıp kenara koymadıkça kız onun yolunda duruyordu. Yapmadı. Ellerini ceplerine daha derine soktu ve ona sertçe baktı.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun." En klişe reddetme cümlesini söyledi.

Bethan bir adım yaklaştı ve cesaretini topladı. "Daha iyisini istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece seni istiyorum. Tek istediğim sendin. Sadece sen."

Çaresizce gergin bir şekilde, onun yüzüne bakarak tepkisini okumaya çalıştı. Ama hiçbir tepki yoktu. Soğukkanlı, ifadesiz maskesini takmış değildi, sadece duygusuzdu. Boş. Kafasını salladı ve tek kelime etmeden onun cesaretini kırdı. Beyninin çalışması yavaşladı. Her şey garip bir şekilde yavaş ilerliyor gibiydi.

"Neden?" diye fısıldadı.

Adam kısa bir süre gözlerini kapattı. "Sana istediğini veremem."

"*Sence* ne istiyorum?" diye mırıldandı. "Başka ne olabilir ki?"

Az önce sadece *onu* istediğini söylemişti. Diğerlerinin ondan beklediği lüks şeylerin hiçbirini istemiyordu. Paraya, mülklere ya da kaç kişiden sorumlu olduğuna hiç aldırış etmiyordu. Sadece onunla *birlikte* olmak istiyordu.

"Çocuklar."

Katı bir ifadeyle, adamın gözlerindeki kasveti izledi ve nefes almayı *reddetti*. "Çocuk istemiyor musun?"

"Ve sen aşk istiyorsun," diye ekledi boğuk bir sesle. "Aşk *hak ediyorsun*."

Acı içini kapladı ve kendini yine aynı soruyu sorarken buldu; ona zaten çok fazla acı veren sorunun bir varyantı. "Ve sen bana bunu veremez misin?"

"Senin hak ettiğin türden değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evlendiğimizde, adada mutlu olacağını düşünmüştüm. Çocuklarımız olursa, seninle birlikte orada yaşayacaklarını düşünmüştüm. Ben sadece hafta sonları orada olacaktım. Şimdi bunun senin için yeterli olmayacağını biliyorum, ama daha fazlasını sunamam."

Ev hayatını ve iş hayatını birbirinden ayırmak istemişti. O zamanlar onu Vasiliadis malikanesinde uzak tutmak istemişti, onda bir sorun olduğu için değil, ailesinde bir sorun olduğu için. Artık onun orada çektiği yalnızlığı ve baskıyı anlıyordu, onu neden korumak istediğini anlayabiliyordu.

Daha fazlası mı vardı? Onun sığınağı olmasını mı istiyordu, o villada güvenli limanı gibi olmasını mı? Öyleyse neden onu bu kadar az görmek istiyordu? Haftada sadece birkaç gece onunla yataktan mutlu olur muydu? Belki de tek istediği, ona mirasçı vermesi ve o da Atina'da ilişkilerini sürdürürken lanet Vasiliadis soyunu devam ettirmesiydi?

Hayır. Ares son derece sadıktı. Asla böyle bir şey yapmazdı. Ve o kadar kararlı bir şekilde bağımsızdı ki, umudu içinde ölmezdi.

"Ne d e n her zaman benimle olamıyorsun?" diye ısrar etti. "Gerçekten neden bu mesafeyi istedin?"

Yüzü soldu ama bakışları onunkinden ayrılmadı. "İlgili bir baba olamam," diye mırıldandı.

"Çünkü..." Bekledi.

Uzun süren sessizlikte beyni çalışmaya başladı, sıkı sıkıya kapalı dudaklarında bir neden arıyordu.

"Seninki gibi olmak istemiyorsun, değil mi? Çünkü hiç iyi bir örnek almadın... Sebep bu mu?" diye sordu.

Sonunda bakışlarından kaçtı, başını eğdi ve inkar etmedi.

Babası sadece yok değildi, rolünü tamamen reddetmişti. Büyükbabası ise bir zorba idi. Ares bu iki adamdan çok daha iyi olacaktı, bunu kesinlikle *biliyordu*, değil mi? Çılgınca çözümler bulmaya çalıştı, onu ikna etmek için çabaladı. "Biliyorsun, benim hiç gerçek bir iş ilişkisi örneğim olmadı, sadece romantik, idealist anılarım benim babam besledi beni, ve benim

büyükannem. Ama bu, evliliğin karmaşıklıklarını aşmayı *öğrenemeyeceğim* anlamına gelmez. Sen de benimle birlikte öğrenebilirsin.

O çok hareketsizdi. "Bunu yapamam, Bethan."

"Çünkü istemiyorsun," diye fısıldadı. Onu yeterince istemiyordu.

"Çünkü sana istediğin türden bir aile hayatı sunamam," diye tekrarladı.

"Çünkü sen *orada olmak* istemiyorsun, her zaman değil. Gerçekten bunu yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

Yumruklarını sıktı. "Hayallerinin önünde engel olmayacağım."

"Bunu bitirmenin benim için en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet. Senin için en iyisini istiyorum, Bethan. Senden hoşlanıyorum."

Sevmek değil, hoşlanmak. Bu onu çok etkiledi. Ama ona inanmadı.

"Ama dün gece benimle seviştin." Asi ve kızgın bir şekilde, onun soğuk tavrına karşı çenesini kaldırdı. "Sen öyle yaptın, Ares. Ben de seninle seviştim."

"İkimiz de bunun son kez olduğunu biliyorduk," dedi düz bir sesle. "Bu yüzden öyle hissettim..."

Bekledi ama o cümleyi tamamlamadı. Gerisini tahmin edebilirdi —neden öze/ hissettirdiğini tahmin edebiliyordu.

O yanılıyordu. Onu uzaklaştırmak için nedenler arıyordu. Sorun, kızın artık düşünemeyecek kadar çok acı çekiyor olmasıydı — çok karışık ve telaşlıydı, etkili bir şekilde mücadele edemiyordu.

"Hemen avukata git," diye sertçe emretti. "Boşanma işlemleri iki haftadan az bir sürede tamamlanmalı. İşe gitmem gerek." Onun yanından hızla geçti.

Kadın onu engellemeye çalışmadı. Ares bu kadar kararlı olduğunda onu durdurmak imkansızdı, ama yine de son bir çaresiz girişimde bulunarak sözlerini sarf etti.

"Kaçıyorsun. Sen bir korkaksın."

Durdu ama ona dönmedi. "Üzgünüm, Bethan. Senin istediğin gibi biri olamıyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

BETHAN Çatı katındaki pencerenin yanında oturup küçük arabayı masasına yaklaştırdı. Çalışmaktan daha iyi bir şey yoktu. Özellikle de tüm konsantrasyonunu ve el becerisini gerektiren, titiz, ince detaylı, minyatür ölçekli işler. Bu, işkence gören beynini yatıştırabilecek tek merhemdi. Uzun saatler, geç saatlere kadar çalışıyordu. Eve geldiğinde başka projeler üzerinde çalışıyordu. Phoebe, Bethan'ın bu çılgın üretkenlik dalgasında onun için ördüğü tüm bebek battaniyelerini kullanmak için sekiziz doğurmak zorunda kalacaktı. Gözleri ve kolları ağrıyana kadar çalışmasına rağmen uyuyamıyordu. Sadece aşırı düşünmek, sadece özlemek, sadece daha da öfkelenmek. Gözleri yorgun ve ağrıyordu, ağlamaktan değil, çalışmaktan. Gözlerini dinlendirmek için bir kez daha pencereden dışarı baktı. Ares'in kaldırımında yürüyüş yaptığını görmek için gizli bir umut besliyordu. Ama hiç görmedi.

Ben kimseyi kovalamam.

Daha önce yapmamıştı. Şimdi de yapmayacaktı. Sadece onu unutmaması gerekiyordu. Londra'ya döndüğünde, Phoebe'nin bebeğinin babasıyla bazı işler için yurt dışına gittiğini, Elodie'nin de evde olmadığını gördü. Onlarla konuşmaya çalışmadan önce, bunu içsel olarak sindirmek için biraz zamanının olması aslında iyi olmuştu. Kaçış odasının yeni bir yöneticisi olduğu için, Bethan, Londra'nın merkezindeki binanın en üst katındaki küçük stüdyosunda çeşitli aksesuarlar ve kişisel eserleri üzerinde sessizce çalışabilirdi. Hayatını yeniden kuracaktı. Hafta içinde Elodie'nin kız kardeşi Ashleigh ile öğle yemeği yiyecekti. Sonsuza kadar yıkık kalmayacaktı. Bunu bir kez atlatmıştı, yine atlatacaktı. Sadece bu sefer daha öfkeliydi. Bu sefer çok daha fazlasını anlıyordu. Adam *aptaldı*. Gereksiz yere inatla

kendini gereksiz yere izole ediyor ve ikisini de

Evet, romantikti ama bu, *tamamen* yanlış olduğu anlamına gelmiyordu. Aşk iyileştirirdi. İnsanlar arkadaşlığa ve topluluğa ihtiyaç duyardı ve buna ihtiyaçları vardı. Ayrıldıkları yıllarda biraz değişmişti. Utangaç ve garip bir şekilde gevezelik etmekten, kendine güvenerek fikrini saklamaya geçmişti. Konuşmadan önce *düşünmek*. *Yapmadan* önce düşünüyordu. Ama Ares'le tekrar karşılaştığı anda tüm bu ilerlemeyi kaybetmişti. O, kimseye benzemeyen bir şekilde ona ulaşıyordu. Kimseye benzemeyen bir *önemi vardı*. Ve onu sevmek istiyordu. Ama o bunu istemiyordu.

Vasiliadis ailesinin beklentilerinden ve baskısından kaçmamıştı. Zirveye ulaşmak için mücadele etmişti; iktidarı ve kontrolü ele geçirmek için değil, intikam almak için bile değil, çünkü tüm bunların altında onların kabulünü arzuluyordu. Ve bunu asla elde edememişti.

Ona kabulden daha fazlasını sunmuştu. Ona kalbini sunmuştu. Koşulsuz olarak. Elbette bu kolay olmayabilirdi, çünkü ikisinin de geçmişte yükleri vardı, ama harika bir ilişki kurabilirlerdi, kuracaklardı. Ama o, kalan kalbini riske atmaya istekli değildi.

Ares kaynar kahveyi yudumladı. Artık göğsünde bir acı yoktu. Nefes almak zor değildi. Sürekli bir terör hissi yoktu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey yoktu. Boştu. Ve bu iyiydi.

O ayrılalı dört gün geçmişti. Theo onu avukata götürmüş, o da beyannamesini vermiş, gerekli evraklar doldurulmuştu. Ares'in özel jetini reddederek ilk ticari uçağa binmişti. Tüm eşyaları Atina'daki dairesinden taşınmıştı ve boşanma kararının gelmesi çok uzun sürmemeliydi.

Eski huzursuz, sınırsız enerjisiyle çalışıyordu — eskisi gibi uzun saatler boyunca kolayca çalışabiliyordu. Bunun kaynağı soğuk öfkeydi. Bu öfke ona uzun süre iyi hizmet etmişti ve o da başarılıydı. Hafta sonu villaya gidecekti. Oraya geri dönmek, doğru şeyi yaptığını teyit edecekti. Daireyi geri aldığı gibi villayı da geri alacaktı. Onun hayaleti sonsuza kadar kovacaktı.

Ama birkaç gün sonra helikopter Avra'ya indiğinde, kendini hazırlaması gerekti. Burada anılardan daha fazlası vardı, *başka şeyler* de vardı...

Ya da vardı. Şaşkın bir halde, Ares yatak odasından stüdyoya, oradan da salona yürüdü. Onunla ilgili *her şey* gitmişti — ona aldığı şeyler, onun yaptığı şeyler, aletler ve malzemeler. Geriye kalan tek şey, müzayededen aldığı heykeldi. Theo'yu aradı ve Theo, onun giysilerini ve malzemelerini kutulayıp bağışlanmasını istediğini açıkladı. *Bağışlanmasını.*

"Çok çabuk halletmişsin." Ares, tertemiz, boş stüdyoya bakarken dalgın dalgın göğsündeki boşluğu ovuşturdu.

"Yapmamalı mıydık?" Theo endişeli bir sesle konuştu. "Ben..."

"Sorun yok. Onun istediğini yaptın, doğru olan buydu. Teşekkür ederim."

Masada bir lastik bant vardı, ama ortasında düğüm yoktu. Bu ya da şu parçalar yoktu. Artık ortalıkta iplik yumağı yoktu. Bir haftadan az bir sürede villayı çeşitli aşamalarda tamamlanmış projelerle doldurmuştu, ama şimdi bunların tüm kalıntıları yok olmuştu.

Dışarı çıkıp çöp kutularının kapaklarını kaldırdı. Kutular çoktan boşaltılmıştı. Çalışanları o kadar verimliydi. Ama en dibinde birkaç iplik gördü. Teknedeki yatağa onu bağladığı ipliklerin renginde yün ipliklerdi.

Ona verdiği her şeyi atmıştı. Uzun bir nefes aldı ve evin duvarına yaslandı, sonsuz öfkesi aniden ve tamamen buharlaşmıştı. Yorgunluk onu aniden ve felç edici bir şekilde vurdu. Yere çöktü. Ağrıyan yeri göğsü değildi, her yeri idi. Kaçınılmaz, kemiklerine işleyen ağrı şiddetlendi. Grip miydi? Kendini içeri sürükledi. Yatağa düştü. Yirmi dört saat battaniyelere sarılmış olarak geçirdi. Ama ateşi yoktu, sadece o ağrı vardı. Kontrolünün erozyonu tamamlanmıştı ve onu tamamen yalnız kalmanın sonsuz gerçekliğiyle baş başa bırakmıştı.

Üçüncü sabah kendini zorla kaldırdı. Artık kendinden geçmek yoktu, yapması gereken işler vardı. Milyonlarca mesajı gözden geçirdi, sadece en önemli olanlara cevap verdi — esas olarak asistanına herkese izinli olduğunu söylemesini bildirmek için. Sonra sahile doğru yürüdü. Temiz hava iyi gelirdi.

Tekneyi çıkardı ve ilk gün onu bıraktığı köy limanına doğru yavaşça ilerledi. Onu tekneye bindirmemeliydi ama dayanamamıştı. Tekne beton rıhtıma çarptı ve Ares yüzünü buruşturdu. Halatı bağlamak için atladı, ama bir gölge fark edince alışılmadık bir şekilde işleri karıştırdı. Biri izliyordu. Kalbi çarparak döndü. Ama Bethan değildi. Küçük bir çocuktü.

"Doğru yapmamışsın." Çocuk, bozuk halata baktı. "Evet," dedi Ares zayıf bir gülümsemeyle.

Çocuk öne doğru ilerledi ve ipi hızla yeniden bağladı. Güvenli bir şekilde. Dikleşti ve yukarı baktı. "Sen Ares Vasiliadis'sin."

"Öyleyim."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Sen o lüks tekneler için mürettebat yetiştiriyorsun."

"Geleceğin güverte tayfalarını. Kaptanları. Evet."

Çocuk sabit halata yan gözle baktı ve Ares sıırttı. "Ben sadece parayı sağlıyorum," diye ekledi.

"Yelken açabilirim.

Hızlıyım." "Eminim."

Ares başını salladı.

"Niko!" Bir kadın patikadan aceleyle aşağı indi. Yaklaştıkça, tanıma onun tavrını değıştirdi. "Sen Ares'sin..."

"Vasiliadis, evet. Niko teknemizi güvence altına almamıza yardım etti. Biraz daha büyüdüğünde Melina Vakfı'na başvurmalı, yetenekli, bir gün iyi bir denizci olabilir."

Niko, onların önünde yaklaşık 30 santim boy attı.

Annesi gülümsedi. "Büyükbabası balıkçı."

"Demek ki bu senin kanında var." Ares gülümsedi ve veda ederek başını salladıktan sonra yola çıktı.

Onlarla iyi anlaşıyorsun.

Bethan, *Artemis'teki* stajyerlerle yaptığı şakalaşmalardan keyif almıştı. Dürüst olmak gerekirse, onlarla vakit geçirmekten hoşlanmıştı. Az önce Niko'yu da sevmişti — onun samimi merakını, içgüdüsel ilgisini ve özgüvenini. Ares'in içgüdüğü, onun için en iyisini istemektü — tıpkı stajyerler için istediğı gibi. Ve o çocuk tamamen bir yabancıydı. *Kendi* çocukları olsaydı, onlar için en iyisinden fazlasını isterdi,

onlara yardım etmek, korumak ve sevmek için her şeyi yapardı. Onlarla *birlikte* olmak isterdi.

Sanki biri zehirli bir mızrağı kaburgalarına saplayıp kalbini delmiş gibi göğsüne bir acı saplandı. Dik yolu terk edip geri döndü. Villaya geri dönmek normalden iki kat daha uzun sürdü.

Salonda, kadının heykeline bakakaldı. Hâlâ o enerjiye sahip olsaydı, hâlâ o öfkeye sahip olsaydı, kadının bulduğu çekici alıp heykelini kendi elleriyle parçalardı. Ama enerjisi kalmamıştı. Öfke yoktu. Sadece her saniye daha da kötüleşen bir acı vardı. Onu yaratmak için her türlü malzemeyi kullanmıştı — kırık iplikleri alıp birbirine dokumuş, başka malzemelerle birleştirerek yeni bir şey yaratmıştı. Güzel bir şey. Hatta onu ve Gia'yı kısa bir an için bir araya getirmişti.

Kanepeye çöktü. Bethan'ın sakın haysiyetini, *şefkatle* sunduğu nazik mantığını kaldıramamıştı. Ama şimdi acının ötesinde gerçeği görüyordu. Tanrım, ne kadar korkak olmuştu.

Onun en kötüsünü düşünmesine izin vermişti. Zayıf bir bahaneyle onu başından savmıştı. Çok *korktuğunu* ona söylemeye çok korkmuştu. Berbat bir durumdaydı ve bu yüzden hayatına giren en önemli şeyi mahvetmişti.

Sözde başarılıydı. Paranın satın alabileceği her şeye sahip olabilirdi. Devasa bir şirketin yönetimini ele geçirmiş ve onu daha da büyütmüştü. Ama gerçekte içten içe kendini değersiz hissediyordu. Sevilemez olduğunu düşünüyordu. Gerçeği öğrenmelerinden korktuğu için kimseyi hayatına sokmaya cesaret edemiyordu. Babasının onu hiç tanımak istememesinin bir nedeni vardı. Annesinin onu, varlığını zar zor kabul eden insanlarla yaşamaya zorlamasının, fırsatını bulur bulmaz onu reddetmesinin bir nedeni vardı. Vasiliadis ailesi, açgözlülük ve güç hırsı yüzünden parçalanmıştı. Onun kanını, zekasını istiyorlardı ve ona deli gibi bir iş ahlakı aşılamlışlardı. Ama aslında *onu* istemiyorlardı. Onu *hoş görüyorlardı*, ama çok isteksizce. Sadece, onların istediği şekilde kendini kanıtladığında, yani maddi başarı elde ettiğinde ona ilgi gösteriyorlardı. Ama o da parçalanmıştı. Sonsuz öfkesi, reddedilmenin dipsiz kuyusundan kaynaklanıyordu, çünkü en başından beri istenmemişti.

Ama bu *tam olarak* doğru değildi. Annesi onu istemişti. Onu yanına *almış*, ona bakmış ve ikisine de bakabilmek için çok çalışmıştı. İlk yıllarda, kendi ailesinden, Loukas Vasiliadis'ten bahsetmeye gerek bile yok, hiçbir destek görmemesine rağmen onu terk etmeyi reddetmişti. Ares, annesinin vardiyası olmadığı günlerde onu plaja götürdüğü günleri hatırlıyordu. Ona yüzmeyi, yelken açmayı öğretmişti. Onu sevmişti. Onu Vasiliadis malikanesine göndermesinin, ona kendisinin sağlayabileceğinden daha iyi bir hayat sunacağına dair umutsuz bir inançtan kaynaklandığını biliyordu. Ona bu konuda hiçbir seçenek sunmamıştı. Gitmek istemediğini bildiği için, onu zorlamak için yalan söylemişti.

Bu tam da Bethan'a yaptığı şeydi.

Onu uzaklaştırmıştı. Onu bir yalanla inanarak terk etmesine izin vermişti. Ama ilişkilerini reddetmesi, *onun* için en iyisi değildi. Kendini korumaya çalışıyordu. Çünkü dünyadaki en büyük korkusu başarısızlıktı. Reddedilme korkusu. Yıllar önce ona bunu açıklamamıştı; stresli ve soğuk davranmıştı ve o da onun sessizliğini yanlış yorumlamıştı. Sözlerden çok eylemlere değer verirdi, ama her iki konuda da onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hem o zaman hem de şimdi.

Çünkü ironik olan, *Bethan*'ın ona değer vermesiydi. Sadece vücudunu değil, sadece onunla ortaya çıkan mizahını da takdir ediyordu. Çünkü o tatlı ve eğlenceliydi. Ve güvenliydi. Ve annesini onurlandırma çabasını takdir ediyordu. Onu tekrar tekneye çıkarmak istiyordu. Bebeklerini de götürmek istiyordu — onlara yüzmeyi ve yelken açmayı öğretecekti. Bethan onlara sağlam düğüm atmayı öğretecekti, çünkü bağlantıları sağlamlaştırmak — ilgilenmek — onun en iyi yaptığı şeydi. Ve ona gerçekten değer veriyordu.

Bethan, hayatında kendisine gurur duyması gerektiğini söyleyen tek kişiydi. Belki de ona karşı tamamen dürüst olsaydı, Bethan haklı çıkabilirdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETHAN, yoğun yaya yolunda ilerlerken, omurgasındaki karıncalanma hissi daha da kötüleşiyordu. Kaçış odasından sadece on dakika uzaklıktaki bir kafede Ashleigh ile buluşmuş ve doksan dakikalık bir öğle yemeğinin tadını çıkarmıştı. Ashleigh'in çalışmaları, Elodie'nin seyahatleri ve şu anda İtalya'ya geri dönen Phoebe ile ilgili haberleri dinlemek, dolambaçlı düşüncelerinden mükemmel bir şekilde uzaklaşmasını sağlamıştı. Ve bu sabah kurye paketini açıp içinde boşanma kararını bulmanın yıkıcı etkisinden de. Artık resmi olarak, yasal olarak bekardı. O ve Ares'in ilişkisi bitmişti.

Ashleigh'e söylememişti. Sadece bir hafta sonra tekrar öğle yemeğinde buluşmak için randevu ayarlamıştı. Bu akşam bir tiyatro gösterisine, birkaç gün sonra da bir galeri sergisine gidecekti. Hepsi iş bağlantılarıydı. İş her şeydi. Hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Ama kapıya varmadan önce etrafına bir göz attı. Kafenin karşısındaki caddede park etmiş, camları koyu renkli devasa bir SUV fark etmişti ama önemsememişti. Şimdi aynı araç kaçış odasının girişinin karşısında duruyordu. Onun olması imkansızdı, bu düşünce sadece zayıf bir anın ürünüydü. Ama içgüdüğü onu sıkıştırdı ve kontrol etmeye zorladı. Yolu geçip, kalp atışlarının ritmine uyarak hızla yürüdü. Yaklaştığında, arka yolcu camı indi. Gri-mavi gözler onu süzdü. Sakalları, keskin çenesini gölgeliyordu. Bethan, onun çekici, hala etkileyici yüz hatlarına sert bir bakış attı. Cidden mi? Hem de bugün mü?

"Beni takip mi ediyorsun?" diye pencereden homurdandı.

"Seni rahatsız etmek istemedim," dedi adam sert bir sesle. "Beklemek istedim..."

"Ne zaman?" diye öfkeyle sordu. "Tam olarak ne zamana kadar? Neye ihtiyacın var ki..." Nefessiz kalarak sözünü kesti.

Ve bu anlamsızdı. İlişkileri bitmişti. Karar bunu kanıtlıyordu. Ama tam geri çekilirken, adam kapıyı açtı, kolunu yakaladı ve çekti. O da devrilerek arka koltuğa yuvarlandı. Kapının çarpmasını ve Yunanca hızlı bir talimat duydu. Anladığı bir talimat. *Gît.*

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kendini toparlayıp ondan olabildiğince uzak bir köşeye çekildi. "Ares!"

"Kemerini tak," dedi. "Ne?" Ağzı açık kaldı.

Yanakları kızarmış ve nefes alışış gözle görülür şekilde düzensizdi, ama omzunun arkasından kayışı yakaladı ve onu kadına bağladı. Bu hareket onu kadına o kadar yaklaştırdı ki, kadının kokusunu alabiliyordu. Kadın sadece bir santim öne eğilip dokunmak için...

"Güvende olmalısın," dedi sertçe.

"Beni takip etmek ve sokaktan kaçırmak senin güvenli olma anlayışın mı?"

güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Arkalarına yaslandı ve kendi emniyet kemerini taktı. "İstersen arabayı durdurabilirim, ama önce söyleyeceklerimi dinlemeni umuyorum."

Bethan'ın beyni bulanıklaştı. Ne söylemek isteyebilirdi ki? Ve onunla kapalı bir alanda kalmak istemiyordu. Şoför, Ares'in çalışanıydı ve bir ekranın arkasındaydı, bu alanda normal işlev gören bir insan olarak sayılmazdı. Kalbi, beynine yeterli gücü sağlayamayacak kadar çok atarken, gözlerini başka yere çevirdi.

"Ne söyleyeceksin, Ares?" diye sordu. "Çabuk söyle."

Sessizlik. Üç sayı. Dört. O da sayıyor muydu? Çünkü o sayıyordu. Yediye kadar saydı ve sonra...

"Bethan," diye fısıldadı.

O mizah damarına, o zengin cazibe damarına karşı gözlerini kapattı. Hiçbir zaman karşı koyamadığı fısıltı. Ve sonunda o çekicilik yine de çok fazlaydı. Zayıflığını lanetleyerek ona baktı. O tamamen ona odaklanmıştı. Gözlerini kırıştıtarak, o fırtınalı gözlerin etkisini hafifletmek için diğer ayrıntılara dikkatini verdi. Saçları dağınıktı, teni normalden daha solgundu, çene hattı daha da belirgindi.

dişlerini sıkıyormuş gibi heykel gibi duruyordu. İyi uyumuş gibi görünmüyordu. Takım elbise giymemiş, kot pantolon ve eski bir tişört giymiş olduğu için çok çalışmış gibi de görünmüyordu. Tişört griydi ve gözlerinin mavi rengini vurguluyordu. Tanıştıkları gün giydiği tişörtün aynısıydı. Bunun kasıtlı olduğunu düşünmek istemiyordu, ama gözlerinde dönen, ham bir duygu vardı.

"Seni seviyorum," dedi.

Zaman dondu. O da öyle. Duyduklarının gerçek olup olmadığına karar vermek istemiyordu.

"Seni seviyorum, Bethan." Tatlı bir fısıltı değil, boğuk, kırık bir itiraftı.

Hâlâ nefes alamıyordu. Ya da inanamıyordu. Ama o üç kelime, küçük taşlar gibi içini derinden vurdu.

Aniden ona doğru eğildi, ta ki kemer onu geri çekene kadar. "Seni seviyorum." Devam etti. "Sana kesinlikle, tamamen, tamamen aşığım ve söylemem gereken çok daha fazla şey olduğunu biliyorum ama önce seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Ama artık çok geçti. Boşanmışlardı. Evlilikleri bitmişti.

"Ares." Korkuyla, sesini acınası bir inilti düzeyinden öteye çıkaramadı. "Yapma... Yapamam..." Onu tekrar kaybetmeye dayanamazdı. "Bitti. Boşanma..."

"Tamamlandı. Biliyorum. Ve çok üzgünüm."

Yıkılmış bir halde, gözleri yaşlarla dolarken ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Onun yüzü gerildi. "Hızla giderken koltuklarımızda oturup kemerlerimizi takmamız gerekir, değil mi? Dokunamayız. Çünkü benim sorunum sana dokunmaya karşı koyamamam. İlk içgüdüm sana dokunmak, seni almak, sana yakın olmak. Sen yanımdayken her zaman yapmak istediğim şey bu. Ama nedenini açıklamakta pek iyi değilim. Aslında hiçbir konuda iyi değilim. Ama şu anda sana istediğim gibi dokunamıyorum çünkü bu araba hareket halinde..."

"Yani benim yanımda fiziksel olarak kısıtlanman gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bir anı parçası aklına geldi: onun bileklerini bağlaması, onun da ona istediğini yapmasına izin vermesi. Paylaştıkları şakacı tavır, daha derin bir yankıyı maskeleymişti. Gözlerinde bir kıvılcım parladı, sanki o da aynı anıyı hatırlamış gibi.

"Hemen hemen." Yine derin bir nefes aldı. "Anlatmak yerine göstermek her zaman daha kolaydır, daha etkilidir, ama sana her şeyi göstermedim. Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermedim."

Bu sözler - üç küçük taş daha - derinlere battı ve diğerleriyle birlikte yerleşti.

"Sana daha fazla kalp kırıklığı yaşattığım için üzgünüm. Zaten yeterince kaybettin." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Bazı yüklerim olduğunu fark ettim. Ailemle olanlar beni istenmeyen biriymişim gibi hissettirdi... Bu beni derinden etkiledi. Sanırım bu duygu... korku... beni bazı kötü kararlar almaya itti, ama seninle yeniden başlamak istediğim için bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum."

Nasıl yeniden başlamak? Bethan ona baktı. Sözünü kesmeden, söyleyeceklerini dinlemek istiyordu, çünkü bu kesinlikle imkansızdı.

"Sen çok güzel bir insansın, Bethan," diye mırıldandı. "İyi şeylere inanıyorsun ve bu asla özür dilenecek bir şey değil. Bence bu bir yetenek. Ben kendime inanmadığımda bana inandın. Ve bunu hak etmediğimde. Bana karşı dürüst olacak kadar cesurdun ama ben sana karşı o kadar cesur olamadım." Yutkundu. "Geçen gün, sana türlü aptalca şeyler düşünerek gitmene izin verdim. Seni sevemeyeceğimi gibi. Dürüst olmaktan daha kolaydı, ama sana karşı çok acımasızcaydı." Başını eğdi ve sesi zayıfladı. "Seni yalanlarla uzaklaştırdım."

Yalanlar. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Yıllar önce annem bana yük olduğumu söyleyerek aynı şeyi yapmıştı. Umarım büyükbabamın yanına gitmemin benim için en iyisi olduğuna gerçekten inanmıştır. Ama seni zorladığımda, bunun senin için en iyisi olacağını düşündüğümünden değildi. Hayatımda tanıştığım *en iyi insanın* beni gerçekten isteyebileceğine inanmadığım içindi." Bir süre durdu. "En azından uzun süreliğine."

Bethan koltuğuna daha da gömüldü, ona güvenmemesine üzülse de nedenini anlayabiliyordu. Çünkü o, Bethan'ın hayal bile edemeyeceği, hatta katlanmak zorunda kalmayacağı bir reddedilme düzeyinden incinmişti.

"Evlendiğimizde, villada yaşamayı istediğimi öğrenmiştin. Hafta içi Atina'da olmanı istemediğimi düşünmüştün, ama şimdi orada hayatımın sadece işten ibaret olduğunu anlıyorsun, değil mi? Başka biri hiç olmadı, asla da olmayacak."

Her kas o kadar gergindi ki, başını sallaması bir sarsıntı gibiydi.

Nefes verdi, ona yaklaştı. "Seni saklamak istediğimden değildi. Eğer sürekli orada olmasaydım, benim... olmadığını anlamanın daha uzun süreceğini düşündüm. Beni artık istememenin daha uzun süreceğini düşündüm." Gerginliği, zoraki bir gülümsemeyle kısa süreliğine dağıldı. "Çok uzun zamandır, sadece benim için, benim için istenildiğimi hissetmedim."

Hiç olmadı, değil mi? Bethan'ın kalbi parçalandı. O kadar temkinliydi ki, kimseyi kendine bu kadar yaklaştırmamıştı.

"Daha dürüst olmalıyım," dedi. "Gerçek şu ki, senin villada olman fikrini çok sevdim. Çok sahipleniciydim ve senin orada beni beklediğini bilmek istedim. Sadece benim için. Her zaman benim için. Güvende olduğunu ve kimsenin seni benden alamayacağını. Senin benim olduğunu. Gerçekten dürüst olursam, *hala* hayalim bu. Ama şimdi seninle orada yaşamak istiyorum. Sadece birkaç gece kaldıktan sonra ayrılmak istemiyorum. Beni asla göndermeyeceğini bilmek istiyorum. Her zaman kalmamı isteyeceğini bilmek istiyorum. Gerçekten istediğim bu. Hayalim bu." Artık terlemeye başlamıştı. "Bu çok mu bencilce?"

"Ah, Ares." Onun istediği şey, onun da istediği her şeydi.

"Çok korkuyorum, Bethan. Her şeyi mahvettim ve bunu düzeltmek için, aptal olduğumu ve özür dilediğimi, senin çok daha iyisini hak ettiğini söylemekten başka bir yol bilmiyorum ama bana son bir şans verirsen, sana göstereceğim. Sana söyleyeceğim. Ben..."

"Senin sıradan bir adam olduğunu düşündüğümde seni istediğimi biliyorsun," diye sertçe sözünü kesti. "Senin milyarlarını ya da iğrenç aile bağlantılarını hiç istemedim."

"Biliyorum." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sen benim bedenimi istedin."

"Sen de benimkini istedin," diye karşılık verdi. "Ama ben sadece bedenini istemedim, sen naziktin. Bana yardım etmek için elinden geleni yaptın. Bana su verdin. Şapka verdin. İşin olmasa bile, istemesen bile beni teknenle götürdün."

"Oh, ben istedim."

"Çünkü sen naziksin."

Durakladı. "Sadece sana karşı."

"Bu benim için yeterli." Adamın dudakları kıvrılırken, kız başını eğdi. "Ve bu tam olarak doğru değil. O stajyerlere de naziktin. Onlara izin verdin."

O g n *seni* g rd m, Ares. Ve sadece seni istedim.

Bethan. Sesi  atladı. Seni seviyorum.

O bunu her s ylediğinde, i indeki ta  yığını b y d  ve t m umutların, t m geleceğinin  zerine in a edilebileceğ  bir temel haline geldi. Ve o da bunun, i indeki o kesinliğ n kayasına ihtiya  olduğunu fark etti. O buna hi  sahip olmamı tı ve o ona bunu seve seve verebilirdi.

"Senin hayallerini payla ıyorum, Ares," diye itiraf etti i ten bir ger eklikle. "Hayatı, her  eyi seninle payla mak istiyorum. Ve  lene kadar da payla acağım.   nk  ben de seni seviyorum.  ok seviyorum."

Ama onun g l msemesine kar ılık vermek yerine, y z  buru tu. " ok aptalmı ım. O zaman beni terk ettiğinde pe inden gelmeliydim. Tanrım, ne kadar  ok zaman kaybettim." Ba ını ellerinin arasına g md . "Seni Yunanistan'a geri getirip yatak odasının dı ında da ileti im kurmaya ba ladığımızda, senin benim i in ne kadar değ rli olduğunu anladım. K r ve inat ıydım."

"Ben de en az senin kadar inat ıydım."  enesini hafif e iterek g zlerine bakmasını sağladı. "Belki de o zamana ihtiya ım vardı, Ares," diye fısıldadı. "Kendimi anlamam gerekiyordu. D zg n bir  ekilde yas tutmam ve bir insan olarak b y mem gerekiyordu ki senin e it bir partnerin olabileyim.   nk  sen deli gibi g  l  ve yeteneklisin. O kadar acıyı bastırmak ve bunca zaman tek ba ına dayanmak  ok zordu. Ama artık buna gerek yok. Ben buradayım. Ben halledebilirim. Seni halledebilirim. Ve senin de beni halledebileceğini biliyorum. Artık beni hayatına alabilirsin. Bu bizim zamanımız, birlikteyiz, tam da olmamız gerektiğ  gibi."

" ok c mertsin." Ona uzandı ama yine emniyet kemeri onu durdurdu. K f r etti. "L tfen emniyet kemerini  imdi a abilir miyim?"

Araba s rd klerini tamamen unutmu tu.  a kınlıkla pencereden dı arı baktı ve sadece durduklarını değ l, bir garaja park ettiklerini de g rd .

"Neredeyiz?"  ne doğ r baktı ama lo lukta pek bir  ey g remedi. " of r nerede?"

"Muhtemelen evin i inde."

"Hangi ev?" Ama zaten biliyordu. "Londra'da bir ev mi aldın?"

"Yakında sana göstereceğim." Başını salladı ve emniyet kemerini çözdü. "Beğenmezsen taşınabiliriz, ama bir üs istedim, böylece seni akşam yemeğine götürebilirim."

"Beni yemeğe çıkarmak mı istiyorsun?" Küçük bir kahkaha kaçtı. Kemerinin düğmesine bastı. "Her gece."

Elleri belinde sağlamdı ve onu yumuşak, güçlü bir hareketle kendine çekti. Dudakları dudaklarına değdi ve gözyaşları, dilleri birbirine karıştı. Dağınık, güzel, karanlık ve güvenliydi. Çok güvenli. Öpücükler derinleşti ve yavaşça, çok yavaşça, Bethan inandı.

"Bethan, hayatım. Çok güzelsin. Çok üzgünüm. Yeniden başlayabilir miyiz?"

Bir anlığına alnını onun omzuna dayadı ve o parmaklarıyla nazikçe saçlarını geriye taradı.

"Akşam yemeği mi dedin?" diye mırıldandı.

"Başlangıç olarak. Sanırım bu sefer biraz daha yavaş gitmeliyiz."

"Öyle mi?" Bethan kıvrandı ve neredeyse kucağına tırmandı. "O kadar yavaşlamayalım."

Ona yakın olmak istiyordu. Onu sevmek istiyordu. *Ona* ihtiyacı vardı.

Kollarını ona doladı. "Lanet olsun, Bethan," diye inledi, Bethan kendini ona sararken. "Son birkaç hafta hayatımın en zor haftalarıydı ve zor haftalar da olmuştu."

"Benim de," diye fısıldadı.

"Seni çok özledim," diye mırıldandı.

Bethan artık hiçbir şeyi yavaşlatmıyordu. Kot pantolonunun cebine elini soktu. Koruyucuyu bulduğunda kıkırdadı. "Kendine güveniyordun," diye alay etti, onu çıkarırken.

"Umutluydum. Aslında çaresizdim. Seni çok seviyorum."

O da en az onun kadar çaresizdi. Acı çeken ve sabırsız olan ikili, onu hazırlamak ve onu çıplak bırakmak için öpüştiler ve giysilerini yeterince kenara ittiler. Nefes nefese, o sadece onun yapabileceği şekilde onu doldururken, onun üzerine çöktü. Bu *her şeydi* ve o kadar eziciydi ki gözyaşları akmaya başladı.

"Bunu bir daha asla yaşayamayacağımı sanmıştım. Seni bir daha asla yaşayamayacağımı," diye hıçkırdı.

"Biliyorum. Şimdi buradayım. Her zaman senin için burada olacağım," diye fısıldadı, onu daha sıkı sarıp, aşk dolu fısıltılarla onu sakinleştirirken, onu yavaşlatmaya başladı — o kadar yavaş ki, neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. "*Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*" O bunu tekrar tekrar fısıldarken, gözyaşlarını mutluluğa, saf gerçeğe dönüştürerek, şefkatle birbirlerine sarıldılar.

Onu daha hızlı sürme dürtüsü kaçınılmaz bir şekilde büyüdü. Dokunuşları alaycı hale geldi ve sonunda onu yiyip bitirirken enfes bir işkenceye dönüştü. Yüzü kızardı, göğüslerini avuçladı, dişlerini bir meme ucuna sürttü, sonra diğerini yaladı. Kızın üzerinde yükselip alçalmasına yardım etmek için ellerini kalçalarının üzerine genişçe yaydı. Kız, onun güçlü sertliğini sevdiği gibi, onun yumuşaklığından ne kadar zevk aldığını da seviyordu. Birlikte çalışarak, mümkün olan en iyi şekilde birbirlerini okşadılar.

"Sen hayatıma giren en güzel şeysin." Boynuna burnunu sürttü. "O zamanlar bunu anlayamıyordum. İnanamıyordum. Hiç sahip olabileceğimi düşünmediğim her şeyi bana getirdin. İsteddiğimi bile itiraf edemediğim her şeyi. Sen benim için her şeysin."

Sesindeki titremeyi duydu, altında titrediğini hissetti, *ona* ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı. Sadece bilmek için değil, *inanmak* için de. O da onunla aynı temele ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden kollarını ve bacaklarını ona daha da sıkı sardı.

"Seni **b i r a k** mayacağım," diye sertçe fısıldadı. "Asla. Sen benimsin, Ares. Her zaman benim olacaksın."

"*Evet.*" İkisini de coşku kaplarken, onu sıkıca sarıldı. "*Evet.*"

Yavaşça, sıcak sessizlik nefes kesici bir halden, memnuniyete, sonra da tamamen rüya gibi bir hale dönüştü. Kız başını kaldırıp ona gülümsedi. Adamın gözlerindeki yorgunluk izleri yok olmuştu. Yine onun muhteşem, canlı Ares'iydi. Adam da ona gülümsedi.

"Öğleden sonra seks sana yakışıyor," diye güldü.

"Seninle sevişmek, ne zaman olursa olsun, bana yakışır." Onu öptü. "Seni uyarıyorum, Bethan."

"Ne için uyarı?"

'Tam ve mutlu bir geleceğe inanmak hayal değildir. Anne babalarınızın ve dedelerinizin sahip olduğu şeye biz de sahip olabiliriz: mutlu, sevgi dolu bir evlilik. Bu yüzden seni tekrar evlenme teklif edeceğimi söylüyorum. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum: Atina'da,

burada Londra'da, villada, işimiz veya keyfimiz bizi nereye g t r rse oraya. Seninle birlikte olmak, bir aile kurmak, her şeye sahip olmak istiyorum - iyi g nleri de k t  g nleri de - hepsini birlikte aşacağız, değil mi?

Ona her şeyi sunuyordu, ama bu g ven, sırları ve utan ları saklamaktan değil, t m duygularını ve korkularını paylaşmaktan geliyordu.

"Bana cennet gibi geliyor." O eridi.

Ona tekrar g l msedi — mutluluk, yenilenen arzuyla parıldıyordu. "Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama soracağım ve ne kadar s rerse s rs n sormaya devam edeceğim..."

"Ares." Avu larıyla onun y z n  kavradı, g l msemesi titriyordu ve kalbi hızla atıyordu. "Sana hayır diyebildiğim ne zaman oldu ki?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Üç yıl sonra

ARES, BETHAN'ın sergisini düzenlemesini izledi. Buraya küçük bir dokunuş, oraya görünmez bir lekenin çıkarılması. Solo sergi için henüz çok erken olduğunu düşündüğünü biliyordu, ama o hazırды, hatta fazlasıyla hazırды, yetenekliydi. Zaten birkaç eserin başlık kartlarında, satıldıklarını belirten gizli bir işaret vardı ve sergi öncesi eleştiriler onu rahatlatmıştı. Ares, bugün hazırlıkları sırasında düzenli aralıklarla birinden alıntılar yapmaktan büyük keyif almıştı.

Bethan'ın karışık medya çalışmaları, güzel sanatlar ve geleneksel zanaatı birleştiriyor. Boncuk işçiliğinin karmaşıklığı, seramiklerinin ruhani ışığı, iğne işçiliğinin hassasiyeti ve fırça darbelerinin becerisi, nefes kesici bir teknik zenginliğine hakim olduğunu gösteriyor. Beceri, yetenek ve zekice konseptlerle dolu olmanın ötesinde, Bethan virtüözlüğünü aşarak duygusal bir tepki talep ediyor.

O, kesinlikle ondan duygusal bir tepki aldı. Özellikle, vücuduna su gibi yapışan ve onun gözlerinin renginde olan o mavi-gri ipek elbiseyi giydiğinde. Tanrım, o elbiseyi giydiğinde onu çok seviyordu.

Onu kendine yaklaştırdı ve kulağına fısıldadı. "Sen olağanüstü birisin, Bethan."

Kıkırdayarak ona döndü, yanakları kızardı. "İyiyim."

"İyiden çok daha fazlası."

İlk konuklar gelince onu bıraktı. O, muhteşem bir şekilde aydınlatılmış galerinin ortasında parıldayarak uzaklaştı. Burası, arkadaşı Elodie'nin kocasının sahibi olduğu, Londra'nın merkezindeki seçkin bir otelin kalbinde yer alan seçkin bir mekândı. Ve elbette, ilk gelenler arkadaşlarıydı. Onun güzelliği, özgüveni ve nezaketiyle parıldayan arkadaşlarını kucaklamasını izledi ve gecenin sonunda ona geri döneceğini bilerek içten içe sevindi. O her zaman ona geri dönecekti. Tıpkı onun her zaman onu bekleyeceği gibi. Yine de, vücudunu saran ipek kumaşın dalgalanışını ve düşüşünü izlerken sabırsızlık hissetti. Önündeki geceyi çok dört gözle bekliyordu. Ne mutlu ki, tam da bu otelde kalıyorlardı, yani yataklarına üç dakikadan az bir yürüyüş ve asansör yolculuğu mesafesindeydiler. Onun kıvrımlarını o kumaştan kurtarmak için sabırsızlanıyordu.

Boşanmalarından bir yıl geçmeden yeniden evlenmişlerdi — yine kumsalda yeniden evlendiler, ama bu sefer arkadaşları da oradaydı, ayrıca Sophia ve Felipe de. Gia bile daveti kabul etmişti. Ares, geçmiş artık umursamadığını fark etti; *artık* mutluydu. Ve güvendediydi. Kim olduğunu biliyordu ve annesini onurlandırması ve hatırlaması gerekse de, babasını affedemese de en azından biraz anlayabileceğini kabul etmeye başlamıştı. Vasiliadis malikanesinde Pavlos ile birlikte büyümek herkesi yıpratırdı. Ares, artık kalbinde bolca sevgi olduğunu fark edebilecek kapasiteye sahipti. Bethan'ın ona verdiği sevgi. O verdi, o büyüdü ve karşılığını vermekten mutluluk duydu ve bir şekilde aralarındaki sevgi daha da büyüdü. Sınırsız, neşeli, çok kolay. Bethan, Ares'in hayatını tamamen değiştirmişti.

Bethan, potansiyel müşterilerle daha fazla sosyalleşmeden önce enerji toplamak için sessiz bir an geçirmek üzere odanın arkasına doğru kaydı. Şampanya kadehinden *limonata* yudumlarken, Elodie'nin odada süzülüşünü izleyerek kıkırdamayı zorlukla bastırdı. Arkadaşlarının burada olmasına çok seviniyordu. Elodie'nin ateşli saçları, Bethan'ın yıllar önce onun için yaptığı boncuklu büstiyerle birlikte ışığı yakaladı ve yeni bir yaratıcı eser için bir fikir doğurdu. Phoebe, Elodie'nin yanında süzülürken, sanki düzenli olarak dünyayı dolaşıp opera ve özel etkinliklere katılmıyormuş gibi, bu göz alıcı gecenin tadını çıkardığını haykırıyordu.

. İki arkadaşının bebekleri de üst katta, deneyimli ve yüksek maaşlı dadılarının gözetiminde güvenle uyuyorlardı.

Sophia Dimou geldi ve kalabalığın içinden hemen iki neşeli kadına doğru yöneldi. Felipe onu takip etti ve onları izleyen iki adama döndü. Vasiliadis bağlantısının yanı sıra, Felipe'nin Phoebe'nin kocası Eduardo'nun iş ortağı olduğu ortaya çıktı. Ünleri, bu üç erkeğin acımasız iş adamları olduğuna inanılmasına neden oluyordu, ama şu anda biraz çaresiz görünüyorlardı — neşeli kadın üçlüsünün büyüsüne kapılmışlardı. Birkaç dakika içinde erkekler onlara katıldı ve atmosfer daha da coştı.

Hepsinin bu gece gelmiş olması onun için sonsuz derecede değerliydi. Aslında, onu etkileyen kendi başarısı değil, dünyada en çok sevdiği insanların bir arada ve çok mutlu olmalarıydı. Kalabalığın içinde Ares'i aradı, ama onu en uzak köşeden ona bakarken buldu. Ağzı, sadece ona ait olan o şefkatli, anlamlı gülümsemeyle kıvrılmıştı. Aralarındaki mesafeye, aralarında duran kırk kişiye rağmen, onun sevgisinin kendisini sardığını hissetti. Ve onun sevgisi, arkadaşlarının sevgisiyle birleşince, onu alt üst etti.

Hızla gözlerini kırpıştırarak, arkasını döndü ve en yakın çıkıştan dışarı çıktı. Kendini toparlamak için sessiz bir anın ötesine ihtiyacı vardı. Burnunu çekerek asansöre doğru koştu. Saçma sapan bir durumdu — bu kadar mutlu olduğu için gözyaşlarına boğulmak? Makyajını mahvetmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Yakında tüm odaya hitap etmesi gerekecekti.

Asansörün zili çalarken, büyük bir el onun elini kavradı, başparmağı taktığı yüzükleri okşadı — elmas, ikinci nişanlarının yakutuyla birlikte bir düğüm oluşturacak şekilde yeniden ayarlanmıştı —geçmişleri unutulmamış, ama kutlanmıştı.

"Yoksa kaçmıyorsun, değil mi?" diye alay etti.

"Konuşmadan önce kendimi toparlamam lazım."

"Eşlik etmemi ister misin?" Onu asansöre çekti ve kollarıyla sardı.

Gözlerini kapattı ve kucaklamasına yaslandı, yanağının altında kalp atışlarını hissetti. Bu, makyajına pek iyi gelmiyordu, duygularını da yatıştırmıyordu, ama önemli değildi. O

O, olduğu gibi ydi ve aşağıdaki tüm insanlar onu, duygusallığına rağmen değıl, tam da bu duygusallığı nedeniyle destekliyorlardı.

Asansör kapısı açıldığında, Ares öncü oldu ve otel odasına girene kadar bir daha konuşmadı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bakışları onun yüz hatlarını dikkatle taradı.

O zaten yardım ediyordu ve kadının kalbi patlayacak gibiydi.

Burnunu çekti, sonra derin bir nefes aldı. "Aslında yapmak istediğim başka bir şey var..."

"Öyle mi?" Gülümsemesi günahkar bir hal aldı.

"Seninle..." "Bir bebek yapmak istiyorum. Evet."

"Bethan," dedi yavaşça, boğuk bir sesle. "Seninle bunu yapmayı çok isterim."

Gözleri doldu ve başını sallarken gözyaşları döküldü. "Güzel. Teşekkür ederim. *Lütfen*."

"Şu anda mı?" O, daha fazla gözyaşı akmasını engellemek için nazikçe başparmaklarını kızın gözlerinin altına sürdü. "Tatlım," diye fısıldadı. "Yarım saat sonra bir konuşma yapman gerekiyor."

"Umurumda değıl." Burnunu çekti. "Tamam, umurumda." Gözleri yine doldu. "Hiçbir şey umurumda değıl."

O, güven ve güç verici bir şekilde ona yaklaştı. "Başaracaksın."

"Evet." Gözyaşları arasında kıkırdadı. "Çünkü şimdi beni başaracaksın."

"Güzel Bethan, seni seviyorum. Ve istediğin her şeyi yapacağım." Onu geriye doğru yatağı doğru yürüdü, giderken eteğini elleriyle toplayarak kıvrımlı kalçalarının üzerinden beline kadar sıyırdı.

"*Emin* misin?" Kontrol etmesi gerekiyordu.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ailemizi büyütmek için sabırsızlanıyorum." Elini karnının alt kısmına kaydırđı. "Sence şimdi iyi bir zaman mı?"

"Kelimenin tam anlamıyla. Döngümü takip etmeye başladım ve..." O, parmağını külotunun iç kısmına kaydırıp, lastiğini tutup aşağı çekerek dizlerinin üzerine çöktüğünde, cümlesini tamamlayamadı.

Sadece onun yanında olmak bile onu eritirdi ve o ona böyle baktığında, ona böyle dokunduğunda... *her zaman* onu ateşlerdi.

"Ben... ah..." Adam onu yatağın kenarına oturmaya zorlarken, kız sözünü yarım bıraktı.

Adam onun dizlerini ayırdı. "Seni hazırlayayım..."

"Hazırım..." diye inledi.

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu ve dürüst olmak gerekirse? Burada kazanan oydu.

Avuç içlerini bacaklarının içinden yukarı doğru kaydırды ve ağzıyla izlerini takip etti. "Ne kadar çok orgazm olursan, hamile kalma olasılığın o kadar artar."

"Bu bilimsel bir gerçek mi?" Kız kıkırdadı ve onun dokunuşuna kendini bıraktı.

"Benim dünyamda öyle." Onu öpmeden önce boğuk, ateşli bir fısıltıyla, "Sanırım... yapabilirim... şey..."

"Üzerime gel."

"Eeevet..." Onun parmaklarını sürerken zevk dalgaları yayıldı, dili şeytani bir dansla onu daha da yükseğe çıkardı. Onu çok kolay bir şekilde doruğa ulaştırdı.

"Ares, *beni* sev," diye fısıldadı kız, onun içinde olmasını istiyordu. Şimdi.

"Seni seviyorum, sevgilim, her zaman seveceğim." Onu nazıkçe kaldırdı ve yatağın kenarına dört ayak üstüne koydu. "Yüzünü öpücüklerle boğmak istesem de, bunu sonraya saklayacağım. Şu anda makyajını bozmak istemem." Yatağın yanında durarak, kalçalarını kendine doğru çekti. Kollarını beline doladı, ona eğilerek kulağına fısıldadı. "Böylece daha derine girebilirim, hayatım. Seni benimle doldururum..."

"Evet," *diye* nefes nefese söyledi, orgazmdan sadece "Lütfen. Sana ihtiyacım var. Sert ol. Beni doldur..."

"Böyle mi?" diye sordu adam boğuk bir sesle.

Derin bir vuruş yaptı. O titredі, sıçradı, sonra geri itti, böylece adam tamamen içine girdi.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Bethan," diye boğuk bir sesle konuştu.

Ama kontrolünü kaybetmedi, yavaş vuruşlarla onu kızdırdı, zevkini uzatarak, onu tamamen sevdi. Ama kız dört ayak üzerinde sallandı, daha sert

ve daha hızlı sallandı, daha hızlı, daha şiddetli bir tempo istedi. "Bethan..."

"Lütfen... *lütfe*..."

Kendini kontrolü kaybaldığında, onun homurtusu kadının içinde yankılandı. Sert ve hızlı bir şekilde, kadının ihtiyacı olan her şeyi yaptı. Son hamlesinin gücü ikisini de yatağa devirdi.

Gölüş ve nefes nefese kalışla onu yanına yuvarladı. "Oh, kahretsin, makyajın!"

"Umurumda değil," diye kıkırdadı.

"Çünkü istediğini elde ettin, değil mi?" diye fısıldadı adam kurt gibi. "Gerçekten, şu anda çok güzelsin. Misafirler gider gitmez seni tekrar becermek zorunda kalacağım."

Elini karnına bastırdı. İster içgüdüsel olsun ister hayal gücü, onun tohumunun tuttuğuna dair ani bir kesinlik hissetti.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Mümkün, değil mi?"

"Bethan." Onu kendine çekti ve burnunun ucuna nazikçe bir öpücük kondurdu. "Seninle *her şey* mümkün."

Ve tabii ki, dokuz buçuk ay sonra oğulları dünyaya geldi —sabırsız ve talepkar, sevgi dolu ve hayat dolu—ikisinin mükemmel bir karışımı.

Çalınan Hamile Gelin

Annie West

Bu, Harlequin Mills & Boon için yazdığım 60.
kitabım!

Yaşasın!

Bu dönüm noktasına ulaşmamda ve yazmaya devam etmemde bana destek olan çok
sayıda harika insana teşekkür etmek istiyorum.

Sevgili aileme, arkadaşlarıma ve özellikle de iyi günde kötü günde yanımda olan yazar
arkadaşlarıma çok teşekkür ederim.

Hikayelerimi yayınlanmış kitaplara dönüştürmeme yardımcı olan tüm insanlara, özellikle de
harika editörüme teşekkür ederim.

Her şeyden önce, siz okuyucularıma teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunların hiçbiri
mümkün olmazdı. Bu hikayeyi ve sonraki hikayeleri beğeneceğinizi
umuyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

"HAZIR MISIN?"

Stella, babasının gözlerine bakarak sıcaklık ya da onay aradı. Ancak Alfredo Barbieri nadiren duygularını gösterirdi.

expected? Effusive thanks? A warm hug? Kesinlikle hayır. Bu babasının tarzı değildi.

Ama bugün ondan *bir şey* istiyordu. Kuruyan ağzını ıslatarak konuşmak için dudaklarını açtı ama o hızlıca başını salladı ve büyük kemerli kapıya doğru döndü.

"Ben..." Ne söyleyeceğinden emin değildi, ama bu sorun değildi çünkü o zaten onu öne doğru çekiyordu, kolunu koluna dolamış ve ağır eliyle onun elini sıkıca tutuyordu.

Daha fazlasını beklediğini fark etmiş gibi, ona kısa bir yan bakış attı. "Aklını başına toplayacağını biliyordum. Ne de olsa sen bir Barbieri'sin."

Stella bunun onun için büyük bir övgü olduğunu biliyordu.

Yine de içinden bir ses fısıldıyordu: *Sen gerçek bir Barbieri değilsin. Asla da olmayacaksın.*

Kafasını salladı, ağır danteller etrafında hışırdadı, boğucu yaz sıcağında bir esinti yaratmasını diledi. Ama ses, o sinsi sesi engelleyemedi.

Henüz çok geç değil. Hâlâ vazgeçebilirsiniz.

Peki ne yapacaktı? Kendisi için başka ne tür bir gelecek öngörüyordu?

Son zamanlarda hayalini kurduğu o fantastik gelecek, sadece bir fanteziydi. Ve kalp kırıklığı.

Stella, hayatının büyük bir bölümünde mutluluğun dilemekle elde edilemeyeceğini biliyordu. Mutluluk, sıkı çalışmak ve gerçeği kabul etmekle elde edilirdi.

Yine de, eski taş binaya girdiklerinde, çılgınca şüpheler uyandı. Parlak, arındırıcı güneş ışığına geri dönme arzusu da öyle.

, , , , , , , , katedralde.

Meraklı yüzler dönüp bakmaya başladı.

Babasının dikleştğini, göğsünü kabartarak onu ileriye doğru götürdüğünü, tanıdıklarına selam verip başını salladığını hissetti. Bunların kaçını tanıyordu? Bir düzine? İki? Üç? Bu insanların çoğunun kim olduğunu hiç bilmiyordu.

Ama babası biliyordu. Bugünkü tören için konuk listesini özenle hazırlamıştı. O ve Eduardo'nun annesi.

Gözleri uzun koridoru geçip onu bekleyen adama kaydı. Eduardo Morosi, el yapımı takım elbisesiyle yakışıklıydı, her fotoğrafta mükemmel görünecek bir gülümseme takınmıştı.

Alfredo Barbieri, tek kızının düğünü için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Sicilya'daki hiçbir çiçekçinin pastel pembe veya beyaz çiçek stoğu kalmadığını tahmin ediyordu.

Stella, hızlı atan kalbini yavaşlatmak için ağzından yavaşça nefes aldı. Ve katedrali dolduran çiçeklerin mide bulandırıcı tatlı kokusundan kaçınmaya çalıştı.

Ama işe yaramadı. Zambakların kokusu burnuna dolduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı ve midesi bulandı.

Her şeyden önce zambaklar! Diğer çiçeklerin arasında gömülü olsa bile, o kendine özgü koku onu on yaşında, zayıf ve kederli, annesinin tabutunun başında durduğu o güne geri götürdü.

Onun için o yoğun koku, kayıp ve keder anlamına geliyordu. Yeni başlangıçlar değil. Ama bugün tam da öyle bir gündü: yeni bir başlangıç. Parlak bir geleceğe doğru atılmış bir adım.

Dantelden yüzünün ifadesini okuyabilecek biri olursa diye gülümsemeye çalıştı.

Önünde, altı küçük çiçek kıızı soluk pembe elbiseleriyle koridorda yürüyordu. Stella'nın en sevdiği renk değildi, ama Signora Morosi bu renge karar vermişti ve Stella'nın aklında gelinliğin renklerinden daha önemli şeyler vardı.

O ve Eduardo, bugünkü törenin kendilerinden çok ebeveynleri için olduğuna karar vermişlerdi. Onların arzuladıkları büyük etkinliği yapmalarına izin versinler. Yakında her şey bitecek ve o da rahatlayabilecekti.

Ancak, mihraba yaklaştıkça, kendini daha az rahat hissediyordu.

Uzun kollu dantel elbise, kuyruğu ve ağır saten astarı ile onu ağırlaştırıyordu. Ölçüye göre dikilmiş olmasına rağmen, çok dar geliyordu. Bunun hayal gücü olduğunu biliyordu, ama yanılsama o kadar güçlüydü ki.

Kemer onu sıkıştırıyor, korse ise ciğerlerini sıkıştırarak nefes almasını zorlaştırıyordu. Sıkıca tutturulmuş saçları kafa derisini çekiyor ve yakında baş ağrısına neden olacaktı.

Bu arada midesindeki o mide bulantısı daha da kötüleşti. Sinirlerden, hepsi bu. Her gelin düğün gününde gergin olmaz mıydı?

Bu sıradan bir düğün değildi ve onunki de beklediği türden bir evlilik olmayacaktı, ama uzun zamandır arzuladığı her şeyi ona getirecekti. O ve Eduardo birbirlerini seviyor ve saygı duyuyorlardı. Onunla birlikte, annesinin ölümünden beri özlediği güvenlik ve gerçek bir aileye kavuşacaktı.

Ve mesleki olarak... Gerginliğinin bir kısmı azaldı. Mesleki olarak, yıllarca süren sıkı çalışma, sadakat ve olağanüstü performansın ardından nihayet hak ettiği fırsatı yakalayacaktı.

Babası söz vermişti ve şimdi, sonunda, sözünü yerine getirmek zorundaydı.

Sözü herkesin önünde verilmişti, bu yüzden geri dönemezdi.

Stella omuzlarını geriye attı ve bakışlarını müstakbel kocasına sabitledi. Onunla Eduardo'nun paylaştığı diğer şey, evliliklerini güçlü kılacak olan şey, dürüstlüktü. O ona karşı tamamen samimi olmuştu, o da ona karşı. Onun için şaşırtıcı olan, bu samimiyetin onları birbirine yaklaştırmış olmasıydı.

Çok uzun süre insanları görünüşlerine göre yargılamış ve kolay sözlere inanmıştı. Sözünü tutmayan insanlarla arkadaşlık etmişti. Yalan söyleyen insanlarla.

Sol elindeki buket titriyordu ve göğsündeki acıyı görmezden gelerek onu daha sıkı kavradı.

Yalanlardan ve yarı gerçeklerden, asla yerine getirilmeyen belirsiz güvencelerden bıkmıştı. Kendini hafife alınmaktan ya da düpedüz aldatılmaktan bıkmıştı.

Büyük cemaatin önüne yaklaştıklarında, üvey kardeşlerinin şık ve başarılı birer tablo gibi göründüklerini gördü; yüzleri ciddi, iyi beslenmiş vücutları, servetlerini ilan eden özel dikim takım elbiseler giymişlerdi. İkisi de onun dikkatini çekmedi, ama bu şaşırtıcı değildi. Bu arada eşleri, Stella'nın gelinliklerinin maliyetini hesaplıyor gibi görünüyordular.

Eduardo'nun yanına yaklaşıp buketi ona vermek neredeyse bir rahatlama oldu.

O güven verici bir şekilde gülümsedi ve Stella kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Bu işe yarayacaktı. Bu yüzden, Eduardo'nun eli elini kavradığında, onun dokunuşuna irkilmedi. *Kesinlikle*, kesinlikle bunu başkasının dokunuşuyla karşılaştırmadı.

Kulaklarında çınlayan sesi ve büyük boy zambak aranjmanına çok yakın olmaktan kaynaklanan mide bulantısını görmezden gelen Stella, elini sıktı ve rahibe döndü.

Burada yıllarca yaşayıp İtalyanca'yı öğrenmiş olmasına rağmen, kilise ayinlerinin monotonluğu ekstra konsantrasyon gerektiriyordu. Bugün rahibin sözlerini takip etmeye çalışmadı. Önemli olan tek şey, verecekleri yeminlerdi. Dik durmaya ve nefesini kontrol etmeye odaklandı.

Bu yüzden geç fark etti.

Rahip kaşlarını çatarak onun arkasını baktığında ve Eduardo omzunun üzerinden bakmak için dönünce, törenin programına uymadığını fark etti.

İnsanlarla dolu geniş alan birdenbire sessizliğe büründü. Ta ki katedralin arkasından başlayan ve öne doğru yayılan, şiddeti giderek artan bir hışırtı, bir fısıltı duyana kadar.

Statik elektrik ensesinde ve omurgasında titreyerek havayı yoğunlaştırdı.

Birinin yaklaştığını hissetti.

Kalbi güçlü bir şekilde attı, o kadar hızlı attı ki sanki ağzına kadar çıkacakmış gibi hissetti. Ama artık imkansız şeyler hayal eden saf bir aptal değildi.

Bu kesintiyi kim yapmış olursa olsun, bu olamazdı...

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı babası. "Bu özel bir aile etkinliği."

"Özel sayılmaz," diye mırıldandı derin bir ses. "Adanın yarısını davet ettin."

Stella donakaldı, ağzı açık kaldı. Kalbi durmuş, ciğerleri çalışmayı bırakmış gibiydi. Bu olamazdı. Bu mümkün olamazdı...

Sonunda, derin bir nefes aldı, göğsüne elini götürdü, çünkü ağrı göğüs kafesini parçalıyordu.

Gözleri Eduardo'nun gözleriyle buluştu. Orada endişe ve şok gördü. Onun yüzünde ne gördü?

Öfke olmalıydı. Onun korkunç duygularının karmaşasına rağmen, başka bir şey olamazdı.

Bu davetsiz misafirin cesareti! Onun saf, sınırsız küstahlığı!

Ağır eteğini tutarak, kalbi güm güm atarken, koridoru boydan boya yürüyen adamın birkaç adım ötesinde durduğunu gördü.

Şık giyinmiş insan kalabalığının arasında, güçlü bacaklarına yapışan yıpranmış, soluk kot pantolon, siyah tişört ve deri ceketiyle göze çarpıyordu. Saçları bile dağınıktı, tıraşsız çenesi ile uyumluydu. Sanki bir düğün töreninin kutsallığını bozmak yetmezmiş gibi, rahat giyimi de ekstra bir hakaret ekliyordu.

Stella, bakışlarını onun uzun boylu vücudunda gezdirmekten ya da göğsünün ve omuzlarının gücüne odaklanmaktan kaçındı. Onun keskin hatlı, fazla yakışıklı yüz hatlarını görmezden geldi ve gözlerine odaklandı. Hayatında hiç bu kadar soğuk bir şey görmemişti. Buz parçalarına bakmak gibiydi.

Yine de yakma gücüne sahip buzlar.

O, ondan bir adım geride duruyordu ama gözleri aynı seviyedeydi. Böylesine soğuk bir bakış nasıl bu kadar öfkeli görünebilirdi? Sanki öfkelenecek bir şey varmış gibi!

"Ah, kızaran gelin. Üstelik baştan aşağı beyaz giyinmiş. Ne kadar tahmin edilebilir."

Bir zamanlar onun alaycı gülümsemesi onu incitmiş olabilir. Belki daha sonra incitirdi. Şu anda ise onu uzaktan, sanki sertleştirilmiş bir cam duvarla ayrılmış gibi gördüğü garip bir hisse kapıldı.

"Bakın, Valenti, burada hoş karşılanmıyorsunuz." Babası, büyük ellerini sıkarak öne çıktı. Üvey kardeşleri, kilise sırasından kalkıp babasının arkasına geçtiler.

Giancarlo Valenti onları görmezden geldi. Üç iri adamın tehditkar bir şekilde etrafını sardığını fark ettiğini gösteren en ufak bir işaret bile vermedi.

Stella ağzını açtı ama onun yerine yanında duran Eduardo konuştu. "Senden gitmeni rica etmek zorundayım. Karıma ve bana iyi dileklerini sunmak istiyorsan, dışarıda bekleyebilirsin."

"Ama o henüz karın değil, değil mi?"

Babası bağırmaya başladı ama Stella onun sözünü keserek, sert bir şekilde konuştu. "Neden burada olduğunu anlayamıyorum ama..."

"Tahmin edemiyor musun? Gerçekten edemiyor musun?"

Ağzı kıvrıldı ve o alaycı gülümsemenin bile onun kalp durduran çekiciliğini gölgelememesinden nefret etti. Ama güzel görünüş, iyi bir ruhun garantisi değildi. Bu adam, içinden gelenle uyumlu olarak çarpık ve çirkin görünmeliydi.

Çenesini kaldırdı, gözlerini kısarak ona dik dik baktı. Nefretinin gücünü kullanabilseydi, adam ayaklarının dibinde yanan bir kül yığını olurdu.

"Hayır," dedi yüksek ve net bir sesle. "Burada olman için hiçbir neden düşünmüyorum."

Aniden, hiçbir uyarı olmadan, enerjisi delinmiş bir balondan hava gibi kayboldu. Bu, diğer her şeyin üstüne bir de fazlasıyla ağır gelmişti. Son birkaç ay korkunç geçmişti. Kendine düğünü atlatması gerektiğini söylemişti ama şimdi, haklı öfkesi rağmen, birdenbire gücü kalmamış gibi hissetti. Kasları gevşedi ve titrek dizlerini desteklemek için büyük çaba sarf etmesi gerekti.

Bacaklarını ve omurgasını sertleştirdi. "Hoşça kalın, Signor Valenti."

O, sunak tarafına döndü, ancak o, cemaatin yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle, "Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Bu saçma sapan evliliği durdurmak için buradayım" diye cevap verince, durdu.

Stella, cemaatten bir gürültü patlak verince hızla döndü. Babası ona saldırdı, bir eliyle deri ceketini yakaladı ve yumruğunu geri çekti. Babasının kolunu tutup yumruğu durduran Eduardo'ydu.

Giancarlo Valenti hiç irkilmedi, gözleri Stella'nın üzerindeydi ve bu, donmuş kalbinin içindeki bir şeyi kıpırdatıyordu.

Damadı, babasına fısıldayarak, "İşleri daha da kötüleştirmek mi istiyorsun, Barbieri? Şiddete başvurarak onun oyununa geliyorsun," dedi.

Stella'nın üvey kardeşleri geç de olsa babalarını kollarına alarak geri çektiler.

Kültürlü, sakın Eduardo, parmaklarını kusursuz saçlarına geçirdi. Başını salladı, ona bir bakış attı ve fısıldadı, "Bunu özel bir yerde konuşmalıyız. Baba?" Şok olmuş rahibe döndü. "Konuşabileceğimiz bir yer olmalı."

"Bunun için çok geç." Gümüş grisi gözler Stella'nın gözlerine kilitlendi, ifadeleri yazın şimşekleri kadar tehlikeliydi. "Onunla evlenemezsin. O benim."

Tıslayan bir nefes duydu ve bunun kendisinininki olduğunu fark etti. Eli boğazına gitti. Neyin peşindeydi? Neden? Bu hiç mantıklı değildi.

Onun önünde, ayak parmakları birbirine değecek şekilde durana kadar, boynunu eğip onun bakışlarını karşılayana kadar, yumruklarını beline koyana kadar, hareket ettiğini fark etmemişti.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ben *kimsenin* malı değilim. Ben bir mülk değilim."

Oysa babası onu tam da öyle kullanıyordu, takas edilecek bir mal gibi.

"Defol buradan," diye bağırdı. "Sen istenmiyorsun. Hoş gelmedin."

Gözlerinde bir şey parladı ama kız çok sinirli olduğu için bunu anlayamadı.

"Oh, gidiyorum. Ve sen de benimle geliyorsun." Sert parmaklar dirseğini kavradı, sıcaklığı soğuk tenine sızdı.

Herkes aynı anda bağırmağa başladı, protesto ediyor, tehdit ediyor ya da küfrediyorlardı. Cemaatten erkekler öne doğru hücum ederek davetsiz misafiri çevrelediler, ama o yine de yerinden kıpırdamadı. Öfkeli eller ona uzanırken, o sakin ve net bir şekilde şöyle dedi: "Benim bebeğimi taşıyan bir kadını başka bir adamla evlendirir miyim sanıyorsun?"

Kalabalığa bir bomba atmış olsaydı bile bu kadar etki yaratamazdı. Kalabalığın arasında yankıların yayıldığını gördü, dehşete kapılmış gözler ona dönmüştü. Babası, kıpkırmızı yüzü tanınmaz halde, şok ve hor görmeyle yüzü buruşmuştu.

Stella otomatik olarak başını salladı. Bu olamazdı. Bu imkansızdı.

Çaresizce Eduardo'nun bakışlarını yakaladı ama ikisi de hareket edemeden Giancarlo Valenti onu sertçe kendine doğru çekti.

"Burada hangi erkek, bir adamla çocuğu arasına girer?"

Herkes donakaldı, bazıları bir adım geri çekildi. O anda Valenti döndü, kolunu ona sıkıca sararak onu yanına aldı ve koridorda ilerlerken onu yarı taşıyarak ilerledi.

O kadar hızlı hareket etti ki, Stella ayaklarını yere basmak için çabalarırken, bir yandan da onun tutuşunu kırmaya çalışıyordu. Stella, ancak göz kamaştırıcı güneş ışığına ulaştıklarında ona bir darbe indirmeyi başardı. Dirsekleriyle ona vurup, bacağına tekme atarak kurtulmaya çalıştı.

Ama birkaç saniye içinde, camları koyu renkli uzun siyah bir arabanın yanına geldiler. Koyu renk gözlükleri ve takım elbisesinin altında iri kasları olan bir adam arka kapıyı açık tutuyordu.

Stella, onu kaçıran adama bir kez daha şiddetli bir tekme attı, yüksek topuklu ayakkabısıyla onun ayak içini vurdu ve adamın geri çekilip sonunda onu bırakmasıyla sevindi.

Bir adım geri çekildi, eforla nefes nefese kalmıştı, adamın onu bırakacağına pek inanamıyordu.

"Ne olacak, Stella? Bunu özel olarak mı konuşacağız? Yoksa kalabalığa açıklamayı mı denemek istersin?"

Arkalarına, üzerlerine çökmekte olan kükreyen bir dalga gibi, öfkeli, kızgın seslerin öfkeli mırıldanmaları geliyordu ve her saniye daha da yaklaşıyordu. Stella, onun kendini beğenmiş ifadesini incelerken, kömür siyahı kaşlarından birini kaldırmış, ağzı kıvrılmış bir şekilde, çaresizce nefes aldı.

onun pahasına alaycı bir gülümsemeyle.

Kız tüm boyunu kullanarak dik durdu. "Sen aşağılıksın. Seni tanıyana kadar birini nefret etmenin ne demek olduğunu bilmiyordum."

Onun kendini beğenmiş yüzünde şokun izlerini görmek hoş olurdu, ama onun sözlerinin onu etkilemesi için başkalarını yeterince umursamadığını biliyordu.

Yutkundu. Hayatında hiç kimseye tükürmemişti ve şimdi bir istisna yapmak için can atıyordu, ama onun kaba seviyesine inmeyi reddetti.

Bunun yerine, ağır eteğini tutup arkasını döndü ve limuzinin arka koltuğuna oturdu.

İKİNCİ BÖLÜM

On dört hafta önce

"Yani daha fazla özerklik mi istiyorsun, Stella?" Alfredo Barbieri deri koltuğuna yaslandı, dirseklerini koltuk kollarına koydu ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Kalın kaşları indi. "Ama sadece özerklik değil. Benden bir oteli sana devretmemi istiyorsun. Bir *ote!*"

Bu sert bakış, insanları boyun eğmeye zorlamak için tasarlanmıştı. Bunun defalarca işe yaradığını görmüştü, üst düzey yöneticilerde bile.

Yıllar boyunca, on yaşındayken tanıştığı adamı memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Başlangıçta onu motive eden şey keder, minnettarlık ve ait olma arzusuuydu. Ancak yıllar geçtikçe, babasının öfkesinden kaçınmanın, ortalığı karıştırmamanın, çok çalışmanın ve yeni bulduğu aileye uyum sağlamak için fazladan çaba sarf etmenin daha kolay olduğunu öğrendi. Küçümsemeleri ve kasıtlı dışlamaları fark etmemiş gibi davranıyordu.

Ancak uyum sağlamakla paspas olmak arasında bir fark vardı. Kendini gösterme zamanı gelmişti.

"Küçük bir otel, baba. Ve," babası sözünü kesmek üzereyken, sakın bir şekilde devam etti, "bunun için hazır olduğumu biliyorsun."

On dört yaşından beri onun otellerinde yarı zamanlı çalışıyordu. Okuldan beri, işletme diploması alırken aile şirketinde tam zamanlı çalışıyordu. İş en başından itibaren öğrenmişti.

"Benim başarılı olduğumu kendin söyledin. Performansım ile ilgili geri bildirimler..."

"Evet, evet." Büyük elini salladı. "Hepsini biliyorum."

Elbette biliyordu. Ticari imparatorluğunu detayları göz ardı ederek kurmamıştı ve herkesten, özellikle de ailesinden en iyisini istiyordu.

"Enzo ve Rocco'ya yönetmeleri için birer mülk verdiğinizde, ben onlardan daha büyüktüm."

Babası avuçlarını masaya koydu ve öne eğilerek kaşlarını çattı. "Sence bu, sana böyle bir varlık vermemi hak ettiğin anlamına mı geliyor?"

Üvey kardeşleri öyle düşünmüyordu. Yabancı bir annenin gayri meşru kızı olarak ortaya çıktığı günden beri, onu ailenin bir parçasıymış gibi davranmamışlardı. Onlar yirmili yaşlarındayken Avustralya'dan gelmişti. Stella, kısa bir ilişkiden sonra dünyaya gelmeden önce babalarının yıllardır dul olduğu gerçeği bile, aralarına bir yabancının girmesinden duydukları hoşnutsuzluğu giderememişti.

Arkalarına yaslanıp bacaklarını çaprazladı ve cevap vermek için zaman ayırdı. Babası, ona karşı çıkacak cesareti olmayan herkesi ezip geçiyordu.

"Evet. Bunu hak ediyorum. Sen de biliyorsun."

Alfredo Barbieri'nin kızı olmak iki ucu keskin bir kılıçtı. Babası bu işi hayatının merkezi haline getirmiş olduğu için, o da işi avucunun içi gibi biliyordu. Akademik ve deneyimsel olarak fazlasıyla nitelikliydi.

Aynı zamanda, patronun kızı olduğu için kendini kanıtlamak için daha çok ve daha uzun süre çalışmak zorundaydı.

Babası, ailenin prestijini yansıtacağı için ona araba almak ya da en iyi restoranlarda yemek yemesi için seve seve para harcamıştı. Ama ona hala çok az para ödüyordu. Sanki yirmili yaşlarının ortasında, yeni yenilenmiş bir otel için başarılı bir tanıtım kampanyası oluşturmak ya da VIP seyahat konsiyerj hizmetinin gelişimini yönetmek yerine, hala tuvaletleri temizliyor gibi.

"Kendinden çok eminsin, değil mi?"

"Ben değerimi biliyorum, sen de biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını kaldırdı. Stella omuzlarını silkti, gerginlik boynuna yayılırken bu hareketi sert değil, kolaymış gibi göstermeye çalıştı. Bu görüşme için çok uzun zamandır hazırlanmıştı, midesini bulandıran gerginliğe rağmen onun kendisini susturmasına izin veremezdi.

"Başkaları da benim çalışmalarımı fark etti." Bu, onun dikkatini çekti. "Başka otellerden iş teklifleri aldım."

Ağır bir el masaya vurdu. "Hiçbir Barbieri rakip bir şirkette çalışamaz! Buna izin vermeyeceğim. Aileye sadakat anlayışın bu mu? Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?"

Ama ben aslında Barbieri değilim, değil mi?

Annesinin ölümünden önce varlığından haberdar olmadığı bu aileye uyum sağlamaya çalışmıştı, ama çoğu zaman kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Üvey kardeşleri ona *piç* diyorlardı. Alfredo aile hakkında konuşurken sevgi dolu davranmıyordu. İnsanların sevgilerini farklı şekillerde gösterdiklerini kendine telkin etse de, yine de merak ediyordu. Annesi sıcakkanlı ve duygularını açıkça gösteren biriydi. Alfredo ise onun tam tersiydi.

Stella, yararsız düşünceleri bir kenara bırakarak daha dik oturdu. O, kaybolmuş ve yas tutan küçük bir kız değildi.

"Sadık olduğumu biliyorsun. Öyle olmasaydım, şimdiye kadar Roma'da çalışıyor olurdum.

Ya da..."

Babasının kaşları çatıldı. "Seni kim kaçırmaya çalıştı? Valenti değil mi?" Sesi nefret dolu bir hırıltıydı.

Hızla başını salladı. Babasının Giancarlo Valenti ile olan husumetinin kaynağını bilmiyordu, ama bu ismin Alfredo'nun keyfini kaçıracağı kesindi.

"Ne o adamı ne de çalışanlarını tanıyorum. Kardeşlerime verdiğinle aynı şeyi istiyorum."

"Yine kardeşlerine döndük. Aile üyesi olduğun için sadaka bekliyorsun."

Babasının ağzında yavaşça bir gülümseme belirdi, sanki sonunda duymak istediği şeyi söylemişti.

Stella, yanlış bir adım attığından korkarak gerildi, ensesindeki tüyler diken diken oldu. O ifadeyi tanıyordu. Babası, birini köşeye sıkıştırıp onu alt etmek üzereyken bu ifadeyi takınırdı.

"Kendimi kanıtlamak için bir fırsat istiyorum."

Yaş farklarına rağmen, onun işi Enzo'nun veya Rocco'nun işinden daha iyiydi. Ama babası bunu kabul etmekten hep çekinmişti.

"Senin ve şirket için bir fırsat," diye sordu. "Bunu mu demek istiyorsun? Barbieri Enterprises'a bağlı olduğun için mi?"

Stella elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve diğer teklifler ne kadar cazip olursa olsun, ayrılmaya niyeti yoktu. Aile şirketine iz bırakmak istiyordu. Ait olmak istiyordu.

"Tabii ki bağılıyım."

Adam arkasına yaslandı, gözleri parladı ve Stella'nın karnında bir heyecan dalgası yükseldi.

O dişli gülümseme onu tedirgin etti.

"Harika. Çok çalıştın, Stella. Fark etmediğimi sanma. Ve şimdi şirkete ve aileye bağlılığını gösterme fırsatın *var*."

Tüyleri diken diken oldu. "Taormina'daki otelden bahsetmiyorsunuz, değil mi?"

Para ve vizyonla, yeni satın alınan otel bir mücevher haline gelebilir. Bunu başaran kişi olmak istiyordu. Bu, şirketin yönetici kadrosuna girmesinin ve çok çalıştığı geleceğe adım atmasının bir basamağı olacaktı. Ancak Alfredo Barbieri ile on beş yıllık tanışıklığından doğan içgüdü, onun başka bir planı olduğunu söylüyordu.

Babası elini sallayarak reddetti. "Otel senin ve yenilemek için ihtiyacın olan bütçe de senin. Tek bir şartla."

İşte şimdi asıl konuya gelmişlerdi.

Stella, babasının ofisine girdiğinden beri yaşlı adamın bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyordu. Ama bunu sinirlerine bağlayarak, hayal gücü olduğunu kendine söyledi.

Aynı fırsatı elde etmek için üvey kardeşlerinden daha fazla engeli aşması gerekeceğini bilmeliydi. Her zaman böyle olmuştu.

Ellerini koltuğun kollarına koyarak babasının gözlerine baktı. "Ne şartı?"

"Evlilik. Morosis ailesine katıl." Arkasına yaslanıp ellerini ovuşturdu. "Eduardo Morosi, bir bankacılık imparatorluğunun tek varisi. Zengin, aristokrat ve bir eşe ihtiyacı var. Morosi ailesinin parasına ve bağlantılarına erişimimiz olursa neler yapabileceğimizi bir düşün."

Başı dönüyordu ve sesi kısılmıştı. "Bizim kendi paramız ve bağlantılarımız var."

"Naif olma kızım!" Masaya tekrar vurdu. "Asla yeterince sahip olamayacağın bazı şeyler vardır. Ben görüşmeler yapıyorum..."

bir süredir aileyle görüşüyoruz ve bazı büyük projeler üzerinde anlaşmaya yakın durumdayız." Bir an durdu, bakışları onu sıkıştırıyordu. "Ciddi paralar ve uzun vadeli planlar söz konusu. Tabii ki, bunun arkasında bir *aile* bağı varsa, hepimiz daha mutlu oluruz. Sonuçta, aileye güvenmek daha kolaydır."

Stella aç kalmış ciğerlerine hava çekti. Üvey kardeşleri iyi bağlantıları olan kadınlarla evlenmişti ama bildiği kadarıyla gelinlerini kendileri seçmişlerdi. Bu, erkek oldukları için mi yoksa yabancı değil, *gerçek* Barbieri ailesi üyeleri oldukları için mi izin verilmişti?

Belki de Morosi varisinin erkek olması ve Alfredo'nun evlenmemiş bir kızı olması tamamen şans eseri idi. Performansı düşük bir otel gibi pazarlık edilebilecek bir varlık.

Boğazı o kadar sıkışmıştı ki, zar zor yutkunabiliyordu. Dilini ısırıldığı yerde, paslı kan tadı dilini kaplamıştı.

"Peki ya evlilik olmazsa?" diye fısıldadı. "Morosi ailesi, iş yapmak için sana yeterince güvenmiyor mu?"

Onları suçlamazdı. Babası, başkalarını feda ederek kendi istediğini elde etme konusunda yetenekliydi.

Yanakları solgun bir renge büründü, ağzı düzleşti. "Hayır mı diyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Eduardo Morosi kendi karısını bulabilir. Tabii onda bir sorun yoksa?"

"Onda bir sorun yok. Sana böyle bir koca bulmak için bu kadar uğraştığım için minnettar olmalısın. Her kadın onunla evlenmekten gurur duyar." Babası masanın üzerine eğildi. "Ve ailesine yardım etmekten gurur duyar."

Stella, ailesine zaten yardım ettiğini söylemek istedi. Yıllarca neredeyse hiç ücret almadan çalışmış, kendisine verilen her görevi yerine getirmeye hazır olmuş, hiç şikayet etmemişti. Becerileri geliştikçe sorumluluk sorumlu sorumlu değişikliklerden değişikliklerden artış kârını . O, iş için çok değerli biriydi ve ikisi de bunun farkındaydı. "Sen söylemiyorsun bir şey bir şey Stella," dedi babası dedi dişlerini dişlerini

"Ben şirket için *çalışmak* istiyorum, cansız bir nesne gibi satılmak istemiyorum."

Babası uzun bir süre onun bakışlarını karşıladıktan sonra yavaşça başını salladı. "Senin için her zaman en iyisini yapmaya çalıştım, Stella. Seni evime aldım, sana baktım, sana bir yuva verdim. Senin nankör olacağını hiç düşünmemiştim."

"Nankör değilim! Sadece istiyorum ki..."

"Bu neslin özelliği bu, değil mi? Her şey *senin* istediğinle ilgili. Seni seven ve büyütenler için neler yapabileceğinle değil. Sana en iyi eğitimi ve fırsatları sunanlarla. Her şeyin en iyisini sunanlarla."

O, onun zarif bir şekilde dikilmiş tasarımcı ceketini ve ipek bluzunu inceledi; bunlar, onun normalde giydiği kıyafetlerden çok daha iyiydi. Bu kıyafeti giymeyi seçmişti çünkü babası, herkesin gözü önünde olacaklarını bilerek, ünlü bir restoranda yapılacak aile kutlaması için bu kıyafeti alması konusunda ısrar etmişti. O gün babası ondan memnun kalmıştı ve o da bugün elinden geldiğince iyi görünerek babasını memnun etmek istemişti. Gelecek vaat eden bir yönetici gibi.

"Sanırım şaşırmamalıyım," diye devam etti. "Bize geç katıldın. Belki de ailenin ne demek olduğunu ve hepimizin ortak iyilik için nasıl bir araya geldiğimizi anlamıyorsun."

Onu bencilmiş gibi gösteriyordu!

Şirketin bilançosunu iyileştirmek için bir yabancıyla *evlenmesini* gerçekten bekleyebilir miydi?

Stella, babasının acımasız bir iş adamı olduğunu biliyordu ama böyle bir şey önereceğini hiç tahmin etmemişti. Aşk dışında hiçbir şey için evlenmeyeceğini söylemek dilinin ucundaydı. Kendine çok değer verdiğini söylemek.

Bunun yerine düşünmeye başladı. Belki zamanla, bu fikrin ne kadar korkunç olduğunu ona gösterebilirdi.

"Böyle bir evliliğin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

İşte. Gözlerindeki sert parıltı yumuşadı. Belki de sadece kağıt üzerinde bir evlilikten bahsediyordu. Belki de...

"Tabii ki kalıcı olur. Mesele de bu. Sağlam bir bağa ihtiyacımız var. Ama merak etme, en azından ilk bebeğimiz doğana kadar otelinizi işletmeye devam edebilirsiniz. O zaman düşünmemiz gereken..."

Stella'nın sandalyesi zemini sıyrırken bir gıcırta duyuldu. Ayağa fırladı ve en tuhaf hissi yaşadı, sanki duvarlar ve zemin

dalgalıymış gibi. Ya da belki de midesini bulandıran dalgalardı.

Elini ağzına götürdü ve masadan uzaklaştı. Stella, kendisini daha çok neyin dehşete düşürdüğünü bilmiyordu. Şirketin kârını artırmak için kendini bir yabancıya sunması önerisi mi? Yoksa kendi saflığı mı?

Babası onu restoranlara, operaya ya da göz alıcı etkinliklere götürdüğünde, görünüşünü övdüğü ve tanıdıklarına onu gösterdiğinde...

Babasının kendisiyle gurur duyduğunu sanmıştı. Oysa babası, onu bir çiftçinin damızlık kısırağını sergilediği gibi sergiliyor, pazarda bir anlaşma yapmak için mi arıyordu?

"Stella! Hemen buraya gel!"

Ama onu görmezden geldi, odadan çıkarken bir elini ağzına, diğerini midesine koydu.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Signor Valenti, ama olağandışı bir şey oldu ve bence bunu bilmeniz gerekiyor."

Gio sadece en iyileri işe alırdı, bu yüzden Roma'daki yeni amiral gemisi otelin müdürü bilmeniz gerektiğini söylediğinde, Gio onu ciddiye aldı.

"Devam et."

"Bir kadın az önce otele giriş yaptı. Adını Stella White olarak veren genç bir kadın. Rezervasyonu yoktu, birdenbire ortaya çıktı." Müdür şok olmuş gibiydi, ki haklıydı da. Otel altı ay öncesinden doluydu ve memnun müşterilerden aldıkları geri bildirimlere bakılırsa, bu durum devam edecekti. "Misafirlerimizden biri seyahat tarihlerini değiştirmek zorunda kaldı, bu yüzden beklenmedik bir boş yerimiz oldu."

Gio bekledi. Stella White ismi ona bir şey ifade etmiyordu. Otelin lüksü göz önüne alındığında, konuklar genellikle yaşlıydı, ancak etrafta birçok zengin genç kadın da vardı.

"İngilizce konuşuyordu, bu yüzden resepsiyonistimiz onun yabancı olduğunu düşündü, ama ben tesadüfen lobideydim ve onu tanıdım. İnanamadım, bu yüzden ofisime dönüp kontrol ettim. O, söylediği kişi değil."

Gio meraklandı. Çalışanları arasında en soğukkanlı adamı kim sinirlendirebilirdi? "Öyle değil mi?"

"Hayır. Adı White değil, Barbieri. Stella Barbieri, Alfredo Barbieri'nin kızı."

Gio'nun yüzünde beliren gülümseme kayboldu. Onun gizli bir kraliyet mensubu ya da ünlü bir yıldız olduğunu öğrenmeyi bekliyordu. Şimdi ise eğlence ve hafif bir ilgi yerine, midesinde bir ağrı hissetti. Ağzında ekşi bir tat vardı.

Bunca yıl geçmesine rağmen Barbieri adı hâlâ aynı etkiyi yaratıyordu. Geçmiş geride bıraktığı için gurur duysa da, bu tüm yaralarının iyileştiği anlamına gelmiyordu. Bazı yaralar ömür boyu kalırdı.

"Onunla tanıştın mı?"

"Konuşmadım ama gördüm. Yaklaşık bir yıl önce, Sicilya'da. Ailesi, babası, kardeşleri ve eşleriyle birlikte bir restorana giriyorlardı. Babası biriyle konuşmak için durmuşlardı. Alfredo Barbieri'yi gözden kaçırmak zor."

"Belki de kızı konusunda yanılıyorsun."

"İlk başta ben de öyle düşündüm. O gün onunla ilgili meraklandığımı hatırlıyorum, çünkü bir iş arkadaşım aile şirketine çalışmaları hakkında iyi şeyler söylemişti. Ama bu bir yıl önceydi ve hafızamın beni yanıltmış olabileceğini düşündüm. İnternette araştırdım ve kesinlikle o."

Gio kaşlarını çattı. "Asıl soru, neden sahte bir isimle, yabancı gibi davranarak *benim* otele giriş yapmış olması."

"Aynen öyle. Bilmen gerektiğini düşündüm." Müdür boğazını temizledi. "Babası sert bir adam olarak bilinir. Acımasızdır ve..."

"Ve sizce o, casusluk yapması için kızını rakip bir otele yerleştirmekten çekinmez."

Müdürünün sesinde rahatlama duydu. "Belki de masum bir açıklaması vardır. Ama Alfredo Barbieri hakkında duyduğum bazı hikayeler..."

Muhtemelen doğrudu. Gio bunu çok iyi biliyordu. Barbieri'nin kendisiyle uğraşmaya *cesaret ettiğini* düşününce tüyleri diken diken oldu ve telefonu daha sıkı tuttu.

"Sorun yok. Doğru olanı yaptın."

Barbieri ticari casusluktan çekinmezdi. Ya da gerçek sabotajdan.

Gio geçmiş geride bırakmaya çalışmış, eski acıları düşünmenin acımasızlığından ziyade dolu dolu bir hayatın daha iyi olduğuna karar vermişti.

Barbieri ise   m  r boyu kin besleyen t  rden biriydi. Ve masum insanlara bile tarifsiz zararlar verebilen. Gio bunu hatırlayınca midesi kramp girdi.

Barbieri muhtemelen onun ve i     ıkarları hakkında ayrıntılı bir dosya tutuyordu, bu da Gio'nun g  venli  inin ikinci sırada olmasının nedenlerinden biriydi. Gio elbette ya  lı adamı takip ediyordu, ama sadece ticari bir rakip olarak. Casusluk yapmaya tenezz  l etmiyordu ve ailesinin neye benzedi  ini kesinlikle bilmiyordu.

Bu, Barbieri'nin kirli oyunlarla onu hedef almasına seyirci kalaca  ı anlamına gelmiyordu.

"Venedik'ten d  n  yorum. Bu ak  şam orada olaca  ım." Roma'da kalmaya karar verdi  inde, oteldeki s  iti her zaman hazırdı. "Bu Stella White'ı kendi g  zlerimle g  rmek istiyorum. Ama personele gizli kalaca  ımı s  yle. Adımla hitap etmelerini istemiyorum."

   pheleri do  ruysa, bunun bir   nemi olmayacaktı. Stella Barbieri onun kim oldu  unu zaten biliyordu. Babası ona bilgi vermi  ti.

Ya onu tanımazsa? Ba  ını salladı. Bu, onun masum oldu  u ve babasının en b  y  k rakibinin otelinde kalmayı se  mesinin bir tesad  f oldu  u anlamına gelebilir.

Ama Gio tesad  flere inanmazdı. Barbieri s  z konusu oldu  unda masumiyet imkansızdı.

Gio, kadının lobiye ge  mesini izledi, kadının telefonuna ka  ıplarını   atarak bakarken durakladı.

O, Stella Barbieri'*ydi*. Onu internette ara  tırmı  tı ve hi      phe yoktu.

Barbieri'nin oyununu    zd      i  in mutlu olması gerekirdi. Ama hi   tatmin olmamı  tı. Bu bilgi Gio'nun midesinde so  uk ve tatsız bir his bırakmı  tı.   imdi bile, kadının lobide dola  masını izlerken, onun Barbieri'nin kızı oldu  una ve babası kadar aldatıcı oldu  una inanmak istemiyordu.

Barbieri'nin etki alanına geri   ekilmek istemedi  i i  in mi? Yoksa b  y  k kahverengi g  zleri ve savunmasızlı  ı y  z  nden mi?

Bu bir numara olmalıydı.

Kısa süre önce merkezini otelin arkasındaki, cam bir geçitle bağlanan bir binaya taşımıştı. Burası sadece İtalya'da değil, tüm Avrupa ve Kuzey Amerika'daki operasyonlarının merkeziydi. Hedefi otel değil de burası mıydı? Yoksa ikisi de mi?

Planı neydi? Otel çalışanlarından birine yapışmak mı?
Onları hassas bilgileri paylaşmaya ikna etmek mi?

Kadının personelini gizli bilgileri ifşa etmeye *ikna etmeye* çalıştığı düşüncesi içini derinden sarsmıştı. Açıkçası, hedeflediği kişi bir erkek olacaktı. Beyaz kot pantolonu ve limon sarısı gömleği ile yazlık ve çekici görünüyordu. Dahası, masum görünüyordu.

Gio'nun dudakları kıvrıldı. Masum!

Bu bir rol olmalıydı. Onun hakkında bulduğu tüm fotoğraflarda, tasarımcı kıyafetleri giymiş, saçları toplanmış, ince boynunun zarif hatlarını vurgulayan bir kadın görünüyordu. Ultra kadınsı elbiseler veya keskin kesimli ceketler ve etekler giymeyi tercih ediyordu, yüksek topuklu ayakkabılarla bacaklarının baştan çıkarıcı hatlarına dikkat çekiyordu.

Stella Barbieri yine durdu, bu sefer büyük saksı bitkilerinin yanında. Düşük topuklu sandaletleri, yüksek at kuyruğu saçları ve parlak doğal güzelliği ile rahat seksiliğin vücut bulmuş hali gibiydi.

Fazla kasıtlı bir rahatlık mı?

Adrenalin damarlarında dolaşıyordu, öfke de.

Ailesi, Alfredo Barbieri'yi tanıdığı için inanılmaz derecede yüksek bir bedel ödemişti. Gio, ailesinin düşmanının daha fazla zarar vermesine izin vermeyecekti.

Artık durumu tersine çevirme zamanı gelmişti. İntikam peşinde hayatını boşa harcamamaya karar verebilirdi. Ama Barbieri, onu *kendi* bölgesine göndererek çok ileri gitmişti.

Ve o... Yakında bu işin tek tehlikeli adamının babası olmadığını keşfedecekti.

Gio, geniş merdivenin ötesindeki gölgeli alandan çıktı ve mermer zemini geçerek ona doğru yürüdü. O da başını eğmiş, telefonuna odaklanmış bir şekilde hareket etti.

Sonra birdenbire parlak kırmızı saçlar belirdi, küçük bir vücut asansörden fırlayarak cam giriş kapılarının ötesindeki parlak güneş ışığına doğru koştu.

Gio adımlarını hızlandırdı ama çok geçti. Küçük çocuk ona çarptı, ayakları yerden kesilirken çantasını yakaladı

ve yere düştü.

Bir saniye sonra bir çığlık duyuldu. "Anne! Annemi istiyorum!"

Gio, ruj ve diğeri dağınık eşyaların üzerinden geçerek çocuğın yanına çöktü. Stella Barbieri çoktan oradaydı, çocuğın yanında diz çökmüş, onu sakinleştiren sözler fısıldayarak, annesini hemen bulacağına dair ona güvence veriyordu.

Gio'nun varlığını hissetmiş gibi, başını çevirdi ve geniş, kadifemsi kahverengi gözleri Gio'nun gözleriyle buluştu.

Bir saniye için her şey durdu. Çocuğın ağlamaları. Lobide aceleyle koşan ayak sesleri. Hatta Gio'nun kalp atışları. Zaman, neredeyse kopma noktasına kadar gerilmiş bir lastik gibi uzadı.

Sonra bu yanılsama paramparça oldu. O, Gio'nun düşmanının kızıydı ve bu nedenle Gio'nun düşmanıydı. Bu arada çocuk korkmuştu ve bakıma ihtiyacı vardı.

Gio asansöre doğru döndü ve bir kadının bebek arabasını iterek onlara doğru koştuğunu gördü. "Sorun yok," diye mırıldandı. "Annen geliyor."

Stella Barbieri'ye baktı ve ağlamanın azalmasıyla yüzünde rahatlama gördü. Ve bakışları tekrar onunla buluştuğunda ve ona takıldığında başka bir şey daha gördü. Bu işin düşündüğünden daha kolay olacağını söyleyen bir şey. Kadınsı ilgi.

Gio'nun ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"ŞİMDİ DAHA İYİ MİSİN?"

Adam, üç yaşındaki bir çocuğa bile yönelttiği gülümsemesi yıkıcıydı. Stella, bu gülümsemenin etkisiyle, sanki sahildeki dalgalar gibi, sıcak ve davetkar bir dalga gibi içini kapladığını hissetti.

Çocuk başını salladı, yüzünü annesinin bacağına çevirdi, ama önce iri yarı adama bir gülümseme attı.

Başlangıçta çocuğu azarlamak isteyen annesi, yabancının sıcak gülümsemesinden sonra oğluna dondurma sözü verdi ve çocukken güneşin altında koşmak için ne kadar hevesli olduğunu hatırladı.

Stella, kadının o gümüş rengi bakışların altında eridiğini izledi ve kendine aynı şeyi yapmamaya dikkat etti. Özellikle de, gözleri onun gözlerine kilitlendiği bir an, vücudunda hızlı bir heyecan dalgası hissettiği için.

Bu daha önce hiç olmamıştı ve adamın şaşırtıcı derecede yakışıklılığına bir tepki olmalıydı.

Ve duygusal durumu. Son yirmi dört saat korkunç geçmişti ve hala ayakları yere basmıyormuş gibi hissediyordu.

Babasının ofisinden ayrılıp doğruca eve gidip bir çanta hazırlamıştı, uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Tabii ki babası peşinden gelmemişti. Onun kurallara uymasını bekliyordu. Bildiği kadarıyla Alfredo Barbieri'nin çocuklarından hiçbiri ona karşı gelmemişti.

Ama onun bir yabancıyla evlenmesini beklemek...!

"İyi misin? Sersemlemiş görünüyorsun. Kendini incittin mi?"

Sadece yakışıklı olmakla kalmayıp, sesi de sıcak çikolata gibi içini ısıttı. Annesinin özel tarifinin zenginliğini dilinde neredeyse tadabilirdi, tarçın aromalı zengin çikolata.

Adamın bakışları düştü ve kız, sanki o hayali tadı tadıyormuş gibi dudaklarını yaladığını fark etti. Yanakları kızardı ve

aceleyle başka yere baktı.

"Hayır, iyiyim. Teşekkürler."

Çömeldi, cüzdanını ve çantasının diğer eşyalarını, etrafa dağılmış olanları almaya uzandı.

O da ona katılarak, en sevdiği rujunu aldı. Bronzlaşmış parmaklarının gümüş tüpü kavradığını gördü, tüp onun elinde minik ve kırılğan görünüyordu. Ruju ona uzattığında nefesini tuttu, parmak uçları avucunda sıcaklık hissettirdi.

Kolunda bir gıdıklanma hissetti, sonra bu his karnına kadar indi.

"Teşekkür ederim."

Elini geri çekti, bu adamın farkında olduğu için şaşkınlık içindeydi. Bacaklarının uzunluğu, onun altında katlanmıştı. Anahtarlarına uzanmak için döndüğünde omuzlarının genişliği. Onun sıcaklığı ve en ufak bir erkek kokusu. Ona sedir ağacı ve güneşle ısınan limon bahçelerini hatırlatan bir şey. Ve deniz.

Dikkatli olmazsa, az önce genç annenin yaptığı gibi, onu gözleriyle yiyip bitirecekti!

Bu fikir o kadar saçmaydı ki - çünkü Stella uzun zamandır çekici, yakışıklı erkeklere karşı bağışıklık kazanmıştı - birdenbire kendini çok daha iyi hissetti. Daha çok kendisi gibi ve aldığı mesajlar onu daha az rahatsız ediyordu.

Ayağa kalktı ve adam da onun yanında ayağa kalktı, o kadar yakındı ki, gözlerine bakmak için başını eğmesi gerekti.

"Bunu unutma."

Stella, elindeki küçük deftere baktı. Deniz köpüğü yeşili, üzerine Nautilus yazan gümüş kabartmalı harflerle. Aptalca, geride bıraktığı şeyi hatırlayınca irkildi. Geçen yıl çalıştığı babasının birinci sınıf oteli.

"Teşekkür ederim." Parmakları defteri kavradı ama adam hemen bırakmadı.

"Orayı duydum. Sicilya'da, değil mi?" Stella başını salladı.

"Sahilde."

"Orada vakit geçirmekten hoşlandın mı?"

Hâlâ defterin bir köşesini tutuyordu ve kız başını kaldırıp onun bakışlarının kendisine sabitlendiğini gördü. Onu çekici kılan sadece heykel gibi yüz hatları değildi

onu çekici kılan sadece heykel gibi yüz hatları değildi. Altın rengi zeytin teni, gece kadar koyu saçları ve parlak kalay rengi gözlerinin büyüleyici kombinasyonuydu.

Oyuncu muydu? Kadınların ona bakmasına kesinlikle alışkındı. Önce küçük çocuğun annesi, şimdi de o. Stella aceleyle bir adım geri çekildi ve defter yere düştü.

"Ne sakarım. Özür dilerim." Defteri yerden aldı ve özür dilercesine gülümseyerek ona uzattı.

"Hayır, hayır, hiç de değil. Benim hatamdı. Teşekkür ederim."

Gözlerini kapattı. Saçmalıyor muydu? Asla saçmalamazdı!

"Nautilus'ta kalışınız pek iyi geçmedi galiba?"

Gözlerini açtı ve onun gözlerinde, boş bir meraktan daha fazlasını, onu daha yakından incelemesine neden olan bir şey okudu.

Eğer onu iyi tanımiyorsa, onun da diğerleri gibi, Alfredo Barbieri'nin kızının zekasından çok saçları olduğunu düşünerek, ondan bilgi almaya çalıştığını sanırdı. Sanki babasının planlarını soranlara anlatacakmış gibi.

Ancak babasından aldığı her türlü övgü, iş zekasından çok görünüşüyle ilgiliydi. İnsanların onu, ailesinin servetiyle yaşayan şımarık bir mirasçı olarak görmesi şaşırtıcı değildi.

Sanki! Bu ironik durum onu her zaman şaşırtıyordu.

Gözlerini adamın açık avucundaki deftere indirdi. Ona tekrar dokunma düşüncesi parmaklarını karıncalandırdı, ama parmak uçları onun sıcak tenine değdiğinde kendini hazırladı. O küçük farkındalık dalgası geri gelmişti, ama farkında değilmiş gibi davrandı.

Stella defteri çantasına attı. "Aslında, muhteşem bir konumda bulunan çok güzel bir otel. Özellikle deniz ürünleri restoranını tavsiye edebilirim."

"Bu bir reklam gibi geliyor. Orada hisselerin yok, değil mi?"

Başını kaldırdı. Hayır, hissesi yoktu. Hak olarak aile şirketine hissesi olması gerekirdi, ama babası, üvey kardeşleriyle paylaştığı mirastan ona pay verme konusunda yavaş davranıyordu.

Ve Şimdi, oteli y netmesine izin vermeyi d Ő nmeden  nce evlenmesini istiyordu.

Yabancı, sanki teslim oluyormuŐ  gibi ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyordum."

Y z nde rahat, a ık bir ifade vardı. Babasının d Ő ncelerini tahmin etmeye, kendinden  ok Şey sakladığında niyetini anlamaya  alıŐ maya alıŐ mıŐ tı.  fkelendiğ i zamanlar hari .  vey kardeŐ leri ve eŐ leri bile, kibar ilgi veya eğ lence ifadeleriyle ger ek d Ő ncelerini gizlemekte ustaydılar.

Bu y zden mi bu yabancınn g l msemesini olduğ u gibi kabul etmek ona bu kadar zor geliyordu? Bu i inden gelen uyarı sesi, d r stl k beklememeyi kendine Őart koŐ muŐ  olması y z nden miydi?

Bundan ne kadar bıkmıŐ tı! İnsanlara g venip, onları g r nd kleri gibi kabul etmek ne kadar harika olurdu.

" zg n m. Biraz dalgınım."

"Umarım k t  bir Şey değ ildir."

Yabancı birine i ini d kme isteğ i duyduğ una ŐaŐ ırarak baŐ ını salladı. Muhtemelen g venebileceğ i baŐ ka bir sırdaŐ ı olmadığ ı i indi.

"Yine de, bir  are bulunması gerektiğ ini d Ő  n yorum."

"  z m m ?" Bu sabah kafasında  ok fazla Şey olduğ u i in zihni yavaŐ   alıŐ ıyordu.

"Kesinlikle." Y z nde ciddi bir ifade vardı ama g zleri g l yordu ve o, ona yaklaŐ ıp o ıŐ ıltının tadını  ıkarmak i in i inden gelen bir d rt  hissetti. "Muhtemelen o  arpıŐ manın Şokunu yaŐ ıyorsun. Neyse ki en iyi tedaviyi biliyorum." Ciddi ifadesi kayboldu ve yerine, kemiklerine kadar hissettiğ i bir g l mseme yerleŐ ti. "G neŐ  ıŐ Đ ı ve bir gelato. Bundan daha iyisi yok. Ve Roma'nın en iyi dondurmacısı meydanın karŐ ısında. Ne dersin? On dakika ayırabilir misin?"

G neŐ  ıŐ Đ ı ve dondurma i in on dakika mı? Ve bu adamın sıcaklığ ı i in?

O  ekiciydi ama ahlaksız değ ildi. Hatta, onu rahatsız etmek istemiyormuŐ  gibi, gereğ inden biraz daha uzakta duruyordu.

Stella yabancı erkeklere g venme alıŐ kanlıĐ ı yoktu. Ailesi y z nden ona ilgi duyan, kiŐ iliĐ inden  ok bağ lantıları veya s zde servetiyle ilgilenen insanlarla  ok fazla karŐ ılaŐ mıŐ tı.

Ama o dünyadan uzaklaşmak için Roma'ya gelmemiş miydi?

Babası istediği gibi olsaydı, yakışıklı bir adamla dondurma paylaşmak gibi masum bir dürtüyle hareket etme özgürlüğü asla olmazdı. En son ne zaman dürtüsel davrandığını hatırlayamıyordu.

Dün, Roma'ya giden ilk uçağa binip ofise bir haftalık izne çıktığını söylediği hariç. Muhtemelen İtalya'ya geldiğinden beri ilk kez dürtüsel davranmıştı. Ailesini memnun etmek için kurallara uymakla çok meşguldü.

Sicilya'da onu bekleyenler düşüncesiyle dizleri titremeye başladı. Öfkeli babası. Bekleyen damadı. Alfredo'nun aşırı talebine boyun eğmezse kariyeri durma noktasına gelecek.

"Güneş ışığı ve dondurma kulağa mükemmel geliyor."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve bir an için, kalay renginden fırtına grisine dönüşen gözlerinde farkındalık gördüğünü sandı. Ama bu yanılsama neredeyse anında kayboldu. Bunu ışığın bir oyunu olarak değerlendirdi.

"*Bene.*" Başını eğdi ve kapıyı işaret etti. "Bunun için mükemmel bir gün ve bugün henüz dondurma yemedim."

Cam kapılara doğru yürürken, onun ince vücuduna hızlıca bir bakış atmaktan kendini alamadı. Keten pantolon ve koyu gri polo tişört giymiş, yakasına asılı tasarımcı güneş gözlükleriyle, fit ve atletik görünüyordu. Göğsü geniş, kolları güçlüydü ve çömeldiğinde pantolonunun kumaşı kaslı uyluklarına gerilmişti.

"Her gün tatlılara düşkün bir adama benzemiyorsun." gibi görünmüyorsun."

Kahkaha, gözlerinin köşelerini kırıştırdı ve Stella, sesinde uyu m s u z bir nota duydu ama yüzünde sadece iyi huylu bir ifade gördü.

Stella, sesinde uyumsuz bir ton duydu ama yüzünde sadece iyi huylu bir ifade gördü.

Bir çalışan cam ön kapılardan birini açtı ve dışarı çıktılar. Henüz bahardı ama bugün yaz gibi hissediliyordu.

Çünkü gerçek hayatından kaçmışsın, bunu geleceğini belirleme şansı olarak değil, tatil olarak görüyorsun.

Gerçek hayatı düşüncesi, doğuştan gelen ihtiyatlılığını harekete geçirdi. Karşıdaki gelateria'yı görebilse bile, bir yabancıyla gitmek akıllıca mıydı?

Kaldırımında durdu. "İngilizce konuştuğumu nereden bildin?" Onu izliyor muydu? Karşılaşmaları tesadüfi değil de planlı mıydı?

Adam omuzlarını geniş bir hareketle kaldırdı ve kız, geniş, düz omuzlarını hayranlıkla izledi. "Çocuğu teselli ederken İngilizce konuştun."

"Tabii ki." Bugün gerçekten yavaş davranıyordu. Çocuk İngilizce seslenmişti ve o da otomatik olarak aynı dilde cevap vermişti.

"İtalyanca biliyor musun?"

"Konuşuyorum." İki dil biliyordu ve bununla gurur duyuyordu. Sonra üvey kardeşi Rocco'nun Avustralya aksanına ve bazen güçlü bir lehçeyle konuşan ya da alışık olmadığı argo kelimeler kullananlara karşı zaman zaman yaşadığı kafa karışıklığına gözlerini devirmesini düşündü. "Ama iyi değil."

Bu beyaz bir yalandı, ama ana dilini konuşmanın tuhaf bir özgürlüğü vardı. Artık sadece turistlerle konuşurken kullanıyordu. Babasının evinden uzakta, İtalyanca'sını mükemmelleştirmek için kullanmamasını emrettiği dili konuşmak, ona iyi geliyordu. Sanki kısa bir süreligine, onu yıpratıcı endişelerden kurtulabiliyormuş gibi.

Check-in yaparken İngilizce kullanmıştı, çünkü ailesi onu ararsa İtalyanca konuşan birini isteyeceklerini düşünmüştü. Bu yüzden babasının adı yerine yasal adıyla check-in yapmıştı. Günlük hayatta kolaylık olması için babasının adını kullanıyordu ama yasal olarak bu hakkı yoktu.

Bu da onun bir yabancı olduğunu hatırlatan bir başka şeydi. "Belki İtalyanca pratik yapmak istersiniz?"

Onun şaşırtıcı derecede yoğun bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. "Senin İngilizce konuşmanı dinlemeyi tercih ederim."

Sözlerine nefes nefese bağlı kalan bir kadın gibi konuştuğunun farkına çok geç vardı ve bu doğrudu, saatlerce onun sesini dinleyebilirdi

saatlerce dinleyebilirdi. Ama adam bununla övünmek yerine güldü ve güneşli gün daha da parlak hale geldi.

"Adın ne?"

"Stella." Adamın daha fazlasını beklediğini gördü ama söylemek istemedi. Anonimliğin sağladığı sınırsız özgürlüğü seviyordu. Bunun tadını çıkarmak istiyordu. "Sadece Stella."

Nerede olduğu duyulursa, babası onu eve getirmesi için birini gönderirdi ve o da yalnız kalmaya çok ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden Giancarlo Valenti'nin sahibi olduğu bir oteli seçmişti. Babasının Valenti ailesine olan nefretini düşünürsek, hiçbir Barbieri bu otelde kalmazdı. En azından babasının böyle düşüneceğini umuyordu.

"Güzel bir isim. Yıldız anlamına geliyor."

"Evet. Annem bana öyle derdi, onun küçük yıldızı." Yine gevezelik ettiğini fark edince aniden sustu. "Peki siz kimsiniz?"

"Gio." Bakışları meraklı bir ciddiyetle onun bakışlarını tuttu. Sanki onun bu ismi bilmesini bekliyormuş gibi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gio. Roma'dan mısın?" Otelde kalmak yerine yemek yiyor olabilirdi.

Bir an için yüzündeki ifade okunamazdı. Sonra gülümsedi. "Hayır, ama sık sık ziyaret ederim." Trafiğin azaldığı yöne doğru eliyle işaret etti ve birlikte geniş, parke taşlı meydana vardılar ve karşıya geçmeye başladılar. İleride bir grup turist, büyük, süslü bir çeşmenin önünde poz veriyordu. "Ya sen? Buralı olmadığını biliyorum."

"Hayır." Fazla bilgi vermekten çekinerek bir an durakladı, sonra düşünceleri fazla abarttığı için sabırsızlanarak ihtiyatlı olma dürtüsünü bir kenara attı. "Avustralyalıyım. Melbourne'dan."

"Avustralya'nın kışını bırakıp Roma'nın baharına mı geldin? Burada olmak için iyi bir zaman. Gerçek sıcaklık ve tüm ziyaretçiler gelmeden önce. Melbourne şu anda soğuktur herhalde?"

"Ben..." Avustralya'dan direkt uçtuğunu varsayarak onu şaşırtmıştı. Ama gerçek durumunu açıklamaktansa, onun öyle inanmasına izin vermek daha kolaydı.

"Melbourne kışları soğuk geçer. Rüzgar Antarktika'dan eser."

Kız yana baktı ve adam yine onu inceliyordu. Ama o bunu düşünürken, adam gülümsedi, dudaklarını yavaşça kıvrırarak, kızın kalp atışlarını hızlandırdı. Adam gerçekten olağanüstü karizmatik biriydi.

Neden onunla vakit geçiriyordu? Ama sonra konuştu ve o da bu soruyu bir kenara bıraktı.

"Sadece kışın değil. İlbaharda da oradaydım ve bir günde dört mevsim yaşadığımıza yemin edebilirim. Yağmur ve rüzgardan kavurucu güneşe kadar her şey vardı."

Stella'nın adımları yavaşladı. "Oraya gittin mi?"

Onun bu sıradan yorumunun ona vatan hasreti yaşatması garipti. Artık, annesini ve bildiği her şeyi kaybetmenin acısıyla boğuştuğu o korkunç günlerde olduğu gibi Melbourne'u özlemiyordu. Ama birdenbire, bakımlı bahçesi olan o küçük banliyö evini özledi. Annesi ile birlikte evin bahçesinde yetiştirdikleri sebzeleri topladığını ve çatlak beton garaj yolunda arkadaşlarıyla seksek oynadığını hatırladı.

"Birkaç kez. Ama uzun zamandır gitmedim."

"Yazın, Ocak ayında Avustralya Açık Tenis Turnuvası'nın yapıldığı, şehir merkezine çok yakın olan yeri ziyaret etmelisin. Harika bir gün geçirirsin."

Annesi onu bir kez götürmüştü. Merkez korta değil, çünkü biletleri karşılayamıyorlardı. Dış kortlara ve antrenman alanlarına giriş izni veren bir geçiş kartı almışlardı. Annesi piknik sepeti hazırlamış ve korttan korta dolaşarak Stella'nın adını duyduğu birçok oyuncuyu görmüşlerdi.

"Sen tenisçi misin?"

"Uzun zamandır değil." Annesi tenisçiydi ve Stella cumartesi sabahları aldığı dersleri çok severdi. Ama babasının evinin yakınında kort yoktu ve babası sadece top oynamak için seyahat etmesinin gereksiz olduğunu düşünüyordu. Gözlerini kırıştırdı ve düşüncelerini şimdiki zamana çekti. "Peki ya sen?"

Sporcu vücuduna sahipti.

"Zaman zaman oynadığım bilinir. Bir dahaki sefere Avustralya'ya gittiğimde tavsiyeni hatırlamam gerekecek." Öne doğru eliyle işaret etti. "İşte geldik."

Stella yola adım attığında, parlak renklerle dekore edilmiş gelateria dükkanına dikkatini vermişti. Aniden bir motor gürledi ve bir el

dirseklerini kavrayarak onu geri çekti. Küçük bir araba hızla geçerken, Stella tökezleyerek büyük ve sert bir gövdeye çarptı.

"Karşıya geçmeden önce *daima* trafiği kontrol et."

O derin ses artık tembel değil, endişeyle gergin geliyordu. Başını kaldırıp baktı ve otelde yaşadığı o tanıdık olmayan farkındalık dalgasını tekrar hissetti. Sanki Gio bir yabancı değil, tanıdığı biriymiş gibi. Ya da başka bir hayatta tanımış olması gereken biriymiş gibi. Sanki aralarında görünmez bir bağ varmış gibi.

Hayal gücünün bu uçsuz bucaksız uçuşuna başını salladı. Bu, ona hiç yakışmayan bir şeydi. Pratik, mantıklı ve çalışkan bir insan olarak büyümüştü. Çocukken sihre ve masallara inanmış olabilir, ama artık o aşamayı geçmişti. Onun dünyasındaki sihir, annesiyle birlikte ölmüştü.

"Teşekkür ederim." Geri adım attı ve adam onu bıraktı. "Bundan sonra dikkatli olacağım."

Dondurmasını almaya çok odaklandığını söyleyerek yarı yürekli bir şaka yaptı, ama garip bir şekilde sarsılmış hissediyordu.

Ama bu sarsıntı, az kalsın çarpışmaktan kaynaklanmıyordu. Asla geri kazanamayacağı geçmiş hayatına duyduğu ani ve acil özleminden mi kaynaklanıyordu? Yoksa arkadaşıyla mı ilgiliydi?

Yolu birlikte geçtiler ama birbirlerine dokunmadılar ve o da buna sevindi çünkü adam onu tuttuğunda hissettiği o küçük karıncalanma endişe vericiydi. Adam ona eşyalarını verirken de aynı şeyi hissetmişti. Daha önce birinin dokunuşunu bu şekilde hissettiğini hatırlamıyordu.

Sen de daha önce hayatından kaçmamıştın.

Rahatlama hissi onu sardı. Tabii ki bugün her şey tuhaf görünüyordu. Hayatı kargaşa içindeydi. Sinirlerinin gergin olması ve hayal kurması hiç de şaşırtıcı değildi.

"İyi misin, Stella?"

Bu sefer ona bakmadı, ama onun derin sesinin adını söylerkenki sıcaklığı hissetti. "Evet, iyiyim."

"Sadece biraz dalgınım."

O zaman başını kaldırdı, onun sözlerini ona tekrarlamasına şaşırmıştı. Rahat görünüyordu, ağzında hafif bir gülümseme vardı, ama gözleri okunamazdı.

Stella bekledi. Yıllar boyunca, zor kazanılmış deneyimleriyle, onu kendi amaçları için kullanmaya çalışan insanları fark etme yeteneği geliştirmişti. Ailesinde bile kardeşleri babasının onayını kazanmak için rekabet ederken, Alfredo Barbieri'nin teşvik ettiği bir tür gizli çekişme vardı.

Ama şu anda herhangi bir tehlike işareti yoktu. Sadece bir yabancıyla tanışan bir kadının doğal ihtiyatı vardı, ama o da çok azdı.

Çaresizce, dondurma ve güneşin basit zevklerini tatmak gibi karmaşık olmayan bir şey yapmak istiyordu. Ve kim olduğunu bilmeyen ve ondan hiçbir şey kazanamayacak olan çekici bir adamın gülümsemesini.

Onun bakışlarıyla karşılaşınca geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Artık değil. Bugün anı yaşayacağım. Asıl soru, hangi tadı seçeceğim?"

"Neden kendini bir tanesiyle sınırlayasın? İki ya da üç tane alabilirsin."

O yüksek sesle güldü. Nedense, birden fazla dondurma çeşidi gibi bir şeyde bile kendine izin vermek hiç aklına gelmemişti. "Düşünce tarzını beğendim Gio. Çok beğendim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GİO, STELLA'nın Sant'Angelo köprüsünün korkuluğuna yaslanıp aşağıdaki hareketliliği izlemesini seyretti. Kahkahası çan sesleri kadar neşeliydi. Dudakları seğirdi ve libidosu, vücudunu saran sıcaklıkla birlikte alt bedenini ele geçirdi.

O kahkahadan daha fazlasını istiyordu. Nadir gülümsemeleri ve tuhaf, kafa karıştırıcı kaş çatışmalarıyla, sanki aklında bir şey varmış gibi davranan bu kadından daha fazlasını istiyordu.

Elbette aklında bir şey vardı. Bir rol oynuyordu, masum gibi davranarak Gio'nun gardını düşürmesini sağlıyordu. Muhtemelen Gio'nun sahte kimliğine kanıp kanmadığını merak ediyordu.

Yine de Gio ona çekiliyordu. Bunu açıklayamıyordu.

Ergenlik çağından beri kadınların ilgisini çekiyordu. Babasının yakışıklılığını miras almıştı ve artık bir serveti de vardı. Ama hiçbir kadın onu kızdırmak için bu kadar tuhaf bir yol kullanmamıştı. Eğer daha iyi bilmesaydı, Stella'nın onu kandırmaktan başka sorunları olduğunu düşünürdü.

Stella, nehrin akıntısında dönen, parlak kaskları ve can yelekleri olan raftingcilere tamamen odaklanmış görünüyordu. Rafting becerilerini yüksek sesle övünen iri adam ve arkadaşı, düşürdükleri kürekleri almaya çalışırken neredeyse nehre düşüyorlardı. Bu sırada rehber ve iri adamın karısı, tekneyi ustaca manevra ediyorlardı.

"Gülmemeliyim," diye mırıldandı Stella. "Ben de rafting yaparken ondan daha iyi olamazdım. Ama o kendini övmekle ve partnerini küçümsemekle meşguldü, oysa onu sudan kurtaran, can yeleğini tutan kadındı."

"Hm." Gio'nun dikkati nehirden, dar beyaz kot pantolonun içindeki Stella'nın kalçalarının kıvrımlarına kaymıştı. Bakışlarını hemen başka yere çevirdi ama Stella, dikkatini aşağıdaki manzaraya vermiş olduğu için bunu fark etmedi. "Acaba ona teşekkür edecek mi?"

"Muhtemelen hayır. Muhtemelen onu hafife alıyor. Bu normal bir durum. Eve vardıklarında, muhtemelen hikayeyi abartarak, küreği düşürenin o olduğunu ve günü kurtaranın kendisi olduğunu söyleyecektir."

Stella'nın sesindeki ekşi tonu duyan Gio, ona delici bir bakış attı. Ama onun ifadesi okunamazdı.

Ona dikkatini vermiyor gibi görünüyordu. Kadınlar, onun tepkilerine çok duyarlı olsalar da, onu fark etmemiş gibi davranırlardı. Bu, genellikle yakınlığa yol açan ilerleme ve geri çekilme oyununun bir parçasıydı. Eskiden bu tür flört oyunlarından hoşlanırdı, ancak son zamanlarda bunlardan bıkmıştı.

Stella ya daha becerikliydi ya da daha karmaşık bir oyun oynuyordu. Daha önce hiç ticari casusların hedefi olmamıştı, sadece onu ve onun sağlayabileceği şeyleri isteyen kadınlar vardı.

Stella Barbieri farklıydı.

Şişme botdan büyük bir vücut düştüğünde bir sıçrama oldu. Nehir kıyısındaki küçük kalabalık sevinçle bağırdı, ancak Stella, başkasının talihsizliğine gülmekten utanır gibi gülüşünü bastırdı.

Keşke gülmeseydi diye düşündü. Onun neşeli sesini seviyordu. Daha da ilginç, ne zaman o sesi duysa, karanlık gözlerinde bir şaşkınlık izi görürdü, sanki eğlencesine şaşırmış gibi. Sanki mutlu olmaması gerekiyormuş ya da buna alışkın değilmiş gibi.

Gio, hangisi olduğunu çok merak ediyordu. Çünkü onun burada gizli bir nedeni olduğunu biliyordu, ama *bu* tepki gerçektir. Bu, maskenin ardındaki kadına dair bir ipucuydu.

Bunu ilk kez, birden fazla dondurma çeşidi seçmesi gerektiği yönündeki yorumuna gülerek tepki verdiğinde görmüştü, sanki böyle bir zevk ona yabancıymış gibi.

İkincisi, daha sonra Kolezyum'un önünden geçerken olmuştu. Antik Roma askerleri gibi giyinmiş iki adam, turistlerle fotoğraf çektiirmek için para kabul ediyorlardı. İkili, etkileyici miğferler ve göğüs zırhları giymişti ve kısa kırmızı tunikler giiyorlardı. Kameraya gülümserken, küçük bir çocuk yanlarından yaklaşmış ve birinin eteğini kaldırarak altında ne giydiğini görmek istemişti.

Sahte askerin yüzündeki ifade ve çocuğun sevinci paha biçilemezdi. Daha da iyisi, Gio'nun arkadaşının gürültülü kahkahasıydı. O kadar çekici, o kadar seksi ki, onu kendine çekip kahkahasını dilinde tatmak istemişti.

Bu düşünce onu şaşkına çevirdi. O bir düşmandı. Babası Gio'nun ailesini yok etmişti. Alfredo Barbieri'nin kendisi için istediği kadını kazanma cüretini gösterdiği için yıllardır Gio'nun babasına kin besliyordu, kadının Barbieri'yi hiç istememiş olması umurunda bile değildi.

Şimdi de kötü adam, kızını Gio'yu gözetlemesi için Roma'ya göndermeye cüret etmişti! Kızının sahte bir isimle onun yeni amiral gemisi otelde kalmasının başka bir açıklaması olamazdı. Onu mı, otelin işleyişini mi gözetlemek, yoksa şirketinin sinir merkezine erişmeye mi çalışmak, fark etmezdi. Bu bir savaş ilanıydı.

Gio, Barbieri'den elini eteğini çekmişti, çünkü tüm varlığıyla nefret ettiği bu adama en iyi intikamının, ondan üstün olmak olduğunu biliyordu. Kendi babası, yaşadıkları trajediyi atlatamamıştı ve bu, hem onu hem de oğluya olan ilişkisini mahvetmişti. Gio onu ne kadar sevse de, bundan daha güçlüydü. Babası ona istemeden duygusal mesafenin faydalarını, hayır, *gerekliliğini* öğretmişti ve bu, onun kalbine kazınan bir ders olmuştu.

Düşüncelerini şimdiki ana zorladı ve adamın kendini salın içine çekmeye çalışırken neredeyse onu alabora etmek üzere olduğunu izledi.

"Kıyıya yüzüp oraya girmesi daha kolay olurdu."

"Rehberin jestlerine bak," diye cevapladı Stella. "Ona bunu söylüyor, ama adam dinlemiyor." Diye iç geçirdi. "Bazı insanlar, yaptıkları iş hakkında daha fazla bilgi sahibi olan kişilerden bile tavsiye almayı sevmezler."

Gio, onun sadece turisti düşünmediğini ima eden sert bir ton duyarak ona meraklı bir bakış attı.

"Bu konuda biraz tecrüben var gibi görünüyor."

"Hepimizin yok mu?"

"Ama ses tonun, bunun senin için özel bir sorun olduğunu gösteriyor."

Ağzının köşeleri kıvrıldı. Bir an sonra nefes verdi, omuzları düştü. "Başa çıkamayacağım bir şey değil." Ona bir bakış attıktan sonra tekrar nehre döndü. "Bazen ihtiyaç duymaktan yoruluyorum."

Kendimi tekrar tekrar kanıtlamak zorundayım. İş yerinde bir öneri sunduğumda, bunun dikkate alınması için herkesten daha fazla çaba sarf etmek zorundayım. Projeyle ilgili uzmanlık sahibi olan kişi ben olsam bile.

"Nedenini biliyor musun?" Kadınların iş yerinde bazen değersizleştirildiğini biliyordu.

"Nedenini biliyorum. Daha gencim ve kalıba uymuyorum." "Kalıp erkek mi? Ne tür bir iş bu?"

"Sakıncası yoksa Gio, bunu konuşmak istemiyorum. Günün tadını çıkarmak istiyorum."

Elbette onunla bu konuyu konuşmak istemiyordu. Ama hoşnutsuzluğu gerçek görünüyordu ve bu onu meraklandırırdı.

Aile şirketindeki konumunu iyileştirmek için onu hedef alıyor muydu? Kısa sürede, onun Barbieri için çalıştığını doğrulamıştı. Şirketinin en büyük rakibini gözetlemek, yaşlı adamın dikkatini çekmek için onun fikri miydi? Yoksa plan Barbieri'nin kendisi tarafından mı tasarlanmıştı?

Hayatındaki tartışmaktan kaçındığı sıkıcı yasak alanlar dışında, açık ve dürüst bir izlenim veriyordu. Onu masum olduğuna inandırmak mı istiyordu? Koşullar öyle gösteriyordu, ama Gio buna inanmak istemiyordu.

Bu senin egon. Onun gülümsemelerinin gerçek olmasını istiyorsun. Sadece senin için, iş ya da eski bir intikamla ilgisi olmayan.

O gürültülü kahkaha, hem ruhunu hafifletiyor hem de kasıklarını sıkılaştırıyordu.

Çünkü Stella'yla birlikteyken hissettiği şey saf, ateşli bir çekimdi. Onu derin, neredeyse bilinçsiz bir düzeyde kendine çekiyordu.

Belki de bu yüzden babası onu göndermişti. Belki de onun sana yapacağı etkiyi tahmin etmişti. O kurnaz bir yaşlı şeytan.

Alfredo Barbieri'yi düşününce tanıdık bir gerginlik yükseldi ama onu uzaklaştırdı.

Gio köprünün geniş korkuluğuna yaslandı, Stella'ya öncekinden daha yakın durdu. Sıkışmadan, ama onun hafif kokusunu içine çekecek kadar yakın. Bahar bahçesi gibi kokuyordu.

Bir casus açıkça baştan çıkarıcı kokmamalı mı?

, , , , , , , , , onu baştan çıkarmak için.
Hayal kırıklığı içini deldi.

Ama onu baştan çıkarmaya engel olacak hiçbir şey yok.

Aradığı bilgiyi elde etmek için ne kadar ileri gideceğini görmek ilginç olurdu.

Gio ona döndü. İşte! Ona bakmıyor olabilir, ama görüldüğünden daha farkındaydı. Anında dikleşti ve geri adım attı, sanki taşlardan kumları silkeliyormuş gibi giysilerini silkeledi.

Aynı anda bir bisikletçi, bir grup yayayı kaçınmak için yön değiştirdi ve doğrudan ona doğru hızla ilerledi. Gio, bisiklet tehlikeli bir şekilde yanından geçerken, onun daha fazla geri çekilmesini engellemek için kolunu tuttu.

Stella'nın gözleri büyüdü ve Gio, onun şoktan titrediğini hissetti, nefesinin kesilmesiyle göğüslerinin yükseldiğini gördü. Ama bisiklet geçtikten sonra bile, bakışları Gio'nun üzerinde kaldı.

Orada bir şey parladı, onu çeken bir yem gibi. O gözler kadifemsi, baştan çıkarıcı ve merak dolu görünüyordu.

Gio'nun kalbi güm güm attı. O, güzel kadınları, özellikle de ona hayran hayran bakanları takdir eden sağlıklı bir adamdı.

Hâlâ kadının kolunu tuttuğunun farkına vardı. Dahası, diğer eli kadının kalçasını tutup onu kendine doğru çekmişti. Kadının vücudunu kendi vücudunda hissetmek, yükselen sertliğine karşı kadınsı yumuşaklığı hissetmek istiyordu.

Kadın yutkundu, dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde açıldı...

Sanki onun kanında acil bir şekilde atan aynı hevesli çekicilik nabzını hissediyordu? Geniş gözlerle bakışı, şaşkınlık ve deneyimsizliği ima ediyordu.

Oh, hayır, Bayan Barbieri, buna kanmayacağım. Sen de benim kadar masum bir bakire değilsin.

Onu aptal mı sanıyordu? Yavaşça, kasıtlı olarak parmaklarını düzeltti ve ellerini çekti.

Gio ona gülümsedi ve onun gözlerini kırptığını gördü, ancak çok geç fark etti ki, yüzündeki ifade muhtemelen vahşi bir hava taşıyordu. Ama o yalancıları hor görüyordu. Son birkaç saat içinde, onun tam da böyle biri olduğunu ne kadar sık unuttuğunu düşünmek onu rahatsız ediyordu. Babasını düşündüğü anlardan birkaç dakika sonra, kız onun gardını düşürmüştü! Kız ona nefes nefese bir saf kız gibi baktığında, gerçeklik yüzüne bir tokat gibi çarptı.

O bir rol oynuyor, seni aptal. Onun dolandırıcılığına kanmamalısın.

"Belki de otele dönme zamanı gelmiştir."

Sesi sert çıkmıştı, sinirli olduğu için bu şaşırtıcı değildi. Bu kadının bir an bile olsa onu etkilemesine izin vermesi imkansız olmalıydı.

"Evet, muhtemelen haklısın." Gözlerini indirdi, uzun kirpikleri ifadesini gizledi. Sonra, daha önce gördüğü neşeye hiç yer vermeyen bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Bu sefer gözleri parlamıyordu. "Yeterince vaktini aldım, Gio. Şehri iyi bilen biriyle dolaşmak çok eğlenceliydi. Teşekkür ederim."

"Ben de çok eğlendim. Hadi, seni geri götüreyim."

Kız başını salladı ve bileğindeki sade altın bileziği çevirdi. "Teşekkürler, ama gerek yok. Bugün gitmem gereken bir yer yok. Biraz daha keşif yapacağım."

Geri adım attı ve şok onu vurdu.

Onu bırakıp gidecekti. Ona yapışıp kalacağından emindi. Onun bu davranışı onu şaşırttı.

Stella uzun vadeli bir oyun oynuyordu. O yoğun çekiciliğin olduğu anı kaydetmiş ve zamanını bekleyip daha sonra otelde tesadüfen onunla karşılaşmaya karar vermiş olabilir miydi? Ondan bu kadar emin miydi? Bu düşünce midesini bulandırdı.

Ona karşı çıkıp cevap isteyebilirdi, ama onun ne istediğini açıklayana kadar beklemeyi tercih etti. Şimdi cevap isterse, ona hiçbir şey söylemeyecekti.

"Bütün gün boş musun?" Kadınların çekici bulduğu bir gülümsemeyle ona baktı. "Farkında değildim. Bu öğleden sonra bir toplantım vardı ama iptal edildi." Stella Barbieri'nin programından daha önemli olduğuna karar verip toplantıyı iptal etmişti. "Eğer eşlik etmemi istersen..."

Bu sefer gülümsemesi anında ve göz kamaştırıcıydı. "Öğleden sonra boş musun? İşin olduğunu sanıyordum."

Gio'nun kalbi iş kelimesini duyunca hızlandı. Belki *şimdi* Barbieri'nin peşinde olduğu şey hakkında bir ipucu verecekti. "Sana işten bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"Roma'ya eğlenmek için geldiyseniz..." Omuz silkti ve başka yere baktı.

Yüzü kızarmış mıydı? "Eğer eğlenmek için buradaysam ne olurdu?"

Gözlerine tekrar baktığında ağzı üzüntüyle kıvrıldı. "Tatildeysen, biriyle *birlikte* olursun diye düşündüm."

Yine oradaydı, inkar edilemez kadınsı ilgi. Memnuniyet yükseldi. Doğal olarak, onun kendisine ilgi duymasını gerçekten istemiyordu, ama bu, onun taktik değiştirdiği anlamına geliyordu, yani onun amacını keşfetmeye daha yakın olduğu anlamına geliyordu.

O, şehre geri dönmesinin sebebiydi. Bu seyahat tamamen iş amaçlıydı.

Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, onunla vakit geçirmekten hoşlanmıştı. Ama kız utangaçtı, bir kez bile ona yaklaşmamış ya da dokunmamıştı. Bu hem merakını uyandırmış hem de sabırsızlığını beslemişti. Ama zaman geçtikçe, kız rahatlamıştı, görünüşe göre onun amacından haberi olmadığını düşünüyordu. Muhtemelen yakında harekete geçecekti.

"Roma'da yalnızım." Ellerini açarak bir jest yaptı. "Peki, Stella, şimdi nereye gidiyoruz?"

Stella böyle bir günü hatırlayamıyordu.

En son ne zaman tamamen rahatlamış ve birinin arkadaşlığından keyif almıştı? Akışına bırakıp zamanı veya başkalarının beklentilerini umursamamıştı?

Babasının korkunç ültimatomu zihninin bir köşesinde acı verici bir uğultu gibi çınlasa da, ya da belki de bu yüzden, bu öğleden sonra özel bir gün olmuştu. Kasıtlı bir başkaldırı eylemi. Oksijensiz kalmış ciğerlere hava çekmek gibi.

Daha hafif, daha özgür hissediyordu.

Belki de babasına karşı gelip, çeşitli aile üyelerinden gelen mesajlara cevap vermeyi reddetmiş olduğu içindi. Kayınbiraderleri bile nerede olduğunu öğrenmeye çalışmıştı.

Belki de Gio ile birlikte bir açık hava kafesinde oturup, akşam havasını alan Romalıların ve ziyaretçilerin yürüyüşünü izlerken içtiği, aldatıcı derecede alkollü spritz yüzündendi. Lezzetli yemekleri ve rahat atmosferiyle tanınan aile işletmesi bir restoranda paylaşılan yemek sırasında şarap da içilmişti.

Bu, ailesinin tercih ettiği prestijli ama bazen ruhsuz restoranlardan çok farklıydı. Küçük bir yerdı, kalabalık bir bulvarın önünde değil, sakin bir sokağın arka sokağında bulunuyordu.

Gio, seçkin mekanlarda görölme ihtiyacı hissetmiyordu. Kıyafetleri ve bakımlı görünüşü, parası olduğunu açıkça gösteriyordu. Sadece saati

sınırlı sayıda üretilmiş lüks bir araba kadar pahalıydı. Yine de saatlerce dolaşmış, yol kenarındaki tezgahlardan atıştırmalıklar almış ve dondurma yemişti.

Düşünceleri sürekli ona dönüyordu.

Kendini kandırmayı bırak! Bugünü özel kılanın ne olduğunu çok iyi biliyorsun.

Yanında sokakta yürüyen iri adamı gizlice süzdü. Sessiz olsa da, varlığı güven verici ve dostçaydı. Dahası da vardı.

Stella, kanında kaynayan heyecanı ya da artan farkındalığını açıklayamıyordu. Sanki beyninin bir kısmı radar gibi çalışıyor ve onun her hareketini kaydediyordu. Kollarını rahatça sallaması ve onun hızına uyum sağlamak için adımlarını kısaltması.

Hiçbir erkek onun hızına uyum sağlamak için adımlarını yavaşlatmış mıydı? Hatırlayabildiği kadarıyla, küçükken annesi dışında kimse bunu yapmamıştı.

Ama ona karşı tepkisi bu nezaketten kaynaklanmıyordu. Onda bir şey vardı, derinlerde hissettiği bir şey, yarı hatırlanan bir melodi ya da enfes bir mutluluğun hatırası gibi. Her geçen saat daha da güçleniyordu ve birlikte geçirdikleri zamanın *doğru* olduğunu hissettiriyordu.

Gio. Soyadını bile bilmiyordu. Bu da çekiciliğinin bir parçası mıydı? Hiçbir beklenti olmadan birbirlerinin şirketinden keyif almışlardı. Soyadları yoktu, kişisel detayları yoktu. Ciddi konular hakkında konuşmamışlardı. Yıllardır geçirdiği en stressiz gündü.

Karanlıkta, onun derin sesi onu sardı. "Her şey yolunda mı, Stella?"

Döndü ve onun kendisini izlediğini gördü, yüzündeki ifade okunamazdı. "Tabii ki. Neden soruyorsun?"

"Çok derin bir nefes aldın."

Kalbi suçlulukla hızla attı ama onun hakkında düşündüğünü bilemezdi. Bugün hoşuna giden şeylerden biri, rahatça sohbet etmelerinin yanı sıra sessizliklerinin de rahat olmasıydı.

"Öyle mi? Fark etmemişim." Adamın daha fazlasını beklediğini hissetti. "Ne güzel bir gün olduğunu düşünüyordum." Önünde, otele ulaşmak için döndükleri köşeyi gördü

dönerek otele ulaşacakları köşeyi gördü ve aniden zamanın dolduğunu hissetti. "Teşekkürler, Gio."

"Teşekkür edecek bir şey yok. Ben çok eğlendim." Onun zengin ve bağımlılık yaratan kahkahası, sıcak bir kucaklama gibiydi. "Planladığım toplantıdan çok daha eğlenceliydi. Teşekkürler, Stella. Harika bir arkadaş oldun."

Son bir not mu duydu?

Daha fazla konuşmak istedi ama durdu. Ne anlamı vardı ki? İkisi de bunu yüksek sesle söylememişti ama bugün tek seferlik bir şey olduğunu biliyordu. Gio, onu başından savdığı ilk sorudan sonra soyadını sormamıştı. Onu tekrar görmek isteseydi, ayrıntıları öğrenmek için ısrar eder, Roma'da ne kadar kalacağını veya numarasını sorardı.

Onu tekrar görmek *istiyordu*. Midesi ağzına geldiği için adımları yavaşladı.

Ama hayatında halletmesi gereken çok şey vardı. Ayrıca, kusursuz nezaketiyle bu tanışmayı daha ileriye götürmek istemediğini açıkça belli eden bir erkeğin peşinden gitmek için fazla gururluydu.

Kabul et, senden hoşlanmıyor.

Önlerinde otelin girişindeki parlak ışıkları görene kadar bekledi. "Geldik. İyi geceler."

"Seni odana kadar geçireyim."

Stella şaşkınlıkla başını çevirdi, heyecan onu sardı. Acaba demek istediği...?

Portikolu girişe vardıklarında parlak gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Sonra birkaç geç saatli görüşmem var, ama bir kadını kapısına kadar güvenle uğurlamak için yetiştirildim."

Hayal kırıklığını belli etmemek için çabalarken, çekingen gülümsemesi dondu.

Gerçekten bir yabancıyı odana davet eder miydin?

Ama Gio bir yabancı gibi gelmiyordu. Hiç kimseye ona olduğu gibi bağlanmamıştı. O mükemmel bir arkadaştı.

Ondan hoşlanıyorsun. Elinin kazara sana dokunmasıyla nefesin kesiliyor. Günün yarısını, o elin vücudunu keşfederken nasıl hissettireceğini düşünerek geçirdin.

Durdular ve Gio'nun bakışları keskinleşti. "Stella?"

Yüzü kızardı. Orada ne gördü? "Tabii ki sorun değil.
Bu çok... nazik."

Zarif lobi sessizdi, ancak gülümseyen personel ihtiyatlı bir mesafede duruyordu. Çok geçmeden o ve Gio ikinci kata çıktılar. "Burası benim."

Yapayca yüksek sesine, sanki çok fazla gayret göstererek kayıtsız görünmeye çalışıyormuş gibi, yüzünü buruşturdu. Ama Gio fark etmemiş gibi görünüyordu, sadece başını salladı ve onu takip etti.

Onun sadece kapısına kadar eşlik edeceğini bildiği halde, vücudu bu mesajı almamıştı. Kalbi daha hızlı atıyor, vücudunun bir tarafı onun yakınlığına tepki vererek karıncalanıyordu.

Gio ile dışarıda yürümek bir şeydi. Sessiz koridorda ise farklı, samimi bir his uyandırıyor. Omuzları daha geniş, kolu daha yakın görünüyordu ve yine sıcak erkek teninden sedir ve limon kokusu geliyordu, bu da içini zevkle kıpır kıpır ediyordu.

Kes şunu, kes şunu, kes şunu.

"Benimki son oda," diye mırıldandı, bir kapı daha geçtikleri sırada. Koridor daha önce bu kadar uzun değildi. Sonunda koridorun sonuna geldiler ve o, sevinmeli mi yoksa hayal kırıklığına mı uğramalı bilemedi.

Anahtar kartını aradı, onu kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı. "Tekrar teşekkürler, Gio."

Onun ifadesi nefesini kesti.

Hayal kırıklığına uğramış mı görünüyordu? Gümüş rengi gözleri ona dik dik bakıyordu, heykel gibi yüzü beklenti dolu bir ifadeyle gergindi.

Heyecan göğsünü sıkıştırdı. Belki de çekicilik tek taraflı değildi!

Öyle olmasa bile, onu sadece birkaç saattir tanıyorsun.

Normal şartlar altında onu içeri davet etmezdi elbette. Ama bugün normal bir gün değildi. Bugün, Gio sayesinde, tanıdığı tüm normal günlerden daha iyiydi.

Parmakları, kenarları kan dolaşımını tehdit edene ve mantığı yeniden hakim olana kadar anahtar kartını sımsıkı tuttu. Bu, karakterine aykırı bir davranıştı. Bu çekim gerçek ve şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha yoğun olabilirdi, ama kendi yargısına güvenemiyordu. Ya Gio'ya verdiği tepki, babasının sert taleplerinden sonra teselliye muhtaç olduğu içinse?

Hiçbir erkeğe karşı bu kadar inanılmaz bir çekim hissetmemişti. Tek bir yakıcı bakışla karnında kıvrılan aciliyet ya da bacaklarının arasında yumuşama hissetmemişti.

"Sana söyledim, teşekkür etmene gerek yok Stella. Ben de keyif aldım."

Yaklaşmış mıydı? Nefesi hızlandı. Hiçbir erkek onu bu kadar yoğun bir şekilde, sanki onunla ilgili her şeyi öğrenmek ya da onu hafızasına kazımak istercesine bakmamıştı.

Bakışları cildini okşadı, tüylerini diken diken etti. Yüz hatlarını dolaştı, yanıt olarak açılan dudaklarında yavaşladı, sonra gözlerine yükseldi.

Bir şey onu sarsarak vücudunu titretti. Stella beklerken kalbi güm güm atıyordu, onun yaklaşmasını istiyordu.

O parlak bakışlar yine ağzına düştü ve alt dudağını yaladığını fark etti. Neredeyse onun ağzını kendi ağzında hissedebiliyordu.

"Ben..."

"İyi geceler, Stella. O telefonları etsem iyi olacak."

Adam başını salladı ve uzak uzaklaştı, bakmadan arkasına arkasına O biliyordu çünkü o kaybolana kadar orada durdu.

BÖLÜM BEŞ

OTEL RESTORANI, konukların kahvaltı yaparken çıkardıkları rahat sohbet sesleri ve çatal bıçakların tıkırtılarıyla doluydu. Stella, pencerenin yanında tek başına oturmuş, bileziğini çevirirken meydana seyreliyordu.

Bugün mavi kot pantolon ve beyaz gömlek giymişti, saçları sabah güneşinde parıldayan yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Gio, daha yakın olsaydı, zengin kahverenginin arasında kızıl ve koyu altın rengi iplikler göreceğini biliyordu. Dün, o sıcak renk tonları onu defalarca dokunmak istemişti, saçlarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak etmişti.

Gözleri koyu ve baştan çıkarıcıydı. Dudaklarını tatmak, hayal ettiği kadar tatlı olup olmadıklarını keşfetmek istemişti.

Ancak o yumuşak bir kadın değildi. Barbieri'nin onu oteline yerleştirdiğini bilmesek bile, Gio bunu fark ederdi. Onda kendine güvenen, ihtiyatlı bir tavır vardı, bu da onun kimsenin aptalı olmadığını gösteriyordu.

Aptal olan oydu. Dün gece odasının önünde, o özlem dolu bakışları ve dudaklarını büzerek davet ettiği şeyi ona vermek istemişti. onunla birlikte olmak istemişti. Onun bir oyun oynadığını bildiği halde, neredeyse onu öpecekti.

Yine de arzusu gerçektir, ilk farkındalık patlamasından başlayarak, derisinin altında neredeyse dayanılmaz bir kaşıntıya dönüşene kadar büyüdü. Sağduyunun bastıramayacağı bir ihtiyaç.

Onu hayal kırıklığına uğratıp uzaklaşmak ona aşırı bir tatmin vermişti.

Ama şaka ona dönmüştü, çünkü bütün gece onu aklından çıkaramamıştı. Saatlerce onun tam olarak neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışmıştı. Sonunda uykuya daldığında, rüyalarında onunla karşılaşmıştı. Rüyalarında uzaklaşmamış, onun vücudu ve onu memnun etme yeteneği hakkında bilinecek her şeyi keşfetmenin zevkini yaşamıştı.

Kadının onu ne kadar tatmin ettiğini hatırlayınca kot pantolonu daralmıştı.

Ne yazık ki rüyadaki sevgilisi, onun açlığını gidermeye yetmemişti.

"Uzun zamandır burada," diye mırıldandı müdür, kapının yanında ona katılarak. "Yemeğini çoktan bitirdi."

Gio, kadının kahvesini yudumlamasını izledi. "Birini ya da bir şeyi bekliyor."

Tabii ki o. Her şeye rağmen, ya da belki de onun kalbini kazanmayı başardığı için, bu düşünce onu memnun etti. Bir sonraki karşılaşmalarını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Olabilir. Ya da bilgi topluyor olabilir. Bu sabah personele karşı çok dostça davrandı."

Gio, kadının bir garsona gülümsediğini izledi. Garson, kadına bir şey isteyip istemediğini sormak için durmuştu. Profilden bile gülümsemesi parlaktı ve Gio, kadının tam güçteki gülümsemesini hatırladı. İçinde bir şey sıkıştı. Kadının garsonu etkilemek için aynı gülümsemeyi kullanmasının öfke olmadığını kendine söyledi. Ne söylediği önemli değildi, bu sadece daha fazla kahve siparişi vermekten daha fazlasıydı.

Sanki aklını okumuş gibi, müdür, "Merak etme. Personelimiz sağduyuludur. Asla paylaşmamaları gereken bir şeyi paylaşmazlar," dedi.

Gio ellerini pantolonunun ceplerine soktu, etkilenebilir genç garson yerine *ona* bakması için yanına gidip *onu* zorlama isteğinden hoşlanmamıştı.

Dün bütün gün onun güvenini kazanmaya ve sırlarını öğrenmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Kız, onun kendisini ikna ettiğini düşünmek için fazla kurnazdı. Tek tesellisi, dün gece onu terk ettiğinde kızın ne kadar sinirlenmiş olabileceğini düşünmekti.

Yastık sohbeti istiyorsa daha çok çabalaması gerekecekti. "Personelle konuştunuz mu?"

"Sadece ne sorduğunu öğrenmek için." Gio'nun kaşlarını kaldırması üzerine, müdür devam etti. "Açıkça şüpheli bir şey yok. Çok arkadaşçaydı, garsonlara iltifatlar etti, geçmişlerini sordu, onları tanımaya çalıştı."

Garson Stella'nın masasından ayrıldı ve müdürün gizli bir işareti üzerine onlara yaklaştı.

"Pencerenin yanında, bize sırtı dönük oturan bayan ne hakkında konuşuyordu?"

Genç adam, yanlış bir şey yapmış gibi korkmuş gibi gülümsemesi kayboldu. "Önemli bir şey yoktu. Güzel hava. Roma'da gezebileceği yerler. Şehirde yaşamayı sevip sevmediğim. Gio ve müdürüne baktı. "Hizmetten ve personelin ne kadar mutlu görüldüğünden etkilenmişti. Burasının çalışmak için iyi bir yer olup olmadığını ve nedenini sordu."

"Teşekkürler, Roberto." Müdür başını salladı. "Etkilendiği için çok iyi. Şimdilik bu kadar." Garson başka bir masaya yöneldiğinde, "Diğer çalışanlara da benzer şeyler sordu," dedi.

Gio kaşlarını çattı. "Motivasyonu yüksek personelimiz olduğunu öğrenmek için bu kadar yolu gelmedi."

Müdür başını salladı. "Görmen gereken başka bir şey daha var. Şu anda vaktin var mı?"

Gio başını sallayınca, onu ofisine götürdü ve doğrudan bilgisayarına yönlendirdi. Birkaç fare tıklaması yaptıktan sonra koltuğundan kalktı ve Gio'ya onun yerine oturmasını işaret etti.

"Güvenlik beni bu konuda uyardı."

Gio ekrana odaklandı. Ekran, birkaç kattaki güvenlik kameralarının görüntüleri ve bu sabahın erken saatlerini gösteren zaman damgalarını gösteriyordu. Koridorun sonunda bir silüet belirdi. Kameraya yaklaşıırken, siyah yoga pantolonu ve uzun kollu koyu renkli üst giyen, saçlarını gelişigüzel bir topuz yapıp toplamış olan Stella'yı tanıdı.

Gio'nun göğsünde bir şey sıkıştı. Giysileri vücuduna yapışmış, çekici bir vücudu ortaya çıkarmıştı. Saçları, banyo yaparken aceleyle toplamış gibi görünüyordu ve Gio kendini kesinlikle bir röntgenci gibi hissetti.

Dün gece bu şekilde odasına gelseydi, düşünmeden onu kapıdan içeri çekip kollarına atardı.

Bu farkındalık, bir ekrandan kaybolup başka bir ekranda merdivenleri tırmanırken görünce onu kaşlarını çatmasına neden oldu. Sonra başka bir koridorda, sonra başka bir koridorda göründü.

"Ne yapıyor?"

Adımları sabitti ve çevresine ilgi duyduğu izlenimini verse de, mobilyaları veya mimari detayları hayranlıkla incelemek için durmadı.

"Bir saniye." Yöneticisi omzunun üzerinden başka bir ekrana işaret etti. "Burada."

Kız dördüncü kata çıktı ve Gio'nun kalbi hızlandı, çünkü artık kızın nereye gittiğini biliyordu. Koridorda birkaç adım attıktan sonra yavaşladı ve bir sonraki binaya kapalı bir köprüye dönüşen geçide açılan çift kapının önünde durdu. Bu bina, Gio'nun yeni şirket merkezinin bulunduğu binaydı.

Gio, kapıya uzanıp kilitli olduğunu görünce içinden küfretti. Bir işaret bulmayı umarcasına yukarı baktı, sonra duvarı taradı ve güvenlik tuş takımını keşfetti. Uzun bir süre orada durdu, sonunda yavaşça arkasını döndü.

Adam öne doğru eğildi. "Nereye gidiyor?"

"Koridorun sonuna gidip geri dönecek. Sonra bir sonraki katta aynısını yapacak. Sonra spor salonuna gidecek."

Adam kaşlarını çattı. Kadın, resepsiyon görevlilerinin onu görebileceği zemin kat hariç, tüm koridorlarda dolaşarak tüm ortak alanlara gitti.

Müdür başka bir görüntü açtı. Stella koşu bandında, ifadesini okunamayan bir şekilde düzenli bir şekilde koşuyordu.

Gio uzanıp filmi ileri sardı. Kırk dakika sonra koşu bandını kapattı ve indi, bir dizi derin esneme hareketi yaptı.

Röntgencilik hissi daha da güçlendi. Artık onun otelini gizlice keşfetmesini izlemiyordu. Stella'nın samimi görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Yüzü kızarmış ve nemliydi, uzun saçları boğazına yapışmıştı, göğüsleri efordan dolayı hızla inip kalkıyordu.

Eğildiğinde bol tişörtü açıldı ve göğüslerinin şişkinliğini ve koyu renkli dekoltesini gördü.

O çok güzeldi, şimdi terden ıslanmış ve makyajsız haliyle daha da çekiciydi. Neredeyse onun baştan çıkarıcı kadın kokusunu alabiliyordu. Esnek ve formda vücudunun kıvrımlarını izlerken, onu sevgilisinin yatağında sıcak ve dağınık halde hayal etmekten kendini alamadı.

Kızgınlık midesini düğümledi. Kendisine ve bu kurnaz kadına karşı içgüdüsel çekiciliğine duyduğu kızgınlık. Ve onun alçakça yöntemlerine duyduğu kızgınlık.

O bir şirket casusu olabilirdi, ama onu bu şekilde izlerken kendini suçlu hissediyordu, tepkisi için suçlu hissediyordu.

Gio sandalyeyi geri itti. "Sonra ne yaptı?" Artık izlemek istemiyordu.

"Hiçbir şey. Odasına gitti ve kahvaltıya kadar çıkmadı. O zamandan beri restoranda, yemek yiyor, telefonunu kontrol ediyor ve personel ile konuşuyor."

En iyi niyetine rağmen, Gio bakışlarının monitöre kayduğunu fark etti, Stella'nın boş spor salonunda, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, kalçalarını sallayarak yürüdüğünü izliyordu.

"Aferin. Harika iş çıkardın, teşekkürler." Omuzlarını sıvazladı, gerginliklerini hissediyordu. Kendisi de egzersiz yapsa iyi olurdu. Ya da bu gerginliği atmak için başka bir şey.

Güvenliğin artırılması için talimatlar verdi ve ayağa kalktı. Bayan Barbieri ile yüzleşme zamanı gelmişti.

Gio masasına yaklaşırken Stella telefonunu masaya bıraktı. Gio, yararlı bir şey bulmak umuduyla ekrana baktı, ama ekran boştu. Stella, ne yaptığını kimsenin görmemesi için çok dikkatliydi.

"Günaydın. Bu koltuk boş mu?"

Kafasını hızla çevirdi, gözleri büyüdü. Onu gördüğüne gerçekten memnunmuş gibi gülümsedi.

Elbette öyle. Sen onun hedefiydin.

"Gio!" Daha az şüpheli bir adam, sesindeki boğukluğu heves olarak yorumlardı. Gio ise bunun gece faaliyetlerinden kaynaklanan yorgunluk olduğunu düşündü. "Seni göreceğimi ummuyordum."

Gülümsemesi parladı. Gio, öfkeli bir şekilde sıkılmış çenesini gizlemeye çalışarak, karşılık olarak dudaklarını kıvırdı.

Bir garson geldi ve Gio kahve sipariş etti.

"Bu sabah kahvaltı yapmayacak mısın? Yemekleri tavsiye edebilirim. Benimki çok iyiydi."

Elbette öyleydi. En iyisini ısrarla istemişti.

"Kahve yeter."

Yemek için midesi yoktu ve bunun için onu suçluyordu. Ruh halini belli etmiş olmalıydı, çünkü kız durakladı ve başını eğerek onu izledi. Dün gece şirket merkezinin girişindeki

düşünmüş olsa da.

Bu anı, midesini tiksinti ile bulandırdı ve duygularını gizlemek için tüm gücünü kullanması gerekti.

"İyi uyuyamadın mı?" Kızın sesi endişeli geliyordu ve bu da onu rahatsız etti.

"Halletmem gereken işler vardı. Sen?"

Kafasını salladı. "O kadar yürüdükten sonra uyumalıydım.

Ama uykuya dalmakta zorlandım. Ne aptalca, değil mi?"

"Aklında bir şeyler varsa aptalca değil. İş meselesi olabilir mi?"

Gözleri onunkinden kaçtı. "Tatildeyim ama evet, bazen kafamı boşaltmak zor oluyor."

"Dün dikkatin dağınık olduğu için mi? İş yüzünden mi?"

Piazza'nın manzarası onu büyülemiş gibiydi. "Kısmen.

Kısmen de aile meseleleri."

Gio, anlayışla bir yüz buruşturma yaptı. Onun durumunda iş ve aile birbirine karışmıştı, çünkü babası için çalışıyordu. Barbieri, ilerleme raporu için ona baskı yapmış mıydı?

Kahvesini getiren garsona teşekkür etti ve bir yudum alarak keskin, zengin lezzetinin tadını çıkardı. "Uyuyamadığında ne yaparsın, Stella? Denenmiş ve işe yarayan çözümlerin var mı?"

Kadın hafifçe gülümseyerek döndü ve onun hakkında bildiklerini bildiği halde, bu kadını bir şirket casusu olarak görmekte zorlandı. Gözleri sıcağı, ifadesinde saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi rahat ve açıktı.

Eğer uyarılıp da bu duruma düşmeseydi, bu onu çok kızdırdı. Kendini karakterleri iyi değerlendiren biri olarak görüyordu!

"Egzersiz. Uyuyamadığım zaman egzersiz yaparım."

Gio, güvenlik kamerası görüntülerinde onu anında hatırladı — eforla parıldayan, terli, saçları dağınık, nefes nefese — ve geceleri ne tür egzersizlerden hoşlandığını hayal etti. Onun yatağında.

Vücudu anında tepki verdi, kasıkları ağırlaşır gerildi, parmakları, sanki rüyalarında olsa bile, onun kollarında çıplakken nasıl hissettiğini hatırlar gibi kıvrıldı.

Lanet olsun ona! Onun kim ve ne olduğunu biliyordu, ama bu onun özlemine ortadan kaldırmıyordu. Bu küçük masada otururken, o kadar yakındı ki

kadının kadife gibi bakışlarındaki kehribar rengi benekleri görebilecek ve taze çiçek kokusunu içine çekebilecek kadar yakındı, zihni ve bedeni arasında bir savaş olduğunu fark etti. Zihni, kadının maskesini düşürmesini ve yoluna gönderilmesini emretti. Bedeni ise onu istiyordu.

"Gio, iyi misin?"

Endişeli bir şekilde ona doğru eğildi ve Gio, tüm gücünü kullanarak tepkilerini bastırıp ağzının köşelerini yukarı doğru kıvrırdı. "İyiym. Biraz daha anlat, ne tür bir egzersiz?"

Kız geriye yaslandı ve boş fincanını tabağında çevirmeye başladı. "Bazen bir kafa lambası takıp koşuya çıkarım."

O daha dik oturdu. "Geceleri mi? Bu güvenli değil."

"Nerede olduğuma bağlı. Roma gibi büyük bir şehirde geceleri koşmazdım."

Gio rahat bir nefes aldı, sonra vicdansız rakibi için endişelenme yeteneğine şaşırdı. "Peki, şehirde koşamadığın zamanlar ne yapıyorsun?"

Gözleri yine aşağıya indi, ifadesi biraz kaçamak oldu. O eğildi. "Sokaklarda koşamadığım için otelin koridorlarında yürüyüş yapıyordum."

"Koşu bandını kullanamaz mıydın? Otelin iyi donanımlı bir spor salonu var."

Kadın başını salladı. "Öyle ve ben de öyle yaptım. Ama yerinde koşmak, gerçekten hareket etmekle aynı şey değil. Dışarıda koşmak veya yürümek zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor."

Gio arkasına yaslandı ve berrak gözleri ve masum ifadesiyle bu kadını inceledi. Herkes uyurken otelde ayakta olduğunu itiraf ederek, düşündüğünden daha da iyi olduğunu gösterdi. Otel güvenliği ile karşı karşıya kalırsa diye bir mazeret hazırlamak akıllıca bir hareketti. Güvenlik görevlileri ona kadını haber verirse diye mazeretini deniyor muydu acaba?

Dün, kadının kimliğini bilmediğine neredeyse ikna olduğu anlar olmuştu. Yıllar boyunca imajını basından uzak tutmak için çok çalışmıştı. Şimdi ise kadının kim olduğunu tam olarak bildiğini varsaymaya geri dönmüştü.

Asıl soru, kadına kim olduğunu bilmediğine onu ikna edip edemediği idi. Bu sabahki açıklamalardan sonra, kadının harekete geçmesini beklemekle yetinmedi. Süreci hızlandırması, kadının niyetini ortaya çıkarması ve durumu tersine çevirmesi gerekiyordu.

, onun niyetini ortaya çıkarmak ve durumu tersine çevirmek zorundaydı. Ona bedelini ödetecekti.

"Bir dahaki sefere uyuyamadığımda bunu denemeliyim. Bu arada, dışarı çıkıp kafamı boşaltayım dedim. Ne dersin, Stella?" Adını söylerken sesini davetkar bir şekilde yavaşlattı ve dudaklarının açılmasını izledi. O bir casus olabilir, ama yine de bir kadındı ve Gio kadınların zayıflıklarını biraz biliyordu. "Benimle tekrar dışarı çıkmak ister misin?"

Cevabı o kadar hevesliydi ki bileziğiyle oynamak için bile duraksamadı. Gözleri parladı, sonra utangaç bir şekilde boş fincanına baktı. "İsterim, Gio. Teşekkür ederim."

Teşekkür etme, Bayan Barbieri. Hak ettiğin cezayı almanı sağlayacağım.

Stella ellerini korkuluğa dayadı ve Roma manzarasını seyretti. "Sen gerçekten olağanüstü birisin."

Gözünün ucuyla Gio'nun döndüğünü gördü. "Olağanüstü, kulağa hoş geliyor. Bunu hak etmek için ne yaptım?"

Derin sesindeki eğlenceyi ve onu neredeyse bir kucaklama gibi ısıtan bu sesi sevdi. Yine de bu fikri kafasından silip attı. Gio bugün farklıydı, bazen komik ve çekici, bazen ise neredeyse mesafeli.

Aklında bir şey vardı. Onun için bu gezi sadece temiz hava almak içindi. Aralarında yeni bir şeyin başlangıcı değildi.

Stella önlerindeki manzaraya başını salladı. Derin uçurum, aşağıdaki antik kalıntılara uzanıyordu. Onun ötesinde, çatı bahçeleriyle süslenmiş sarı ve okra renkli yüksek binalar vardı. Sonra Vittoriano ve Roma kiliselerinin kubbelerini de içeren, saygıdeğer kamu binalarının karmaşası. Muhteşem bir manzaraydı, ama burayı kendilerine ait hissediyorlardı. Çoğu turist aşağıdaki antik forumda kalmıştı.

"Bu manzara için bile olsa, tarihi kalıntılar arasında dolaşarak zamanını mutlu bir şekilde geçiren başka kimseyi tanımıyorum."

"Hiç kimse mi? Ailen bile mi?"

Stella gülmesini tutamadı. "Kesinlikle hayır. Hiçbiri tarihle ilgilenmiyor." Enzo'nun tek eğlencesi,

spor arabasını son hızda sürmek ya da araba yarışlarını izlemek. Rocco iyi yemek ve şarabı severdi ve kumara meraklıydı. "Bir keresinde babama ünlü bir kaleyi ziyaret etmeyi önerdim. O ise tek ilgisinin modern konforlara sahip yeni binalar olduğunu söyledi."

"Yine de seni oraya götürdü mü?"

Eğlencesi bir anda kayboldu. "Zamanı yoktu. Sormamalıyım."

Bu, İtalya'daki ilk birkaç yılında, babasının neyi kabul edip neyi kabul etmeyeceğini öğrenmeden önceydi. Onları götürdüğü tek ilgi çekici yerler, kendi otelleri veya rakiplerinin otelleriydi.

"Böyle bir övgü aldığım için mutluyum. İtiraf etmeliyim ki, ben buraya hiç çıkmamıştım."

Ona döndü. "Tarih meraklısı değil misin?"

"Pek sayılmaz, ama imparatorların yaşadığı yeri görmek çok ilginçti. En iyi gayrimenkulleri seçme konusunda iyi bir gözleri varmış."

"Ne tür şeyler ilginizi çeker?"

Omuz silkti. "Senin gibi ben de egzersiz yapmayı seviyorum." Ona bakarken gözlerinde keskin bir parıltı gördüğünü hayal mi etmişti? Işığın bir oyunu olmalıydı, çünkü şimdi yok olmuştu. "Yatçılık, su kayağı, kar kayağı da. Ama son zamanlarda çoğunlukla iş yapıyorum."

Manzaraya sırtlarını dönüp geri dönmeye başladılar, kaldırımdan geçerek tepenin üzerindeki patikaya doğru yürüdüler.

"Ne tür bir iş?"

Stella daha önce sormamıştı. Konuşmalarında iş konusunu kaçınmak için sözsüz bir anlaşma yapmışlardı. Ama otele dönme zamanı gelmişti ve bu muhtemelen Gio'yu son görüşü olacaktı.

Bu durumun ona ne kadar boş hissettirdiği garipti. Garip ve gülünçtü. Hayatının en önemli kararını vermek için Roma'ya gelmişti, geleceğini belirleyecek bir karar. Tesadüfen tanıştığı bir yabancıya veda etmek kolay olmalıydı.

Ancak Gio ile geçirdiği kısa süre, hayatında ne kadar sık ikinci en iyi seçeneği kabul ettiğini ona her zamankinden daha fazla fark ettirmişti. Kendisi için istediği şey bu muydu? Ve eğer istemiyorsa, alternatifleri nelerdi?

"Gayrimenkul yatırımı yapıyorum. Dikkat et, burası düz değil."

O bunu söylerken, sandaletinin burnu eski taştaki bir çatlağa takıldı. İvmesi dengesini bozdu, öne doğru eğildi ve kendini kurtarmak için kollarını uzattı.

Büyük eller onu yakaladı ve yukarı çekti.

Sessiz bir "oof" sesiyle nefesini tuttu, sert bir cisimle çarpışırken elleri Gio'nun mürekkep mavisi gömleğine yayıldı. Kumaşın altında inanılmaz bir sıcaklık ve gergin, keskin kasları hissettiren yastıklı bir sertlik hissetti.

Sersemlemiş bir halde yutkundu ve erkeksi bir erkeğin baş döndürücü kokusuyla dolu havayı içine çekti. Karıncalanan bir ateş izi avuç içlerinden ayak tabanlarına, göğüslerinden kasıklarına kadar vücuduna yayıldı.

Gözlerini kapattı ve derin nefes aldı, kendine hareket etmek için güç topladığını söyledi. Gio'nun duyuşal hafızasını beynine kazıması da kimsenin bilmesine gerek yoktu.

İşte. Harekete geçmeye hazırды. Gözlerini açtı ve omurgasını düzeltti. "Teşekkür ederim..."

"Stella."

Hayatı boyunca kimse onun adını böyle söylememişti. O kadar yankılıydı ki, adını duyduğundan çok, onun geniş göğsünden ellerine titreştiğini hissetti. Yine de ses de oradaydı, kaba ve gürültülü, son derece baştan çıkarıcı.

Başını geriye eğdi ve onun ağzının hareketlerini büyülenmiş bir şekilde izledi. Dudakları heykel gibiydiler. Yumuşak mı yoksa sert miydiler acaba?

"Ben..."

Söyleyeceği her neyse, keskin siyah kaşların altındaki gümüş rengi gözlere bakışları takılınca kayboldu. Orada şaşkınlık gördü. Farkındalık. Davet.

Ağzı kuruyan Stella yutkundu ve dudağını nemlendirdi.

Gio'nun gözlerinde bir şey parladı ve Stella titredi, dizleri o kadar titriyordu ki, kendini dengelemek için Gio'nun gömleğini tuttu.

"Seni öpmek istiyorum, Stella."

Evet! Lütfen.

"Tamam."

Bir kaşı eğleniyormuş gibi yukarı kalktı ama bakışları ciddiydi, o kadar kararlıydı ki, sanki elini kaldırıp

yanağını, dudaklarını, boğazını ve kalbinin çarptığı yeri okşamak için elini kaldırmış gibi hissetti.

Yavaşça, çok yavaşça başını eğdi. O parlak gözlerin yaklaştığını izledi, nefesini ağzında hissetti. Dudakları dudaklarına değdiğinde gözlerini kapattı ve içini çekerek dizlerinin üzerine çöktü ve omuzlarına sarıldı.

Çünkü o ilk andan itibaren sihir vardı. Gençliğinde umduğu türden bir sihir. Talihsiz aşklarının geçmişi tarafından yok edilmiş bir sihir. Onu bir yabancı ve dolayısıyla avlanacak bir av olarak gören beceriksiz erkekler yüzünden. Sonra onu bir servetin anahtarı olarak gören, kendisinin bir ödül olmadığını düşünen bencil erkekler yüzünden.

Gio'nun ağzı nazik okşamalarıyla onu büyülediğinde şok yaşadı. Dilinin diline dokunuşunda sihir vardı. Vücuduyla onu koruduğu, bir kolunu beline doladığı, diğer koluyla başını desteklediği, sanki inanılmaz derecede değerliymiş gibi davranışında büyü vardı. Uzun parmaklarıyla kafasını kavradı ve başını eğerek öpücüğünü ağızların buluşmasından öteye taşıdı.

İçinde bir şey kabardı. Daha fazlasını isteme arzusu. Mutlak doğruluk hissi. Sanki tüm hayatı boyunca bu anı, bu adamı beklemiş gibi, kemiklerine kadar işleyen bir iç çekiş.

Belki de öyleydi.

Büyülenmiş bir şekilde, Stella kendini ona teslim etti, teslimiyet kanında enfes bir uğultu yarattı. Ama sadece almadı. O da talep etti, sanki onun güçlü vücuduna tırmanmak istercesine ona doğru itti. Daha da derine daldı, onun keskin kasları göğüslerine ve karnına lezzetli bir sürtünme sağlarken, açlığı daha da şiddetlendi.

Elleri kalın saçlarına gömüldü, kafasını avuçlayıp aşağı çekti, sanki durmasından korkar gibi ağzını ağzına tuttu.

Adam hareket etti, bacaklarını genişçe açarak onu çekici sıcaklığına doğru çekti. Heyecan ve tahrik, Stella'nın bacaklarının arasına geçmek için sürünerek ilerlerken doruğa ulaştı. Adamın kasılmış uyluk kasları, sahip olduğu ama dizginlediği gücün kanıtıydı. Çünkü Stella, isterse adamın tutuşunu kırıp uzaklaşabileceğini biliyordu.

Bunu istemiyordu. Stella daha fazlasını istiyordu, bu yüzden ona daha da yaklaşıp karnında sertleşmiş ereksiyonunu hissettiğinde

bu çok doğru gelmişti.

Öpüşmelerinin temposu değişti, ağır ve neredeyse uyuşuk hale geldi, ama nefes almak için mücadele ederken, bir saniye bile ağzını onunkinden ayırmak istemeyen kadının kalp atışlarının hızı ve ciğerlerinin çekişinde uyuşukluk yoktu.

Sonunda seçim ona kalmadı. Gio başını kaldırdı, tüm boyunu dikleştirdi ve onu geri çekmek üzereyken kollarını kavradı.

Ağrıyan ciğerlerine yakıcı bir nefes, fırtına gibi karanlık gözlerinin parlaması ve aniden Stella fiziksel ve zihinsel olarak tekrar sağlam zemine geri döndü.

Geniş göğsü onun önünde yükseldi, onun da kendini kaptırdığının kanıtıydı.

Onun gibi kendini kaybetmiş miydi? Burun delikleri havayı içine çekerken genişlemişti ve gururlu yüz hatları daha keskin, sanki kemiklerine kadar soyulmuş gibi görünüyordu. Ama gözleri okunamazdı, artık gümüş rengi değil, karanlık, gizemli bir gri renkteydiler.

Gözleri onun ağzına, kızarmış dudaklarına kaydı. İçinde sert bir sahiplenme duygusu uyandı. Onun dudaklarını tekrar dudaklarında hissetmek istedi. Onu zevkle inleyene kadar öpmek, o güçlü elleriyle onu sıkıca tutup, ona bir öpücükten fazlasını vermek istedi.

"İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım ki?" O öpücükte bir sorun olduğunu mu ima ediyordu? Alnı kırıştı. Elbette o da onun hissettiklerini hissetmişti.

Ama daha önce birçok kez hayal kırıklığına uğramıştı. Ne derlerdi? Bir kız prensi bulmadan önce birçok kurbağa öpmek zorundaydı. O prens peşinde değildi, sadece samimi birini arıyordu. Az önce paylaştıkları şey samimi gelmişti, ama o karanlık gözlere bakarken bir hata mı yaptığını merak etti.

Onun kollarından kurtuldu. "Beni öptüğün için özür dileme." Buna dayanamazdı.

Adam kaşlarını çattı. "Özür dilemeyecektim.

Dilemeli miydim?" Stella başını salladı.

"Hayır. Hoşuma gitti."

Ağzı kıvrılırken yüzündeki gergin çizgiler yumuşadı. "İyi. Ben de. Ama durma zamanı gelmişti."

Gözleri onun yanından geçip gitti ve ilk kez yaklaşan sesleri fark etti. Dönüp baktığında, bir grup insanın ağaçların ve yıkık taş duvarların arasından onlara doğru ilerlediğini gördü.

Gio bu yüzden mi durmuştu? Rahatlama hissi kulaklarında uğultu, göğsünde hafiflik olarak hissedildi.

"Şehre inme zamanı," dedi Gio, elini tutarken.

Sıcak parmaklar onun parmaklarını kavradı ve kalbi hızla çarptı. Romantizm aramıyordu ve zaten karmaşık olan durumunu daha da karmaşık hale getirecek hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ama umursamadı. Onu yıpratıcı sorunlar ortadan kalkmış, yerine doğru olanın yapıldığı hissi gelmişti.

Bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu. Sadece geçici bir şeydi. Ama bu rahatlamaı kabul edecekti. "Evet, gidelim."

ALTINCI BÖLÜM

gio, Palatine Tepesi'nin bu bölümünü nihayet keşfeden turist akınından memnundu. Onların varlığı, Stella ile modern şehre doğru inerken neredeyse hiç konuşmamalarına neden oldu.

Orada ne olduğunu bilmiyordu ama o öpücük onu karnına yumruk yemiş gibi sersemletmişti. Ancak acı yerine, kanında dolaşacak ve kemiklerinin iliğinde hissettiği özlemi uyandıracak kadar güçlü bir zevk vardı.

Birçok kadınla öpüştüğü, yeterince sevişmişti, ama bu kadar mahvolmuş hissettiğini hatırlamıyordu. Mahvolmuş, ama aynı zamanda zafer kazanmış gibi, sanki Stella'yı öpmek onu yenilmez yapmıştı.

Sesler duyunca başını kaldırdı ve o günün daha parlak, taşların arasına serpiştirilmiş kırmızı gelinciklerin daha canlı olduğunu yemin edebilirdi. Kendini daha güçlü hissediyordu, her şeye hazırды.

Onun cömert dudakları ve vücudunun kendisine sıkıca sarıldığı an dışında her şeyi unutturacak kadar bir öpücüğün tadını bu kadar çıkardığını hatırlamıyordu.

Stella Barbieri'nin vücudu. Düşmanın, hatırladın mı?

Yüzünü buruşturdu ama tepeyi inerken elini onun elinde tuttu.

Elbette hatırlıyordu. Onu kendine çektiği anda gözlerindeki heyecanı görmüş, onun kendisine can attığını *anlamıştı*. Ve başını kaldırdığında yüzündeki sersemlemiş özlemi fark etmişti. Çünkü o da aynı şeyi hissetmişti.

Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez bir öpücük onu baştan çıkarmıştı. Onu baştan çıkarmış, onun bir casus olduğunu, sırlarını öğrenmek için onu kandırmaya çalıştığını unutturmuştu.

Kadının neden burada olduğunu hatırlayınca midesi düğümlendi. Ailesini yok eden Alfredo Barbieri'ye yardım etmek için. Gio, Barbieri yüzünden uzun zaman önce ölen annesini ve ablasını düşündü. Ve onlardan yıllarca sonra ölen babasını, ama

ruhu o gün ölmüştü. Hayatta kalmış, bir kabuk gibi yaşamış, Barbieri'den intikam almak ve onu adalete teslim etmek için çaresizce çabalamıştı, çünkü hukuk sistemi bunu yapmamıştı.

Ve Gio, Barbieri'nin kızıyla birlikteydi. Onu *istiyordu*.
onu istiyordu.

Kendine bunun ona yaklaşmak için bir taktik olduğunu söyledi. Eğer ona güvendiğini düşünürse, onun peşinde ne olduğunu öğrenmesi daha kolay olacaktı.

Ama o, uygun yalanlara meraklı değildi. Elbette, onun planlarını engellemek için onunla vakit geçirmişti. Ama onu öpmesi ve elini eline aldığı anda hissettiği coşkuyu ve heyecanı açıklamaması bunun için değildi.

Vücudu karıncalandı. İçgüdüsel olarak, kızın uyandırdığı duygulara güvenmedi. Bu duygular yeni ve yoğun ve o, güçlü duyguların ne kadar yıkıcı olabileceğini herkesten daha iyi anlıyordu. Bu duyguların babasını, oğlu da dahil olmak üzere herkesten kopmuş, içi boş bir kabuk haline getirdiğini görmüştü.

Gio kararlılığını pekiştirdi ve antik alandan çıkıp otele doğru yürürken elini daha sıkı tuttu.

"Çok ciddi görünüyorsun Gio. Bir sorun mu var?"

Her şey.

Kendisine ve hayatına hakim olmaya alışmıştı. Barbieri'nin iki yüzlü kızına yakınlaşmak yerine çalışması gerekiyordu.

"O öpücüğü düşünüyordum."

"Oh."

Gözlerinde bir şey parladı ve o da heyecanlanmaya başladı. Kız gözlerini kaçırdı ama o, kızın yanaklarında hafif bir kızarıklık gördü.

Yüzü kızarmış olamazdı. Yoksa o da o öpücükten beklediğinden fazlasını mı almıştı? Bu düşünce onun keyfini yerine getirdi.
"Planlamamıştım."

"Hayır, o anın dürtüsüydü."

Gio onu dikkatle inceledi ve sözlerini seçti. "Bu... beklediğimden fazlasıydı."

Kız, başını ona doğru o kadar hızlı çevirdi ki, at kuyruğu omzunun üzerine düşmeden önce genişçe sallandı. Genç ve parlak

hatta masum görünüyordu. Yirmili yaşlarının ortasında olduğunu biliyordu ve Alfredo Barbieri'nin hiçbir çocuğunun uzun süre masum kalabileceğine inanamıyordu.

"Evet, öyleydi."

Belki Gio gerçeği kendi lehine kullanabilirdi. Onun ilgisini itiraf etmek onu cesaretlendirebilirdi. Ona güvenirse belki gardını indirirdi. Ticari sırları mı yoksa sabotaj fırsatı mı peşinde olduğunu bile bilmiyordu.

Ne olursa olsun, Gio onun başarılı olamayacağına yemin etti.

"Acıktın mı? Buralarda öğle yemeği için harika bir yer biliyorum," diye önerdi.

Burası nispeten sakindi. Gio daha fazla araştırma yapmalı ve kadının planlarını ortaya çıkarmalıydı. Bu işe yaramazsa, kadını romantik bir şekilde etkileyerek gardını indirmesini sağlayabilirdi.

"Kulağa hoş geliyor..."

Stella köşeyi dönerken aniden durdu, parmakları onun parmaklarını mengene gibi kavradı, tırnakları onun cildini çimdikledi.

Giro döndüğünde, Stella'nın süt beyazı gözleri kocaman açılmış, ağzı açık kalmış ve nefes nefese kalmıştı. Bir saniye sonra, Stella dönüp Giro'nun arkasına geçti.

Gio, onu rahatsız eden şeyi belirlemeye çalışırken gözlerini kısarak sokağı inceledi. Göze çarpan bir şey yoktu, ancak bakışları kıvrıkcık saçlı, kahverengi takım elbise giymiş ve güneşte parıldayan büyük altın saati olan iri yarısı bir adamda takıldı. Adam mutlu görünmüyordu, çenesini sıkarak uzaklaşıyordu. Adam ona biraz tanıdık geliyordu.

Gio döndü ve Stella'yı kendine doğru çekti, kolunu onun ince omuzlarına doladı. "Ne yapabilirim?"

Morarmış kadife gözleri onun gözleriyle buluştu ve kanı koruma içgüdüleriyle kaydılar.

"Y a p abileceğin hiçbir şey yok. Otele yaklaştık, değil mi? değil mi?"

Adamın oradan gelmiş olabileceğini fark ederek başını salladı.

Gio, onun titremesini hissetti ve onu sıkıca tuttu. O, onun rakibi olabilirdi, ama onun bu kadar üzgün olduğunu görmekten *nefret ediyordu*. Neredeyse hasta gibi

Gio, kızın titrediğini hissetti ve ona sıkıca sarıldı. Kız onun rakibi olabilirdi, ama bu kadar üzgün olduğunu görmekten nefret ediyordu. Kız neredeyse hasta gibi görünüyordu.

O anda adamı nerede gördüğünü hatırladı. Dün Stella Barbieri'yi araştırırken, ailesiyle birlikte çekilmiş fotoğraflarını görmüştü. Tıknaz adam, ondan çok daha yaşlı olan kardeşlerinden biriydi.

"Biri seni korkuttu, değil mi? Konuş benimle, Stella."

"Önemli bir şey değil. Sadece fark ettim ki..." Başını salladı, eğik omuzlarını düzeltti ve onun kollarından kurtuldu. Solukluğu ve omzunun üzerinden attığı hızlı bakış dışında, kendini kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

Gio ikilemdeydi. Her içgüdüğü onun korkmuş olması fikrine isyan ediyordu, ancak onun kendini uzaklaştırmasından ve kurnazlığından nefret ediyordu. Bu da başka bir oyun olabilir miydi? Sempatî kazanma girişimi?

Ama onun üzüntüsü gerçektir.

"Ne oldu Stella, söyle bana. Belki yardımcı olabilirim."

Gülümsemesi ikna edici değildi. "Teşekkürler, ama ben iyiyim. Sadece planlarımı değiştirmek zorundayım. Sonuçta Roma'da kalamam."

"Kimi korkuyorsun, Stella?"

"Korkmuyorum! Sadece... biraz zamana ihtiyacım var."

"O altın saatli adamın kim olduğunu söyle bana."

Gözleri, ona güvenip güvenemeyeceğini ölçer gibi onun gözlerini aradı.

Ya da belki de hayal gücün fazla çalışıyor.

Konuştuğunda onu şaşırttı. "O benim kardeşim. Bana zarar vermez ama onu görmek istemiyorum, henüz değil."

Gio, karmaşık bir yalana hazırlıklıydı. Onu kendine çekmeyi amaçlayan bir hikayeye. Gerçeği beklemiyordu.

"Ailemle ilgili bazı sorunlar olduğunu söylemiştim. Onu burada göreceğimi beklemiyordum, hepsi bu. Ama beklediğimden daha erken ayrılmam gerekiyor." Ağzı büküldü. "Seninle vakit geçirmek çok güzeldi..."

"Nereye gidiyorsun?" Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Beyninin bir cevap bulmaya çalıştığını neredeyse duyabiliyordu. "Gideceğin bir yer yok, değil mi?"

Sonunda başını salladı. "Hayır. Ama eşyalarımı topladığımda bir yerim olacak."

"O zaman bir çözüm önermeme izin verin. Tanıdığım birinin güney sahilinde deniz kenarında bir villası var. Ben de kısa bir tatil için oraya gidiyorum."

kısa bir tatil için, biraz sessizlik ve huzur için gidiyorum." Bu, planladığı şey değildi, ama düşündükçe bunun mükemmel bir çözüm olduğunu fark etti. "Huzur ve mahremiyet istiyorsan, burası ideal. Villanın güvenliği eşsizdir." Bir an durdu. "Orada benden başka kimse olmayacak."

Kadının bunu sindirmesini izledi, yüzünde birbirini takip eden duygular belirdi. Şaşkınlık, şüphe, heyecan.

"Teşekkür ederim ama arkadaşına yük olmak istemem. Ben..."

"O sorun etmez ve orada olmayacak. Otelde değil de özel bir evde kalırsan kardeşin seni bulması daha zor olur. Tabii sürekli arkandan bakmak istemiyorsan."

Ailesinden neden kaçtığını öğrenmek için her şeyi yapardı. Ama her şeyin bir sırası vardı. Önce onu yalnız başına yakalamalıydı. Zamanla ve ikna ederek sırlarını öğrenecekti.

Stella ağzını açtı, sonra kapattı. Kolundaki bileziği çevirerek, konsantre olmak için kaşlarını çattı.

"Tabii ki, beni pek tanımıyorsun."

"Öyle değil." Gülümsemesi gergindi. "Birbirimizi pek tanımıyoruz, ama sana güveniyorum Gio."

"Öyle mi?"

Belki de tüm bunlar onun planının bir parçasıydı ve kardeşine karşı tepkisi sahteydi. Ama Gio'yu yalnız başına yakalayıp ondan bilgi almayı planlıyorsa, Gio buna itiraz etmeyecekti.

Stella omuzlarını silkti, omuzlarına doladığı kolunun sıcaklığını özlüyordu. O kadar rahatlatıcıydı ki. Rocco'yu gördüğünde hissettiği korkunç heyecan, Gio ona dokunduğunda azaldı.

Kendini savunmaya alışkındı. En son ne zaman sempatiyle kucaklandığını hatırlamıyordu. Annesi öldüğünden beri olmamıştı.

"Sen bir beyefendisin Gio. Bana saygılı davrandın. Beni dinledin ve baskı yapmadın." Yavaşça nefes aldı. "Dün gece beni kapımda bıraktın. Birlikte vakit geçirdiğimiz için başka bir şey teklif ettiğimi düşünmedin." Onun yoğun bakışlarına karşılık vererek, şaşkınlığını okudu. Güldü. "Bazı erkekler öyle yapar, biliyorsun."

Eğer daha fazlasını isteseydi, onu geri çevirir miydin?

"Ama ben seni öptüm."

"Öpüştük. Karşılıklıydı." Başını salladı. "Bu güven meselesi değil. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Kendi sorunlarımı kendim çözerim. Borçlu kalmayı sevmem. Ve ani kararlar almam. Metodik biriyim. Planlar yaparım."

Oysa iki gün önce spontane davranmıştı. Babasından uzak bir yer bulmak, dayanılmaz durumuyla ilgili ne yapacağına karar verebilmek için tek seçeneği idi.

"Bu takdire şayan, Stella. Ama bazen atlamak zorunda olduğun zamanlar vardır. İçgüdülerine güvenip onlara uymak zorunda olduğun zamanlar. Sana planlarını yapıp sorunlarını çözmen için güvenli bir yer sunuyorum."

Bakışları yakıcıydı ve o, onun içindeki güvensiz kızı gördüğü hissine kapıldı. Tam olarak anlamadığı yeni hayatla başa çıkabilmek için önceliklerini belirlemeyi ve hedefler koymayı öğrenen kızı.

Ama bu imkansızdı. Gio ile güçlü bir bağ hissediyor olabilirdi, ama o onu *tanımiyordu*.

O yoğun bakışlardan kurtulmak isteyen Stella uzaklaştı ve sokağa doğru baktı. Rocco gitmişti ve o yürümeye devam etti. Gio, onunla aynı hızda yürümeye başladı, onunla yolun arasında durdu, uzun boylu vücudu her türlü tehdide karşı bir kalkan gibiydi. Yolda yürüdükleri her seferinde bunu yapıyordu.

Muhtemelen bir kadınla yürürken alışkanlık haline gelmişti. Ailesi ona eski moda görgü kurallarını öğretmiş olmalıydı. Stella bunu çekici buluyordu. Hayır, daha da fazlası. Gio'nun onun güvenliğini önemseydiğini hissetmek hoşuna gidiyordu.

"Stella?"

"Teklifiniz için teşekkür ederim. Çok cömertsiniz. Düşüneceğim ."

Bakışları keskinleşti ve ağzı, bir şey söylemek üzereymiş gibi sıkılaştı sonra vazgeçip, yürürken sessiz kaldı.

O nadir bulunan biriydi. Onun ailesindeki erkekler, her zaman haklı olduklarına inanarak, düşündüklerini söylemekten asla çekinmezlerdi.

Gio'nun teklifini kabul edebilir *miydi?*

Daha iyi bir seçeneği yoktu. Planı, Roma'dan başka bir yere taşınmaktı. Rocco'nun otelinin yakınında olması tesadüf müydü? Yoksa onu bir şekilde bulmuş muydu?

Üvey kardeşinin ortaya çıkmasıyla kafasının karışması aptalcaydı. Ona zarar vermezdi. Ama üstün gücünü kullanarak onu bir arabaya bindirip babasına geri götürebilirdi. Buna hazır değildi. Zamana ve alana ihtiyacı vardı.

Güvenliği iyi olan özel bir villa. Gio ile baş başa.

Heyecan uyandı. Kulağa mükemmel geliyordu, neredeyse fazla mükemmel. Gio ile geçirdiği bu iki günün harika olması gibi.

Belki de şansı dönmüştü?

Şu anda, yalnız kalıp imkansız seçimler üzerinde kafa yormaktan daha iyi bir şey yoktu. Tanımadığı bir adamla evlenmek ya da babasının şirketindeki kariyerine ve ailesine sırtını dönmek, çünkü Alfredo'ya itaat etmezse, onu terk edecekti. İkinci bir şans olmayacaktı.

Şirketten ayrılmaktan korktuğu için değil, ama ailesi onun tek sahip olduğu şeydi, annesinin ölümünden beri tutunduğu tek şeydi. Kabul edilmek için çok çalışmıştı. Bunu bir kenara atmaya hazır mıydı?

Başka birine aşık değildi, aşık olma ihtimali de yoktu. Erkeklerle olan deneyimleri, bunu bulacağına dair ona pek umut vermiyordu. Yine de, onu seven biriyle hayatını geçirmeyi hayal etmişti.

Ruh hali birdenbire bozuldu. Kalbinde hâlâ sihre ve mutlu sonlara inanan o küçük kız mıydı? Bu mümkün görünmüyordu, ama görücü usulü evlilikten duyduğu tiksinti öyle olduğunu gösteriyordu.

Gio sana mutlu bir son sunamaz ama kesinlikle sana sihrin tadını verebilir.

Bu düşünce birdenbire aklına geldi ve birdenbire tek düşünebildiği şey bu oldu.

Ona yan gözle baktı. Net hatlı profili bile kalp atışlarını hızlandırıyordu. Başını çevirdi. Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrılırken, içini bir heyecan kapladı.

Gio ile birlikte olmak, onun şimdiye kadar yaşadığı en büyük maceraydı.

Gio ile birlikte olmak, onun şimdiye kadar yaşadığı en büyük maceraydı. Bunun sona ermesine hazır mıydı?

Onu tanımıyorsun. Soyadını bile bilmiyorsun.

Ama onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Anlayışlı, şefkatli, hatta koruyucu. Ve bana hissettirdiği şeyler...

Adını ise basit bir soru ile bir anda öğrenebilirdi. Ancak onun varlığından duyduğu zevkin, büyüünün bir kısmı, uzun vadeli beklentiler olmadan, o anın içinde, kısa süreliğine karşılaşan iki yabancı olmalarıydı. Sadece kendisi olmak inanılmaz bir özgürlük hissi veriyordu. Anonim. O da aynı şeyi hissediyor muydu?

O da uzun vadeli bir ilişki istiyor gibi davranan, ama bir yandan da ailenin servetine göz dikmiş insanların hedefi olmuş muydu?

Kendini aşırıyordu. Onu öpmüş olabilir, ama bu daha fazlasını istediği anlamına gelmezdi.

Bazen atlamak zorundasındır. İçgüdülerine güvenip, onunla birlikte gitmek zorundasındır.

O zaten bir kez atlamıştı, Roma uçağına binerek. İçgüdülerine tekrar güvenmeye cesaret edebilir miydi? Daha temkinli olması gerekmez miydi?

Dikkatli olmanın sana ne kazandırdığına bak. Yıllarca süren çalışkanlık, planlama ve etkileyici sonuçlar, ama bunun için teşekkür ediyorlar mı?

Bütün aile onun çalışmasından faydalanmıştı. Yine de övgüler yerine, isteksiz kabul görmeye alışmıştı ve çoğu zaman, sonuçlar beklentileri aştığında övgüyü başkaları alıyordu.

Stella, haline gelmiş olduğu kadından bıkmıştı; her zaman gölge boksu yapar, babası ve üvey kardeşlerinin her tartışmasını ve hareketini önceden tahmin ederdi. Her zaman mantıklı, araştırılmış argümanlarla karşılık vermeye hazırdı. Yine de ikinci en iyi seçeneği kabul ediyordu, ta ki babasıyla yüzleşip onun Makyavelist evlilik planını öğrenene kadar.

Otele neredeyse varmışlardı ve adımları yavaşladı. Yanağına bir his değdi ve dönüp Gio'nun onu sabit bir şekilde izlediğini, gözlerinde merak olduğunu gördü. Ve sanki ona dokunmuş gibi

sanki ona dokunmuş gibi hissettiren bir şey vardı. Göğüsleri dolgunlaşmış ve pelvisinin alt kısmında hafif bir ağrı hissediyordu.

Hiçbir şey söylemedi, onu zorlamadı ya da ikna etmeye çalışmadı. Sadece kararını bekledi.

Bunun ne kadar nadir olduğunu bilemezdi. Günlük işinde otoriteye sahipti, önemli projelerden sorumluydu ve sık sık personeli yönetiyordu. Ama her zaman önemli kararları babası veriyordu, onu zorlu bir süreçten geçirip, her türlü itiraza cevap vermesini sağladıktan sonra, zamanını bekleyip, isteksizce onun önerilerini kabul ediyordu.

Gio, kendi kararını verebilecek kadar ona saygı duyuyordu.

Babası istediği gibi yaparsa, bu bir daha olmayacaktı. Bir yabancıyla, eski sorumluluklarının yanı sıra yeni sorumluluklarla da bağlı kalacaktı. Sıkışıp kalacaktı.

Stella durdu. "Güney sahili mi?"

O başını salladı. Parlak bakışlarında heyecan mı vardı? "Amalfi Sahili. Yine de çok özel bir yer. Villanın her iki tarafı kayalıklarla çevrili kendi plajı var."

Amalfi Sahili.

Elbette fotoğraflarını görmüştü. Geçen yıl neredeyse orayı ziyaret edecekti, değerli tatil zamanını bu bölgenin ünlü güzelliğini keşfetmek için kullanmayı planlıyordu. Denizden dik tepelere tırmanan renkli kasabalar. Muhteşem manzaraların üzerinde, asmalarla kaplı teraslar, samimi bir yemek veya gün batımında içki içmek için mükemmel. Akvamarin, turkuaz ve gök mavisi denizde pitoresk küçük tekneler.

Ama tatili iptal olmuştu, çünkü babası onu başka bir yerde ihtiyaç duymuştu. Yine.

Bazen sadece atlamak gerekir.

"Teşekkürler, Gio. Seninle gelmeyi çok isterim."

YEDİNCİ BÖLÜM

STELLA HİÇ bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Gün batımı, denizi ve gökyüzünü koyu pembe, yumuşak kayısı ve koyu leylak rengiyle kaplamıştı. Villa ile kasaba arasındaki dik burun, bakır ve menekşe tonlarıyla boyanmıştı.

Terasın kenarını çevreleyen yastıklı bankta otururken, aşağıdaki soluk renkli özel plajın tam ortasına kadar uzanan mükemmel bir manzaraya sahipti.

Kollarını dizlerinin etrafına dolayarak ve yastık yığınlarına yaslanarak iç geçirdi. "Cennet gibi."

"Öyle düşündüğüne sevindim. Arkadaşım burayla çok gurur duyuyor."

Gio'nun yumuşak sesi onu döndürdü, kalbi hızla çarpmaya başladı. Terasta sessizce ilerledi. Soluk renkli pantolon ve boynu açık kömür rengi bir gömlek giymişti ve hiç kimse bu kadar çekici, bu kadar manyetik olmamıştı. Bakışları yüzünden, tepsiyi taşıyan güçlü, kaslı kollarına, sonra da ayaklarına kaydı.

Daha önce çıplak ayakları samimi, hatta seksi bulmamıştı, ama...

Stella kızardı, göğüsleri, boğazı ve yanakları ısındı. Onu kendi kendine konuşurken bulduğu için, değil de...

Yalan söyleme. Bütün gün onunla birlikte olmak için dua ettin ve şimdi o burada, heyecanlısın.

Bazen, gerçeklerden kaçmak yerine onlarla yüzleşmesini isteyen beyninin analitik kısmından nefret ediyordu.

Gülümsedi, boğazındaki çok hızlı atan nabızla çelişen bir sakinlik sergiledi.

"Hâlâ çalışıyor olduğunu sanıyordum."

Dün gece gelmişlerdi ve ona sürpriz bir şekilde, kendini çok yorgun hissetmiş ve hemen güzel süitine çekilmişti. Ama geceyi Gio'yu hayal ederek geçirmişti. Dudakları dudaklarında, sıcaklığı, sertliği ve

o kadar yoğun bir zevk, kalbi hızla çarparak ve pelvisinde boş bir ağrı ile uyanmasına neden olmuştu.

Yine de Gio mesafesini korumuştı. Rahatlamalı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıydı, bilemiyordu.

Yalancı. Hayal kırıklığı.

Bugün bütün gün içeride çalışarak işlerini halletti. Terasta birlikte kahvaltı yaptılar ama günün geri kalanını yalnız geçirdi.

"Son video toplantımı az önce bitirdim."

Tepsiyi yere koydu ve getirdiği şarap şişesini gösterdi. "Ya da maden suyu var. Ya da meyve suyu."

"Şarap harika olur, teşekkürler." Bu saatlerde Stella genellikle masasında çalışıyordu. "Rahatlamak ve gün batımının tadını çıkarmak bir lüks."

Gio'nun görüntüsü çok daha büyüleyici olsa da, kendini panoramik manzaraya dönmeye zorladı.

O hissetti onun yaklaştığını onun derisi karıncalandı, nefesleri nefesleri hızlanıyordu. Önünde uzun saplı, içinde altın rengi bir sıvı bulunan zarif bir bardak belirdi. Ancak onun dikkatini çeken içki değildi, Gio'nun düzgün şekilli eli ve koyu renkli tüylerle kaplı güçlü koluydu. Stella, Gio'nun elinin başını okşadığını, her türlü savunma duvarını yıkan güç ve şefkatin baş döndürücü karışımını hatırladı.

duvarını yıkan o baş döndürücü karışımı hatırladı.

Şimdi de ellere ve çıplak ayaklara karşı bir zaafın mı var? Kendine gel!

Kadehi aldı, sessizce kadeh kaldırdı ve yudumladı, tadını lezzetli ve ferahlatıcı buldu. "Lezzetli, teşekkür ederim."

Gio kendi şarabını kaldırdı. O içerken Stella'nın bakışları boğazındaki kasların hareketine takıldı. Bu basit hareket o kadar ilgi çekiciydi ki gözlerini ayıramadı. Dokunmak, parmak uçlarını boğazına sürmek, sonra avucunu köprücük kemiğine koyup nabzını eliyle hissetmek istedi.

Gümüş rengi gözler onun gözleriyle buluştu ve kalbi durmuş gibi oldu. Durdu, sonra hızla atmaya başladı.

Bu adamın gücü neydi? Hiçbir erkeği bu kadar fark etmemişti. Her mikro ifade, burun deliklerinin genişlemesi, gülümsediğinde ağzının kenarındaki küçük çizgiler bile.

Ŗu anda glmsemiordu. Ciddi görünüyordu.

Onun duygularını okuyabiliyor muydu? Bu duygular o kadar yeniydi ki, onları tartışmaya hazır değildi.

"Çok toplantın mı vardı? Birkaç kez villanın önünden geçtim ve sesini duydum."

Gio oturdu, uzun bacaklarını onun bacaklarının yanına uzattı. "Birçok yerde yatırımlarım var. Her yerde olamam, bu yüzden çevrimiçi toplantılar çok önemli."

"Gayrimenkul olduğunu söylemiştin. Konut mu, ticari mi?" "Ticari."

O daha fazla bir şey söylemedi ve Stella uygun bir konuşma konusu aradı. İlk kez aralarındaki rahat dostluk gerginleşmişti.

Çünkü dostluktan daha fazlasını istiyorsun. Bu yüzden gerginsin. Eskiden sessizlik seni rahatsız etmezdi.

Eteğini düzeltti ve şarabından bir yudum aldı. "Demek o mülkleri yönetmekle meşgulsün. Ya da daha fazlasını satın almakla?"

Başını kaldırdığında, adamın ifadesinde bir değişiklik olduğunu fark etti ama ne olduğunu tam olarak anlayamadı. "İkisi de. Başka bir mülk satın almak istiyorum ama önce incelemek istiyorum. Kendim görmeden hiçbir şey satın almam."

Stella başını salladı. "Anlıyorum. Bazen, ne kadar nitelikli olurlarsa olsunlar, başkalarının görmediği şeyleri görürsün."

Adam öne doğru eğildi, "Sen de mülklere yatırım yapıyor musun?"

"Keşke. Kendi evimi satın alacak kadar param olmasını çok isterdim. Bir gün alacağım."

"Ne tür bir ev olurdu?"

O güldü. "O kadar ileriye düşünmemiştim. Rahat bir yer ve param yeterse manzaralı bir yer." Karanlıklaşan denizi işaret etti. "Küçük bir otel satın almak istiyorum demek istedim. Orada çalışıyorum ve bir gün kendi işimi kuracağım."

Gio, dikkatini çeken bir şaşkınlık sesi çıkardı. Kaşlarını çatmıştı ve o da sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Otellerden hiç bahsetmemiştin."

şaşkın bir şekilde başını salladı. "İş gibi sıradan şeylerden hiç konuşmadık, değil mi?"

"Sıradan mı? Hoşuna gitmiyor mu?"

Stella bardağındaki altın rengi sıvıya baktı. "Bazı sorunları var." Babası sürekli müdahale edip kararları bozarken tutarlılığı sağlamaya çalışmak gibi. "Ama eminim her şeyin vardır, gayrimenkul yatırımları da dahil. Ama genel olarak zorlu ve ödüllendirici buluyorum."

"Bu yüzden mi Nautilus'tan bir defterin vardı? Orada mı çalışıyordun?"

Onun bakışlarını karşıladı ve o küçük detayı hatırlamasından büyük bir mutluluk duydu. "Evet, orada çalışıyorum, çoğunlukla arka planda."

"Sence Roma'da kaldığımız yerle karşılaştırıldığında nasıl?"

Stella başını eğerek düşündü. "İkisi de mükemmel hizmet ve olanaklara sahip lüks oteller. Ama odak noktaları farklı. Nautilus tamamen denizle ilgili. Plajın hemen üzerinde olduğu için yelken kulübü, özel plaj ve su sporları var. Biraz daha rahat bir yer. Roma'daki otel ise..." Durakladı, otelin ihtişamlı lüksünü hatırlayarak.

"Devam et."

"Her şey Nautilus gibi en üst kalitedeydi. Ama onu özel kılan bir havası vardı. Göz korkutucu değil, ama kalitesini *hissediyorsunuz*. Her şeyden önce personel. İşlerinde en iyiler, ama gerçekten işlerine bağlı ve mutlu görünüyorlar."

Gio, onun gözlemlerini düşünür gibi onu süzdü. "Bu büyük bir iltifat."

"Öyle. Lüks ve sıcaklığın bu kadar doğru bir şekilde bir araya geldiği, hizmetin verimli ve dostça olduğu, ama dalkavukça olmadığı bir yer bulmak nadirdir. Sence de öyle değil mi?"

Sonunda başını salladı. "İyi özetledin. Ne dediğini biliyorsun."

"On dört yaşımdan beri otellerde çalışıyorum. Yatak yapmaktan bulaşık yıkamaya, resepsiyonda çalışmaya kadar her şeyi yaptım."

Gio öne eğildi, ilgisi sıcak bir kucaklama gibiydi. "On dört yaş çok genç."

"Aile işletmesi olduğu için fırsat vardı."

"Öyle olsa bile, on dört yaşında çoğu çocuğun başka öncelikleri vardır, maddi ihtiyaçları yoksa tabii."

O sabit bakışlara baktı ve Gio'nun ona gerçekten ilgi duyduğunu fark ederek keyiflendi. Gio tamamen ona odaklanmıştı. Elde edebileceği şeyler için değil, ona ilgi duyduğu için. Bu baş döndürücü bir duyguydu.

"Eğer kastettiğin buysa, zor durumda değildik." Tam tersine. Babası büyük ve başarılı bir iş imparatorluğuna sahipti. "Ama babamın kurduğu, ailemin yönettiği bir şeyin parçası olmak benim için çok önemliydi."

Eğer başarılı olursa, ailesinin ona biraz daha kucak açıp onu aralarına alacağına inanmıştı.

"Ailenle çalışmayı seviyor musun?"

Stella gözlerini kırpı ve geri çekildi, sıcaklık ve mutluluk hissi bir anda yok oldu.

"Bazen öyle oluyor." Onun sorgulayan bakışına omuz silkti. "Ben en küçüğüm ve bazen işimi mükemmel bir şekilde yapmama rağmen karşıyorlar."

Kendini defalarca kanıtladıktan sonra, sorumluluklarını yerine getirmesi için onu rahat bırakacaklarını düşünmüştü. Ancak, onun çok çalışacağına ve yenilikçi fikirler üreteceğine güveniyor olsalar da, ailesindeki erkekler her zaman onu kontrol altında tutuyorlardı. Babası düzenli olarak onun talimatlarını iptal ediyordu ve kardeşleri, hiç sorun olmasa bile kusur bulmaya hazırды. Başarılarının takdir edilmesi konusunda ise...

"Belki de onu bırakmakta zorlanıyorlar."

Gio'nun sesi rahattı, sanki onların davranışları makulmuş gibi. Ama o ona tüm resmi anlatmamıştı.

Aile şirketine ne kadar uzun süre ve ne kadar iyi çalışırsa çalışsın, her zaman aynı sorunla karşılaşacağına karar verdi. Çalışmaları iyi olmadığı için değil, otoritelerini kıskançlıkla korudukları ve paylaşmak istemedikleri için.

Sen hala bir yabancısın ve her zaman öyle kalacaksın. Düzenlenmiş bir evliliği kabul edersen, babanın sözünü tutacağına güvenebilir misin?

Stella şarabından bir yudum aldı. "Onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Bana ailenizi anlatın."

Ama Gio'nun yüzünde sevgi dolu bir gülümseme yerine sert bir ifade belirdi. "Anlatacak pek bir şey yok. En yakın akrabalarım uzak kuzenlerim. Onların şirketini seviyorum

ama birlikte çalışmıyoruz."

"*En yakın* akrabalarınız mı?" Onun sözlerini tekrarlamak istememişti ama ağzından kaçırverdi. Onun anne babası ya da kardeşi yoktu ve bu haber onun göğsünü sıkıştırdı. Onun kaybını anlayabiliyordu. "Üzgünüm."

"Çok uzun zaman önce oldu."

Sadece sevdiği birini kaybetmiş biri, onun keskin sözlerinin ardında yatan anlamı tam olarak anlayabilirdi. Bir an için gözleri hayalet görmüş gibi oldu. Stella düşünmeden elini onun elinin üzerine koydu ve yumruğunu sıkarak gerginliği hissetti. Koyu renkli kaşları, onun spontan sempatisine tepki olarak yukarı kalktı.

"Annem ben on yaşındayken öldü ve bu çok uzun zaman önceydi. Ama acı hiç geçmiyor."

Adam uzun süre onun gözlerine baktı, sonra başını salladı. "Annem öldüğünde ben beş yaşındaydım. Haklısın, acı hala orada. Ama hayatıma devam ettim. Geçmişte takılıp kalmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

O da yeni hayatına kendini kaptırarak bunu yapmaya çalışmıştı. Elini çekti, parmakları onun parmaklarından kayarken hissettiği özlem duygusunu görmezden geldi.

"Öyleyse ailelerden bahsetmeyelim." Ağzının köşesi kıvrıldı. O hafif gülümseme bile, güneşe açan bir çiçek gibi, içinde bir şeylerin açmasını sağladı. Daha yakın olmak için eğildi. "Ne hakkında konuşalım, Stella? Hava durumu mu? Yoksa akşam yemeğinde ne yapmak istediğin gibi gerçekten önemli bir şey mi? Restorana mı gidelim, yoksa burada mı yiyelim?"

Restoran daha güvenli olurdu. Gio ile yalnız kalmak inanılmaz derecede samimi hissettiriyordu.

Onun sınırları aşacağından korkmuyordu, ama kendisinin aşacağından korkuyordu. Yüzündeki ışık oyununu izlemek ve gülümsemesinin etkisini yaşamak, onu daha canlı hissettiriyordu.

Gio onun nasıl hissettiğini biliyor muydu? Erkeklerle pek tecrübesi yoktu, bu da geçmişte onun aleyhine çalışmıştı. Ama Gio'nun sorgulayan bakışlarıyla karşılaşan Stella, sadece iyi niyet gördü. Gio'nun gizli bir amacı yoktu.

Bu, Gio'da hayran olduğu özelliklerden biriydi. Dürüsttü.

"Yemeğimizi evde yiyelim. Mutfak çok iyi donanımlı."

Onun yavaş yavaş yayılan gülümsemesi başlı başına bir ödüldü. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Bütün bu işlerden sonra dinlenmek, belki yüzmek istiyorum.

Neden yapmıyorsun? Sen yüzerken ben yemek hazırlarım. Yani yemek de yapıyorsun?

"Çalışmak gibi mi? Bir kadın yemek yemek zorundadır. Ayrıca, yemek yapmaktan hoşlanıyorum."

Annesiyle yemek pişirmek en sevdiği şeylerden biriydi. Babasının hizmetçisi onu mutfağa girmeye teşvik etmemiştir ama Stella evden ayrılır ayrılmaz kendi yemeğini pişirmekten ve becerilerini geliştirmekten zevk almaya başlamıştı.

"Kulağa harika geliyor."

Şarap şişesini aldı ve bardağına işaret etti. Stella bardağın boş olduğunu fark etmemişti bile. Lezzetli şarap çok kolay içilmişti. Başını salladı ve bardağı uzattı, ona ve sonra kendine servis yapmasını izledi.

"Ama bir değişiklik yapalım," diye ekledi. "Yemeği birlikte hazırlayalım. Senin mutfakta tek başına köle gibi çalıştığını düşünerek rahat edemem. Aceleye gerek yok. Gün batımını izleyip sonra havuzda yüzebiliriz."

Stella'nın bakışları, okyanusun üzerinde asılı duruyormuş gibi görünen muhteşem sonsuzluk havuzuna takıldı. Gio ile birlikte sıcak, ipeksi suda olduğunu hayal etti ve heyecan, damarlarında bir dizi baloncuk gibi dolaştı.

"Bana uyar. Henüz denemedim. Koyda yüzdüm."

Gözlerinde bir şey parladı, sanki onun hevesini okumuş ve bunun gerçek nedenini anlamış gibi. Ama sonra başını eğip kadehini kaldırdı ve o, bunun sadece batan güneşin yansıması olduğunu fark etti.

Stella gecenin bitmesini istemiyordu. Güneş batarken ışık gösterisini izlemişler, gökyüzünün koyu maviye, sonra siyaha dönüp yıldızlarla dolmasına hayranlıkla bakmışlardı. Kıyıda biraz ileride bir kasaba olmasına rağmen, sanki gezegende tek başlarına kalmışlar gibi hissetmişlerdi.

Roma'da olduğu gibi, eski dostlar gibi rahatça sohbet etmişlerdi. Stella'nın önceki tereddütleri yok olmuş ve Gio ile birlikte olmak dünyadaki en kolay şey gibi gelmişti. Gio'nun derin kahkahasının sesini ve

konuşmayı tekeline almaya çalışmak yerine onu dinleme şeklini seviyordu.

Yüzdüleri ve bu, hayal ettiği kadar samimi bir deneyim oldu. Gece mi, arkadaşlığı mı, yoksa şarap mıydı, Gio'yu en içgüdüsel düzeyde hissediyordu. Gio onu geçip turlarını atarken, su dalgalandı, onu okşar gibi okşadı ve vücudu derin bir heyecanla karşılık verdi.

Meme uçları sertleşti ve bunun nedeni soğuk değildi. Çıplak teninde tüyleri diken diken oldu ve vücudunun alt kısmında, Gio'nun kaslı vücudunun yarattığı hayali su dokunuşundan daha somut bir şeye olan açlığı hissetti.

Sadece siyah bir mayo giymiş, kaslı vücudunu görüncü etkilenmemesi imkansızdı. Başarılı bir iş adamı olabilirdi, ama vücudu formda kalmak için zaman ayırdığını gösteriyordu.

şimdi, akşam yemeğinden sonra, asmalarla kaplı pergola altında, yeşilliklerin arasına yerleştirilmiş küçük ışıkların yumuşak atmosferinde otururken, saf mutluluk hissediyordu.

"Neden gülümsüyorsun, Stella?"

Adını söylerken sesinde ilginç bir sertlik vardı. Bikininin üzerine giydiği şeffaf örtünün altındaki tenini okşadığını hissetti.

"Buranın ne kadar keyifli olduğunu düşünüyordum. Sadece güzel ve lüks değil, aynı zamanda özel. Stres yok, beklenti yok. Sanki zamanın dışına çıkmış gibiyiz."

Ancak bu huzurlu ortama rağmen, sorunlarını çözmeye yaklaşamamıştı. Bunun yerine, zamanını arkadaşı hakkında hayal kurarak geçirmişti.

Onun kendisini izlediğini gördü, sözlerini tarttığını hissetti ve bakışlarının yoğunluğunu hissetti.

Roma'da onu öpmüş ve o da onun arzusunu hissetmişti. şimdi onu engelleyen neydi? Keşke onun ne düşündüğünü bilebilseydi.

"Uzun zamandır tatil yapmamış bir kadın gibi konuşuyorsun."

Stella omzunu kaldırdı. Eski okul arkadaşı Ginevra onu işkolik olmakla, kendine zaman ayırmamakla suçlamıştı. "Belki de haklısın."

"En son ne zaman tatile çıktın? Bana bu tatil, dinlenmekten çok kendini toparlamak için bir fırsat gibi geliyor."

Kaşlarını çattı. Gio onu çok iyi anlıyordu, ayrıntılı olarak açıklamadığı şeyleri bile. İnsanların bu adamın yaptığı gibi onu tanımak için zaman ayırmasına alışık değildi. Bu hem rahatsız edici hem de heyecan vericiydi.

"Hatırlamıyorum."

Okul gezileri sayılmazdı ve tam zamanlı çalışmaya başladığından beri, tüm gezileri işle ilgiliydi.

"Çalışıp durmakla ilgili atasözünü bilir misin?"

Parlayan gözler onun gözlerine kilitlendi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Beni sıkıcı olmakla mı suçluyorsun?"

Onun sert kahkahası bu düşünceyi yalanlıyordu, ama neredeyse anında ifadesi ciddileşti. "Hiç de değil." Ona doğru eğildi, o kadar yaklaştı ki, onun cildi farkındalıkla karıncalandı. "Daha ilginç bir kadın tanımadım."

Yine de pek memnun görünmüyordu. Kararlıydı, evet, ama kaşları da çatılmıştı

Belki de "ilgi çekici" olmayan kadınları tercih ediyordu. Belki de düşünmeden istediklerini söyleyen kadınları takdir ediyordu.

Onu, kolayca flört eden ve parlak espriler yapan muhteşem sofistike kadınlarla hayal etti. Bir erkeğe ilgilerini açıklamak için iki kez düşünmeyen kadınlarla.

Stella hiç böyle bir kadın olmamıştı. Ciddi ve temkinli bir şekilde büyümüş, her durumda tuzakları araştırmıştı. Her zaman hareket etmeden önce düşünürdü.

Bir erkeğin ilgisine birkaç kez kanmış olsa da, bunun aslında kendisiyle ilgili olmadığını fark etmişti.

Bu yüzden mi babasının korkunç önerisini gerçekten düşünmüştü? Kariyerini ilerletmek ve ailede yerini sağlamlaştırmak için bir yabancıyla evlenmeyi? Babasının hayatını dikte etmesine bu kadar alışmış mıydı?

Bazen atlamam gerekir. İçgüdülerine güvenip, onunla birlikte gitmem gerekir.

Stella ayağa fırlayınca sandalyesi taş döşemelerin üzerinde geriye doğru kaydı. Nabızı, göğüs kafesine çekiç gibi vuruyordu, ama Gio'nun yüzüne baktığında beklenmedik bir sakinlik çöktü üzerine.

Ne istediğini biliyordu, en başından beri biliyordu. Duygularına göre hareket etmenin mantıklı olmayacağını söyleyerek günlerini boşa harcamıştı, ama daha önce hiç bu kadar kesin olarak doğru olduğunu hissettiği bir şey olmamıştı.

Masayı dolaşarak Gio'nun yanına geldi, Gio koltuğunda yana dönerek ona baktı.

Yüzme şortunun üzerine koyu renk bir tişört giymişti ve saçları havluyla kuruladıktan sonra parmaklarıyla taradığı için dağınıktı.

Stella, tüm varlığıyla onu istiyordu.

Bacakları Gio'nun dizlerine değdiğinde durdu. Gio anında daha dik oturdu, dizlerini açtı ve Stella onun bacaklarının arasına girdi. Bu çok hoştu ve içinde saf ve güçlü bir şey yükseldi.

Yarı gizli ışıklar, başını yukarı kaldırıp onun bakışlarını tutarken ilgi çekici gölgeler oluşturuyordu. Gümüş rengi gözleri, onun ihtiyacını yansıtan bir coşkuyla parlıyordu.

Aniden, dürtüsel davranmak kolaylaştı. "Senden hoşlanıyorum, Gio. Seni istiyorum."

İki kalp atışı boyunca cevap vermedi ama o, bunun karşılıklı olduğunu hissetti, *biliyordu*.

Sonra elleri, plaj kıyafetinin ince kumaşından sıcaklığını hissettiren kalçalarına dokundu. Onu kendine doğru çekip sağlam bacağına oturttu, sonra bir kolunu sırtına doladı, diğer koluyla bacaklarını kendi bacaklarının üzerine kaldırdı. Onu kucaklayan kollar, aralarındaki boy farkını hatırlattı ve ona kendini... değerli hissettirdi.

"Sonunda." Nefesi dudaklarını okşadı. "Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

Stella avuçlarını onun köprücük kemiğine koydu, gömleğinin altına soktu ve bu sırada birkaç düğmeyi açtı. Teninin sıcak ve ipeksi olduğunu hissetti, avuçlarının tabanını gıcıklayan keskin göğüs kılları vardı.

"Beklemene gerek yoktu. İlk adımı sen atabilirdin." Yine de beklediği için memnundu.

Kafasını salladı. "Cazipti, ama senin ne istediğinden kesinlikle emin olmam gerekiyordu. Bu *senin* seçimin olmalıydı."

Şefkat, artık acil hale gelen arzunun titreşmesiyle birlikte yükseldi. Kucağında otururken, kalçasında hissettiği sert ereksiyonun ağırlığını yanlışı anlayamazdı. İnanılmaz derecede uzun hissediyordu ama gergin olmak yerine, kucağında hevesle hareket etti. Daha önce ağır sevişmeden öteye geçmemiş olabilir, ama içten içe, onu kemiren acıyı sadece Gio'nun dindirebileceğini biliyordu.

Stella eğildi, dudaklarını onun boğazının dibine sürttü, atan nabzına doğru öperek ilerledi, sonra boynuna doğru çıktı. Kulağında durdu, kulak memesini nazikçe ısırды ve onun nefesi kesilip altında aniden hareket edince açlığının derinleştiğini hissetti.

"Bu çok centilmence bir davranış Gio. Ama açık konuşalım, şimdi sevişebilir miyiz?"

BÖLÜM SEKİZ

Stella, Gio'nun kollarında geniş merdivenlerden yukarı taşınmanın verdiği heyecana hiç hazırlıklı değildi.

Hiçbir zaman yakışıklı erkeklere bayılmamıştı. Hiçbir zaman ayaklarının yerden kesilmesini istememişti. Aslında, ayaklarının yere sağlam basmasını tercih ediyordu.

Öyle düşünmüştü.

Kalbi alışılmadık bir ritimle atıyor, nefesi kesik kesik geliyordu, Gio ise onun ağırlığından etkilenmemiş gibi merdivenleri çıkıyordu.

Ama *ondan* etkilenmemişti. Kasları gergindi, çenesi sertleşmişti ve gözleri ona her baktığında, onu kesinlikle yakıp kül edecek bir ateş tutuşturuyordu. Bunun yerine, aralarında giderek güçlenen arzunun ateşiyle coşmuştu. Hiçbir şey hakkında bu kadar güçlü ve emin hissetmemişti.

Güçsüz hissetmek yerine, kollarında havada tutulurken, Stella dirençli ve cesur hissediyordu. Hiç olmadığı kadar çekici.

Adam bir üst kata çıktı ve koridorda ilerledi. Kollarının gerilme gücüne rağmen, onu kucaklama şekli nazikti, sanki o çok değerliymiş gibi. Ancak akşam gölgesiyle kaplanmış o köşeli çene, onu yağmacı gibi gösteriyordu, istediğini alan, aldığı şeyi herkese karşı savunmaya hazır bir adam gibi.

Stella, titreyerek zevk dolu bir iç çekişle nefesini bıraktı ve ellerini onun boynuna daha sıkı doladı. Kendi köşesinde savaşımaya alışkın olabilirdi, ama Gio'nun gücü ve kararlılığından, ona olan açlığından büyük zevk alıyordu.

Pencerelerden içeri sızan parlak ay ışığı dışında karanlık olan yatak odasına girdiler ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonra onu yatağa yatırdı.

Boynuna sarılması, onun geri çekilmesini engelledi. Gölgede gülümsemesi gergin görünüyordu. "Sadece gömleğimi çıkarmak istiyorum, *cara mia*."

Bu kadar basit bir sevgi ifadesi, ama daha önce ara sıra aldığı abartılı iltifatların hiçbiri onu bu kadar etkilememişti.

Çünkü adam uçurumun kenarında gibi görünüyordu. *Onun* yüzünden. Sert hatları gergindi, sanki etten değil taştan yapılmış gibiydi. Burun delikleri genişlemiş, çenesi sertleşmişti.

Stella ellerini boynundan kaydırdı ve gömleğini çıkarmak için doğrulmasına izin verdi. Göğsündeki ve kollarındaki kasların hareketini izledi ve boğazı kurudu.

Adam muhteşemdi. Bir atlet gibi muhteşem vücut hatlarına sahipti. Ve en azından bu gece, tamamen onundu.

Elleri, örtüsünün yan tarafındaki bağcığa uzandı. Bir kez çekti ve bağcık açıldı. Kollarını kumaştan kurtardı, bir dirseğine yaslanarak bikini üstünü de çözdü.

Gio, komodine uzanırken durakladı. O üstünü çıkarıp yere attığında, onun kalay rengi bakışları göğüslerini taradı.

Boğuk bir sesle söylenen sözler kulaklarına ulaştı. Kısmen övgü, kısmen küfür, sanki vücudunu görmek onu mahvetmiş gibiydi. Büyük eli ona uzandı, ama durakladı ve göğsünün hemen üzerinde asılı kaldı.

Ona dokunmamıştı ama Stella, sert avucunun meme ucunda, elinin göğsünü kavradığını hissettiğine yemin edebilirdi. Göğsünden pelvisine kadar bir ateş gibi yayılan bir his. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sırtını kavisleyerek temas aradı ama Gio başını salladı ve elini geri çekti.

Şaşkınlıkla, onun arkasını dönüp bir çekmeceyi açmasını ve içindekileri karıştırmasını izledi. "Gio?"

"Bir saniye."

Bir şey yakaladı ve onu açtı. Stella, Gio'nun dişleriyle küçük bir paketi yırtarak açmasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Geç de olsa, anladı. O kadar heyecanlanmıştı ki, korunmaya hiç kafa yormamıştı.

Bu tanıdık olmayan kadın, sadece duygularının etkisiyle böyle bir risk alan kimdi?

Bir saniye sonra, Gio mayosunu çıkardı ve prezervatif taktı. Bu sırada gözleri onu yiyip bitiriyordu.

Heyecandan ölmenin imkansız olduğunu kendine söyledi. Ama onun çıplak, erkeksi ve etkileyici bir şekilde tahrik olmuş halini görmek onu büyüledi.

Seks için duyulan dürtüyü hiç tam olarak anlamamıştı, ama şimdi bir şey olup birleşmelerini engellerse ölebileceğini düşündü.

"Seni istiyorum, Gio."

Sesi tanınmaz hale gelmişti ama artık neyi ortaya çıkardığını umursamıyordu. Tüm varlığı bu çaresiz arzuyu tatmin etmeye odaklanmıştı. Kollarını ona doğru uzattı, o üzerine uzanırken kalbinin güçlü atışları ona rahatlama getirdi.

Hazır olduğunu düşündü. Hazırdı, birleşmelerine çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Yine de, bu yeni hislere hayran olmak için zamanı vardı.

Gio'nun çıplak vücudunun inanılmaz gerçekliği, büyük, güçlü ve ona yaslandığında o kadar yabancıydı ki. Dokunulduğunda sıcaktı ve ağırdı, ama Gio dirsekleriyle kendini desteklediğinde neredeyse itiraz edecekti, çünkü onu yumuşak yatağa sabitlemesi çok hoş bir şeydi. Cildi, göğüslerini ve uyluklarını gıcıklayan sert kıllar dışında şaşırtıcı derecede ipekliydi.

Ağır göz kapakları, bacaklarını genişçe açıp arasına gömüldüğünde, onun gözlerini tuttu.

Stella, kalbinin hızla attığını, kalçalarının onu karşılamak için kaydığını belli belirsiz fark etti. O kadar çok yeni izlenim, o kadar çok zevk. Ellerini omuzlarında gezdirdi, pürüzsüz güçlerinden keyif aldı, onları kendine ait ilan etti.

Başını kaldırıp köprücük kemiğine öpücükler kondurdu ve ereksiyonunun karnına değdiğini hissetti. Nefesi ses çıkarmadan kesildi ve yatakta daha yukarı kayd, o ağırlığı içinde hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Sonra Gio hareket etti, ona yardım etmek için değil, vücudunda aşağı kaymak için, göğüslerine öpücükler kondurarak, boğuk bir çığlık duyana ve onun adını çağırmanın kendi sesi olduğunu fark edene kadar orada kaldı. Ağzı ve elleri birlikte yepyeni bir şey yarattı, ondan daha da güçlü tepkiler aldı.

Ama çok geçmeden tekrar hareket etti, bu sefer daha aşağıya, göbeğine kadar bir çizgi öperek ve onu geçerek.

"Hayır!"

Anında durdu ve dört ayak üzerinde onun üzerinde yükseldi. Bakışları onun bakışlarıyla buluştuğunda, onun şokunu okudu.

Stella mücadele etti, onun koyu renkli başını tutup, ona harika, akıl almaz bir zevk vereceğini bildiği yere geri çekme isteğini zar zor bastırdı.

Bıçak sırtındaydı, uçurumun kenarında sallanıyordu ve onun elinin ya da ağzının oraya bir dokunuşunun onu ecstasy'ye sürükleyeceğini biliyordu. Bütün varlığı patlamaya hazırды.

Adamın sesi titriyordu. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır." Dudaklarını nemlendirdi. "İlk seferin bizimle, birlikte olmasını istiyorum."

Anladığını fark etti, soluk gözleri karardı. Güneşli bir günü yok eden bir fırtınayı izlemek gibiydi. Fırtınaları her zaman sevmiştı, güçlü şimşeklerin yeryüzüne çarpmasını, devasa kara bulutların günü geceye çevirmesini, kendisi içeride güvendedeyken izlemeyi.

Şimdi de aynı heyecanı, bin kat daha güçlü hissediyordu. Gio'yu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derinden istiyordu.

Sonunda gergin ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı ve yatağa geri dönerek onun üzerine eğildi.

"Eğer eminsen," diye homurdandı, normalde yumuşak sesinin sert kenarı, aşırı duyarlı vücudunda zevk dalgaları yarattı.

"Eminim."

Onunla birlikte olmayı kabul etmek, birleşmelerini kolaylaştırabilirdi, ama kadim bir içgüdü ona bunun istediği şey olduğunu söylüyordu. Sadece ikisi birlikte.

Bu sefer Gio kendini onun üzerine eğdiğinde, kalçalarının arasında onun ereksiyonunun kaymasını hissetti. Kendini ona doğru yönlendirirken parmak eklemlerinin tenine dokunduğunu hissetti.

O durakladığında, arzuyla karışık heyecanla nefesini içine çekti, onun sertleşmiş penisinin ucu onun merkezindeydi.

Gözleri onun gözleriyle buluştu ve sanki bir şey bekliyormuş gibi gözlerinde bir değişiklik gördü. Sonra yavaş ve emin adımlarla hareket etti ve her şey değişti.

Nefes nefese kaldı, parmakları pürüzsüz omuzlarını kavradı. Nefesi kısa ve hızlıydı. Ama sıcak etin durdurulamaz kayışı, tarif edilemez dolgunluk hissi devam etti.

Adam, kulaklarında gök gürültüsü olduğu için duyamadığı bir şey mırıldandı. Büyük eli yüzünü o kadar şefkatle kavradı ki, o okşamaya dönüşüp yüzünü avucuna gömmek istedi. Bunun yerine Gio'nun bakışlarını tuttu ve adam daha da derine kaydı, ta ki sonunda ikisi bir olana kadar.

Stella, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Kavrayışı gevşedi ve avuçlarını omuzlarından, pazılarına ve tekrar yukarıya doğru gezdirdi.

Bu, hayatının en inanılmaz deneyimiydi. Ona bunu anlatmak için kelimeler aradı ama bulamadı.

Yine de, hissettikleri çoktan değişmeye başlamıştı. İkisinin de hareket ettiğini sanmıyordu ama şimdi başka hisler vardı, zevk uyandıran hisler. Değişimi hissetmiş gibi, Gio geri çekildi, neredeyse ondan bir protesto çığlığı koparacaktı, ama sonra geri döndü ve vücutlarının kayması şehvetli bir titremeye neden oldu.

Stella ona doğru hareket etti, her saniye artan yoğun sürtünmeden büyük zevk alıyordu. Yavaş yavaş ilerleme ve geri çekilme ritmi geliştirdiler ve o sıkıca sarıldı, gerilimin kırılma noktasına geldiğini hissediyordu.

"Ben..."

Ama başka kelime çıkmadı. Artık çok geçti, doruğa ulaşan dalga kırılmak üzereydi. Elini yüzüne kaldırdı, avucunu çenesine koydu, başparmağını ağzına dayadı, kelimelerle ifade edemediği bir şeyi anlatmaya çalıştı.

Sonra gerginlik dalgalanmalara dönüştü, dalgalanmalar titremelere dönüştü ve en yoğun zevk onu sardı. O kadar parlak bir zevkti ki, güneşe çok yaklaşmış gibi hissetti, ama yine de bundan büyük keyif aldı.

Gio kolunu onun sırtına doladı, onları birbirine yaklaştırdı ve o, onun yepyeni bir şekilde canlandığını hissetti. Onun iri vücudu titredi ve

derinlerinde onun çılgınca nabzının attığını hissetti ve bu, kendi nabzını da yeniden uyandırdı.

Birbirlerine sarıldılar, nefesleri yanıyordu, vücutları titriyordu, o kadar büyük bir coşkuyu paylaşıyorlardı ki, zaman ve mekan bilincini tamamen yitirdi.

Daha sonra, çok daha sonra, yan yatıyor olduklarını fark etti. Dizi onun kalçasının üzerinde, onun sağlam uyluğu onun bacaklarının arasındaydı. Kollarını ona dolamıştı, başı onun kasları üzerinde yastık gibi duruyordu. Gio'nun kokusunu ve yeni, misk kokulu bir şeyi içine çekti. Seks. Tamamlanma. Mutlak mutluluk.

Stella gözlerini kapattı ve gülümsedi, daha da yakınlaşarak. Bir daha asla hareket etmek istemiyordu.

Kasabanın üzerinde yer alan küçük bir restoranın terasında oturuyorlardı. Sıcak havaya rağmen turizm sezonu henüz tam olarak başlamamış olduğundan, burası nispeten تنها bir yerdi. Altlarında, çok renkli binalar dik bir tepeden denize doğru uzanıyordu.

Stella manzaraya hayran kalmıştı ve Gio da dikkatini ondan ayıramıyordu. Onun yanında olmak, kanını damarlarında kaynatıyordu.

Stella, Gio'nun dünyasını alt üst etmişti. Onu anladığını her düşündüğünde, Stella onu yeniden şaşırtıyordu.

Onun cinsel açıdan deneyimsiz olduğundan *neredeyse* emindi. Dün ilk kez seks yaptıklarında gösterdiği utanmaz merak ve karşılaştığı sıkılık, onu şüpheye düşürdü...

Hayır. O bakire olamazdı. Sadece bunu düşünmek bile, onun kafasını ne kadar karıştırdığını kanıtlıyordu.

Yine de Gio, onun kurnaz bir casus olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Burada neler oluyordu?

Yoksa seks mantığı gölgede mi bırakıyordu?

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, Stella ona yan gözle bir bakış attı. Yanakları pembeleşti. Yoksa bu, geldiklerinde yüzünde olan kızarıklığın kalıntısı mıydı? Aşağı baktı ve onun kağıt peçeteyi alıp, huzursuz parmaklarıyla katladığını gördü.

O buraya gelmek istediği için onları buraya getirmişti. Ama arabadan hemen inmek yerine, motoru kapatıp ona uzandı.

O, kanındaki bir uyuşturucu gibiydi, onu tekrar tekrar kendine çekiyordu. İlk andan itibaren onu istemişti. Ama onun ona olan hevesi, isteğini neredeyse kontrol edemeyeceği bir şeye dönüştürmüştü. Arabadan çıktıklarında, onun açęözlü dokunuşları yüzünden parlak saçları dağınıktı ve eteği buruşmuştu.

Halka açık bir sokakta gençler gibi öpüşmüşlerdi, arzusu o kadar acil bir şekilde yükselmişti ki, villa sadece on beş dakika uzaklıkta olmasına rağmen yakındaki bir otele rezervasyon yaptırmayı düşünmüştü.

Ona bunu nasıl yaptı?

Garson kahveleri getirdi ve Stella manzaraya yorum yaparak ona teşekkür etti. Genç adam gözlerini ondan ayıramıyordu ve kısa süre sonra sohbet etmeye başladılar. Ta ki Gio hareket edene kadar. Garson onun bakışını fark etti ve aceleyle uzaklaştı.

"İtalyanca'yı iyi konuşamadığını söylemiştin," dedi Gio o dilde, "ama çok akıcı konuşuyorsun. Az önce yerel aksanı anlamakta hiç zorlanmadın."

Stella, İtalyanca konuştuğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptı. Ama kasıtlı bir yalanın ortaya çıkması gibi suçlu görünmek yerine, ifadesi belirsizdi. Omuzlarını silkti.

"Neden bana doğru olmayan bir şey söyledin, Stella?"

Kaşlarını çattı. "Önemli değil. Seninle İngilizce konuşmak hoştu. Roma'da bunu özlediğimi fark ettim, ne kadar özlediğimi fark etmemiştim." Kahve fincanını alıp tabağında çevirdi. "Her neyse, herkes benim akıcı konuştuğumu düşünmüyor. Ailem aksanımın çok güçlü olduğunu söylüyor. Kardeşim Rocco telaffuzuma gözlerini deviriyor."

Gio bunu tuhaf buldu. İtalyancası çok güzeldi, biraz aksanlı ama çekici bir aksan. Onu dinlemeyi seviyordu.

"Bu çok acımasızca."

"Dürüst olmak gerekirse, İtalya'ya geldiğimde sadece İngilizce konuşuyordum. İlk denemelerim korkunçtu." Kahvesinden bir yudum aldı. "Hâlâ daha iyi konuşabileceğimi düşünüyor ama artık eskisi kadar sık surat asmıyor." Gözleri Gio'nun gözleriyle buluştu ve Gio gözlerinde bir parça mizah gördü. "Karısı onu durdurdu."

"Sana açıkça düşkün."

Stella şaşırmış görünüyordu, sanki bu fikir hiç aklına gelmemişti. Sonra gülümsedi, ama onaylayarak değil.

"Hayır, sevmiyor. Ama uygun davranışlar ve kamu imajı konusunda güçlü görüşleri var. Rocco'nun huysuz bir ergen gibi davranması, imajlarını zedeliyor."

Meraklanan Gio, Stella'yı inceledi, ancak onun yüzündeki ifade pek bir şey ele vermiyordu. Sözlerinde kin yoktu, sadece gerçekleri söylüyordu.

Ailesiyle ilişkisi nasıldı?

Söylediklerinden yakın oldukları anlaşılmıyordu. Oteline gelmesinin, Barbieri'nin hassas ticari bilgileri ele geçirmek için kurduğu bir komplo *olmadığı* mümkün müydü? Onun kim olduğunu bilmiyor muydu?

Yine de sahte bir isimle oteline giriş yapmıştı. Sonra gece yarısı binada dolaşarak, yönetim merkezinin özel girişine ulaşmaya çalışmıştı. Ayrıca personeli kendi tarafına çekmeye çalışmıştı. Daha sonra korumasız bilgileri elde etmek umuduyla ilişkiler kurmaya mı çalışıyordu?

"Çok sert görünüyorsun." Stella onu süzdü. "Seni yanılttığımı düşünüyorsan özür dilerim. Sanırım aptalca davrandım. Tanıştığımızda bir şey yüzünden duygusal olarak incinmiştim ve İngilizce konuşan bir turist olmak bana çekici gelmişti."

"Sanırım anlıyorum."

Onun nedenlerinin kolayca açıklanabileceğine inanmak istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Giancarlo Valenti değil, sadece Gio olarak beklenmedik bir özgürlük bulmuştu. Dikkatli bir maskaralık olarak başlayan şey, başka bir şeye dönüşmüştü.

Stella ile ne kadar çok zaman geçirirse, ona o kadar çok inanıyordu. İnanıyor muydu, inanmak mı istiyordu?

Uzun saçlarını rahat bir topuz yapıp, yanık turuncu gömleğini göğüslerinin altına bağlamış olan kadın, nefesini kesecek kadar çekiciydi. Sağlıklı bir ışıltı saçan teni ve karanlık gözleri, onun gözlerine bakarken parıldıyordu.

Telefonunu çıkarıp, arkasındaki muhteşem Amalfi sahilini de kadrāja alarak onun fotoğrafını çekse, istediği herhangi bir ürünü satabilecek bir görüntü elde ederdi. Sadece bunun gücüyle burada yeni bir otel açabilirdi. Ziyaretçiler sadece manzara için değil, Stella'nın gözlerindeki umut için de buraya akın ederdi.

Ancak o, Stella'yı, hatta onun fotoğrafını bile kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Gio onu kendine saklamak istiyordu. Onun hakkında şüpheleri olmasına rağmen. Hatta bu şüpheler, aralarındaki ateşli çekiciliğe daha da heyecan katıyor olabilirdi.

Tüyleri diken diken oldu. Babasının karısına olan mutlak takıntısını hatırladı. Ölümün bile bozmadığı güçlü bağ ve kırılmaz bağlılığın yarattığı bitmeyen acı. Her şey böyle mi başlamıştı?

Fincanı tabağına koyarken çini çini çarpışan sesini duydu. Çiçek kokulu esintinin teninde dolaştığını hissetti. Ama dünya, sanki sadece Stella'yı içerecek şekilde daralırken, bu hisler uzaklardan geliyor gibiydi. Stella, sanki bir şey beklermişçesine dudaklarını aralamıştı.

Aralarında arzunun ağırlığı nabız gibi atıyordu ve aniden rahatlama hissi onu sardı, neredeyse başı dönüyordu. Bu sadece seksti. Daha karmaşık bir şey değildi.

Kasıklarında ağır bir gerginlik hissetti ve gömleğinin altında meme uçlarının sertleştiğini gördü.

Aynen öyle, onu çözdü. "Gio, ben..."

Elini uzattı, başını okşadı ve ona yaklaşarak onu kendine çekti. Ağızları birbirine değdi ve birleşti, onu sıkıştıran gerginliği biraz olsun hafifletti.

Kız ona yaklaşırken, bir elini yanağına koyarken, diğer eliyle gömleğini tutarken, Gio iç geçirdi. Leylak ve seksi bir kadının narin kokusu onu tahrik etti.

Volkanik bir sıcaklık yükseldi, ona olan ihtiyacı bir arzuya dönüştü.

Eli bacağını buldu, uyluğuna doğru kaydı ve eteğinin ince kumaşını da beraberinde çekti. İpeksi teni bulduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı ve...

Bir gürültü havayı yırttı.

Stella sıçradı. Bir saniye sonra geri çekildi.

Gio, yüksek sesli rap müziğini fark ederken, şaşkın espresso rengi gözlere bakarken buldu kendini. Terasın uzak köşesinde yeni gelen grubu görünce ani bir hareketle döndü. İçlerinden biri telefonuna cevap verince müzik sona erdi, arkadaşları Gio ve Stella'ya merakla baktılar.

Gio masaya biraz para attı ve tekrar Stella'nın elini tuttu. "Hadi, gitme zamanı."

Stella'nın eli Gio'nun eline sıkıca sarıldı ve ayağa kalkarken Gio'nun gözlerine gizli bir gülümsemeyle baktı, bu da Gio'nun içini özlemle titretmişti.

Bu her neyse, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ondan daha fazlasına. "Hiç sormayacağını sanmıştım."

El ele tutuşarak restorandan geçtiler. "Korkarım ki aslında sormadım. Ve senin yerel bölgeyi daha fazla görmek istediğini biliyorum." Pişmanmış gibi konuşmaya çalıştı ama tamamen başarısız oldu.

Onun yan bakışı saf bir baştan çıkarmaydı. Bir an için onun bakire olduğunu düşünmekle deli olduğunu anladı.

"Manzara bekleyebilir. Seni görmek istiyorum Gio." Yaklaşarak, sıcak nefesi kulağına fısıldadı. "Çıplak."

Daha sonra Gio, villaya dönerken yolda hız kontrolü olmadığı için şükretti. Sonuçta, günlerce dışarı çıkmadılar.

BÖLÜM DOKUZ

STELLA, Gio ileri doğru hamle yaparken, kalçalarını kaldırdığı bacaklarının arasında sıkıca tutundu. Her hamlede mükemmel noktayı buldu ve onu zevk sarmalında daha da yükseğe çıkardı.

Her seferinde farklı olacağını, hayranlığın geçeceğini düşünürdü. Ama bunun yerine büyü daha da derinleşti. Hem zevk hem de açlık.

Ayak bileklerini onun sırtına doladı, onun bedeninin kendi bedenine sürtünmesinden ve onun en erkeksi kısmının gücüyle, şimdi onunla birleşmiş olmasından büyük zevk aldı.

Bu bir klişeydi, ama birlikte ikisinin toplamından daha büyük, daha derin bir şey yarattıklarını hissetmekten kendini alamıyordu. Paylaştıkları şey fiziksel olanın çok ötesindeydi.

Adam kulağına fısıldadı, arzuyla dolu kalın sesiyle, heyecanını daha da artıran, her zevk titremesini dayanamayacağı kadar yoğun hislere dönüştüren müstehcen sözler söyledi. Adam göğsünü emdiğinde, ecstasy'nin sarsıntısı onu neredeyse yataktan kaldırdı.

Parmakları omuzlarına gömüldü, onu kendine daha yakın tutmaya çalışırken tırnakları kazıdı.

"Bırak, Stella." Dudakları kulağına değdi ve onu çılgına çeviren noktaya mükemmel bir hassasiyetle bastırdı. Kontrolünü kaybediyordu. Bir saniye sonra tamamen kaybolacaktı. Yarık gözleri, içindeki aynı ateşle yanan gözleriyle buluştu. "Seni yakalayacağım, *cara mia*. Güven bana."

Hâlâ tutunuyordu, birlikte zirveye ulaşabileceklerini umuyordu. Ama bu imkânsızdı. Ateşin dalları içinden geçerek vücudunu gerginleştirdi.

Stella zevkin titremelerine teslim oldu, başını onun boynuna gömdü, dudaklarını onun cildine bastırdı ve onun tadını içine çekti.

Gio, içinden gelen ham bir sesle bağırdı. Boynundaki tendonların gerildiğini hissetti ve dışlerini onun tenine geçirdiğini fark etti. Kollarında sarsıldı, çaresiz bir dürtüyle ona vurarak orgazmını daha da alevlendirdi. Onun ılgın bir zevk dalgasıyla kendini boşaltması, dönen ecstasy'yi mükemmel hale getirdi.

Daha sonra, düşünebilecek hale geldiğinde, Gio'nun uzman bir sevgili olduğunu, ancak en büyük zevkin onun da zevkini yaşamaktan geldiğini fark etti.

Her seferinde onu koruyan duygusal barikatlar daha da eridi. Annesini kaybettikten ve dünyası değiştiğinden sonra beceriksizce kurduğu barikatlar.

"Stella." Gio sırt üstü dönüp onu da yanına çektiğinde, Stella gözlerini kırıştırdı ve onun şehvetli bakışlarıyla karşılaştı. Böylece, Gio'nun inip kalkan göğsüne uzanmış bir şekilde yatıyordu. "Bana yaptığın şey."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Kusursuz tavırları, düşünceli davranışları, tutkusu ve cömertliğine rağmen, Gio seks konusunda kontrolü elinde tutmayı severdi. Bu ona da uyuyordu. Hatta onu heyecanlandırıyordu. Ama o hala bu yoğun, fiziksel ilişkide yolunu bulmaya çalışıyordu. O çok daha deneyimliydi ve o sadece sezgilerine güveniyordu.

"Hoşuma mı gidiyor? Dalga geçiyorsun herhalde. *Hoşlanmak*, dondurma ya da müzik için geçerli bir şey. Bu, *hoşlanmaktan* ok daha fazlası."

Onun sözleri içini okşadı, kendi duygularını onaylayan bir merhem ve muhteşem bir onay gibiydi.

Avuçlarını sırtının kıvrımlarından aşağı kaydırarak kalçalarını kavradı, sonra parmaklarını uyluklarının üst kısmında gezdirerek nefesini kesip durdurdu. Doymuş olmasına rağmen, Stella onun dokunuşunda en ufak bir heyecan hissetti. Pelvisini kaldırdı. Yorgun olmasına rağmen, o iri bir adamdı ve Stella onun dokunuşunu seviyordu.

Ancak Stella'nın dayanıklılığı azalıyordu ve birdenbire gelen esnemesini bastırdı. Şafaktan beri sevişiyorlardı ve güneş gökyüzünde yükselmişti. Dün yataktan zar zor kalkabilmişlerdi.

Gio'nun düşüncelerini okuyabilmesi gerekmiyordu, ama Gio'nun bakışlarının keskinleştiğini gördü, sonra Gio hareket etti ve onu yanına yatırarak ona sıkıca sarıldı.

"Dinlenmen gerek." Endişeli ifadesi ve sesindeki şefkat, onu en yumuşak battaniye gibi sardı. Yine de, ondan uzaklaştığında itiraz etmek üzereydi, ama parmağını dudaklarına koyarak onu durdurdu.

"Ben duş alırken burada kalmaya ne dersin? Sonra bize kahvaltı hazırlarım."

"Birlikte kahvaltı etmek harika olur. Teşekkürler."

Gio onu uzun uzun öptü ve şefkati, tutkusu kadar etkileyiciydi. Burada geçirdikleri bir hafta boyunca ikisini de deneyimlemişti. Muhteşem, tatmin edici günler. Ona olan duygularının, şimdiye kadar tanıdığı her şeyi gölgede bırakması şaşırtıcı mıydı?

Sonunda Gio geri çekildi ve derin bir nefes aldı, kızın yüzündeki saçları geriye doğru taradı. O da kızın istediği kadar kalmak isteyen bir adam gibi görünüyordu.

Sonra ayağa kalktı, buruşuk çarşafı çıplak vücudunun üzerine çekip düzelttikten sonra banyoya gitti.

Yorgun olmasına rağmen, onu açgözlü bakışlarıyla yiyip bitirdi. Sırtındaki kasların oyunu. Yürürken kollarının ve omuzlarının rahat salınımı. Sıkı ve yuvarlak kalçalarının gerilmesi ve gevşemesi ve o uzun bacakların gücü. Hatta buruşuk, koyu saçlarının ihtişamı bile onu arzulamasına neden oluyordu.

Stella çok muhtaçtı. Açıkçası onun vücuduna, onun muhteşem sevişmesine. Ama çok daha fazlasına. Onun arkadaşlığını arzuluyordu. Başka biriyle bu kadar rahat hissetmek, bu kadar kabul görmek nadirdi.

Çok mutluyum.

Bunun geçici bir an olduğunu biliyordu. Bu onun gerçek hayatı değildi ve bu konuda yakında önemli kararlar alması gerekiyordu.

Yine de Gio ile birlikte olmak ona harika bir şeyin tadını vermişti. Mutluluğun başka birinin onayına bağlı olması gerekmediğinin kanıtı. Özellikle de o kişi, sadece kendi istediğini yaptığında sevgisini gösteren bir baba olduğunda. Bunca yıldır sevgiyi kazanmak için çabalıyordu. Yaptıklarıyla değil, olduğu gibi kabul edilmek için.

Bunu daha önce de biliyordu, ama Gio ile geçirdiği bu günler bu bilgiyi netleştirmiş ve yoğunlaştırmıştı. Hayattan istediğini elde etmek için kullanabileceği bir silaha dönüştürmüştü.

Orada uzanmış, yan odada duşun açılmasını uykulu bir şekilde dinlerken, parlak, yeni bir olasılık üzerinde düşündü. Belki de hiçbir şartı olmayan bir sevgi bulabilirdi.

Gio ona, oyun oynamayan, gizli bir gündemi olmayan biriyle hayatın nasıl olduğunu gösterdi. Onu *kendisi* için takdir eden biriyle.

Gülümsedi, pelvisinde tembel bir sıcaklık hissetti. O ve Gio hala soyadlarını veya günlük yaşamlarının ayrıntılarını paylaşmamışlardı. Bu, kendisi hakkında çok fazla şey açıklamak istemediği için başlamıştı, ama şimdi bu, paylaşılan enfes bir eğlence gibi geliyordu. Aslında birbirlerini çok iyi anlayan, yabancı gibi davranan sevgililerdi.

Onu *tanıyordu*, ona güveniyordu ve bu ona gelecek için umut veriyordu.

Stella yatakta daha da aşağıya kıvrıldı. Ne kendisinin ne de Gio'nun gelecek hakkında konuşmadığını kendine sertçe hatırlattı. Bu ara yakında sona erecekti.

Pişmanlık duyarak düşünceleri dağıldı.

Ama keşfedebileceği koca bir dünya vardı. Düzenlenmiş bir evliliği kabul etmek ya da onay kazanmak için sonsuza kadar kendini bağlamak zorunda değildi.

Babasına, onun seçtiği damatla evlenmeyeceğini söyleyecekti. Onu, çok uğraştığı mesleki fırsatı kendisine vermesi için ikna edecekti. Başaramazsa, aile işinden ayrılıp kendi yoluna gidecekti. Ailesinden uzaklaştırılması mümkündü, ama gerçekten şartlı sevgiyi istiyor muydu?

Kararlılık ve mutluluk hissi onu kapladı.

Her şey en iyi şekilde sonuçlanacaktı. Ya şirketin otellerinden birini yöneterek kendini kanıtlayacak ya da başka bir yerde bu fırsatı yakalayacaktı. Şu anda bu en çekici seçenek gibi görünüyordu.

Duşun kapandığını duydu ve Gio'nun kendini havluyla kuruladığını hayal etti. Ona yatakta paylaşmak için bir tepsi yemek getirdiğini düşündü. Onu kızdırıp baştan çıkaracak ve onunla sevişecekti.

Onu bir tanrıça gibi hissettirecekti. Konuşacaklardı, ama bugün ona kendinden bahsedecekti. Hayatlarını ayrıntılı olarak konuşmamaları konusundaki isteğini kabul etmişti, ama artık bu yasağa gerek yoktu.

Stella onunla paylaşmak *istiyordu*. Sadece vücudunu değil, geçmişini ve hatta sorunlarını da. Onun bakış açısını çok seviyordu. Onun hakkında da çok daha fazlasını bilmek istiyordu. *Her şeyi* bilmek istiyordu.

Belki, sadece belki, aralarındaki bu bağ daha da güçlenebilir. Belki bu, zamanla daha da güçlenecek bir ilişkinin başlangıcı olabilir.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve heyecan onu sardı. Gio'ya karşı hissettikleri zaten çok güçlüydü. Birlikte özel bir şey inşa ettiklerini hayal edebiliyordu.

Bu, onu uykuya dalarken gülümseten, lezzetli bir olasılıktı.

"Gio?"

Stella alt kattaki odaları dolaştı, ama sevgilisinden hiçbir iz yoktu. Bu düşünceyle kalbi biraz hızlandı. Sevgili.

Son birkaç gündür bu kadar çok gülümsediğini hatırlamıyordu. En son ne zaman bu kadar özgürce ve sık sık gülmüştü? En son ne zaman bu kadar... takdir edildiğini hissetmişti?

Mutfağa ulaştı ve aşağıya indirdiği tepsiyi yere koydu. Öğleden sonraydı ve daha yeni uyanmış ve Gio'nun ona bıraktığı kahvaltıyı yemişti.

Kahvaltıyı kaç saat önce getirmişti? Fazladan uyuduğu için minnettardı ama yine de onu uyandırmasını diledi. O zaman onunla vakit geçirmeyi tercih ederdi.

Evde hiçbir yerde yoktu. Ama sonunda onu terasın çok aşağısında, denizde yüzerken buldu.

Terasın güneşle ısınmış korkuluğuna ellerini dayayarak, onun küçük koyu yüzüp geri dönmesini izledi. Profesyonel bir sporcunun ritmine ve gücüne sahipti ve o kadar enerjik olduğu için deniz yüzmenin özgürlüğünün tadını çıkarıyor olmalıydı. Yine de onunla havuz başında uzanmaktan hiç şikayet etmemişti.

Onun ihtiyaçlarını ne kadar sık ön planda tuttuğunu bir kez daha fark etti. Ona bu muhteşem sığınacağı sunmak zorunda değildi. Bir yabancıyı bu özel sığınacağı getirmesi inanılmazdı. Kollarını beline doladı ve onun için önemli olduğunun kanıtı olan bu durumdan dolayı sevinçle kucakladı. O da bu anlık bağı hissetmişti.

Sık sık ona kendini anlatmasını istemişti ama o, ailesini ve şu anki sorunlu durumunu konuşmak istemediğı için konuyu değıştirmişti. Ancak bu konuda giderek daha fazla suçluluk duyuyordu, sanki ona yalan söylüyormuş gibi. Ona çok güvenmiş, onu buraya getirmiş ve ilişkilerinin temel kurallarını onun belirlemesine izin vermişti. Oysa o, hayatını daha iyi anlamaya yönelik çabalarını görmezden gelerek ona karşılık vermişti.

Hayatın hakkında daha fazla şey bilmek istemesi kesinlikle önemlidir. O, seksten daha fazlasıyla ilgileniyor.

Belki o da bu ilişkiden daha fazlasını istiyordu. İlgisi, şefkati gerçekti ve her cömert jestinde, her okşamasında oradaydı.

Hiç bu kadar özel hissetmemiştir.

Cinsel heyecan ve tatmin vardı, ama daha fazlası da vardı. Anlayış ve destek. Kahkaha ve dinleyen bir kulak. Güven ve arkadaşlık. şefkat ve düşüncelilik.

Bundan vazgeçmeye hazır değildi.

Bugün onunla düzgünce konuşmak için daha da fazla neden vardı. Açık olmak, ona hayatı ve planları hakkında bilgi vermek ve ilişkilerinin ilerleme şansı olup olmadığını görmek. Hayatında onunla uzun vadeli bir ilişki kurmayı hayal etmeye devam etti. Büyüyen ve güçlenen bir ilişkiyi. şehvet ve hoşlanmadan daha güçlü duyguları.

Hislerine bir isim vermekten çekiniyordu ama bu hisler görmezden gelinemeyecek kadar büyümüştü.

Döndü ve mayosunu ve plaj havlusunu almaya gitti.

Gio'nun yanında olması gerekiyordu.

İçeride bir vızılı duydu ve sesin geldiğı güvenlik konsoluna doğıru gitti. Kapıdaki kamera, elinde bir paket tutan bir adamı gösteriyordu. "Teslimat..."

"Orada bekleyin. Ben ıkacağım."

Bir yabancıyı içeri almak istemiyordu. Kardeşi onu Roma'da bulmuş olabilirdi. Onu burada bulmuş olabilir miydi?

Kapıya yaklaşırken kalbi hızla atıyordu. Kuryenin kim olduğunu tanımadı.

"İmzanız gerekiyor," dedi yabancı, kapının parmaklıkları arasından bir mobil cihaz uzatarak.

Stella kasıtlı olarak okunaksız bir imza attı ve bir saniye sonra adam büyük, kalın bir zarfı kapının parmaklıkları arasına itti. Zarf takıldı ve orada kaldı ama Stella onu çekip çıkardı.

Kuryesi hemen arkasını dönüp, sıkışık programına daha çok ilgi göstererek, aceleyle aracına doğru koştu.

Titrek bir iç çekiş kaçtı. Ailesi onu burada bulamazdı. Bulmuş olsalar bile ne yapabilirlerdi ki? Eskiden kardeşlerinin sert tepkileri ve babasının otoriter tavırları ona ağır gelirdi. Ama bu sefer Gio ile olan ilişkisi, onların baskısına karşı durma kararını pekiştirmişti.

Eve dönmek için yarı yola gelmişti ki, aşağıya baktığında zarfın kapıdan geçerken yırtıldığını gördü.

Adımları durakladı.

Motorun çalıştırıldığını, kuryenin ayrıldığını duydu. Gözlerini kırıştırdı ve arkasını döndü, onu geri çağırıp paketi yanlış yere teslim ettiğini söylemek üzereydi.

Ama bu bir hata değildi.

Hata yapan *oydu*.

Bu açık ve net bir hataydı. *Signor*

Giancarlo Valenti Villa Rosa'ya

ekspres teslimat

Kapıda göze çarpmayan bir tabela vardı: Villa Rosa. Adres yetmezmiş gibi, zarfın yırtıldığı yerde başka bir kelime daha görünüyordu.

Barbieri.

Dünya durdu. Stella nefesini tuttu, her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordu. Onu buraya getiren adama odaklanmış, pembe hayallerle dolu mutluluğu ve yarı şekillenmiş umutları. Güvendiği tek adam.

Aniden zaman tekrar hızlandı. Nefesi tısladı ve kalın zarf, uyuşmuş parmaklarından düşerek yere çarptı.

Stella kıpırdamadı, Manila zarfına bakakaldı, sanki ölümcül bir yılanmış gibi donakaldı.

Giancarlo Valenti.

Babasının nefret ettiği adam. Çünkü Valenti otelleri, ticari çıkarlarına rakipti, prestijleri ve kârları genellikle kendisinininkini aşıyordu. Ama babasının nefreti sadece işle ilgili değildi. Daha derin ve tamamen kişiseldi. Valenti adı geçince Alfredo'nun değişimi korkutucuydu. Kardeşleri, kendisinden daha eski bir kan davasından fısıldaşıyorlardı.

Giancarlo. Gio.

Olamaz. Bu imkansız.

Yine de Valenti'nin amiral gemisi otelde kalıyordu ve müdür dahil olmak üzere birçok çalışanı çok iyi tanıyordu.

Ensesindeki ince tüyler diken diken oldu ve dikleşti.

Neden Gio'nun kısaltmasının ne olduğunu daha önce düşünmemiştii? Kendisi hakkında çok fazla bilgi vermek istememe konusundaki aptalca arzusu yüzünden. Onun hakkında merak etmeliydi.

Eğer sorsaydı, ona gerçeği söyler miydi?

Tabii ki hayır. Onu o kadar ustaca manipüle etmişti ki, sanki tüm kararları kendisi vermiş gibi hissetmişti, ama o tüm bu süre boyunca onu oltadaki balık gibi oynayıp, kendine çekmişti. Ve bu çok uzun sürmemiştii!

Stella, göğsünü bıçak gibi delen acıdan nefesini tuttu.

Bunu inkar etmek, bunun masum bir tesadüf olduğunu iddia etmek istedi. Ama kendini kandırmaktan bıkmıştı. Zarfı kaparak, sendeleyerek içeri girdi.

Bilinçli olarak mutfağa gitmemiştii ama birdenbire kendini, Gio ile birlikte yemek pişirdikleri aydınlık, neşeli odada buldu. Dün, şiddetli bir tutkuyla ve son derece tatmin edici bir şekilde seviştikleri odada.

Onu ada tezgahının üzerine kaldırmış, onu en kenarına çekerek onu tatmak için ağzı ve elleriyle onu akılsız bir coşkuya sürüklemişti. Sonra, titremeleri dinmeden, ona katılmış ve ikisini de tekrar ateşli zirveye çıkarmıştı.

Ama bu aşk yapmak değildi, en azından onun için. Bu sadece seksti. Daha da kötüsü, bir araç olarak seks, çünkü Giancarlo Valenti, Gio, onu kullanıyordu.

Nedenini bilmiyordu ama ö ğ r e n m e y e kararlıydı. Bu bir tesadüf *olamazdı*.

Zarfı yırtarak, içindekileri tezgahın üzerine döktü. Paslı kan kokusu ağzını doldurdu ve dudağını sertçe ısırıldığını fark etti.

Orada, ona bakan kendi resmi vardı. Ve bir tane daha, bir tane daha. Onun birçok fotoğrafı vardı, bazen ailesiyle birlikte, bazen de şirketin web sitesinden alınmış birkaç tane.

Stella, kahvaltısını kusmaktan korktuğu için kendini hazırlamak için elini tezgahın üzerine koydu.

Kendini hazırlayarak, içindekileri yaydı. Babasının, kardeşlerinin ve yengelerinin son zamanlarda çekilmiş fotoğrafları vardı. Hatta arkadaşı Ginevra'nın bir fotoğrafı bile vardı.

Barbieri Holdings'in mali raporları vardı. Babasının satın almayı düşündüğü mülklerin analizi vardı. Kardeşlerinin borçlarının detayları vardı, bunlar onun sandığından daha da büyüktü.

Ve kendisiyle ilgili bir rapor. Doğum tarihi ve yeri, gittiği okul ve annesinin ölüm tarihi gibi her şey.

Tezgahı daha sıkı kavradı, göz gezdirirken ciğerlerinden nefesler çıkıyordu. İtalya'ya taşınması. İlgi alanları. Arkadaşları. İş geçmişi. Geçen hafta Roma'ya yaptığı uçuşun detayları. Son birkaç yılda çıktığı erkeklerin listesi. Hatta katıldıkları bazı etkinlikler bile.

Stella, insanların soyulduktan sonra kendilerini ihlal edilmiş hissettiklerini duymuştu, ama bunun nasıl bir his olduğunu hiç anlamamıştı. Tarif edilemez bir duyguydu. Bu dedektifler, hayatının derinliklerine inmişlerdi, sadece kamuya açık bilgileri değil, kimsenin bilemeyeceğini düşündüğü şeyleri de ortaya çıkarmışlardı. Sonra bunları Gio'nun incelemesi için ortaya koymuşlardı.

Çünkü o Alfredo Barbieri'nin kızıydı.

Saklayacak hiçbir şeyi olmaması önemli değildi. Bu onun öze/ hayatı ve onu kirletmesi için birine para ödemişti.

Bu, araştırmacıların kendilerine tanınan süre içinde mümkün olduğunca kapsamlı bir çalışma yaptıklarını açıklayan kapak mektubundan açıkça anlaşılıyordu

Daha fazla zaman olsaydı, daha kapsamlı bir dosya hazırlanabilirdi.

Stella okuduğu her kelimeyle, sanki donmuş gibi hissedene kadar çatırdayan buzun yayıldığını hissetti. Göğsünün derinliklerindeki dayanılmaz acı hariç.

Güvendiği, onun için çok önemli hale gelen Gio, onu gözetlemiş, ortaya çıkarmaya çalışmıştı... Neyi? Sırlarını mı? Zayıflıklarını mı?

Kahkahası şüpheli bir şekilde hıçkırığa benziyordu. Zayıflıklarını biliyordu. Şefkat ve gri gözlerindeki kahkahanın ısıltısı. Asla ummaya cesaret edemediği şeyleri dilemesine neden olan tutku.

Aşk için beklemek istediği için babasının görücü usulü evlilik teklifini reddettiğini düşünmek! Aslında Gio'ya aşık olmaya başlamış, aptal kalbinin aklını kontrol etmesine izin vermişti.

Bir daha bir erkeğe ya da karşı cins hakkındaki kendi yargılarına güvenemeyeceğini düşünüyordu. Çok uzun süre boyunca, babasının serveti ve gücüne ulaşmak için bir araç olarak kullanılmış ve kur yapılmıştı. Şimdi ise babasının düşmanı tarafından yine kullanılmıştı.

Tek bir şiddetli hareketle kağıtları yere saçtı.

Hepsini yok etmek istedi ama araştırmacılar başka bir kopya sağlayabilirdi. Muhtemelen elektronik versiyonunu çoktan göndermişlerdi.

Kollarını beline sıkıca dolayarak düşünmeye çalıştı. Gio bunu *neden* yapmıştı? Onunla arkadaşlık kurmuş, onu *baştan çıkarmıştı*.

Aralarında özel olduğuna inandığı her şeyin bir yalan olduğu açıktı. O bir yalandı. Mükemmel bir eş rolünü oynamış, savunmasını yıkmış ve sonra...

Onun hakkında ne hissettiğini bilemezdi. Bilebilir miydi?

Bu kadar kısa sürede beslemeye başladığı kırılğan umutları düşünmek onu utandırıyor. Hayalini kurduğu her şeye sahip bir arkadaş, bir sevgili bulduğu için kendini tebrik etmişti. İlişkileri cinsel ilişkiden çok daha fazlası, çok daha anlamlı görünüyordu.

Oysa o, ona kur yapmaya çalışan tüm aşık adaylarından *daha* aldatıcı, *daha* kurnazdı. Onları beceriksiz okul çocukları gibi gösterirdi.

Onunla ilgilenmesi ise en büyük yalandı.
Onun muhtaçlığını hissetmiş ve bunu bir silah olarak kullanmıştı.
Ve sen bunu ona verdin. Onu içeri alan senin kendi saflığın oldu.
Onun yaptıklarını asla affetmeyecekti. Daha da önemlisi, kendini asla affetmeyecekti.
O andan itibaren duygusal zayıflıklarla, romantik fantezilerle ve erkeklerle kesinlikle işini bitirmişti.
Sekiz dakika sonra, en gerekli eşyaları yanına alarak güvenlik kapısını açtı ve sipariş ettiği arabaya doğru yürüdü. Arkasına bakmadı.

ONUNCU BÖLÜM

Günümüz

Gio arka koltuğa oturdu ve kapıyı çarptı. Limuzin hızla hareket etti, o kadar hızlı ki o ve Stella koltuk arkalığına sertçe yapıştırıldılar.

Gözünün ucuyla, katedralden çıkan bir kalabalığın onlara doğru akın ettiğini gördü. İki adam, kurdeleler ve çiçeklerle süslenmiş gelin arabasına doğru yöneldi.

Onları görmezden gelen Gio, yanındaki kadına döndü. Volkanik bir patlama gibi yükselen duygularından ziyade Stella'ya odaklanmak daha iyiydi. Hiç dinmek bilmeyen öfke. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Kendini kontrol altına almak zaman aldı.

Babasının aşırı duygulara kapıldığını ve bunun sonunda onu mahvettiğini görmüştü. Bu arada Alfredo Barbieri, Gio'nun babası zaten ölmüş olduğu için onu sadece küçültebilecek bir intikam duygusuyla yaşıyor ve nefes alıyordu.

Gio, bu ikisinin yol açtığı zararı gördü ve uzun zaman önce aşırı duyguların hayatında yeri olmadığına karar verdi.

Ama işte buradasın! Hepsi bu kadın yüzünden.

Uzun duvağının dantelini çekerek eteğinin altından çıkarırken, eteği etrafında dalgalanıyordu ve mırıldanıyordu.

Zengin kumaşların altında, hatırladığından daha küçük görünüyordu. Korse göğüslerine ve gövdesine yapışmıştı ve yüzü eskisinden daha ince kemikli görünüyordu.

Ama o narin bir çiçek değildi. Çenesi sertçe kenetlenmiş ve yüzü kızarmıştı, cömert elbisesinin kıvrımlarıyla acımasızca mücadele ediyordu. Mırıldanarak küfrettiği sesin üstünde kumaşın yırtıldığını duydu.

Aniden başını kaldırıp doğrudan ona baktı.

Bu, güneş pleksusuna doğrudan bir yumruk gibi geldi.

Bir zamanlar ona onay, kahkaha, hatta hayranlıkla bakan kadife gibi kahverengi gözler, onu kanalizasyondan kaçan bir fareymiş gibi görüyordu. Kasap bıçağı bile onun bakışlarından daha yumuşaktı. O, onu incelerken, keskin bir bıçağın derisini sıyırdığını neredeyse hissediyordu.

Öfkeliydi, hem kendine hem de kadına kızgındı, hala yaptığı şeyin boyutlarına inanamıyordu. Ancak öfke ve inanamamanın altında yayılan bir memnuniyet vardı. Çünkü Stella onunla birlikteydi.

O, kendisinde olduğunu bilmediği ilkel bir içgüdüğü ortaya çıkarmıştı.

Gio katedralin koridorunda yürüdü ve yakışıklı damadının yanında sırtarak duran onu görünce, neredeyse cinai bir öfke uyandı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Sözlerini sanki onun etini ısırır gibi sertçe söyledi. "Hayır, cevap verme. Zaten biliyorum. Bana ve aileme olabildiğince sorun ve utanç yaratmaya çalışıyorsun. Sen gerçekten de tam bir baş belası, değil mi Signor Valenti?"

Kimse ona bu kadar açık bir şekilde küçümsemeyle hitap etmemişti. Sanki

oyun oynayan kendisiymiş gibi.

Bu haksızlık onu neredeyse boğuyordu. "Konuşmamız gerek."

Onun cevabı, durmaksızın devam eden bir kahkaha patlamasıydı ve sonunda, sıkıntıyı ele veren ve ensesindeki tüyleri diken diken eden uyumsuz bir sesle sona erdi. Gio, çenesinin titrediğini gördü, sonra elini ağzına kapattı.

Refleks olarak ona uzandı, ama kız elini itti. "Bana dokunma. Bir daha bana dokunma."

"Fikrini değiştirmişsin, *cara*. Eskiden benim dokunuşuma doyamazdın."

Bu ucuz bir vuruştı, ama düşünmeden ağzından çıkmıştı. Onun tutkusu, sanki ona olan ihtiyacı tarafından sürüklenmiş gibi, tamamen ikna ediciydi. Onun kim olduğunu bilmesine rağmen, onun Barbieri'nin casusu olamayacağına inanmaya başlamıştı.

Gio derin bir nefes aldı, kendini kontrol etmeye çalışarak, onları şoförden ayıran mahremiyet perdesine baktı.

"Kendini beğenmişsin, değil mi?" Her kelimesinde hissedilen buz gibi küçümseme karşısında yüzünü buruşturdu. "Ama söyle bana, bunu nasıl bildin?"

Kadın, manken gibi sert bir şekilde duruyordu, sanki kollarında tuttuğu etten ve kandan kadın ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Düğün hakkında mı?" Omuzlarını silktilti, gergin kasları gerginlikten çığlık atıyordu. "Bu pek de sır sayılmazdı. Önemli olan herkesi davet ettin. Tüm *markizleri* ve *prencesleri*. Tüm başarılı politikacıları ve milyarderleri."

Stella dudaklarını kıvırdı. "Sakın söyleme. Davet edilmediğin için üzülün mü?"

Gio başını salladı, Sicilya'ya çok geç varmaya ramak kaldığı için hâlâ sarsılmıştı.

Stella onu terk ettiğinde, iş güvenliğini daha da güçlendirmesini emretti, onu otelde kaldığını keşfettiği gün başlattığı denetimden daha kapsamlı bir şekilde. Ayrıca, onun hareketleri hakkında günlük durum raporları hazırlatmasını emretti, ancak birkaç hafta sonra bunları iptal etti.

Stella'nın Sicilya'da ne yaptığını düzenli olarak öğrenmek istemediğini fark etti. Eduardo Morosi ile nasıl yemek yediğini. Gio'ya gönderilen fotoğrafta ona nasıl gülümsediğini. İkili, lüks bir restorandan çıkarken, sanki romantik bir anın tadını çıkarır gibi birbirlerine yaslanıyorlardı.

Ancak dün, Gio'nun asistanı bugünkü büyük düğünü tesadüfen bahsettiğinde, Gio anında harekete geçti. Uzak bir Malezya adasındaydı ve portföyüne eklenmesini umduğu, küçük ve inanılmaz derecede seçkin bir tatil köyünü ziyaret ediyordu. Bir saat içinde Kuala Lumpur'a giden bir deniz uçağına binmişti. Ardından İtalya'ya giden bir gece uçuşuyla, zar zor zamanında buraya yetişmişti.

Eğer birkaç dakika geç kalmış olsaydı...

Çelişkili duygular onu parçalıyordu. Yaptıklarına şok olmuş, ama aynı zamanda rahatlamıştı. Ve her şeyden öte, öfke duyuyordu.

"Böyle bir düğünün planlanması aylar, hatta yıllar sürer. Bu, anlık bir karar sonucu gerçekleşen bir olay değildi."

Şimdi sıra ona, küçümsemeyle onu yakmak için gelmişti. Ama o geri çekilmedi, sadece omuzlarını geriye attı ve kaşlarını çatarak ona baktı, sanki devam etmesini bekliyor gibiydi.

"Peki ben neydim, Stella? Son bir kaçamak mı? Kibirli kocanla yerleşmeden önce küçük bir heyecan mı? Ya da babana yaranmak için, onun düşmanının yatağına girip beni kolay bir av olarak görmeyi umarak yaptığın bir girişim mi?"

Şimdi bir tepki gördü. Kahverengi gözleri, aniden solan yüzünde kocaman oldu, sadece yanaklarında iki renkli nokta kaldı. Duvağına ve elbisesine dikilmiş çiçekler titriyordu. Boğazındaki nabız atıyordu ve sıkılmış elleri beyazlamıştı.

"Sen tamamen aşağılıksın!"

Gio, gergin olmaktan çok eğlenmiş gibi bir gülümseme izin verdi, bu durumu ve kontrol edilemeyen dürtülerini kontrol altına almaya çalışıyordu. "Arabaya bindiğimizde de öyle demiştin. Daha iyisini yapamaz mısın?"

İşe yaradı. Yüzündeki o korkunç, perişan ifade kayboldu. Bu ifadenin muhtemelen uydurma olduğunu biliyordu, ama sanki sözleri onu ölümcül bir şekilde yaralamış gibi, bu ifadeyi görmekten nefret ediyordu.

Kız başını salladı. "Tekrarlamayı sevmiyor musun? Kötü şans. Hala nasıl bildiğini öğrenmek istiyorum."

Adam kaşlarını çattı. Düşün herkesin malumuydu, o son dakikaya kadar haberi olmasa da. "İtalya'nın yarısı biliyordu."

"Düşün değil. Bebek. Nasıl bildin?"

Gio'nun beyni, onun sözlerini sindirmek için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Bir saniye daha, sözlerinin anlamını kavramak için. O zaman bile, onun söylediklerine inanamadı.

Kadın kendini beğenmiş görünmüyordu. Stresli görünüyordu. Yoksa düşündüğünden daha iyi bir yalancı mıydı?

Kalbi bir an durdu. Bu doğru olamazdı! Bu da başka bir aldatmaca olmalıydı. "Gerçekten bir bebek olduğunu mu söylüyorsun?"

Stella'nın gözleri yuvarlaklaştı. Ağız açık kaldı ve titreyerek nefes alırken göğüsleri yükseldi. O kadar şaşkın görünüyordu ki, sanki kendisi gibi. "Ama kilisede demiştin ki... Hiçbir erkeğin seninle çocuğun arasına girmesine izin vermeyecektin."

Onun çocuğu.

Gio'nun göğsünde ve karnında tuhaf bir his uyandı. Ciğerleri, güçlü bir kuvvet tarafından sıkışmış gibi daraldı. Kulaklarında bir uğultu vardı.

Bir bebek mi? Sık sık seks yapmışlardı. Gio kendini doyumsuz biri olarak görmemişti, ama bu kelime ona uyuyordu. Kondomları bitmişti ve her zaman korunmaya özen gösterdiği için yenilerini almak zorunda kalmıştı.

Kadının kabarık eteğine bakakaldı. Eteğin altındaki vücut hatlarını görmek imkansızdı. Onu terk edeli aylar olmuştu. Hamileliğin belli olması için yeterli bir süre miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Vücudu kemiklerine sıkıca yapıştı ve midesi altüst oldu. Duygular onu koltuğuna geri itti.

O hamile değil. Sadece kafanı karıştırmaya çalışıyor. O bir Barbieri, seni nefret etmek ve seni yıkmak için elinden geleni yapmak üzere yetiştirilmiş. Hamileliği uydurmak sadece seni caydırmak için bir taktik.

Bunu bildiği halde Gio ondan uzaklaşamadı. Onun kendisinden uzaklaşıp başka bir erkeğin kollarına atılmasını engelleyemedi. Henüz değil. Sessizce, onun üzerinde kurduğu hakimiyeti lanetledi.

"Bebek mi?" Başını salladı. "İmkansız. Seni oradan çıkarmak için gerekeni söyledim."

Aylardır her şey yanlış görünüyordu. Konsantre olamıyordu. Alışılmadık bir şekilde sinirliydi ve garip ruh hallerine kapılmıştı. Eskiden kesinliği kolayca bulan bir adamdı. Ama son zamanlarda kesinliği onu terk etmişti. Ta ki Stella'nın yaklaşan düğününü duyana ve anında doğru davranışın ne olduğunu anlayana kadar.

Sebeplerini sorgulamayı ve bu dürtüye bir isim vermeyi reddetse bile.

Hiçbir şey hakkında, bu evliliği engellemek konusunda olduğu kadar emin olmamıştı.

"Yani az önce söylediklerinin hepsi yalan mıydı? Hamile olduğumu düşünmedin mi? Sadece eğlence olsun diye araya girip beni aptal yerine mi koydun?" Sesi alçaldı ve eli boğazına gitti, bu hareketiyle o kadar savunmasız görünüyordu ki, sanki göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. "Sen ne tür bir adamsın? Bir fikrim vardı sanıyordum, ama bunu yapmak... Beni ve ailemi gerçekten nefret ediyor olmalısın."

Yine aynı şeydi, sadece öfke ve kızgınlık değil, sesinde ve ifade dolu gözlerinde acı da vardı. O kadar gerçekçiydi ki, midesi bulandı.

"Zaten onunla evlenmek istemiyordun."

Soluk yüzü kızardı, sonra tekrar soldu. Ağzını açtı, sonra sanki konuşma yeteneğini elinden almış gibi kapattı.

Stella'nın sessizliği onu rahatlatmak yerine, içinde derin bir şüphe uyandırdı. Ve suçluluk. Morosi ile evlenmek istememiş olamazdı. Buna inanmıyordu.

"Peki, o zaman sorun yok, değil mi? Sormadan bile ne istediğimi biliyorsun. Ne kadar olağanüstü bir algı gücün var."

Gio dişlerini gıcırdatarak, onun alaycı tavrından nefret etti. Her şeye rağmen, hala ona ihtiyaç duyduğundan nefret etti.

Kollarını o kadar sıkı kavuşturdu ki, göğüsleri elbisesinin mütevazı yakasına doğru dikleşti.

O telaşlı, fırfırlı elbiseyle gülünç görünmesi gerekirdi. Ama o hala Stella'ydı ve abartılı bir mereng gibi giyinmiş olsa bile, son derece seksi görünüyordu. Beyninin hayvani kısmı bunu hemen fark etmişti, bu da öfkesine minnettar olmasının nedenlerinden biriydi, çünkü bu öfke onu ona uzanıp onu kollarına almaktan alıkoymuştu.

Tüm olanlara rağmen, ona karşı hiç de bağışık değildi.

Duyarsız! Villada, onun masum olduğuna kendini neredeyse ikna etmiştin. Onu yanında tutmak istemiştin.

Ta ki araştırmacının raporu onu korkutup kaçırana kadar. Saklayacak bir şeyi olmasaydı, onunla konuşmak ve her şeyi açıklamak için kalırdı. Bunun yerine, gece yarısı bir hırsız gibi kaçtı. Korkunç babasının gönderdiği bir casus gibi.

"Morosi ile evlenmek istediğine inanmamı bekleyemezsin. Biz ayrılmaz bir ikiliyken aklında o yoktu. Orgazm olurken kaç kez benim adımı söyledin? Dokunmam için *yalvardın*." Sıkışmış ciğerlerine hava çekmek için durakladı, anılar hızla akın etti. "Villamda seks yapmadığımız bir yer var mıydı, Stella? Aklıma gelmiyor. O zaman Morosi'nin sadık nişanlısıymış gibi davranmaya çalışma. O dosya gelmemiş olsaydı, hâlâ benim yatağında olurdun."

Ve ikisi de her anın tadını çıkarıyor olurlardı.

Bu, Gio'nun öfkesinin temelinde yatıyordu. İkisi muhteşem bir şeyi paylaşmışlardı, onu derinden etkileyen, ilk kez derin bağlardan kaçınma kararının yanlış olup olmadığını sorgulamasına neden olan bir şeyi.

Derin başlardan kaçınma kararlılığının yanlış olup olmadığını ilk kez sorgulamasına neden olan bir şey paylaşmışlardı.

Ancak o sırtını dönüp kaçmıştı. Gio bunun sona ermesine hazır değildi. Hâlâ hazır değildi ve Stella'nın da hazır olmadığına emindi.

Bu sadece Barbieri'nin onu alt etmek için yaptığı planları anlamakla ilgili değildi. Gio'yu harekete geçiren, onun ve Stella'nın bitmemiş bir işi olduğu konusundaki derin inancıydı.

Araba, güvenlik görevlilerinin bulunduğu kapıları geçerek özel havaalanına doğru keskin bir dönüş yaptı.

Birkaç dakika sonra, araba kornaları çalmaya başladı. Gio, dışarıda duran araçların kapıların kapalı olduğunu görmek için döndü. Bir tanesi çiçekler ve sarkan kurdelelerle süslenmişti.

Limuzin durdu. Gio ve şoförü arabayı döndürdüklerinde, Stella sıcak asfaltta durmuş, inanamayan gözlerle bakıyordu. "Dalga geçiyorsun herhalde."

O, leylakların yoğun kokusunu alabilecek kadar yakın duruyordu. Kiliseye getirdiği devasa egzotik çiçek buketi de dahil olmak üzere her şeye rağmen Stella'nın kokusunun aynı olması, ona garip bir şekilde güven veriyordu. Leylakların kokusu aylardır hafızasını gıdıklıyordu. Şimdi karnındaki kıvranan gerginlik biraz azaldı. "Uçmaktan korkuyor musun?"

Kadın saten ve dantelden oluşan elbisesiyle bir dönüş yaptı. "Helikopterden bahsetmemiştin. *Konuşacağımızı* söylemiştin."

Öyle mi demişti? Öyleyse doğru olmalıydı. Şu anda, aylardır arzuladığı kadının yanında dururken, yapmak istediği başka şeyler aklına geliyordu.

Çitin ötesinden bağırışlar yükseldi. Sanki biri yüksek kapılara vurmuş gibi metalik bir ses duyuldu.

Gio ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bunun için huzur ve sükûnete ihtiyacımız var. Ailenin bizi rahatsız edebileceği hiçbir yerde bunu elde edemeyiz."

Kasten kapıya doğru baktı. Kız kardeşleri, babası ve bazı düğün konukları yüksek sesle tartışıyorlardı.

Damadın onlarla birlikte olmadığını fark etti.

Gio, Stella'ya döndü ve öfkeli ağzının aksine yüzündeki solgunluğu gördü. Güneş ışığında, enerjik görünüşünün altında yorgun ve kırılgan görünüyordu.

Bir anlık şüphe duydu. Ama artık geri çekilmek için çok geçti.

Sesini alçaltarak konuştu. "Bir seçeneğin var, Stella. Benimle gel ve bu işi düzgünce hallet ya da kal ve ailene açıklama yap."

Bağırışlar doruğa ulaştı. Şiddetli tehditler havayı doldurdu.

Sonunda, tek kelime etmeden, onu fark etmeden, Stella helikoptere doğru yürüdü, uzun eteği tozlu zemini süpürüyordu.

Gio ona yardım etmek için elini uzattı ama Stella geri çekildi. "Beni dinlemedin," diye tısladı. "Bir daha bana dokunma."

Sonunda, şoförü ona helikoptere binmesine ve geniş eteğini düzeltmesine yardım etti ve Gio, Stella'nın onu terk ettiği gün hissettiği duyguların yankısını içinde hissetti. Reddedilmiş. Yoksun. Ve öfkeli.

Sonunda Stella helikopterle seyahat ettikleri için memnun oldu. Kulaklık kullanmadıkları sürece konuşmak imkansızdı, ama Gio'nun aklındaki sohbet pilotla paylaşmak için çok özeldi. Bu yüzden koltuğuna yerleşip manzarayı izlemeye başladı.

İlk başta yakın bir yere inceklerini düşündü. Başka bir Sicilya şehrine ya da Gio'nun servetini bilerek, lüks bir özel tatil yerine. Muhtemelen dünyanın dört bir yanında evleri vardı. Amalfi villasının bir arkadaşının değil, onun olduğunu keşfetmişti.

Diğerlerine eklenecek bir yalan daha.

Helikopter adayı geçip açık denize doğru ilerleyince gerginliği arttı. Onu nereye götürüyordu? Villaya geri döneceklerine karar vermişti, ama helikopter doğuya yönelmek yerine denizin üzerinde kalmaya devam etti.

Stres seviyesi yükseldi, ancak uçuş devam ettikçe ve anakarayı geçtikçe, altlarında uzanan şehirlerin, köylerin, çiftliklerin ve dağların değişen manzarası onu büyüledi.

Aslında onu sakinleştiren manzara değildi. Çok uzun süredir tükenmiş haldeydi ve bugün stres dolu bir gün geçirmişti, vücudundaki aşırı kortizol onu bitkin düşürmüştü. Boş ve yorgun hissediyordu, midesinde hafif bir mide bulantısı vardı. Hiçbir şey düşünmeden

hiçbir şey düşünmemek ve sadece oturmak neredeyse rahatlatıcıydı. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Düşünceleri sürekli Gio'nun bebek fikrine verdiği tepkiye geri dönüyordu. Bunun mümkün olmadığını reddetmişti, ancak sırf kaos yaratmak ve onu utandırmak için soğukkanlılıkla dünyaya onun hamile olduğunu ilan etmişti.

Onun davranışları onu tiksindiriyordu. Çocuk fikrini kolayca reddedip, kendi çıkarları için kullanması.

Aynı zamanda, ona verdiği tepki de tamamen olumsuz değildi. Bu onu dehşete düşürdü.

Katedralde çok öfkelenmişti, ama bir parçası onunla birlikte olmak için onu kaçırmaması fikrinden zevk almamış mıydı?

Kendisine yalan söyleyen, babasına karşı üstünlük sağlamak için onu kullanan bir erkeği özleyecek kadar mantıklı olduğunu düşünmüştü. Ancak öfkesinin altında hissettiği hafif bir mutluluk, gerçeği ortaya koyuyordu.

Çünkü, onu kandırdığını bildiği halde, Stella kendisi hakkında bir şey keşfetmişti: Derinden hissettiğini. Bazı duyguların, ihanetin acısına rağmen kolayca silinemeyeceğini.

Bir şekilde, birlikte oldukları kısa sürede Gio Valenti'ye aşık olmuştu. Böyle olmamalıydı. Belki de bu, babası ve üvey kardeşlerinin ona vermeyi reddettiği sevgiyi yıllarca özlemesinin bir sonucuydu. Sebep ne olursa olsun, Gio'ya olması gerekenden çok daha fazla şey hissediyordu.

Ağzı aşığı doğru kıvrıldı ve dudaklarına elini bastırdı, titremelerinden utanıyordu. Giancarlo Valenti ya da onun kendisine verdiği acı için gözyaşı dökmemişti. Şimdi de dökmeyecekti.

Ayrıca, artık ona karşı savaşıacak bir silahı vardı. Zayıflığı aynı zamanda gücüdür. Amalfi'deki villasında, ona aşık olduğunu sanmıştı. Artık bu onun savunması olacaktı, çünkü aşkın diğer yüzü nefretti ve o bu adamı tüm varlığıyla nefret ediyordu.

Stella bu can simidine sarıldı. Ne olursa olsun, bunu atlatacaktı. Onu zaten yeterince incitmişti.

Uyuyakalmış olamazdı. Helikopterin gürültüsü ve kafasındaki düşüncelerle bu mümkün değildi. Ama gözlerini kapatmıştı ve belki de titreşim onu biraz uyutmuştu.

Gözlerini açtığında, önünde mavi dağlar yükseliyordu ve aşağıda gümüş rengi parıldayan su vardı. Deniz değil, büyük bir göl. Burada orada, kenarlarında binalar kümelenmişti. Suyu kesen bir teknenin kremi izini gördü.

"Neredeyiz?" Sesi, uzun süre kullanmadığı için kısık çıkmıştı. "Como Gölü. Burada bir villam var."

Elbette vardı. Burası zengin ve ünlülerin mıknaıısıydı, özel mülkleri manzaralı kıyıların etrafında kümelenmişti.

Evinden ne kadar uzakta olduğunu düşünerek duyduğu endişeyi bastırmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Tamamen onun merhametine kalmıştı. "Etkilenmem mi gerekiyor? Bu konuşmayı Sicilya'da da yapabilirdik."

Kafasını salladı. "Ve ailenin araya girmesine izin mi vereceksin? Sanmıyorum.

Burada kimse bizi rahatsız edemez."

Gözlerinde memnuniyet mi parlıyordu?

Stella yutkundu. Uçuş boyunca kendine panik yapmamasını söylemişti. Konuştuktan sonra onu istediğı yere götürecekti. Keşke nereye gitmek istediğini bilseydi. Öfkeli ailesiyle yüzleşmeye hazır değildi, ama bir çaresini bulacaktı. O bir tutsak değildi. Gelmeyi kendisi seçmişti.

Yine de ağız kurumuş, boğazı düğümlenmişti, onunla kaçarak aptalca bir karar verdiğini biliyordu. Ne telefonu ne de parası vardı.

Tabii ki aptalcaydı! Kalıp Eduardo ile evlenmeliydin.

Stella, Gio'nun arabasına, sonra da helikopterine binme dürtüsünü düşünmek istemiyordu. Nedenini beğenmeyeceğini biliyordu.

Ama pişmanlık için çok geçti. Helikopter, büyük ve oldukça güzel bir villanın yanındaki helikopter pistine indi. Villa, geniş süs bahçeleriyle çevrili, kendi iskelesi ile gölün kenarında görkemli bir şekilde duruyordu.

Sonuçlarına katlanma zamanı gelmişti.

Bebeğini korumak için her şeyi yapardı. Gerekirse yalan söyleyip onun Eduardo'nun çocuğı olduğunu söylerdi.

Babası gibi acımasız ve entrikacı eğilimleri olan Gio'nun, onun çocuğunu taşıdığını öğrenmesine izin vermezdi, *veremezdi*.

BİRİNCİ BÖLÜM

gio, Stella'yı başka bir adamla evlenirken gördüğü anki kadar heyecanlı bir şekilde geniş salonda volta atıyordu.

Duygularını kontrol altında tutmalıydı. Bu onun uzmanlık alanıydı, çok çalışmak ve hayatı dolu dolu yaşamak, ama asla duygulara veya derin hislere kapılmamak.

Bugün ise *tamamen* duygularıyla hareket ediyordu. Ne yapacağını, çelişkili dürtülerini nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu.

Bir hışırtı sesi duyuldu ve o hızla döndü. Stella kapıda duruyordu, uzun duvağını çıkarmış, saçlarını geriye doğru sıkı ve düzgün bir şekilde toplamış, bu da kemik yapısını ve dudaklarının yumuşaklığını vurgulamıştı.

Ya da belki de bu sadece onun kontrolsüz libidosunun farkına varmasıydı. Çenesinin agresif duruşu ve gözlerinin sert parıltısı olmasaydı, kırılgan görünebilirdi. Belli ki tuvalette geçirdiği zamanı savunmasını güçlendirmek için kullanmıştı. Helikopterde rahatsız edici bir şekilde savunmasız görünüyordu.

Rahat koltukları ve hizmetçisinin getirdiği ikramları işaret etti. "İçeri gelin. Oturun."

Stella, bir düşes kadar kibirli bir tavırla odayı sessizce geçti. Gio, onun cesaretini takdir etti. Gözlerinin etrafındaki hafif yorgunluk izleri dışında, yenilmez görünüyordu.

Her türlü acil durumla başa çıkabileceğini tahmin edebiliyordu. Mesleki itibarını, dikkate alınması gereken bir güç olarak inşa etmesine şaşmamak gerek. Araştırmacılarının bulguları etkileyici bir tablo çiziyordu.

Stella iş görüşmesi için burada değildi.

Bir yerleşince yerleşince yer koltuğa koltuğa
o karşısında karşısında. "Açıklığa kavuşturmamız
gereken bir şey var."

Kaşları kaşları yükseldi yükseldi yüzüne
uzanırken uzanırken bir tabağa bisküvi biscotti'den bir
tabak uzandı, tembelce bir tane seçip bir ısırık aldı. "Sadece bir şey mi?"

Gio sabırsızlığını bastırdı. "Neden hamileymiş gibi davranıyorsun?"

Yiyecekler boğazına takılmış gibi yutkundu ve öksürdü. "Önemli değil. Buna inanmayacağını biliyordun. Benim düşünümü alay konusu yapmaya neden kalkıştığını konuşmayı tercih ederim. Ne istiyorsun?"

Aşağılayıcı sesi onu kızdırmak içindi.

Kızdırmak ve dikkatini dağıtmak mı?

Stella'nın suya uzanıp yavaşça yudumladığını izledi. Ama biscotto'yu tekrar ısırmak yerine masaya bıraktı ve gözlerinden kaçındı.

Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi?

Gio'nun karnında bir düğüm oluştu, uyarıcı bir önsezi omurgasından aşağı kayarken duyuları aşırı uyanık hale geldi.

"Stella?" Gözlerine baktığında dudakları düzleşti. "Hamile misin?"

Uzun bir süre cevap vermedi, sadece taş gibi bakakaldı. Sonra çenesini kaldırdı. "Beni buraya, imkansız olduğunu söylediğin bir şey hakkında konuşmak için getirmedin."

Onun kaçamak cevabı, itiraf gibi geldi. Gio'nun kanında, adını koyamadığı bir şey kaynadı. Kalbi hızlandı ve nefesi kesildi.

Ona yaklaştı. "Benim mi?"

Kadının yüzü gerildi ve Gio, kadının gizlemeden önce bir anlık duyguyu yakaladı. "Sicilya'da bir bebek olduğuna inanmamıştın. O zamandan beri hiçbir şey değişmedi."

Ama değişmişti. Bakışları kızın yüzünden, karnını koruyucu bir şekilde kavuşturduğu ellerine kaydı. Bunun bilinçsiz bir hareket olduğuna yemin edebilirdi, tüm çabası o meydan okuyan bakışını korumaya gidiyordu.

Ve birdenbire içindeki bir şey çatladı ve bir duygu seli içeri girdi. Şaşkınlık, korku ve kafa karıştırıcı bir şekilde hayranlık.

"Hamile olduğunu *biliyorum*, Stella."

Bu sadece bir tahmin olmalıydı, ama birdenbire hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Kontrolsüz bir şekilde atan nabızı bile onu ele verdi.

Kadının kendini ele verdiğini fark ettiğini gördü. Şimdi titrek eli, savunmasızlık göstergesi olarak tekrar boğazına gitti.

Bu, yüzüne atılmış bir tokat gibiydi. Vücut dili, kendini tehdit altında hissettiğini haykırıyordu. Bundan nefret etti, onu sakinleştirmek istedi, ama her şeyden önce bilmek zorundaydı.

"Benimle güvendesin Stella, gerçek ne olursa olsun." Sesi acil ve kısık çıkıyordu, boğazı, umut ve korkunç bir dehşetin sinir bozucu karışımıyla kaplanmıştı. "Benim mi?"

Kendi çocuğun. Bir aile. Ailenin olalı kaç yıl oldu? Birini sevdiğin ya da sevildiğini hissettiğin kaç yıl oldu?

Karnındaki geçici ışıltı, içini parçalayan acının hatırası onu deldiğinde kayboldu. Aile, sıcaklık ve aidiyet anlamına geliyordu, ama aynı zamanda tarif edilemez bir kayıp ve ıstırap da.

Gio yavaşça nefes aldı, sonra kendini zorlayarak nefesini verdi.

Yetişkinliğe ulaştığından beri, yakın bağlarla yükümlü olmadan yalnız olmaktan neredeyse minnettardı. O korkunç günde birdenbire kaybettiği karısı ve kızı için yoğun sevginin dayanılmaz bir kedere dönüştüğü babasının çektiği acıları görmüştü.

Gio da onların kaybıyla yıkılmış, yas tutmuştu. Onlarsız bir hayatı kavrayamamıştı. Ama sonunda, yavaş yavaş, hayatın adım adım devam ettiğini keşfetti. Ancak babası hayatına devam edemedi, yasin içinde boğuldu, kaybının acısıyla neredeyse delirdi.

Aşkın ve kaybın babasına yaptıklarını gördükten ve deneyimledikten sonra, Gio ilişkilerini derin değil, hafif tuttu. Kısa süreli ilişkilerin ustası oldu, bu ilişkiler sürdüğü sürece birbirini dışlayan ama asla özerkliğini etkilemeyen ilişkiler. O yalnız biriydi.

Şimdi, açıklanamaz bir şekilde, Stella'nın ondan çocuk sahibi olma ihtimali, ona kelimelerle ifade edemeyeceği şeyler hissettiriyordu. O kadar büyük ve önemli duygular ki, onları zar zor sindirebiliyordu. Zafer ve umutsuzluk gibi birbiriyle çelişen duygular.

Uyumsuz bir kahkaha onu düşüncelerinden kopardı, sert ses kulaklarını tırmaladı. "Bu çok komik, bunu sen mi söylüyorsun? *'Benimle güvendesin, Stella.* '" Yüksek, alaycı bir ses tonuyla onun sözlerini taklit etti. "Buna kanacağımı düşünmüyorsun herhalde."

Kollarını kavuşturdu, acı içinde kıvranıyordu. Bu kadının nasıl bu kadar acı verebildiğini anlayamıyordu.

"Ama buradasın. Buraya gelmek senin seçimin oldu, hem de bir değil iki kez, önce limuzinle, sonra helikopterle." Geriye yaslandı, hissetmediği bir rahatlık havası yayarak. "Benimle olmak istiyorsun." Şimdilik buna odaklanmak daha kolaydı. Daha sonra, yalnız kaldığında, çocuk fikrini kabullenmeye çalışacaktı.

Saten ve dantellerin uçuşmasıyla ayağa fırladı, geniş eteği bacaklarına sürtünerek döndü ve uzaklaştı.

Adam onu takip etmek üzereydi, ama kadının kapıya değil, boydan boya pencerelere doğru gittiğini fark etti. Kadın odanın uzunluğunu kat etti, elleri eteğinde yumruk halindeydi, eteğinin ucu bir mobilyaya takılıp yırtıldığında umursamadı ve dönüp diğer tarafa doğru yürüdü.

Havada elektriksel bir gerilim vardı. Cildinde karıncalanma ve kasıklarında ağırlık hissetti.

Kadının göğüsleri dar korsesine çarptı ve Gio, avuçlarını okşayan hayali hissi ortadan kaldırmak için ellerini pantolonuna sürttü. Onun göğüslerini okşamanın duyusal hatırası.

Kız öfkeliydi, muhteşemdi ve Gio onu istiyordu.

Hâlâ. Daha fazla.

Bu çekicilikten kendini kurtaramaması onu çılgına çeviriyordu. Roma'da onu büyülemişti ve onunla geçirdiği her saatte, onun büyüüne daha da kapılıyordu.

Bugün müdahale edip onu adeta kaçırmamasının sebebinin, onun başka bir adama kendini vermesini düşünmeye dayanamaması olduğunu itiraf etse, kız nasıl gülerdi.

Bu hiç mantıklı değildi. Gio'nun kimseyle evlenme planı yoktu, hele Barbieri'nin kızıyla hiç.

Ama onu başka bir adamın karısı, başka bir adamın yatağında, bedenini, düşüncelerini ve kahkahalarını Gio Valenti'den başka biriyle paylaşırken düşünmek, içinde tamamen temel ve durdurulamaz bir şey uyandırmıştı.

İstediği, ihtiyacı olan şey, onu kafasından çıkarmak ve artık onu rahatsız etmemesini sağlamaktı.

Ayağa kalktı ve yaklaştı, bahçeleri, gölü ve dağları çerçeveleyen Fransız pencerelerinden fırtına gibi geçen kadının görüntüsüne hayranlıkla bakıyordu. Ziyaretçiler bu manzaraya hayran kalıyorlardı, ancak Stella'nın canlılığı karşısında bu manzara önemsiz kalıyordu.

"Babalık testi istiyorum."

Bu sözler onu durdurdu. Uzun eteği etrafında dönerek ona doğru döndü. "Cehenneme git, Valenti."

Boş yatağında öyle hissettiğini, düşüncelerinin boşuna çalkalandığını, vücudunun onu arzuladığını itiraf etmeyi düşündü.

"Bebeğin benim olup olmadığını bilmeye hakkım var."

Bunu söylerken bile, doğmamış çocuğunun başka birinden olduğunu düşünmeye kendini ikna edemiyordu. Ne kadar çelişkili bir durumdu bu? Baba olma düşüncesi onu tamamen mahvediyordu, ama yine de başka bir erkeğin çocuğu olmasını istemiyordu.

Gio hayatında hiçbir erkeği kıskanmamıştı. Ta ki bir araştırmacının raporunda Eduardo Morosi'nin fotoğraflarını görene kadar. Adam, sıradan bir yakışıklılık ve aristokrat bir yetiştirilme tarzını beğeniyorsanız, nazik ve yakışıklı biriydi.

Morosi'nin Stella ile yalnız başına yemek yediği, hatta onu hamile bıraktığı düşüncesi Gio'nun damarlarında zehir gibi dolaşıyordu.

Stella ellerini beline koydu. "Hamile olsaydım, bu benim işim olurdu. Senin değil."

Gio, geri durmaya dayanamayıp ona yaklaştı. "Babası ben değilsem tabii." İçgüdüğü ona, kadının kendi çocuğunu taşıdığını söylüyordu ama kesin olarak emin olmak istiyordu.

Stella başını salladı, ağzı düzdü. "Eğer bir gün bir bebeğim olursa, senden yardım istemeyeceğimden emin olabilirsin. Kendi çocuğuma kendim bakarım."

Dişlerini sıktı. Hâlâ hamile olduğunu kabul etmiyordu. "Beni böyle bekletemezsin, Stella."

Kadın şaşırmış gibi gözlerini kırptı. "Bırakamam mı? Neden? Bana yalan söyledin, beni kullandın. Sana hiçbir borcum yok."

O, *ona* daha da yaklaştı. "*Seni* kullandım *mı*? Benim hatırladığım öyle değil." "Senin için ne kadar da uygun."

Artık o kadar yakındı ki, tatlı leylak kokusu etrafını sarmış ve her hızlı nefes alışında elbisesindeki işlemeli çiçeklerin titrediğini görüyordu. Onlara dokunmak, onu okşamak, kucaklamak ve onu ihtiyaç duyduğu bedenine çekmek istiyordu.

O, tam karşısına geçince kızın çenesi yukarı doğru kalktı. Birkaç santim daha yaklaşırsa, kızın kabarık göğüsleri

göğüsleri göğsüne degecekti. Onu bu kadar yakın hissedince cildi gerildi. Kalbi hızla atıyordu ve kanında adrenalin patlaması hissetti.

Kadın nefes nefeseydi ve ağzı onunki gibi kurumuştı. Dudaklarını nemlendirip tekrarlamadan önce gördü. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Sen benim düşmanımsın."

"Davranışının mazereti bu mu? Bana yalan söyleyip sonra kaçmak mı?"

"Davranışlarım mı? Bunun benim hatammış gibi davranma." Parmakları onun göğüs kemiğine dokundu. "Beni düşünümnden *kaçırdın*. Yüzlerce insanın önünde beni ve Eduardo'yu rezil ettin."

Gio, Morosi ile birleştğinde öfkeye kapıldı. Bu, onu daha önce harekete geçmeye zorlayan acil duyguları yansıtıyordu. Orayı terk etmek için bir engel olarak görmenin dışında, konukları hiç dikkate almamıştı.

Gördün mü, seni nasıl etkilediğini? Bu kadar uğraştın ve şimdi o aranızdaki şeyi inkar etmeye çalışıyor!

Elini onun eline kapattı ve göğsüne bastırdı. O kadar yakındılar ki, şaşkın yüzünde farkındalığın parıltısını gördü ve hızla bastırdığı iç çekişini duydu.

"Benimle gelmek zorunda değildin, Stella. Hamile olduğunu inkar edebilirdin. Damadının yanında durabilirdin." Bir süre durdu, sözlerinin etkisini hissettirdi. "Sayısal olarak çok azdım. Senden en ufak bir işaret gelseydi, kalabalık beni parçalardı, sana ulaşmama izin vermezdi." Eğildi, başını eğdi, onun alanına girdi. "Onu istemiyorsun. Beni istiyorsun."

Sessizlikte, tıslayan nefesi yüksek sesle duyuluyordu. Elindeki titremeyi hissetti, elbisesinin titrediğini gördü.

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Gururlu ve küçümseyici bir ifadeyle baktı. Muhteşemdi. Ama gözlerindeki o ifadeyi, öfkeyle gizlemeye çalıştığı özlemi tanıyordu. Haftalardır aynada görmemiş miydi?

"*Bunu* biliyorum," diye homurdandı.

Gio başını kadının boynuna eğdi ve omzunun kıvrımındaki hassas noktayı buldu. Kokusu burada daha belirgindi, kadınsı uyarılmanın ince notalarıyla zenginleştirilmişti. Dişlerini

zevk noktasını dişleriyle sıyırdı ve onun inlemesini duydu, çok hafif ama onun da hissettiği tüm özlemi içeren bir ses. O noktayı yaladı, sonra boynunu öperek yukarı doğru ilerledi ve kadın o kadar şiddetli titredi ki, onu desteklemek için kolunu beline doladı.

Onu itmek bir yana, başını eğerek ona daha kolay erişim sağladı, elleriyle onun kollarını kavrayarak ona daha da yaklaştı.

Sonunda, sonunda birbirlerine dokundular, göğüslerinden pelvislerine kadar.

Sanki kuru odunların üzerine ateş düşmüş gibiydi. Karnında başlayan ve tüm vücudunu ateşe veren ani bir yangın gibiydi.

Gio, kadının başının arkasını kavradı ve saç tokaları yerinden çıktı. Avucunda hissettiği yumuşak saçları, onun heyecanını daha da artırdı.

Elini sıkıca tutarak başını kaldırdı ve kızın yüzünü kendine doğru çevirdi.

Yanakları kızarmış, gözleri mücevher gibi parlıyordu. "Senden nefret ediyorum."

Onun nefretini kabul edecekti. Bununla başa çıkabilirdi. Bu, onun kararlılığını besliyordu, onun gibi, onun da tutkularının tamamen devreye girdiğinin kanıtıydı.

Kız kayıtsız olsaydı, buna dayanamazdı. "Ve sana güvenmiyorum. Ama beni istiyorsun."

O iğneleyici sözün hedefine ulaştığını gördü ve bir anlık sempati duydu. Bu kadından uzak durması gerektiğini defalarca kendine söylememiş miydi? Ama bunu yapamadı, henüz yapamadı. Aralarında bu... bağ varken yapamadı.

"Kendini beğenmişsin, Valenti."

Yine de, elini kafasının arkasını okşarken çekmedi ya da kollarından kurtulmaya çalışmadı.

"Sen de itirazlarla dolusun ama ben onlara inanmıyorum."

Alaycı bir şekilde, "Çünkü aklımı okuyabileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

"Hayır, *cara*. Çünkü bedenini kendi bedenim kadar net okuyabiliyorum. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Kalçalarını eğdi, kısmen bir noktaya değinmek için, ama esas olarak tüm kısıtlamalarını yitirdiği için. Giysilerinin üzerinden bile, onun yumuşak vücuduna karşı sertliğinin verdiği his o kadar iyiydi ki, neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

"Ne kadar kibirli." Ama sözleri özlem dolu gibiydi, nefesiyle yüzünü okşarken gözleri onun gözlerine kilitlenmişti, tıpkı onun hissettiği kadar ateşliydi.

Kendi sesi, kasıklarının ötesine odaklanmaya çalışırken boğuk ve özlem doluydu. "Sadece olduğu gibi söylüyorum."

Gio kimin hareket ettiğini söyleyemedi ama aniden dudakları birbirine kenetlendi ve çılgınca bir arzu ortaya çıktı. Bu hassas bir öpücük değildi, daha çok kıtaların bir araya gelmesiyle tektonik plakaların sürtünmesi, depremler yaratması ve erimiş lav akıntıları ortaya çıkması gibiydi.

Diller birbirine dolandı ve savaştı. Eller çenesini kavradı, daha fazla tutunmak için çene kıllarını tırmaladı. Dişler sürtündü, ağızlar emdi ve heyecan sarmalı daha hızlı döndü. Çok güzeldi ama yetmiyordu, hiç yetmiyordu.

Gio biraz kontrolü geri kazanmak için mücadele etti. Beyninin derinliklerinde bir yerlerde, yavaşlamasını, kadının hamile olduğunu itiraf etmesini isteyen bir ses bağıırıyordu.

Ama bu düşünce parçası, kısıtlamayı daha da uzaklaştırdı. Stella'ya olan arzusu, onun bebeğini taşıdığını bilmesi, başka bir adama kendini vermek üzere olmasına duyduğu öfke, Stella'nın onun kadar çaresiz bir şekilde vücuduna tırmanma hissiyle birleşti.

Kaybolmuştu.

Gio, eğilip ellerini onun kalçalarına koyduğunu ve onu kendine doğru kaldırdığını hatırlamıyordu. Ama onun onaylayan homurtusunu duydu ve pelvisi onun ereksiyonuyla buluştuğunda tatmin edici bir çarpma hissetti.

Uzun bir süre hareketsiz durdu, şok edici bir heyecan patlamasını ve onu mahvetmekle tehdit eden büyük bir açlığı içine çekti.

Bir gözünü açarak, ikisini birkaç sert adımla grand piyanonun yanına götürdü ve onu cilalı yüzeye oturttu.

"Yardım et." Sesi kalın ve boğuktu, kadının ağzına karşı boğuktu, ama kadın anladı.

Ateşli öpücüğü kesmeden, bacaklarını açmak için onun kalçalarını geriye doğru itti. Dizlerinin onu sarmaladığı hissi, onu heyecanla titretmişti. Birlikte uzun eteğini çıkarmaya çalıştılar.

Pürüzsüz tenle karşılaşmak yerine naylon külotlu çorapla karşılaşınca hayal kırıklığı keskin bir şekilde hissedildi. Yine de, avuçlarını onun bacaklarında yukarı doğru kaydırırken

bacaklarını okşarken, onun kemerini çözmesi, onun zevkini daha da artırdı.

Sonra, sürpriz bir şekilde, çıplak ten buldu. Külotlu çorap yerine eski moda çoraplar. Libidosu zirveye ulaştı, hatta başka bir erkek için baştan çıkarıcı giyinmiş olduğu için öfke dalgaları yükseldi.

Ama Gio artık düşüncesizce, içgüdüleriyle hareket ediyordu. O, onun fermuarını açarken, ereksiyonunu avucuna itti ve tanıdık baskı imkansız seviyelere çıktı.

Acımasızca ellerini tutup çekerek omuzlarına koydu. Stella itiraz ederek dudaklarını onunkilerden ayırdı, ama o başını salladı. "Boşaldığımızda içinde olmalıyım."

Göz bebekleri büyüdü ve o anda bu kadından daha seksi bir şey görmemişti, onun ona ihtiyaç duyduğu kadar o da ona ihtiyaç duyuyordu. Aralarında bir şey geçti, bir anlık anlayış, kabul. Bir saniye sonra dantelli iç çamaşırını yırttı ve kendini ona yönlendirdi, cennete doğru itti.

Sonra aynı anda hareket ettiler, o kadar kolay bir şekilde birleştiler ki, bu onu şaşırttı. Sersemlemiş bir halde, yoğun ısıyı, kaygan sürtünmeyi, sıkı kucaklaşmayı kaydetti. Ama gerçeklik, tüm bunlardan çok daha fazlasıydı. O kadar derin bir şeydi ki, bunu sadece kasıklarında değil, kalbinde, kanında, hatta aşırı yüklenmiş beyninde bile hissetti.

Derin bir iç çekiş duydu, birlikte ne kadar mükemmel olduklarına yeniden şaşırmak için yeterli zamanı vardı, ama kaçınılmaz olan gerçekleşti ve hareket etme dürtüsü her şeyi gölgede bıraktı.

O geri çekildi ve sertçe geri döndü. Stella onunla buluştu, vücutları tamamen senkronize olmuştu. Omurgasından kasıklarına kadar bir titreme geçti. Bir geri çekilme ve bir dalgalanma daha ve kriz, vücudu onu sıkıca kavrayıp elleriyle ona sıkıca tutunurken geldi.

Ateş damarlarında dolaştı ve dünya coşkuyla parçalanırken, kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı ve yangın onu ele geçirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

STELLA, balkonunun korkuluğuna yaslanarak gölün üzerinde güneşin doğuşunu izliyordu. Pembe ışık parmakları gökyüzünü ve villanın muhteşem bahçesini aydınlatıyordu.

Başka bir zaman bu manzarayı çok hoş bulurdu. Şimdi ise sanki bir sürü ateş karıncası yutmuş gibi hissediyordu. Sinirliydi, vücudu iğnelerle delinmiş gibi ve yüzü utançla doluydu.

Nasıl böyle davranabilmişti? Gururu neredeydi?

Mantıklı davranmamıştı. Doğmamış çocuğuna bakması gereken bir kadın gibi davranmamıştı. Hiç düşünmemişti. Duygularının onu sürüklemesine izin vermişti. Gio'nun yanındayken sanki içinde bir düğme basılmış gibiydi. Yapması gerekenler, düşünmesi gerekenler, hepsi kafasından uçup gitmişti.

Bütün gece yatakta dönüp durmuş, aşağıda yaşadıkları yüzleşmeyi ve onları bir araya getiren çılgın, dürtüsel şehveti yeniden yaşamıştı.

Bu bir tür delilikti, vücudunun ona çok kötü davranan bir erkeği arzulaması. Ondandır nefret etmek istiyordu. Ondandır nefret *ediyordu*. Neden manipülatif bir adam yerine iyi kalpli, nazik bir adamdan hamile kalamamıştı? Neden onu hamile bırakan Giancarlo Valenti olmak zorundaydı?

Yine de, doğmamış çocuğuna olan duyguları hiç değişmedi. Hamile olduğunu öğrendiği andan itibaren, şokuna rağmen, bebeğini beslemek ve sevmek için bir sıcaklık, bir anne içgüdüğü hissetti. Annesi ile kurduğu bağ kopmazdı. Çocuğuyla da aynı bağı kurmak istiyordu. Bebeğinin mutlu ve manipülatif erkeklerden, ister babası ister bu yeni hayatın babası olsun, güvende olmasını sağlamak için her şeyle ve herkesle savaşıyordu.

Keşke Gio hala hayatında olmasaydı. Stella, ona olan ihtiyacından kurtulamamış olmasından korkuyordu.

Onların öfkeli birleşmelerini hatırlayarak, onu saran sıcaklığın sadece utançtan kaynaklanmadığını biliyordu. Bir kez daha vücudu ona ihanet etti, onun vücuduyla onu sıkıştırdığı, kendi çaresizliği kadar sert bir çaresizlikle ona çarptığı anı hatırlayarak tahrik oldu.

Onurunu nerede bırakmıştı?

Başını sallayarak, milyon dolarlık manzaraya sırtını döndü ve içeri girdi. Yatak odası güzelce döşenmişti ve en önemlisi, sağlam bir kilidi vardı.

Tabii ki buna ihtiyacı yoktu. Dün buraya kaçtığında düşmanı onu takip etmemişti. Geceleyin de kapıyı çalan olmamıştı. Muhtemelen akşamı, onu ne kadar kolay kandırdığını ve onun ne kadar zayıf olduğunu düşünerek gülerek geçirmişti.

Dişlerini gıcırdatarak, Stella giyinme odasına girdi. Dün gece, uyumak için bir şeyler ararken, odanın giysilerle dolu olduğunu görünce şaşırmıştı. Onun Amalfi villasında bıraktığı giysiler ve daha fazlası, askılar ve çekmeceler, hepsi onun bedeninde, yepyeni giysilerle doluydu. Hatta bir ayakkabı koleksiyonu ve incecik iç çamaşırları bile vardı.

Bu düşünceli jest karşısında şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi. Yoksa bu, onun gücünü gösterme çabası mıydı? Onun için hazırlık yapmış olması. Bir daha onunla vakit geçireceğini hiç düşünmediği halde onu buraya getirmiş olması.

Otomatik olarak tanıdık bir sundress'e uzandı, sonra durdu. Elbisenin ince omuz askıları ve Gio'nun bir zamanlar yavaşça açarak onu çılgına çevirdiği bir dizi düğmesi vardı.

Rafları gözden geçirdi. Geride bıraktığı her bir eşya, onunla geçirdiği o yoğun zamanların anılarını barındırıyordu. Tekrar hatırlamak istemediği anıları.

Bunda bol şans!

Gözleri köşedeki saten ve dantel yığınınına kayd. Dün nihayet odaya girdiğinde, gelinlikten çıkmak için can atıyordu. Gio'nun onu almasına izin verdiği sırada giydiği gelinlik.

Kendine yalan söylemeyi bırak! Sen de onun kadar istedin. Sen ona izin vermedin, onu davet ettin, kışkırttın ve sonuçlarından zevk aldın.

Buraya çıktığında akıllı başına geldi ve kendini iğrenç buldu. Titreyerek, sırtındaki çok sayıda küçük düğmeyi açamadı. Sonunda banyodaki tırnak makasını kullanarak kendini kurtardı.

Sorun şu ki, Gio Valenti'den korkmuyorsun. Endişelenmen gereken kişi sensin.

Bunu düşünerek askıları aradı ve kırmızı bir maksi elbise buldu. Bu renk ona güven verecekti. Omuzlarını açık bırakıyordu ama yüksek yakası ona yakışıyordu ve baştan çıkarıcı bir hava vermiyordu.

Stella, yeni gelişen bebek karnına hayranlıkla elini koruyucu bir şekilde koydu. Tanıdık bir merak ve koruma duygusu karışımı kararlılığını güçlendirdi. Gio'nun yanında zayıf davranmıştı ama artık öyle olmayacaktı. Artık çok şey söz konusuydu.

Bugün onunla yüzleşecek, yapılması gereken ne varsa halledecek ve hayatına devam edecekti.

Gio Valenti'nin dahil olmadığı bir gelecek kurması gerekiyordu.

Gölgeli bir çardak altında oturmuş, hizmetçinin hazırladığı kahvaltıyı yiyerek, tanıdık ayak sesleri duydu. Ensesinde karıncalanma hissetti ve nefesi kesildi, ama meyve suyuna uzanıp uzun bir yudum aldı.

Karşısına oturdu ve masa birdenbire çok küçük göründü. Dehşetle fark etti ki, dağınık saçları ve çenesindeki koyu gölge, onun yanında çıplak uyandığının o muhteşem sabahlarını hatırlattı. Ve dün olanları.

Elbisesi yüksek yakasının altında, dünkü karşılaşmada sakalının yakması nedeniyle cildi karıncalanıyordu. Bu, ondan uzak durma kararlılığını güçlendirmeliydi, ama yine de onun görüntüsünü doya doya seyreliyordu. Ağzının etrafındaki hoşnutsuzluk izleri ve gözlerinin altındaki gölgeler bile, kemiklerine işleyen yakışıklılığını gölgelemiyordu.

"Konuşmamız gerek." Sesi sert ve keskin çıkıyordu ve gitar tellerini çalan parmaklar gibi onun duyularını okşuyordu.

"Evet." Ama bebek hakkında konuşmaya hazır değildi. Önce anlaması gereken şeyler vardı. "Dün beni yalan söylemekle suçladın. Neden?"

Adam başını salladı. "Hadi ama Stella. Oyun oynama. Nedenini biliyorsun."

"Çünkü babamdan nefret ediyorsun."

Roma'da tanıştığı kibar, düşünceli, çekici adamın, babasını alt etmek için bu kadar sapkın davranmasına hala inanamıyordu.

Gio kaşlarını çattı. "Babanın geçmişteki suçları göz önüne alındığında, onu hor gördüğüm için kimse beni suçlayamaz. Ama bunun eylemlerimi etkilemesine izin vermiyorum."

Geçmiş suçları mı? Stella gerildi, midesinde bir rahatsızlık hissetti. Babası sert bir adamdı, saygı duyulurdu ama aynı zamanda korkulurdu da. Ne yapmıştı? Yoksa Gio'nun sözleri onu şaşırtmak için miydi?

"Bana neden öyle davrandın? Beni baştan çıkardın. Araştırmacıların mahremiyetimi ihlal etti. Beni *kullandın*." "Seni ben mi kullandım? Tam tersi oldu."

"Bilmece gibi konuşmayı bırak. Bir kez olsun bana *dürüst* ol. Yoksa bu senin kapasitenin ötesinde mi?" İki eliyle masanın kenarını sıktı. "Neden benimle tanıştın? Bunu kasten yaptın."

Bu karşılaşmanın tesadüf olmadığını fark etmek için yeterli zamanı olmuştu. Oynanmıştı. Ona olan inancı ve güveniyle ne kadar saf, ne kadar gülünç davranmıştı. Zorlukla yutkundu ve sözleri zorla ağzından çıkardı. "Neden beni villana götürdün?"

Neden onu yatağa attığını sormak üzereydi ama cevabı zaten biliyordu. Onun bu kadar hevesle verdiği şeyi neden almayacaktı ki? Bütün bu zaman boyunca ona gülmüş olmalıydı. İçinde bir şey kaynadı.

"Tabii ki neyin peşinde olduğunu öğrenmek için. Babanın seni neden gönderdiğini öğrenmek için."

Stella kaşlarını çattı. "Beni o göndermedi. Ondan uzaklaşmak için Roma'ya gittim."

Yakıcı gri gözler onun gözleriyle buluştu. Orada karışıklık gördü, ta ki bir perde inip adamın ifadesini okunmaz hale getirene kadar. "Yani casusluk yapmak senin fikrindi."

"Casusluk!" Koltuğunda geriye doğru sıçradı. "Neye? Kolezyum'a mı? Ben sadece mola veriyordum."

Gio ellerini masaya koydu ve eğilerek onun alanına girdi, sabırsızlığı havayı ağırlaştırdı, nefes almayı zorlaştırdı.

"Yeni otelimde mola vermek ne kadar da uygun. Şirketimin genel merkezini yeni taşıdığım, her türlü gizli rapor ve sözleşmenin saklandığı yer. Stella Barbieri olarak check-in yapmaman, daha sonra annenin adı olduğunu öğrendiğim bir isim kullanman ne kadar da uygun. Sana *sadece Stella* demem için ısrar etmen, ailen veya işin hakkında asla konuşmak istememen."

Stella ağzı açık kaldı. "Benim şirket casusu olduğumu mu düşünüyorsunuz? Hiç bu kadar saçma bir şey duymadım."

Bakışları, onun bakışlarını kırılmaz bir şekilde tuttu. "Davranışların başından beri şüpheliydi. Müdürüm seni tanıdı ve otelin işleyişine ne kadar ilgi gösterdiğini bildirdi. Her fırsatı değerlendirerek personele rutinleri ve otelin işleyişi hakkında sorular sordun. İç işleyişiyle ilgili elde edebileceğin her ayrıntıyı öğrendin."

Ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden o devam etti.

"Ve gece yarısı koridorlarda dolaştığın o saçma sapan oyun vardı. Her kat, girebileceğin her yer. Ama asıl amacın otelden benim merkezime açılan güvenlik kapısıydı. İçeri girememek senin için ne yazık."

Bakışları lazer gibi keskinleşti, onu delip geçiyordu. "İçeri girebilseydin ne yapacaktın, Stella? Sırları mı araştıracaktın? Dosyaları mı kopyalayacaktın? Babana kendini kanıtlamaya mı çalışıyordun? Çalınan bilgilerle terfi almayı mı umuyordun?"

Stella gözlerini kırptı, görüş alanı daraldı, etrafını siyah gölgeler sardı. Başı dönüyordu ve aniden onun sesi çok uzaklardan geliyor gibi geldi.

"Bütün bu zaman boyunca beni tanımıyor gibi davrandın." Sesi alaycıydı. "Yatağı paylaştıktan sonra sırlarını benimle paylaşacağımı mı sandın?"

Yutkunmaya çalıştı ama işe yaramadı. Mide bulantısı çok şiddetliydi.
"Stella?"

O, sandalyesini geri iterek, ayakları kaldırım taşlarına sürtünerek gıcırdadığında, onun adını söylediğini zar zor duydu. Duyduğunu sandığı endişeye gelince, artık kendini kandıramazdı.

Ayağa fırladı ve bir elini ağzına götürerek eve girdi. Sendeleyerek, onun adımları hemen arkasında, tuvalete ulaştı.

Çılgınca, cildi karıncalanmış ve terlemiş halde, kapıyı çarptı ve kilitledi, yuttuğu az miktardaki kahvaltı boğazına kadar yükseldi.

Stella acele etmedi. Titremesi ve o korkunç baş dönmesi hissi geçene kadar bekledi. Mide bulantısı tanıdıktı çünkü ara sıra sabah bulantısı yaşıyordu ama baş dönmesi yeni bir şeydi.

Aynada gözleri çökmüş halini görünce acı bir kahkaha attı. Sanki kuvvetli bir rüzgâr onu yere devirebilirmiş gibi görünüyordu. Bu, onun yansıtmak istediği görüntü değildi.

Ama yeterince uzun süre burada kalmıştı. Saklanmayı reddetti. Suçluluk duyacak hiçbir şeyi yoktu.

Yine de, salona adım attığında dik durup Gio'nun gözlerine bakmak için tüm kararlılığını toplaması gerekti. Bir zamanlar onun endişeli bakışlarından etkilenmiş olabilirdi. Artık gördüğünü sandığı şeye inanmaya cesaret edemiyordu.

"Gel, odana kadar sana yardım edeyim. Doktor yolda."

"Doktora ihtiyacım yok."

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Bayılacak gibi görünüyordun ve kusma sesini duydum."

Stella katladı kollarını kollarını "Suçlanmak suçlanmak
dürüst dürüst ve kurumsal sabotajla suçlanmak bana
uymuyor."

Hızla arkasını döndü, sonra oda etrafında dönmeye başlayınca durdu

"İnatçı olma." Sesi hemen arkasından geldi,
nefesiyle boynunu okşadı. "Bebeği düşün. Bu, benimle tartışmaktan daha

benimle tartışmaktan daha önemli değil mi?"

Gözlerini kırttı, gözlerinin arkası yanıyordu ve boğazı sıkışıyordu.

O haklıydı. Değerli çocuğuna bir şey olursa dayanamazdı. Babasının nefret ettiği kişi olduğunu bilse de, onu tüm kalbiyle seviyordu.

Titreyerek nefes aldı ve sonunda başını salladı. "Tamam. Doktora gideceğim. Yalnız."

Gio'nun hakkını vermek gerekirse, tartışmadı. Onu yukarı taşımaya izin vermediğinde bile - onun dokunuşuna tahammül edemeyeceğini düşünüyordu - kabul etti. Ama onun onu taşımasına izin vermek daha kolay olabilirdi. En azından çabuk biterdi. Çünkü merdivenleri çıkmak yavaş bir süreçti. Bacakları güçsüz hissediyordu ve Gio'nun yanında durup kolunu ona dolaması, dokunmasa da o kadar yakın olması, onun sıcaklığını ve kaçınılmaz farkındalık kıvılcımını hissetmesine neden oluyordu.

Odasına vardıklarında, stres onu yakalamış, bitkin düşmüştü. Adam odanın diğer tarafına geçip, komodinin üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurduğunda, itiraz etmeyi bile zahmet etmedi.

"Artık gidebilirsin."

Adamın itiraz edeceğini düşünmüştü. Ama adam, "Bir şeye ihtiyacın olursa çağır" dedi.

Absürt bir şekilde, Stella onun gitmesini izlerken, onu geri çağırmak için çılgın bir istek duydu. Buna direndi ve gözlerini kapattı. Gücünü toplaması gerekiyordu.

"Uykusuzluk ve stresin şiddetlendirdiği sabah bulantısı."

Doktorun kararını açıklarken attığı keskin bakış, Gio'nun zihninde, doktorun ayrılmasından çok sonra bile hala canlıydı. Onun onaylamadığını, keskin ses tonundan açıkça anlaşılıyordu. Bu bilgiyi sadece hastasının izniyle paylaştığını açıkça belirtmişti.

Bu, Stella'nın kendi kararlarını veren bir kadın olduğunu ve babalık testi yapılmadan çocuğuna karşı hiçbir yasal hakkı olmadığını hatırlatıyordu.

Lanet olsun, mesele yasal haklar değildi. Henüz değil. şu anda sadece Stella ve çocuklarının güvende olduğunu bilmek istiyordu.

Çocukları.

Bir tur daha tamamladı ve kalbi çarparak havuzun kenarına tutundu. Havuzda duygularını atlatmaya çalışmasına rağmen, bu yorgunluktan değildi. Kalbi, haklı olduğunu bildiği için hızla atıyordu. Stella hamileydi, onun çocuğunu taşıyordu.

Islak yüzünü eliyle ovuşturdu. Daha önce de emindi ama doktorun sabah bulantısını doğrulaması bunu gerçek hale getirmişti.

Her şey yolunda giderse, baba olacaktı. Bir ailesi olacaktı.

Karışık duygular onu sarsmıştı. Yıllardır duygularını kontrol altında tutmaktan, onları dizginlemekten gurur duyuyordu. Artık bunu yapamıyordu. Stella'nın başka bir adamla evlenmeyi planladığını öğrendiği andan itibaren bunu yapamamıştı.

Şimdi ise onun hamileliği, Gio'nun dünyasını alt üst etmişti.

Gio, tekrar kayıp acısının derinliklerine hapsolmak istemediği için aile kurma fikrinden kaçınmıştı.

Ama artık bu bir seçim meselesi değildi. Karar onun için verilmişti.

Haberler, onun yeniden ziyaret etmek istemediği uzun zamandır unutulmuş çocukluğuna götürdü.

Kız kardeşinin küçük kardeşiyle oynarken yaptığı şakalar ve gülümsemeleri. Annesinin kucaklamaları, ninni şarkıları ve yemeklerinin tadı. Dünyada hiçbir şey o kadar lezzetli değildi. Ve babası, şu anda olduğu gibi somurtkan, musallat olmuş bir adam değil, her zaman oynamaya vakti olan, canlı ve mutlu bir adamdı.

Gio, çocuğu için bunu istiyordu. Sevgiyle dolu, keder ve sıkıntıdan uzak, sıcak ve güvenli bir dünya.

Ama duygusal bağlara tamamen sırtını dönmüş olan o, bunu sağlayabilir miydi? Denemek bile ister miydi?

Ama denemezse, başka bir adam onun yerini Stella ve çocuğunun yanında alacaktı.

Gio'nun avuç içi ıslak fayanslara çarptı. Bu fikir kabul edilemezdi.

Erken çocukluk anıları, ona istediği gibi bir baba olmayı öğretmeye yeterli miydi? Yoksa babasının ölümcül zayıflığını mı paylaşıyordu? Dünya başına yıkıldığında kendini toparlayamama zayıflığını? Kendi kaybına karşı bencil bir takıntıyı?

Ailesinin yarısını öldüren felaketin ardından, babası Gio'yu görmezden gelmiş ve kendini sonsuz bir yas tutmaya adanmıştı. Onun dünyası, sanki hayatta olan oğlu hiç önemli değilmiş gibi, keder ve karısı ile ölen çocuğunun intikamını alma ihtiyacına indirgenmişti.

Gio ona yetmemişti.

Ya Gio da aynı kusuru taşıyorsa? Çocuğunun hayatında *olmaması* onun için daha mı iyi olurdu? Her şey, Stella'nın bebeğini korumak konusunda bir kaplan gibi olacağını söylüyordu. Ona ihtiyacı olmayacaktı.

Ama uzaklaşmak, Stella'nın başka biriyle birlikte olmasına izin vermek anlamına geliyordu. Bir yabancı, çocuğunun babası olacaktı.

İçinden bir ses protesto ederek haykırdı.

Kendine baba olarak güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi ama bu rolü bir yabancıya bırakamazdı.

Havuzdan çıkıp havluyu kaparak saçlarını ve vücudunu kurularken gerginlik onu parçalıyordu.

Sadece bir bebek değildi. Stella da vardı.

Yukarıda dinlenen kadını düşününce midesi burkuldu. Kim olduğunu bilmesine rağmen, onun cazibesine kapılmıştı. Kaçıp saklayacak bir şeyi olduğunu kanıtlayana kadar, onun masum olduğuna kendini ikna etmişti.

Yine de içgüdüğü ona kadına güvenmesini söylüyordu. Bu sabah onu o kadar hasta gördüğünde, kadının entrikaları ve ailesi hakkındaki tüm düşünceleri uçup gitmiş, yerini endişe ve koruma duygusu almıştı.

Terastan gelen bir ses onu döndürdü. Oradaydı, sanki düşünceleriyle çağırılmış gibi kapının eşiğinde duruyordu.

Kalbi güçlü bir şekilde attı. Dinlendiği için mi, yoksa kırmızı elbisesinin etkisiyle mi, rengi daha iyiydi? Seksi ve sofistike görünüyordu.

Onu kollarında istiyordu. Bu

onu duraksattı.

Onun bebeğini taşıdığı gerçeği de öyle. Bir an için Stella'nın görüntüsüne dalmış, çocuğu hatırlayamayacak kadar meşguldü.

Gözleri kadının elbisesinin kesimine odaklandı ama bu açıdan bebek karnını göremiyordu.

Havluyu bırakıp, kadının bakışlarının vücuduna yapıştığını hissederek memnuniyetle ona doğru yürüdü. Onu hor gördüğünü iddia ediyordu, ama o da kadına karşı onun kadar bağışık değildi.

"Daha iyi misin? Öğle yemeği ister misin?"

"Çok daha iyiyim, teşekkürler," dedi kız, onun köprücük kemiğine. "Ama yemek istemiyorum, henüz değil." Kızın koyu renkli gözleri aniden onun gözlerine takıldı ve damarları ateşle doldu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Suçunu itiraf mı edecekti? Çılgınca da olsa, onun hakkında yanıldığını düşünmeyi tercih ediyordu.

Çünkü her şeye rağmen, seni tuzağa düşüren tatlı kadına aşık oldun.

Nasıl bu kadar zıt iki düşünceyi bir arada tutabildiğini bilmiyordu. Ama kadının ona hissettirdikleri, en başından beri olağanüstüydü.

"Gel, otur."

Onu, bahçeleri ve gölü, ötesindeki dağları gören, havuzun yanında duran sandalyelere götürdü.

O oturdu ve elbisesini düzeltmek için bir gösteri yaptı. Belinin altında küçük bir şişlik mi *vardı*? Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kafasını kaldırıp kadının da onu süzdüğünü fark etti. Kadının bakışları onun çıplak gövdesini izledi, içini ısıtan bir şekilde üzerinde durdu, sonra aniden başka yere baktı.

Gio onu kendine çekmek istedi. Ama bu sefer libidosu değil, aklı düşünmesini sağlayacaktı. Konuşmaları gerekiyordu. Kendileri için olmasa bile, bebek için. "Bir şeyi açıklığa kavuşturacaktın."

"Söylediklerini düşündüm." Gözleri onun gözlerine takıldı. "Öfkemi sindirdikten sonra, bazı şeyleri açıklamam gerektiğini fark ettim."

"Devam et."

"Beni casus olarak gördüğüne hala inanamıyorum. Ve ticari sırları öğrenmek için *asla* biriyle yatmazdım." Gözleri saf bir küçümsemeyle parladı. "Ama bazı şüpheli durumlar olduğunu fark ettim."

"Dinliyorum."

Stella elbisesi üzerinde ellerini gezdirdi ve Gio, avuçlarının onun uyluklarını okşadığını hayal ederken ağzı kurudu. Yutkundu ve dikkatini onun yüzüne çevirdi.

"Öncelikle, evet, Roma'daki otelin senin olduğunu biliyordum. Bu yüzden onu seçtim." Bir kesintiye engel olmak istercesine avucunu kaldırdı. "Orası

kimsenin beni arayacağı son yerdı. Hepimiz babamın Valenti ailesinden nefret ettiğini biliyoruz, bu yüzden normal şartlarda hiçbirimiz senin otellerinden birinde kalmayı düşünmezdik."

Diliyle dudaklarını nemlendirdi. "Babamla bir anlaşmazlık yaşadık. O benden bir şey yapmamı istedi ve ben... çok sinirlendim. Seçeneklerimi düşünmek için uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Evde kalsaydım, ailem hep birlikte üzerime çullanıp beni ikna etmeye çalışırdı."

Gio'nun kalbi hızlandı. Barbieri'nin önerdiği şey Stella'yı gerçekten tedirgin etmişti. Vücut dili ve gergin yüz hatları bunu gösteriyordu.

"Bu yüzden tatile çıkmaya karar verdim, yıllardır ilk kez. Roma'ya gidip turistik yapıp düşüneyim dedim."

Gio ona baktı. Bu, kardeşini otelin yakınında gördükten sonra Roma'dan hemen ayrılmak istemesi açıklıyordu. O zamanlar onun korktuğunu düşünmüştü. Kardeşleri de babası gibi zorba mıydı?

Üç adamın Stella'yı istemediği bir şeye zorladığını düşününce öfke duydu.

Ama o kendini aşıyordu. Onun söyledikleri mantıklıydı ama dahası da vardı. "Adın hakkında yalan söyledin."

"Aslında hayır. Annemle babam evli değildi. Ben bir tatil ilişkisi sonucu dünyaya geldim ve annemin soyadını aldım." Kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. "Babam benim varlığımı biliyordu, annem hamileyken ona söylemişti, ama birlikte yaşamaya hiç niyetleri yoktu. Beni hiç... sahiplenmedi ya da görmedi, ama annem öldüğünde yetkililer onunla iletişime geçti ve bana bir ev verdi." Ağzı seğirdi. "İtalya'ya taşındığımda herkes bana onun adıyla seslendi, ama o hiç yasal olarak adımı değiştirmemi önermedi."

Onun dikkatli sözlerinde, onun gerçek olduğunu bildiği büyük bir acı vardı. Bunu nasıl gözden kaçırabilirdi? Soruşturmacılar, ebeveynlerinin evli olmadığını bildirmişlerdi, ancak Gio, Barbieri onu evine aldığıında, mesleki olarak onun soyadını kullandığı için yasal olarak da soyadını değiştirdiğini varsaymıştı.

Barbieri onu gerçek ailesi olarak görmüyorsa tabii.

Gio, sevgi göstermeyen bir ebeveynle büyümenin ne demek olduğunu biliyordu.

Aynı şey Stella'ya da olmuş muydu?

Öfke, her sinirini ve kasını gerdi. Alfredo Barbieri'nin yağlı cazibesinin arkasında sakladığı kirli ruhunu, çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Barbieri onu bir şekilde daha az mı görüyordu? Yoksa bu adam kimseyi sevemeyen biri miydi?

O bir şey söylemeden Stella devam etti. "Beni aramaya zahmet eden biri olursa, Stella Barbieri hakkında bilgi alırdı ve ben yalnız kalmaya ihtiyacım vardı." Durdu, kasvetli gözleri onun gözleriyle buluştu. "Evdeki durum göz önüne alındığında, ailem hakkında konuşmak istemedim. Bir değişiklik olsun diye sadece Stella olmak iyi geldi dediğimde samimiydim."

Gio'nun dehşetiyle, dudakları titredi. Ama bir saniye sonra kendini kontrol altına aldı ve sanki büyülenmiş gibi onun arkasındaki göle doğru baktı.

Gio, onun duygularını bastırma kararlılığını anladı. Kendisi de öyle yapıyordu. Yine de onun incinmesini görmekten nefret ediyordu. Çünkü bunun gerçek olduğunu biliyordu. Göğsünün derinliklerinde bir acı hissetti.

Şüpheli bulduğu şeylerin makul açıklamaları vardı. Suçluluk duygusu onu kemiriyordu.

"Anlıyorum. Sadece Gio olmak hoşuma gitti."

Çoğu zaman insanlar, başarısı ve serveti nedeniyle onun ilgisini veya dostluğunu istiyordu. O zamanlar Stella'nın onu tam olarak tanıdığını düşünse de, Giancarlo Valenti değil, sadece Gio olarak özgür olduğunu fark etmişti. Sanki gereksiz katmanları atmış gibi.

Onun niyetini anlamaya çalışır gibi ona sabit bir şekilde baktı, sonra omuz silkti. "Çalışanlarınızla otel hakkında konuşmam konusunda, sadece ilgimi çektiği için yaptım. Kötü niyetli bir plan değildi." Dudakları seğirdi. "Bu yer, babamın otellerinden farklı bir enerjiye sahip. Tam olarak tanımlayamadığım pozitif bir hava var ve araştırmacılarınızın da söylediği gibi..." Sesi soğudu. "Ben de bu sektördeyim. Gizli sırları sormadım, sadece neden bu kadar farklı hissettiğimi anlamaya çalıştım."

Gio yavaşça başını salladı. "Sonra düşündüğümde ben de aynı sonuca vardım."

"Öyle mi?" Gergin ifadesi biraz yumuşadı.

Başını salladı, başından beri ona karşı çıkmak yerine onun oyununa gelmiş olmasını diledi. Ama Barbieri'nin neyin peşinde olduğunu öğrenmek onu meraklandırmıştı. Daha sonra onu meraklandıran Stella olmuştu ve o da onların tutkulu aşkını bozmak istememişti. Ne kadar da aptalmış.

"Peki ya gece yarısı saçmalıkları?" Gerçeği bildiğini sanıyordu ama bunu ondan duymak ortalığı netleştirecekti.

"Bir şey için endişelendiğimde iyi uyuyamıyorum. Gidip..."

"Koşmaya." Onun şaşkın bakışına karşılık, "Hatırlıyorum," dedi. Her şeyi hatırlıyordu. "Gece yarısı Roma'da koşmaya karar vermemiş olmana sevindim."

Onu casus sandığı zamanlarda bile, kendini tehlikeye atması fikrinden nefret etmişti.

"Otelin halka açık olan her bölümünü gezdim. Hatta birkaç tane kapalı olan yer bile buldum."

Gio, eliyle sert sakallarını ovuşturdu. Göğsünde bir ağırlık hissetti. "Senden özür dilemeliyim, Stella."

"Bana inanıyor musun?"

Şaşkın ve şüpheli görünüyordu. Onu suçlayamazdı.

Başını eğdi. Sadece açıklaması değil, gizli bilgileri ondan öğrenmeye çalışmamış olması da onu etkilemişti. Amalfi villasında şüphelerini bir kenara bırakmış ve sonunda onunla tamamen rahatlamıştı. Onu şüphelendiğini itiraf etmeyi ertelemişti çünkü tutkulu ilişkilerini bozmak için fazla bencil davranmıştı.

Soruşturmacının raporu geldiğinde, onun orada bulunmasının başka bir açıklaması olduğuna kendini ikna etmişti.

"Evet. Villamdayken senin casus olduğundan şüpheleniyordum. Sonunda her şeyi açığa çıkarma zamanının geldiğine karar verdim. Ama sonra kaçtın ve bu, yalan söylediğinin kanıtı gibi göründü. İlişkimizi kullanmayı planladığını ve kalıp bana dürüst olmaktan korktuğunu."

Onun düşmanlığının ana nedeni buydu. Çünkü daha önce hiç böyle bir ilişki yaşamamıştı. Bu ilişki benzersizdi, ona zafer ve mutluluk hissettiriyordu, ama aynı zamanda onu savunmasız da yapıyordu. Onu korkutsa da bu ilişkiden büyük zevk alıyordu.

Bu, roller coaster'a binmek gibi hissettiriyordu, heyecan verici ama kontrolünün ötesinde. Ve Gio asla duygusal kontrolünü kaybetmezdi.

"*Bana* yalan söylediğin için ayrıldım. Tek yapman gereken sormakken, özel hayatımı kurcaladın. Beni... pis hissettirdin." Gözleri kısıldı ve göğüsleri hızlanan nefesiyle inip kalktı.

"Beni kendine çekici bulduğunu düşünmeme izin verdin, ama oysa sen beni bir kedi fareyi avlar gibi manipüle ediyordun."

Gio'nun boğazı düğümlendi çünkü gerçek, kadının üzgün yüzünde ve savunmacı duruşunda yatıyordu. Daha önce hiç yaptıklarından utanmamıştı.

"Üzgünüm, Stella."

Neden içgüdülerine güvenmemişti? Belki de en başından beri Stella'nın farklı olduğunu hissettiği içindi. Ona farklı tepki vermişti. Bu yüzden fazlasıyla temkinli davranmış, güvensizlik ve şüpheyeye kapılmıştı.

"Ama..." Gözlerine baktı. "...Sana ilgi duyduğum konusunda hiç yalan söylemedim. O gerçektir, *hala* da gerçek. Dün burada olanlar..." Onu grand piyanonun olduğu salona götürdüğü yeri işaret etti. Pişmanlığına rağmen, o anı kasıklarını gerdi.

"Bu bir intikam olabilirdi. Bir güç gösterisi."

Dehşete kapılan Gio, koltuğunda öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini birleştirip ona yaklaştı. "Hayır! Kesinlikle hayır. Bu... gerekliydi. Seni ilk andan itibaren istedim. Hâlâ istiyorum. Senin hâlâ beni istediğin gibi."

Yumuşak bir nefes alış ve ifadesi bunu doğruladı. Sanki gerçeklerden uzaklaşmak istercesine sandalyesine yaslandı, ama Gio buna izin vermedi. Aylarca bu gerçeği inkar etmek için uğraşmıştı ve onu serbest bırakmak rahatlatıcıydı. Omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti.

"İnkâr etme, Stella. Övünmüyorum, sadece başından beri yapmamız gerekeni yapıyorum, dürüst davranıyorum." Onun sözlerini sindirmesini izledi. "Aramızda zor bir durum yarattık..."

"Zor mu!" Kahkahasında keskin bir ton vardı. "Bu bir kabus!" "O zaman çözelim. Kendimiz ve çocuğumuz için."

O, bunun onun bebeği olmadığını söylemesini bekledi, ama o sessiz kaldı. Kalbi göğsünde parçalanıyordu. Bu sessiz bir kabul müydü, yoksa kendini bağlamayı reddetmesi mi?

"Söyle bana, Stella. Baban senden ne yapmanı istedi? Seni Roma'ya kaçmaya iten neydi?"

Bir kez daha onun arkasını baktı, sanki manzaradaki her sorunun cevabı varmış gibi. When she looked back he recognised the

belirgin yüz hatlarını tanıdı.

"Ben açıklamam gereken her şeyi açıkladım. Şimdi sıra sende. Öncelikle, neden babamla birbirinizden nefret ettiğinizi anlatabilirsin. Aranızdaki husumet olmasaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Seni casusluk yapacak kadar ileri gideceğini düşünmene neden olan şey neydi?"

Gio şaşkınlıkla ona baktı. "Bilmiyor musun?" "Bilseydim sorar mıydım?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Nefret ettiği ben değilim. Ailem."

"Ama senin ailen yok ki. Sadece uzak kuzenlerin var."

Stella, Gio'nun somurtkan ifadesinin yumuşadığını gördü. "Bunu hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Birlikte geçirdikleri zamanın her ayrıntısı beynine kazınmıştı. Gözlerini kırpıştırarak, o gri gözlerdeki hevesi okudu.

Bugüne kadar bunu imkansız bulurdu, ama aralarında geçenlerden ve onun özründen sonra, onun da gece koşularını hatırladığında kendisinin hissettiği gibi hissedip hissetmediğini merak etti.

İçinde bir sıcaklık dalgası hissetmişti. Sanki onun hatırlaması, ona değer verdiği anlamına geliyordu.

Gio'dan uzak durmak çok zordu. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak. Onu düğünden kaçırdığı için ona öfkelenmesine rağmen, ona karşı hisleri karmaşıktı. Ve yoğundu.

Roma'ya yaptığı seyahati anlattığında, Gio'daki değişimi görmüş ve duymuştu. Pişmanlık ve suçluluk vardı ve onu bir güç oyunu olarak seks yapmakla suçladığında dehşete kapılmıştı. Bu onu etkilemişti, çünkü açıkça gerçektir.

Yoksa hayalperestlik mi onun muhakemesini bulanıklaştırıyordu? Ama şimdi yalanlarla ne kazanacaktı ki? Son birkaç travmatik ayda sezgileri keskinleşmişti ve iç sesi ona kulak vermesini ve ona şans tanımasını söylüyordu.

O, onu yanlış değerlendirmiş ve özür dilemişti. Açıkçası, o kadar uzun süre babası ve erkek kardeşleriyle yaşamıştı ki, özür dilenmeye alışık değildi. Bu tek başına onu diğerlerinden ayırıyordu.

Beklentilerinin bu kadar düşmesinden nefret ediyordu.

Gio'yu, onun onu yanlış değerlendirdiği gibi yanlış değerlendirmiş olabilir miydi?

Onun davranışlarını mazur gösterecek bir şey olup olmadığından emin değildi, ama anlamaya can atıyordu.

"Bu seninle ilgili değil, değil mi?" diye netleştirdi.

Dikkatinin daęılmamalıydı. Bu husumeti anlaması gerekiyordu ve onun dűęűnűnű neden kaçırdıęını űğrenecekti.

"Hayır. Ben sadece onun nefret ettiği şeyi temsil ediyorum. Unutamadığı şeyi."

Babasının her şeyden çok nefret ettiği bir şey vardı. şoktan, "Ailenize karşı bir şeyde mi kaybetti? Bir iş anlaşmasında mı?" diye sordu.

Bu műmkűn gűrűnműyordu. Babası asla kaybetmezdi. Bir řeye karar verdięinde, her zaman kazanırdı. Onu bu kadar korkutucu yapan řeylerden biri de buydu.

"İş anlaşması değil."

Gio'nun çenesi tař gibi sertleřti. Sadece enesi deęil. Mayo řortunun űstűnde çıplak olan, kaslı vűcudu gergindi, kasları řiřmiřti, hatta űn kollarındaki ve boynundaki tendonlar bile belirgindi. Onu okřarken inanılmaz derecede nazik olabilen elleri, yumruk haline geldi.

"Ondan nefret ediyorsun," diye fısıldadı. "Varlığımın her zerresiyle."

Gio, etkileyici gűęsűnű kabartan derin bir nefes aldı, sonra acı verici bir řeyi dıřarı atar gibi nefesini verdi. Stella, tűm bu erkeksi cazibenin dikkatini daęıtmasına izin vermemek için műcadele etti.

"Ne yaptı da intikam peřine dűřtűn?"

Babasının acımasız olduğunu ve ondan birçok şeyi sakladığını biliyordu. Bilgisiz kalmaktan bıkmıştı.

Gio çenesini ovuřturdu, sonra parmaklarını saçlarına geçirdi, sanki duygularını fiziksel olarak dıřa vurmaya ihtiyaç duyuyormuř gibi. "İntikam peřinde deęilim. O peřinde." Gio durakladı, kařlarını çattı. "Ya da peřindeydi. Babam űldűęűnden beri sadece ticari rekabet var, bařka bir řey yok."

Ensesindeki deri gerildi ve omurgasından bir tedirginlik yayıldı. Ticari rekabetten daha fazlası mıydı? Ne kadar daha fazlası? "Anlat bana."

Gio'nun bakışları sanki uzaklara bakıyormuş gibi değişti. "Ailem Sicilya'da tanıştı. Annem oralıydı, babam ise bir otel miras kaldığında kuzeyden oraya taşınmıştı. Aşık oldular, evlendiler ve birlikte oteli işletmeye başladılar."

Stella bařını salladı. Valenti ticari imparatorluęunun Gio'dan űnce kurulduęunu biliyordu, ancak Gio devraldıęından beri bűyűk űlűde geniřlemiřti.

"Biz, ailem, kardeşim ve ben o tesiste yaşıyorduk. Lüks bir otel değildi ama konumu çok iyiydi ve onlar bu oteli kurmak için çok çalışmışlardı."

"Babamla rakip miydiler?"

Gio'nun gözlerinde öfkeli bir parıltı belirdi.

"Başlangıçta değildi. Ama babanız benim babamı rakip olarak görüyordu. Annem çok güzeldi ve Barbieri onu istiyordu, ama annem onunla hiçbir ilgisi yoktu. Babam ortaya çıkmadan önce bile annem Barbieri'yi reddetmişti. Onun acımasız ve vicdansız olduğunu biliyordu. Ama annem ne kadar hayır derse, o kadar çok onu istiyordu. Annemle babam aşık olunca, bunu kişisel bir hakaret olarak algıladı. Annemle babama göre, istediğini elde etmek için insanları zorbalıkla sindirirdi. Reddedilmeyi hiç öğrenememişti."

Stella zorlukla yutkundu. Bu doğrudu, babası zorba biriydi. Ona her zaman ikna yoluyla yaklaşıp, kendi yolunun en iyisi olduğuna onu ikna ederdi. Ama o, babasının öfkesini kışkırtmaktansa, çoğu zaman onun istediğini kabul ederdi.

"Haklısın," diye mırıldandı. "O reddedilmeyi kabul etmez."

Babasının, diğerleri Stella'ya yabancı olduğu için alay ederken, onun arkadaş olduğu tatlı huylu kız Ginevra ile arkadaşlığını bitirmesini ısrarla istediği zamanı düşündü.

Ginevra'nın ailesi fakir olduğu için bu arkadaşlığa karşı çıkmıştı ve başarılı bir girişimcinin kızına yakışır şekilde Stella'nın *"daha iyi bir sınıftan insanlarla"* arkadaşlık etmesini istiyordu. Stella arkadaşının yanında durduğunda, onu yerel okuldan alıp, ona tepeden bakan ayrıcalıklı kızlarla dolu özel bir okula göndermişti.

Gio devam etti. "Ailem evlendiğinde çok öfkeleni ve işlerini baltalamak için her fırsatı değerlendirdi."

Stella gerildi. "Nasıl baltaladı?"

Bir süredir babasının, imar izinleri ve planlarının önündeki diğer engellerle ilgili olarak kestirme yollara başvurduğundan şüpheleniyordu. Babası, yetkilileri şarap ve yemeklerle ağırlıyordu ama o, hiçbir zaman gerçek bir suç kanıtı görmemişti.

Gio omuz silkti. "Sabotajdan talihsiz kazalara kadar her şey. Yemek siparişleri yanlış adrese teslim edildi. Personel teklif etti

Daha iyi maaşlı işlere geçip haber vermeden ayrılmak. Otelde hiç kalmamış ama Barbieri'nin arkadaşları olan kişiler tarafından yazılan sert eleştiriler. Mülke zarar vermek.

"Yani aileler arasında bir husumet mi başladı?"

"Hayır. Ailem böyle taktikler kullanmazdı. Tüm dikkatlerini işe, iyi bir ekip ve mükemmel bir itibar oluşturmaya verdiler. Yıllar geçtikçe, sorunlara rağmen otel gelişip büyüdü. Sonra, ben altı yaşına basmadan önce, büyük bir yenileme için yeterli paraları oldu."

Durakladı, uyluklarına yumruklarını sıkmış ellerine baktı.

"Ne oldu? Yenileme başarılı oldu mu?" Valenti ailesinin Sicilya'da bir oteli olduğunu hiç duymamıştı.

Alaycı bir şekilde burnunu çektirdi. "Asla bitirilmedi. Mutfakta bir gaz patlaması oldu. Kimsenin çalışmaması gereken hafta sonu meydana geldi. İtfaiye geldiğinde tüm bina alevler içindeydi. Tamamen yandı ve babam bir daha yeniden inşa etmedi."

"Bu çok korkunç olmalı. Zavallı anne baban."

Gümüş rengi gözleri, koyu kaşlarının altından onu delici bir bakışla süzdü. "Bu hikayeyi gerçekten duymamışsın, değil mi?" Ağzı düzleşti. "Annem otelin yıkıldığını görmedi. Geçici olarak taşınmıştık ama o gün geri döndü çünkü nonnasının tarif kitabını unuttuğunu fark etti. Kız kardeşimi de yanında götürdü, ben babamla kaldım. Ne annem ne de kız kardeşim patlamadan kurtuldu."

"Gio!" Stella'nın boğazındaki acı o kadar şiddetliydi ki, başka bir kelime daha söyleyemedi. Öne eğildi, elleriyle onun yumruklarını kavradı. Sonunda fısıldadı, "Çok üzgünüm."

Annesini kaybetmişti ve bunun getirdiği derin kederi biliyordu. Ama annesinin ölümü bir hastalık sonucu olmuştu. Böyle bir durumda ailesini kaybetmek! Anlamak neredeyse imkansızdı.

Uzun süre ikisi de konuşmadı, ama sonunda o, Gio'nun söylediklerinin anlamını kavradı. Şaşkın ve onun sözsüz imasını reddetmek zorunda hissederek, ellerini Gio'nun ellerinden çekip doğruldu. "Babamın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, orada sempati gördü. Bu olamazdı.

Babası acımasızdı ama o kadar da acımasız değildi.

İşçilerden biri olay yerinde bulundu, yaralıydı ama durumu ciddi değildi. O, babam tarafından değil, Alfredo Barbieri'nin yakın arkadaşı olduğu ortaya çıkan bir alt yüklenici tarafından istihdam edilmişti. Patlama soruşturuldu ve işçinin ihmalden kaynaklandığına karar verildi. O sorumluydu ve can kaybı nedeniyle hapis cezasına çarptırıldı. Ancak hapisteyken Barbieri, işçinin ailesine cömertçe destek oldu ve işçi serbest bırakıldığında Barbieri'nin bakım işlerinde kalıcı bir iş buldu."

Stella nefesini tuttu ve kalbinin çılgınca attığı yere elini bastırdı.

Gio başını salladı. "Baban, iyi iş çıkaracağına güvenmediği birini asla değerli otellerinden birinde çalıştırmazdı. Kalitesiz işçiliğe izin vermezdi, bunu çok iyi biliyorum."

Gio haklıydı. Babası, ihmalkarlığı yüzünden insanların hayatına mal olan birini işe almazdı.

Tabii başka faktörler yoksa...

Stella yine kusacak sandı, ama bunun hamileliğiyle bir ilgisi yoktu. "Sen, onun adamına ailenin otelini yıkması için para ödediğini düşünüyorsun."

Ve bunun sonucunda Gio'nun annesi ve kız kardeşi ölmüştü.

"Babam ve yerli halk öyle inanıyordu. Ama soruşturma yapılmasına rağmen, bunun bir kazadan başka bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamadı." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Üzgünüm, Stella. Baban hakkında duymak istediğin şeyler değil."

Ondan özür mü diliyordu?

Kollarını beline doladı. "Hayır, duymak istediğim şey bu değil."

Asıl korkunç olan şey, şok olmuş olmasına rağmen Gio'dan kanıt talep etme ihtiyacı hissetmemesiydi.

Korkutucu bir şekilde, bu trajedinin, kalitesiz işçilikten değil, babasının rakibi olarak gördüğü adama karşı kazanma ihtiyacından kaynaklandığını hayal edebiliyordu. Bu, babası hakkında neyi gösteriyordu? Onun hakkında, babasının nasıl bir adam olduğunu tam olarak anlamadığını mı?

Boğazı kurumuş, yutkunduydu. Babası sevimli bir adam değildi, ama hayatının büyük bir bölümünü onun taleplerine uymaya çalışarak geçirmişti.

Babasının soğukluğunu, daha çok çabalarsa aralarındaki ilişkinin değişeceğini söyleyerek kendine açıklıyordu.

Ancak aylar önce Sicilya'ya döndüğünde, sonunda gerçeği tüm çıplaklığıyla görmüştü. Adam onu asla sevmeyecekti. Onun bir eksikliği yüzünden değil, adamın doğası yüzünden. Bencil, otoriter ve acımasızdı. Tek bir yolu kabul ediyordu: her zaman istediğini elde etmek.

Onu hiç şiddet uygularken görmemişti, ancak üvey kardeşleri gençliklerinde ona dayak attığını anlatmıştı. Yine de, bir rakip işletmenin yok edilmesini emrettiğini kolayca hayal edebiliyordu.

Konuşmak için ağzını açtı ama Gio ondan önce davrandı ve bu işi bir an önce bitirmek istercesine hızlıca konuşmaya başladı.

"Babam yeniden inşa etmedi. Ana karaya taşındık. Yeniden başlamak için sigorta parası vardı ama bir süre uğraşmadı. Depresyondaydı. Daha sonra toparlandı ve neredeyse deli gibi kendini işini yeniden kurmaya adadı."

Gio ellerini açtı. "Ama yaptığı her şey, her başarısı, babanı alt etmek için attığı bir adımdı. Şiddete başvurmazdı ama tek amacı Barbieri'den daha büyük ve daha iyi bir iş kurmak ve onu ezip geçmektir. Bu bir saplantıydı. Başka hiçbir şeye vakti yoktu. Bana dahil kimseye vakti yoktu."

Stella, Gio'nun acısını duydu ve bu acı onu derinden etkiledi. Kollarını kendine doladı ve doğmamış çocuklarını kucakladı. Onun hikayesi, hayatta güvenliğin hiçbir garantisi olmadığını hatırlattı ona. "Çok üzgünüm, Gio. Kaybettiğin her şey için."

Annesi ve kız kardeşi. Birlikte yaşamaları gereken hayat. Ve babası, Gio'yu önceki ölümler kadar derinden yaraladığını düşündüğü bir şekilde kaybetmişti. Onu, annesini ve kız kardeşini özleyen, sevgi ve güven için babasına yönelen ama hiçbirini bulamayan bir çocuk olarak hayal etti.

Bu ne kadar tanıdık bir durumdu.

Onun hayatı ve onunki tamamen farklıydı ama ortak bir noktaları vardı: ikisi de sevgisiz ve sevgiye aç çocuklardı. Onlara verilmemiş bir sevgi.

İki baba, farklı şekillerde çocuklarını ihmal etmişlerdi.

Gio devam etti. "Babalarımız yıllarca birbirlerini alt etmeye çalıştılar. Bu, babamın son gücünü de tüketti. Annem ve Serena öldükten sonra bir daha eskisi gibi olamadı. Keder ve takıntı onu içten içe yiyip bitirdi ve sonunda yok etti."

"Onun izinden gitmeyeceğime yemin ettim. Ailemi seviyordum ama kederin beni mahvetmesine izin vermeyecektim. Botlarımı yalamasına bile izin vermeyeceğim bir adamla kan davasına girmeyi reddediyordum." Dönerek gözlerini onun gözlerine dikti. "En iyi intikamın, babanla hiçbir şekilde bağlantılı olmadan istediğim hayatı yaşamak olduğuna karar verdim. Aynı pazarda rekabet ediyoruz ama işimi ona göre planlamıyorum. Genelde onu düşünmüyorum bile."

Ama onun dikkatini çeken sadece erkeklği değildi.

Stella'nın nefesi kesildi. Bu ne kadar çekiciydi. Bu, babasının baskıcı gücü gibi değildi. Bu farklı ve son derece çekici bir şeydi.

Çok uzun süre ailesinin beklentilerine boyun eğmişti. Çünkü onlarla birlikte olmak istiyordu. Bu, onların onu nasıl kullandıklarını görmezden gelmesine neden olmuştu; ona kabul ve onay sunuyorlardı ama asla tam olarak yerine getirmiyorlardı. Gerçeklerle yüzleşmek istemediği için ne kadar kasıtlı olarak kör olduğunu ancak son zamanlarda kabul edebilmişti.

"Peki, benim ve ailemle ilgili dosya?"

"Senin bir casus olduğunu, bilgi toplamaya çalıştığını düşündüm. Yıllardır ailene dikkat etmemiştim ve ne bulabilirsem bulsam iyi olur diye düşündüm."

Yavaşça başını salladı. Bu mantıklıydı. Ama bir şey mantıklı değildi. "Barbierilere karşı intikam almak için yapmadıysan, neden düğünüme daldın? Neden o sahneyi yarattın?"

Kadının hamile olduğunu bilmiyordu. Öyleyse intikamdan başka ne açıklaması olabilirdi?

Gio'nun yanakları kızardı ve çenesi kıpırdadı. Cevap vermek istemediğine dair güçlü bir hisse kapıldı.

Yavaşça ayağa kalktı, yaklaşmaya başladı, ama çok yaklaşmadı. Onun ifadesindeki her nüansı okuması gerekiyordu, ama güvenli bir mesafeden. Ona çok yaklaştığında, düşünme işini beyninin yerine hormonları üstleniyordu.

"Bana karşı dürüst olacağını söylemiştin, Gio."

"Dürüstlük mü istiyorsun?" İfadesi meydan okuma ve onun çözemediği bir şeyle doluydu. "Düğünü durdurmam gerekiyordu. Baban yüzünden değil, senin yüzünden. Senin evlenmene izin veremezdim."

Gio ona uzanmasa da, tanıdık bir bağ hissetti ve aralarındaki mesafeyi kapatmak istedi. Sanki görünmez bir güç onları birbirine çekiyordu.

"Neden?" Sesi kısılmıştı.

Gio'nun bakışları yakıcıydı. "Çünkü birbirimizle işimiz bitmedi. Değil mi, Stella?"

Gio, onun gizli korkusunu dile getirmişti.

Orada, çıplak ayakları açık, neredeyse çıplak, gururlu ve meydan okurcasına duruyordu. Ve onun muhtaç kalbi cevap olarak çarpmaya başladı. Ona gitmek kolay olurdu. Yakınlaşmak, dün olduğu gibi arzusun onları süpürmesine izin vermek.

Dengesini kaymış, vücudu hareket etmeye hazır bir şekilde öne eğilmişken, dünkü öfkeli birleşmeyi düşünmesi onu durdurdu.

Seks her şey yolundaydı.

Kimi kandırıyordu ki? Gio ile seks olağanüstüydü.

Ama düşünmesi gereken bir bebeği vardı. Planlaması gereken bir geleceği. Artık libidosunun ya da onun itiraflarının uyandırdığı duyguların kendisini yönlendirmesine izin veremezdi. Bunları gözden geçirip düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

"İnkâr mı ediyorsun?" O da onun duruşunu taklit ederek kollarını kavuşturdu, bu da sadece güçlü göğsüne dikkat çekmekle kaldı. "Ne oldu, Stella? Samimiyet mi istiyorsun, ama sadece sana uygunsa? O kadar korkak mısın?"

"Beni istediğini fark etmek için düğün günümü beklediğine inanmak zor. Aylarca vaktin vardı Gio, ama senden tek kelime bile duymadım. Skandalın en büyük olacağı anı bekledin."

Eğer bu gerçekten aralarındaki çözülmemiş bağla ilgili olsaydı, çoktan onunla iletişime geçmişti.

Cevap vermek için ağzını açtı ama o aceleyle devam etti. "İntikam peşinde olmadığını söylüyorsun ama maksimum hasar ve acı verdiğin için buna inanmak zor. İnsanlar onlarca yıl boyunca Eduardo ve benim hakkımda dedikodu yapacaklar."

Dün gece uykusunu kaçıran bir başka şey de Eduardo'ya karşı duyduğu suçluluk duygusuydu. Onu sevmiyor olabilir, ama babasının seçtiğı adamdan hoşlandığını keşfetmek onu şaşırtmıştı. O, düğün töreninde terk edilmeyi hak etmiyordu.

Göğsünde ağır bir pişmanlık hissediyordu. Bu sabah ona ulaşmak için bir telefon bulmaya kararlıydı, ama bugünkü olaylar dikkatini dağıttı.

"*Eduardo mu?* Onu gerçekten sevdiğini mi söylüyorsun?" Gio'nun sakinliğı kayboldu. Gözleri parladı, boynunun dibindeki damarları atmaya başladı, kollarındaki kaslar sanki kendini zor tutuyormuş gibi şişti. "Dün kollarımda parçalanırken onu düşünmüyordun. İçindeyken bağırdığın *onun* adı değildi."

Stella sertleşti, tek önemli olanın Gio ve onun verdiği zevk olduğı o anı yeniden yaşadı.

Stella'nın söyleyebileceğı hiçbir şey yoktu, davranışını haklı gösterebilecek hiçbir mazereti yoktu. Ona çaresizce aşık olmuştu, ikisinin ateşli tutkusunun tadını çıkarıyordu. Başka biriyle evlenmesi gerekirken bunun yanlış olmasına rağmen, bu durumun kesin doğruluğı, aylarca süren ıstıraptan sonra bir rahatlama olmuştu.

Kendini zorlayarak onun sarsılmaz bakışlarına karşılık verdi. Kısa bir süre önce geçmişten bahsederken tüm duygularını bastırmıştı. Şimdi

hiçbir şey bastırılmıyordu. O, sınırsız duygular yayıyordu.

Çünkü bu bir oyun değildi. Gio'nun duyguları apaçık ortadaydı.

Sanki kıskanıyormuş gibi.

Olabilir mi? Yoksa hayal gücü fazla mı çalışıyordu?

"Neden aylarca bekledin de benimle iletişime geçmedin, Gio?" Onun önceki açıklamalarıyla beslenen iyimserlik tomurcukları soldu. "Neden katedralde benimle yüzleşmek için bekledin?"

"Çünkü evleneceğini dünden önceki güne kadar bilmiyordum."

Stella kaşlarını kaldırdı. "O zaman araştırmacıların işini iyi yapmamış." Onların mahremiyetini ihlal etmeleri hâlâ canını sıkıyordu.

"Onları uzun zaman önce geri çağırdım." Gio elini çenesine götürdü ve onun arkasındaki yemyeşil bahçelere baktı. "Asistanım düşününden bahsettiğinde Malezya'daydım. Gece uçağıyla Sicilya'ya döndüm."

Stella ağzı açık kaldı. Bu doğru olabilir miydi?

Çenesinin sertliği ve ona sabitlenmiş bakışlarının yakıcı etkisi, bunun doğru olduğuna onu ikna etti.

"Sadece düşünüyü durdurmak için mi geri döndün? Neden...?" Hemen sonuca varmayı reddetti.

"Çünkü aramızdaki ilişki bitmedi. Senin başka bir erkekle birlikte olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor." Elini saçlarının arasına geçirdi. "Bu yüzden geri döndüm. Henüz hayatıma devam edemiyorum ve nişanına rağmen senin de aynı şekilde hissettiğine inanıyorum."

Onun dürüstlüğü Stella'yı şaşkına çevirdi ve öfkesini bir kenara itti. Böyle bir itiraf! Bu, onun kavga etme isteğini yok etti.

Ona ihtiyacı vardı.

Oksijen eksikliğinden göğsü sıkışmış gibi hissederek, titrek ellerini sıkıca tutarak manikürlü bahçeye bakmak için uzaklaştı.

Stella titreyerek nefes verdi, onun sözlerinin doğruluğunu hissetti. Gio'yu unuttuğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı, ne kadar da çalışmıştı! Onu hor gördüğüne. Ama öyle değildi.

Adam ilerleyemediğini, onunla birlikte olması gerektiğini söylediğinde kalbi şarkı söyledi.

Dehşete kapılması gerekirken, bunun yerine rahatlamıştı.

Böyle olmamalıydı. Sadece bir hafta birlikte geçirmişlerdi. Ama aralarındaki bu güçlü şey, birbirlerini ne kadar süredir tanıdıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

O bu bağlantıya bir isim vermemişti, o da vermemişti. Anlamıyordu ama her hücresinde hissediyordu. Artık aralarındaki gerginlik ortadan kalkmış ve onun babası gibi kurnaz bir manipülatör olmadığını keşfetmişti.

Öfkesine rağmen bu bağı hissetmişti. Hissetmiş ve ondan korkmuştu. Çünkü daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Gio'nun onu baştan çıkardığına gelince, acı içinde kendine söylediği şeylere rağmen, aslında birbirlerini baştan çıkarmışlardı.

Gio'nun onu elde etmek için dünyanın öbür ucuna gelmiş olması onu heyecanlandırıyordu. O, ona arzu edilen ve sevilen biri olduğunu hissettiriyordu. Daha önce hiç bilmediği içsel bir ihtiyacı karşılıyordu.

Gio'nun tehlikeli olmasının nedeni buydu. Eylemleri, sözleri, onun en büyük zayıflığına oynuyordu. İstenmek, değer verilmek, sevilmek.

Titreyerek nefes aldı, bakışları mücevher gibi parlak çimlere ve onun ötesindeki masmavi göle sabitlendi. Ama gördüğü şey Gio'nun gümüş rengi bakışları, başka bir erkekle birlikte olduğunu söylerken gözlerindeki acıydı. Acı, kurnazlık değil.

Bu... şaşırtıcıydı.

Ama Gio'nun hissettiği bağlantı neydi? Saf şehvet mi, yoksa başka bir şey mi?

"Stella?"

Yavaşça arkasını döndü. "Benden ne istiyorsun, Gio? Planların nedir?"

Ağzı büküldü. "Seni buraya getirmekten başka bir planım yoktu."

Kaşları yukarı kalktı. "Ama senin profesyonel itibarın, içgörün ve uzun vadeli stratejinle ilgili."

Omuzları yükseldi, elleri açıldı. "Bu iş değil. Bu bizimle ilgili, Stella ve Gio ile ve nasıl hissettiğimizle."

"Erkeklerin duygular hakkında konuşmadığınızı sanıyordum."

Alaycı bir gülümseme, içinde bir şeylerin kıvrılmasına neden oldu. Elini karnına koydu ve bebeğinin yattığı yeri hissetti. Keskin bir duygu onu deldi.

"Haklısın. Konuşmak istemiyorum." Gülümsemesi kayboldu. "Sana söyleyecek güzel sözlerim yok, Stella. Ama aylar önce bir şey başlattık ve bu

bitmedi. Kendime devam ettiğimi söylemiştim ama düğünü duyduğumda bunun bir yalan olduğunu anladım. Sen de bunun bir yalan olduğunu biliyorsun, yoksa burada olmazdın."

Utanç onu derinden vurdu. Eduardo'yu terk ettiği için. Ama aristokrat biriyle evlendirme planları suya düşen babası için değil.

Alfredo Barbieri ile hiçbir şekilde ilişki kurmak istemiyordu. Evlilik, bebeğine parlak bir gelecek sağlamak ve Alfredo'nun etkisinden uzaklaşarak kariyerini özgürce inşa etmek için bir yoldu. Şimdi her şey paramparça olmuştu, terk ettiği damadı için pişmanlık duyuyordu, ama geri kalanı düşündüğü kadar önemli değildi.

Stella kendini düşünmeye zorladı. "Ne öneriyorsun? Şehvet sönene kadar bir ilişki, sonra ayrılalım mı?"

Gio'nun gözlerinde çelik gibi bir parıltı belirdi. Sanki onun açık sözlülüğü onu memnun etmemişti.

Yine de cevap verdiğinde sesi sert çıkmıştı. "Artık sadece ikimiz yokuz, değil mi Stella? Bebek var ve o benim, değil mi?"

Sessizce başını salladı. Artık lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu.

O, onun bunu sindirmesini izledi, ifadesindeki ufak değişiklikleri gördü ama düşüncelerini okuyamadığı.

Bebek hakkında ne hissediyordu?

"O zaman geleceği konuşmamız gerek."

Bu doğrudu, ama onun sözleri ona ağır bir yük gibi geldi. Bu durum için bir rehberi yoktu, ona yardımcı olacak bir deneyimi yoktu. Ve o artık eskisi kadar hevesli görünmüyordu. Yoksa bu hayal kırıklığı mıydı? Yorgunluk onu sardı.

"Evet," dedi sonunda. "Ama sonra. Önce dinlenmek istiyorum."

Hızla döndü ve dünya yine dönmeye başladı. Bir sandalyenin arkasını tutmaya çalıştı ama Gio ondan önce davrandı.

Fısıldayarak, onu çıplak göğsüne doğru çekti. Yüzmesine rağmen cildi ona sıcak geliyordu.

"Beni kaldırmana ya da küfür etmene gerek yok."

Sert bir öğretmen gibi konuşuyordu. Ama onun kontrolü ele geçiren hareketine nefes nefese kalmaktansa, bu daha iyiydi.

Duyguları karmakarışıkı. Gio'yu istiyordu ama istemek yeterli değildi. Düşüncelerini ve duygularını çözmek için mesafeye ihtiyacı vardı.

Onu göğsüne daha sıkı bastırdı, kolları onu harika bir şekilde sardı, gümüş rengi gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Ne kadar yorgun olduğunu fark edemediğim için kendime küfrediyordum. Seni taşımaya gelince," diye ekledi eve girerken, "sana bakılması gerekiyor. Ayrıca..." Ağzı, açlığı ima eden sıkı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni yakınımda tutmayı seviyorum." Burun delikleri içe çekilen nefesle genişledi ve ona kokusunu içine çektiği gibi çılgın bir fikir geldi. "Tabii itirazın yoksa?"

İtiraz mı? Bütün varlığı sevinçle çılgılık attı. Kendine yalan söylemekten vazgeçmişti. "Hayır. İtiraz etmiyorum."

Yine de ruhunda, aralarındaki fiziksel bağın güçlü olmasına rağmen yeterli olmadığını biliyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bu bilgiye göre hareket edecek gücü var mıydı? Yoksa onu eskisinden daha da kırık bırakabilecek baş döndürücü bir ilişkiye teslim olmak kaderinde miydi?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gio, sürat teknesinin kumandasından yanındaki kadına döndü. Onu kontrolünün sınırlarına iten kadına.

Canlı kehribar rengi bir elbise giymişti, baştan çıkarıcı ince omuz askıları ve büyüleyici bebek göbeği, gölü geçmek için giydiği ceketin altında gizlenmişti. Koyu renkli gözlükler takmış, başının üstüne ve boynuna ellili yılların film yıldızları tarzında alev rengi bir fular sarmıştı.

Kalbi göğüs kafesinde hızla atıyordu.

Yüzü güneşe dönük ve cildi parlıyordu. İki günlük dinlenmeyle o korkunç solgunluk ortadan kalkmıştı.

İki gün boyunca mesafesini korumuştı. Stella'dan sadece seks istemediğini fark etmişti. Evet, ona dokunmak istiyordu, her zaman. Ama onun yakınlığını da istiyordu. O yakın olduğunda kendini daha iyi hissediyordu.

Bu, hiç kimseye bağlanmamaya alışkın bir adam için bir ilkti.

Stella'ya karşı tepkileri eşi benzeri görülmemişti.

Mesafesini koruyarak, ona alan tanıyarak, kendini büyük bir sınava tabi tuttu.

Çünkü ihtiyacı acildi. "Bana bakıyorsun."

"Deniz tutmadığından emin olmak için bakıyorum."

Ağzının köşesi sevimli bir kıvrımla yukarı doğru kıvrıldı ve bu, karnında bir sıcaklık hissi uyandırdı. En azından artık birbirlerine bağırıyorlardı. Aslında hiç düşman olmadıklarını fark ederek bir ateşkes anlaşması yapmışlardı.

"Denizde değiliz, gölde."

Gio kontrol paneline geri döndü ve uzak kıyıda, çok özel bir göl kenarı restoranı görünce hızını yavaşlattı.

"Eğer hareket hastalığından muzdarip olsaydın, denizde ya da gölette olmanın bir önemi olmazdı."

Kız kardeşi, bir keresinde tekneye bindiklerinde yeşile dönmüştü. Gio, ona duyduğu endişe ile dalgaların kendisini etkilememiş olmasından duyduğu gurur arasında kalmış olduğunu hatırladı.

Bu anı onu şaşırttı. Hayatının çoğunda geğmişini kilitli kapılar ardında saklamış, nadiren hatırlamasına izin vermişti. Ama Stella ile geğmiş hakkında konuştuktan sonra, küçük anılar sürekli aklına geliyordu. Yıllardır düşünmediği şeyler.

Bu anılar ona hüznölü bir melankoli getiriyordu ama çoğu zaman gülümsemelerine de neden oluyordu. Sanki geğmiş, kaçınılması gereken zehirli bir yer değilmiş gibi. Bu nasıl olmuştu?

"İyi *misin* Gio? Aklında bir şey var gibi görünüyorsun."

Stella ne zamandan beri onu bu kadar kolay okuyabiliyordu?

Ama sesindeki endişe tonunu sevdi. Ne zamandır kimse onun iyiliğiyle ilgilenmemişti?

Yine geğmişi akıllarına geldi. Annesinin kucaklaması, babasının onu omuzlarında taşıması, Gio ağaçtan düşüp kemiğini kırdığında kız kardeşinin en sevdiği oyuncak fili onunla paylaşması.

"Bunu ben sana sormalıyım. Sen olan sensin..."

"Telaşlanma. Ben hamileyim, hasta değilim." Onun bakışları karşısında omuz silkti. "Tamam. Biraz sabah bulantısı yaşadım. Ama sık değil ve şimdi iyiyim. O günün çok stresli olduğunu kabul etmelisin."

Gio, onun süt beyazı yüzünü ve bayılacağından korktuğunu hatırlayarak başını salladı. Onun için duyduğu endişe, her şeyi gölgede bırakmıştı. Yaptıklarının buna katkıda bulunduğu için duyduğu suçluluk hariç.

"Öyleydi." Kiliseye geç kalacağından çok endişelenmişti ve sonra onu evine götürdüğünde, onu o kadar savunmasız görünce... Anısını silkeledi ve "Hamilelik sana yakışıyor. Gerçekten çok güzelleşmişsin." dedi.

Onun anlık, neredeyse utangaç gülümsemesi, doğru şeyi söylediğini gösterdi, ama bu sadece gerçektir.

Stella'yı utangaç biri olarak görmemişti. Ama bir bebek beklemek, onun da fark ettiği gibi, hala bu haberle boğuşurken, çok büyük bir şeydi. Stella için, fiziksel değişiklikler yaşamak, hayatı daha fazla değiştiren bir şey olabilir miydi? Bu, babalık konusunda kararsız olmasına rağmen, onu destekleme kararlılığını güçlendirdi.

"Morosi ile konuştun mu?"

Anında gülümsemesi kayboldu ve o, bilmek istemesine sessizce lanet okudu.

Onun isteği üzerine, villasına vardıklarında hemen ona bir telefon vermişti. Şimdiye kadar kiminle görüştüğünü kurcalamamıştı. Ama Eduardo Morosi'nin düşüncesi, Stella'nın vardıkları gün gösterdiği hevesli tutku ve yeni anlaşmalarına rağmen, kafasını kurcalıyordu.

Kıskanıyorsun. O seni terk etmesine rağmen.

Stella onun arkasını baktı. "Öyle."

Mutlu görünmüyordu ve Gio, bunun kalıcı bir ayrılık anlamına geldiğini ummakla, kadının diğer adama karşı ne hissettiğini merak etmek arasında kalmıştı. Sabırlı olmalı, kurcalamamalıydı. Ama tanıştıklarında durumu netleştirmedeğinde ne olduğunu hatırladı. Kadının en kötüsünü düşünmüş ve felaketle sonuçlanan bir ayrılık yaşamışlardı.

Önündeki derin mavi suyu incelemek için döndü. "Bebeğe kesinlikle hiçbir hakkı yok, değil mi?"

Uzun bir süre sadece motorun sesini duydu. Sonunda kadın konuştu. "Ne demek istiyorsun? Bebeğin senin olduğunu söyledim."

Gio konuşmak için ağzını açtı, sonra söylediği her şeyin bir hata olacağını fark etti. Sadece muhtaçlığı bu soruyu sormasına neden olmuştu.

"Bebeğin babasını tanımadığımı mı sanıyorsun?" Sesi yükseldi. "Yatak atlamaktan çok meşgul olduğum için takip edemediğimi mi sanıyorsun?"

Kafasını hızla çevirdi ve güneş gözlüklerinin bile gizleyemediği sert bakışları altında yüzü buruştu. Yüzü kızarmıştı. Hızlı nefes alıp verirken göğüsleri inip kalkıyordu ve öfkesi onu sarmış, sıkıca sıkıştırıyordu.

Dişlerini sıkarak sesini çıkardı. "Eduardo ile hiç yatmadım. Duymak istediğin bu mu? Ayrılmamızın ardından bunu sorma hakkın yok ama."

Ama bilmek zorundaydı. Stella'nın başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesi onu parçalamakla tehdit ediyordu. Rahatlama ve zafer duygusu iç içe geçmişti. "Seks hayatını sorma hakkım olmadığını biliyorum."

Gaz pedalını hafifçe bıraktı ve tekneyi neredeyse durdurdu. Sert hatları ve kavuşturduğu kolları, incinmişlik ve reddedilmişlik hissini yansıtıyordu. Aralarında kurdukları güveni bir parça sarsmıştı.

"Ama bunu bildiğim için mutluyum." Derin bir nefes aldı. "Ne olursa olsun, senden sonra başka bir kadınla birlikte olmadım ya da başka birini düşünmedim, Stella." Onun irkildiğini gördü ve başını salladı. "Yaptığım tek seks, her gece rüyalarımda seninle olan seks."

"Sen..." Gözlüklerini çıkardı, şaşkın koyu renkli gözleriyle onu süzdü. Gio da güneş gözlüklerini çıkardı, yüzündeki gerçeği görmesine izin verdi.

Öfkesi yerini merakla değiştirdi.

"Ben de kimseyle birlikte olmadım." Yutkundu, sonra neredeyse meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Hiçbir zaman."

Gio, sürat teknesinin hızını yavaşlatmış olsa da iyi olmuştu. Şok ve sevinç onu hazırlıksız yakalayınca, eli kumanda kolunda seğirdi. Eduardo ile yatmamıştı. Gio, onun tek sevgilisiydi.

Bunun önemi olmamalıydı. Onun geçmişi, onun özel meselesiydi. Yine de, sahiplenici bir zevk karnını doldurdu.

Onun kadını. Sadece onun.

Bu tür düşünceler eski moda ve modası geçmişti. Ama bunda bir gerçeklik vardı. Gio, onun geçmişi üzerinde hiçbir hak iddia etmiyordu, ama o anda kesin bir şey fark etti.

Onun geleceğindeki tek erkek olmak istiyordu.

Gio boğazını temizledi. "Onur duydum, Stella."

Elini uzattı, avucunu yukarı doğru çevirdi ve bir süre sonra Stella elini onun eline koydu. Parmakları birbirine geçti, mükemmel bir uyumdu.

Bir motor gürledi ve tekne sallandı. Başka bir tekne hızla geçti. Stella elini çekti ve Gio kumandalara döndü. İçinde bir şey değişmişti. Onu arzuladığını itiraf etmek bir şeydi. Kalıcılık fikrinin onu rahatsız etmediğini fark etmek başka bir şeydi. Bunu memnuniyetle kabul ediyordu.

"Öğle yemeğine çok var mı? Acıktım."

Gio gaz kolunu hareket ettirdi ve tekne ileriye doğru fırladı. Stella'nın iştahının geri gelmesi iyi bir işaretti.

Gio sırıttı. "Beş dakika ve yemekler gerçekten muhteşem."

Stella sandalyesine yaslanarak, onun keşfetmek istediği bebek karnını okşadı. "Haklıydın. Yemekler harikaydı."

"Burası en sevdiğim restoranlardan biri."

Geçmişte iş ortaklarını getirmiş ya da tek başına yemek yemişti. Lake Como'daki evine hiç sevgilisini getirmede. Stella ile yemek yemek çok daha güzeldi. Muhteşem manzara, kusursuz yemekler ve hizmet her zamanki gibi iyiydi, ama bu anı unutulmaz kılan oydu. Onunla yalnız kalmak için özel bir oda ayırttığına memnun oldu.

Kendini... mutlu hissediyordu.

Bu onu sakinleştirdi. Hayatında kaç kez böyle hissetmişti? Villa Rosa'da Stella ile ve çocukken.

Kaşlarını çatarak hafızasını taradı. Elbette mutlu anları olmuştu. İş başarıları. Cinsel tatmin. Kayaktan aldığı adrenalin.

Ama hiçbiri bu kadar iyi hissettirmemişti. Kahvesinden gözlerini kaldırdığında, bal rengi benekli koyu renkli bir çift gözün kendisini izlediğini gördü. Sıcaklık cızırdadı. Arzu, ama daha fazlası da vardı.

"Teknedeykenki bakışını takınmışsın." Stella'nın sesi boğuktu. "Aklında bir şey var."

Onun zekası onu hayrete düşürdü. Neyse ki müzakere masasında ona karşı karşıya gelmemiştir.

Gio tereddüt etti. *Ona* nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Yıllardır duygulardan kaçınmasına rağmen, onun ona hissettirdiklerini.

"Yine Eduardo'yu düşünüyorsun, değil mi?"

"Ben..." Başını salladı. "Anlamadığım şeyler var." Esas olarak kendisiyle ve Stella'yı elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğiyle ilgili. Ama aklında Morosi *vardı*. Sevgili olmayabilirlerdi ama... "Neden onunla evleniyorsun?"

"İstikrar," diye cevapladı hemen. "Bebeğimin şefkatli bir ailesi olmasını istiyorum. Güvende olmasını."

Gio'nun bakışları keskinleşti. "Güvende mi?"

"Neden Roma'ya gittiğimi bilmek istemiştin." Stella, ağzı kurumuş gibi dudaklarını yaladı. "Babamdan, otellerinden birini yönetme şansı istemiştin. Babam, yirmili yaşlarının başında olan kardeşlerime birer otel hediye etmişti. Ben bunu beklemiyordum, ama iş geçmişimle, bana denetimsiz bir yönetici olarak kendimi kanıtlama şansı vereceğini umuyordum. Yıllardır bunun için çalıştım."

Bunun bebeklerinin güvenliğiyle ne ilgisi vardı? "Devam et."

"O bir karşı teklifte bulundu. İş yapmayı planladığı bir ailenin zengin bir adamıyla evlenirsem, kabul edeceğini söyledi, ama sözünü tutacağından emin olamadım."

Gio kaşlarını çatı. "Bir koca seçmiş miydi?"

"Evet. Hiç tanışmadığım biri. Aristokrat ailesi ve bankacılık bağlantıları dışında hiçbir özelliği olmayan bir yabancıyla evlenmemi bekliyordu. Karakterinden hiç bahsedilmedi."

Gio şoktan sessiz kaldı, zihni hızla çalışıyordu. Eski bir aileden gelen zengin bir bankacı. "Morosi değil mi?"

Stella başını salladı. "İtalya'ya geldiğimden beri uyum sağlamaya çalıştım. Babamın istediğini yaptım, ailenin bir parçası olmak, kabul görmek ve..."

Titrek bir nefes aldı ve bu, Gio'nun kalbini sıkıştırdı, çünkü söylemediği şeyler, söylediği şeyler kadar açıktı. Kabul edilmemişti, gerçekten onlardan biri değildi.

"Hayır mı dedin?"

"Bir çanta hazırlayıp ilk uçağa atladım. Düşünmem gerekiyordu. Eğer onun istediğini yapmazsam, aile içindeki kariyerim ve ailemle olan ilişkilerim sona erecekti."

Elini masanın üzerinden onun eline uzattı. Stella'nın Barbieri ile birlikte olduğu düşüncesi kanını dondurdu. O ultimatomla boğuşurken Gio'ya rastlamak, sonra da casuslukla suçlanmak...

"Özür dilerim, Stella. Yaptıklarım ve şüphelerim için. Bunlar olmadan da yeterince sorunların vardı."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim. En azından şimdi nedenini anlıyorum. Çünkü sen zaten babamla iş yapıyordun."

Parmakları onun parmaklarını sıktı. "Seninle geçirdiğim zaman, onun değişeceğini umarak ne kadar yanıldığımı anlamamı sağladı. O her zaman kendi çıkarlarını ön planda tutardı. Artık öyle yaşamamaya kararlı olarak Sicilya'ya döndüm.

Hamile olduğumu öğrendiğimde, tamamen kopmam gerektiğini anladım. Çocuğumun onun etkisi altında büyümesine izin veremezdim."

Yüzü sertleşti. "Sen bana babamın gerçekte neler yapabileceğini söyleyene kadar bilmiyordum, ama engellendiğinde onun eylemlerinden korkacak kadarını biliyordum. Başka bir yerde iş bulmayı planladım. Ama bunun zor olacağını da biliyordum.

zor olacağını da biliyordum. Hiç düzgün maaş almadığım için neredeyse hiç birikimim yok. Beni izole etmek için elinden geleni yaptığı için yanımda olacak çok az arkadaşım var."

Gio kaşlarını çattı. "Zengin bir bankacı ile evlenmek bir çıkış yolu muydu?" Stella elini çekmek istedi ama Gio onu tuttu. "Yargılamıyorum, sadece anlamaya çalışıyorum."

O, derin bir nefes aldı. "Eduardo ile nezaketen görüştüm, ona evlenmek istemediğimi söylemek için. Meğer o da pek istekli değilmiş. Bu fikir, onun aile şirketini devralmadan önce yerleşmesini isteyen diğerleri tarafından ortaya atılmıştı. Beklenmedik bir şekilde birbirimizden hoşlandığımızı fark ettik."

Stella parıldayan göle doğru baktı. Gio dışlanmış hissetmekten hoşlanmıyordu. Ama sonra geri döndü ve açık ifadesi onu kendine çekti.

"Birkaç kez görüştük. Arkadaş olarak. Eduardo iyi bir dinleyicidir ve benim de buna ihtiyacım vardı."

Bu, Gio'ya yumruk gibi geldi. Gio, onun paylaştığı, başvurduğu kişi olmak istiyordu.

"Bu yüzden, daha sonra evlenme teklif ettiğinde, tekrar düşündüm. Evlenmek istemesi için kendi nedenleri vardı. Benim açımdan ise, onun ve ailesinin babamı uzak tutacak güce sahip olduğunu biliyordum. Bebeğim güvende olacaktı."

Ve Stella da babasının öfkesinden korunmuş olacaktı. Bu mantıklıydı, ama Gio, Morosi ile evlenmekten bahsederken tüyleri diken diken oldu.

"Böyle bir düzenlemeden mutlu olur muydun?" diye homurdandı. "Çocuğu biliyor muydu?"

Morosi'nin neden evlenme teklif ettiğini biliyordu. Stella'yı ve ailesinin bankasını elde edecekti. Para, güç ve olağanüstü, muhteşem bir kadın.

Stella başını salladı. "Baba olmaktan mutluydu."

Gio'nun cesedi üzerinden geçer! Bu fikir onu öfkelendirdi. Ama daha fazla bir şey söyleyemeden, Stella devam etti.

"O zamanlar bunun işe yaradığını gördüm. Onu seviyorum ve ona güveniyorum. Benim ve bebeğim için elinden geleni yapardı." Gio'nun elini serbest bırakırken söylediği her kelime, Gio'nun göğsüne bir ok gibi saplanıyordu. "Ama hayır, uzun vadede bu iş yürümezdi."

"Madem o kadar mükemmel birisi, neden olmaz?"

Stella, Gio'nun sesindeki keskinliği duydu ve bunun kıskançlık olup olmadığını merak etti.

Yine de Gio, onu fiziksel olarak istediğinden fazlasını hiç itiraf etmemişti. Hatta düşününü mahvetmesine rağmen, açıklaması acil bir ihtiyaçtı, duygusal değil, fiziksel.

Kararlılığını sertleştirdi. Utangaç olmanın bir anlamı yoktu. İkisinin de durumlarını bilmesi daha iyiydi.

"Sadece uygun bir evlilikten daha fazlasını istediğimi fark ettim. Bu yüzden babamın teklifinden kaçtım." Beyaz keten masa örtüsüne, sonra da muhteşem manzaraya baktı. "Annem öldükten sonra, onun beklentilerini karşılamak için elimden geleni yaptım. Çünkü annemle yaşadığım şeyi özlüyordum. Sevgiyi."

Dönmeden, Gio'nun gergin olduğunu hissetti. O kadar uyumluydu ki, onun rahatsızlığını *hissedebiliyordu*. Onun tepkisi içini parçaladı ama devam etti.

"Beni ve çocuğumu seven, benim de sevdiğim bir partner istiyorum. Bu kadar basit ve bu kadar önemli." Başını çevirdi ve gölgeli bir bakışla karşılaştı. "Anlamalısın. Ailenle bunu yaşamışsın gibi görünüyor. Sevginin ne kadar değerli, ne kadar hayati olduğunu biliyorsun."

Ama Gio onaylamak yerine neredeyse dehşete kapılmış gibiydi. Umduğu şey *bu değildi*.

Uzun bir sessizlikten sonra, kasvetli bir ses tonuyla konuştu. "Çoğu insan bunu ister. Ama..." Gözleri fırtınalıydı. "...ben istemiyorum. Sana bunu sunamam. Keşke sunabilseydim."

Sözleri füze gibiydi.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum."

Bu, gururunu korumak için söylediği bir yalandı. Onun, şehvetten daha fazlasını hissettiğini umuyordu. Aralarındaki bağ, paylaştıkları gerçekler ve birlikteyken hissettikleri doğru olma duygusu, onun için *bir anlam* ifade ediyor olmalıydı.

Çünkü *ona* bir şey ifade ediyordu. Kısa süreli bir ilişki olduğunu bilmesine rağmen Gio'ya hızla ve derinden aşık olmuştu. Sonra, Gio onun düşününü ele geçirdiğinde, aptalca umutlar yeşermişti. Birbirleri hakkında çıplak gerçekleri paylaştıklarında, onun duygusal tepkisini *hissetmişti*.

Hissetmiş miydi, yoksa hayal mi etmişti?

"Seni ve bebeği destekleyeceğim. Babanın karşısında bir kalkan olacağım. Seni bir daha rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Ama aşk istediğimi iddia edemem."

Bakışları erimiş metal gibi yakıcıydı. "Bana güvenebilirsin. Ama sana verebileceğim tek şey bu değil. Geçmişimi biliyorsun. Olanlar içimdeki bir şeyi öldürdü. Aşka güvenmiyorum. Aşkın nasıl yok edici olduğunu öğrendiğimden beri aşık olamıyorum."

Gio, her şeyi yok eden intikam uğruna onu reddeden babasını düşünüyordu. Acısına rağmen, aşkın korkunç bir şey olduğuna inanan bu samimi adama sempati duyuyordu.

"Sınırlarımı biliyorum. Ben, ailesinden geriye kalanları bir kenara bırakıp kendi mutsuzluğunu ön plana çıkaran kusurlu bir babanın çocuğuyum." Gio'nun yüzüne kazınan acı, Stella'nın nefesini kesti. "Benim iyi bir ebeveyn olacağımı düşünmek hata olur. Çocuğumu bu şekilde hayal kırıklığına uğratma riskini göze alamam."

Stella, onun asla böyle bir şey yapmayacağını ısrarla söylemek istedi. Gio, babası gibi değildi. Babasının davranışlarının onu ne kadar derinden etkilediği herkesin gözüyle görülebiliyordu. Ama Gio kararlıydı. Söylediği her kelimeye inanıyordu.

"Peki tam olarak ne istiyorsun, Gio?" Elleriyle dizlerini kavradı. "Seks mi? Benimle ya da bebeğimizle anlamlı bir ilişki istemiyorsun. Benimle *evlenmek* istemiyorsun." Sesi titriyordu ama devam etti. "Sadece söyle."

Sinirlenmek yerine, gergin görünüyordu. "İstemediğimden değil, *yapamadığımdan*."

Bakışları yakıcıydı. "Ne mi istiyorum? Senin ve çocuğumuzun güvende ve mutlu olmasını istiyorum. Nereye gitmek istediğine karar verdiğinde, ikinizi geçindirmek ve güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Evet, ben bencilim." Gözleri yakıcı bir gümüş rengine dönüştü. "Seni istiyorum. Hiçbir kadını bu kadar istememiştim. Bu tutku sürdüğü sürece benimle kalmanı istiyorum."

Onu istiyordu.

Her şeye rağmen, vücudu sanki onun sahipliğine hazırlanır gibi yumuşadı. Çünkü seksten daha fazlasına ihtiyaç duymasına rağmen, tüm varlığıyla onu arzuluyordu.

Daha da kötüsü, kalbi sadece kendisi için değil, onun için de acıyordu. Onun ruhunda filizlenen ve büyüyen özgüvensizlik için.

babası ve annesinin, kusurlu ama özünde iyi bir adam haline gelen küçük çocuğa verdikleri zarar için.

Gio'ya öfkelenmek istiyordu. Arkasını dönüp bakmadan onu kesip atmak istiyordu, çünkü aşk hayallerinden daha azıyla yetinmeyecekti.

Ayaklanıp pencereye doğru ilerlerken, yıkıcı duyguların gücüyle elleri titriyordu. Güneş ışığıyla parıldayan suyun parlak ışığına bakışlarını sabitledi.

Gio'nun sözleri duymak istediği şeyler değildi, ama bu sözler onu duygularıyla yüzleşmeye zorladı. Kendini yok eden bir şey olarak nitelendirdiği ona olan özlemini de.

Derin bir nefes aldı. Babası ona inatçı derdi. Meğer öyleymiş. Gio'dan vazgeçmesi, Avustralya'ya yüzerek dönmesi kadar imkansızdı.

Annesinin kendi anne babasının birbirlerine ilk görüşte aşık olduklarını anlattığını hatırladı. Stella'nın dedesi bir hafta içinde evlenme teklif etmiş ve birkaç ay içinde evlenmişler, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmişlerdi.

Stella'nın annesi Alfredo Barbieri ile tanıştığında da böyle mi hissetmişti? Aşık olup, sonra da kimseyi umursamayan tehlikeli bir adama aşık olduğunu mu fark etmişti?

"Stella? Ne düşünüyorsun?" Gio'nun sözleri boynunu okşadı. Arkasında o kadar yakındaydı ki, onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı, kollarına atılma isteğiyle mücadele etti.

Ne düşündüğümü bilmek istemezsin.

O, Gio Valenti'ye gerçekten aşıktı.

Onunla daha uzun süre kalmak muhtemelen acı çekmek anlamına geliyordu. Yine de ayrılmak düşünülemezdi. Sadece onun arkadaşlığını ve sevgisini özlediği için değil. Şimdi ayrılırsa, ona aşkın zehir olmak zorunda olmadığını ikna etme şansı asla olmayacaktı. O, bebeği ve Gio, çok değerli bir şeyi kaçıracaklardı.

Bir mucize umuduyla biraz daha risk almaya hazır mıydı?

Sertleşmiş dudaklarıyla konuştu. "Kalacağım galiba."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GIO CENNETİ BULMUŞTU. Bunu hak etmediğini biliyordu. Ama kendini inkar edemeyecek kadar bencildi.

Önünde, Stella ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Onun hareketlerine uyum sağlamak için hareket ederken güzel sırtı dalgalandı. Kalçaları onun dolgun kalçalarına çarptı ve başı, bu zevkle başa çıkmak için zorlanıyormuş gibi yukarı doğru eğildi. Küçük mırıldanmaları ve pelvisinin talepkar bir şekilde dönmesi, onun da kendisi kadar doruğa yaklaştığını gösteriyordu.

Her dalgada, onun kaygan sıcaklığına daha derine gömüldü, onu sıkıca saran hissetti, onu uçurumun kenarına yaklaştırdı.

Birkaç dakika önce onun orgazmını izlerken zaten doruğa yaklaşmıştı. O, ağzını ve ellerini kullanarak onu çıldırtarken, kız onun altında kıvranıyor, uyluklarını omuzlarına açıyordu.

Onun ecstasy titremeleri, tırnaklarının kafasına sürtünmesi ve dilinde hissettiği tadı, onun için cennetti.

Gio kollarını omuzlarından çekti. Bir eliyle kadının tatlı göğsünü kavradı, diğer eliyle ise çocuklarının yuvalandığı sıkı şişkinliği okşadı. *Onların çocuğu.*

Onun olgunlaşan vücudunun vaadi, ona enfes bir zevk-acı hissi yaşattı. Bu onu büyüledi ve heyecanlandırdı, ama herkesin iyiliği için direnmesi gerektiğini biliyordu. O, onun istediği adam olamazdı.

Ama Stella'dan nasıl uzaklaşabilirdi? Göl kenarındaki evinde bir ay geçirmişlerdi ve her geçen gün ona ve çocuğuna daha da bağlanmıştı.

Onun arzusu azalmak yerine daha da keskinleşmişti. Ona *daha çok* ihtiyaç duyuyordu. Ancak Stella, tutkusuna rağmen, bir şekilde... uzaklaşmış gibiydi. Sanki onda gördüğü cömert kalp yavaş yavaş geri çekiliyordu.

Ondan bıkmış mıydı?

Gio ellerini Stella'nın kalçalarına dayadı ve sertçe itti, derinlere gömdü, sanki onu tamamen sahiplenerek onu rahatsız eden endişeyi ortadan kaldıracakmış gibi.

onu rahatsız eden endişeyi ortadan kaldırılabilecekmiş gibi.

"Evet, daha fazla ver." Stella'nın boğuk sesi neredeyse yangını alevlendirdi. Ama onun başka bir şeye de ihtiyacı vardı.

Bir araya geldiklerinde gözlerine bakması gerekiyordu. O bağlantıya, muhteşem seksten bile daha fazla olan o muhteşem birleşme hissine çaresizce ihtiyacı vardı.

Stella'ya, ruhuna ve bedenine ihtiyacı vardı. Fiziksel olmaktan öte bir birlikteliğin merhemi gerekiyordu.

Geri kayarak ve sürtünmeye karşı dişlerini sıkarak, doğruldu ve homurdandı, "Sırt üstü yat." *Lütfen*, dudaklarında asılı kaldı ama Stella dönüp, uykulu gözlerinde, sanki eli onun ereksiyonunu sıkıyormuş gibi, bilmiş bir parıltıyla omzunun üzerinden bakarken, gırtlığı çalışmayı bıraktı.

Gio, kadın sırt üstü yatarken, bacaklarını açıp ellerini yastıkların üzerine koyarken, titreyerek içini çekti. Savunmasız görünmesi gerekirdi. Oysa, onu esir alan cinsel bir güç yayıyordu.

Dolgun göğüsleri, yuvarlak karnı, tahrik olmuş bir kadının zengin kokusu ve davetkar, kendinden emin gülümsemesi ile o, herhangi bir toprak tanrıçası kadar güçlüydü. İçinde hızlanan yaşam mucizesi, onun cazibesini daha da artırıyordu.

Bacaklarının arasına diz çöktü, ağırlığını kollarına vererek kendini onun girişine yönlendirdi. Bakışları kilitlendiğinde nefesini tuttu. Onunki o kadar hassastı ki, son zamanlarda hissettiği mesafenin hayal ürünü olduğunu umut etmesine neden oldu.

Elini kadının yanağına koydu ve kadın yüzünü eline çevirdiğinde, kalbinin yakınlarında bir şey eridi.

Onun. O, onundu. En azından şimdilik.

Aciliyet geri döndü ve tek bir hızlı hamle ile derin ve emin bir şekilde içine girdi. Gözleri büyüdü ve uzun bir an için dünya hayretle durdu.

"Öp beni, Gio. Lütfen."

O, kadının vücudunu örttü, kadın onu kendine doğru çekse de karnına fazla yük bindirmemeye dikkat etti. Sonra gözlerini kapatarak onu öptü, kadının zengin lezzetini ve bedenlerinin bir bütün olarak hareket etmesinin hissini daha iyi özümsemek için. Eli kadının ipeksi saçlarının arasındaydı, ağzı

derin ve hızlı bir ritimle dudaklarına övgü dolu sözler fısıldıyordu. Kız, dilini onun dilini okşarken ona doğru yükseldi ve bir bacağını onun kalçasına attı, onu sertçe kendine çekti.

Başını kaldırdı, titremeler başladığında gözlerine baktı, titremeler hızla sarsıntılara dönüştü. Onda mı, onda mı? Nerede başladığı önemli değildi, çünkü ikisini de sarmıştı. Ateş kasıklarında ve kanında alevlendi. Bir saniye sonra dünya patladı.

Gio, Stella'nın gözlerinin zevkle parladığını gördü, onun hayretini hissetti ve onu sıkıca kollarında tutarak ecstasy dalgalarının üzerinde sörf yaptı. Onun ihtiyacı olduğu yerde.

Sonunda, yorgunluktan bitkin düşen Gio sırt üstü yuvarlandı ve uykuya daldı, kolları onu sıkıca sarıyordu.

Gio konferans görüşmesini sonlandırdı ve ofis koltuğuna yaslandı. Malezya'daki mülkü satın alma planında bir aksaklık vardı. Normalde tüm enerjisini sorunu çözmeye adanmıştı. Ama bugün konsantre olamıyordu.

Stella'ya ve onun ayrılma olasılığına takıntılıydı. Eskiden bu iyi bir haber olurdu, çünkü uzun süreli ilişkiler tehlikeliydi. Şimdi ise...

Stella ayrılmaktan bahsetmemişti, kesin bir şey söylememişti. Yine de Gio, Stella'nın kendinden uzaklaştığını hissediyordu. Bazen Stella içine kapanıyor ve Gio onu anlayamıyordu. Ne olduğunu sorduğunda Stella herhangi bir sorun olmadığını söylüyordu.

Adam, kadının sırlarını paylaşmasına alışmıştı. Son bir ayda önemli ve önemsiz, ciddi ve eğlenceli her türlü konuyu konuşmuşlardı. Her geçen gün kadını daha iyi anlıyor, daha çok seviyordu.

Ama bugün dikkati dağınık ve gergindi.

Gio, bir masa çekmecesini açıp katlanmış bir kağıt çıkardı. Tam o sırada kapı çalındı ve çalışma odasının kapısı açıldı.

"Affedersiniz, *signor*, signora'nın misafiri öğle yemeğine kalacak mı? Sormayı unuttum. Onları rahatsız etmek istemedim ve düşündüm ki siz..."

"Misafir mi?" Ayağa fırladı ve kağıtları cebine attı. Stella misafirden bahsetmemişti. Babası habersiz mi gelmişti? Yoksa Gio'nun bilmesini istemediği biri mi?

"Bir saat önce gelen adam. Ah, işte gidiyor." Hızlanan bir aracın sesi sessizliği bozdu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu benim sorumun cevabı..."

Gio daha fazlasını duymadı. Odadan çıkıp villadan dışarı koştu. Ön kapılar kapalıydı ve Stella'dan hiçbir iz yoktu.

Nefesi kesilince ciğerleri kramp girdi. Kapılara atladı ve onları açtı. Stella yoktu.

İçinde bir şey çöktü, sanki yüksekten düşen kurşun ağırlık gibi. Nefes alamıyordu. Göğsündeki kramp daha da şiddetlendi.

Gitmiş miydi? Ailesi onu kaçırmış mıydı? Cesaret edemezlerdi. Yardım çağırırdı.

Tabii kendi isteğiyle, başka biriyle gitmediyse.

Gio ellerini uyluklarına koydu, eğilerek nefes almaya çalıştı. Her nefes, göğsünü bıçakla kesiyormuş gibi acıtıyordu.

Buna inanmak istemiyordu. Stella ondan kaçmazdı, şimdi olmazdı. Gitmek isteseydi söylerdi. Yine de belirsiz bir tedirginlik olarak başlayan şey artık korkuya dönüşmüştü. Karnında kıvrılıyor, damarlarında dolaşıyor, iliğini dondurmakla tehdit eden bir soğuklukla onu sarıyordu.

Kapıdan uzaklaştı. Stella ziyaretçisini uğurlamışsa, içeri girecek zamanı olmamıştı.

Bahçede yürüyor. Orayı ne kadar sevdiğini bilirsin.

Yine de buna pek inanmadı, ta ki sonunda onu gölün yanındaki çiçeklerle kaplı çardakta otururken bulana kadar. Hiç bu kadar rahatlamamıştı.

Ta ki yanına yaklaşıp, ağzının mutsuz bir şekilde büküldüğünü ve aşırı parlak gözlerinin uzaklara dalmış bakışını görene kadar.

"Stella!"

Kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Bu adama tepki göstermediği bir an olacak mıydı acaba?

Dudaklarını ısırды, içini kaplayan duyguların yükselişinden nefret ediyordu. Buraya hatalarını düşünmek ve bazı kararlar almak için gelmişti. Onu bu kadar hassas bir durumda bulmasından nefret ediyordu.

"*Cara*, üzgünsün." Gio oturdu ve elini tuttu. Onun dokunuşuyla hızla atan kalbi sakinleşti. Bu, ruh halini daha da kötüleştirdi. O kadar çok şey hissediyordu ki, o ise... "Baban mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Babam ne olmuş?"

Ciddi gözler onun gözlerine baktı. "Demek ziyaretçinin o değildi."

Artık anlamıştı. Gio onu sevmiyordu ama babasından korumaya yemin etmişti. Elini çekip ayağa kalktı. Parfümlü çardak Gio ile birlikte çok dar geliyordu.

Yalancı. Kendine güvenmiyorsun, ona yaslanıp asla gitmesine izin vermeyeceksin.

gitmeyeceğinden emin olamıyorsun.

Belki de nihayet kırılğan umutlarından vazgeçip yeni bir geleceğe bakmanın zamanı gelmişti.

"Eduardo beni ziyaret etti, ama gitti."

Gio ayağa kalktı. "Morosi mi? Ne istiyordu?" Onun kararlı bakışlarıyla karşılaştı ve onun da kendisi kadar üzgün olduğunu neredeyse inandı. "Seni geri kazanmak için mi?"

Stella, kafası karışık ve suçluluk duyduğu için o yakıcı bakışlara karşılık veremedi ve gözlerini kaçırdı.

Eduardo onu görmek istediğinde şaşırmıştı. Onu terk edilme skandalını önemsizmiş gibi gösterince daha da şaşırmıştı. Ona yaşattığı korkunç durumu hafife almıştı ve onun nezaketi, onun suçluluk duygusunu daha da artırmıştı. Ona kötü davranmıştı ama o sadece nazik olmuştu.

"Stella? Seni geri istiyor mu?"

Gio'nun bu konuyla ilgisi olmadığını söylemeyi düşündü. O, onunla evlenmek istememişti. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Ama bu önemsiz bir saçmalıktı. O, farkında olmasa da, en büyük hakka sahipti.

"Evet, evliliği yeniden düşünmemi istedi."

Bu onu şaşkına çevirmişti. Kamuoyundaki skandal, Eduardo'yu korkutmak yerine, eski kafalı akrabalarının beklentilerini silkeleme kararlılığını güçlendirmişti. Sonunda onlara karşı çıkmış, sırf bekar olduğu için liderliğini reddetmelerine meydan okumuştı. Parlak ve gelecek vaat eden CEO'larını kaybetme ihtimalinden endişelenen akrabaları geri adım atmıştı.

"O sana aşık, değil mi?" Gio'nun acil sesi onu düşüncelerinden kopardı.

"Hayır, değil. O sadece..."

Ama Eduardo'ya davranışından dolayı yeterince suçluluk duyuyordu. En azından onun mahremiyetine saygı gösterebilirdi.

Gio'nun, Eduardo'nun hiçbir kadını evlenmek isteyecek kadar arzulamadığını itiraf ettiğini bilmesine gerek yoktu. Hayatını yalnız geçirmek yerine, en iyi ihtimalle bir arkadaşıyla, güvendiği biriyle evlenebileceğine karar verdiğini bilmesine gerek yoktu. Her şeye rağmen onu hayatı boyunca bağlı kalabileceği biri olarak gördüğü için kalbi sızladı.

"Stella? Ne oldu?"

Onu arzulayan ama kendisi böyle bir bağlılık kurmayı düşünemeyen adam böyle dedi.

Hayatında iki zıt uçta bulunan iki erkeğin olması neredeyse komik olabilirdi. Ama bu korkunç bir durumdu. Ağlamasını bastırdı. Arkadaşı Eduardo'yu hayal kırıklığına uğratmıştı ve kendini de hayal kırıklığına uğratmıştı, Gio'ya olan duygularına kapılmıştı, oysa bu iyi sonuçlanamazdı.

Çocuğuna ve kendisine, onlara ihtiyaç duydukları şeyi asla veremeyecek bir adamın kurbanı olmamak için borçluydu.

Uzun boylu bir figür önüne çıktı, bakışları onun gözlerine saplandı. "Yapamazsın..."

"Gitme vaktim geldi." Sesi boğuk çıkıyordu ama sonunda sözleri ağzından çıkarmıştı.

"Hayır! Onunla evlenmek istemiyorsun. O seni mutlu edemez."

Aylar önce, Gio'nun onu neyin mutlu edeceğini bilmediğini söylemişti. Bugün ise öfkelenemeyecek kadar kederliydi. Bu günün geleceğinden, gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağından korkmuştu. Onu ne kadar severse sevsin, Gio ile birlikte kalmak onu parçalıyordu çünkü Gio haklıydı, ona istediği şeyi veremiyordu. Çocuğu için bütün olması gerekiyordu.

Eduardo ile evlenmeyeceğini söylemek üzereyken, güçlü eller ellerini kavradı. "Bunun yerine benimle evlen."

"Anlamadım?" Bu sözleri hayal etmiş olmalıydı.

"Sen istikrar istiyorsun. Benimle evlen. Birlikte bir bebeğimiz olacak. İkinize de bakacağım."

Stella onun yüzünü inceledi. Koyu renkli kaşları çatılmıştı. Çenesi sıkı, ağzı kapalı ve gözleri sert bir ışıkla parlıyordu.

Sanki nefret ettiği bir şeyi yapmak için cesaretini toplamış bir adam gibi. Gio onu korumaya yemin etmişti. Çocuğuna karşı bir sorumluluk hissediyordu

Bu yüzden, aşk fikrini reddetse de, onlara adını ve desteğini verecekti.

Ama aşk olmayacaktı, en azından ondan. İlk tutku geçtikten sonra muhtemelen ayrı hayatlar sürecektlerdi.

Onun sunduğu desteğe ihtiyacı yoktu.

Stella ellerini çekip geri adım attı. "Kendime ve bebeğime bakabilirim."

Bunu yapabiliirdi. Başarabiliirdi. Belki de müdahaleci babasından uzak, Avustralya'ya gidip yeni bir başlangıç yapardı.

"Bu *bizim* bebeğimiz, Stella." Gio dik durdu, omuzlarını geriye attı ve ellerini ceplerine soktu. "Bana erişim hakkını reddedemezsin."

Kollarını kavuşturup somurtarak baktı. "Ne zamandan beri görüşmek istiyorsun? Baba olmak için uygun olmadığını söylemiştin. Baba olmak *istemiyorsun*."

O konuşmak istedi ama o aceleyle devam etti. "Sevgi veremeyen bir ebeveynle yaşamak nasıl bir şey biliyorum. Bu zehir gibi, Gio. Sen de biliyorsun. Neden bunu bebeğime yaşatmak isteyesin ki?"

Bir adım daha geri çekildi, bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu. "Senden hoşlanıyorum, Gio." *Hoşlanmak!* Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi ama bunu belli etmemeye çalıştı. "Böyle olmayı seçmediğini biliyorum. Seni suçlamıyorum." En azından suçlamamaya çalışıyordu. "Ama beni ve çocuğumu seven bir partner istiyorum. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Morosi sana bunu vermeyecek, ne derse desin," Gio dişlerini sıkarak tısladı. "Seni sevseydi, bir ay beklemezdi, hemen peşinden gelirdi. Anlamıyor musun?"

"Bunun Eduardo ile hiçbir ilgisi yok!" Başını salladı. "O bir arkadaş. Bu benimle, bebeğimle ve ihtiyacımız olan şeyle ilgili."

"Ben." Gio ellerini ceplerinden çıkardı ve yaklaştı. "Bebeğimizin babasına ihtiyacı var. Onun yanında olmalıyım. Orada olmak *istiyorum*."

Stella o yakıcı bakışlara baktı ve kararlılığının sarsıldığını hissetti. Üzüntü onu sardı. Gio'dan ayrılmanın zor olacağını biliyordu ama bu onun kalbini parçalıyordu.

"Ben de senin yanında olmak istiyorum Stella. Seninle birlikte olmak istiyorum."

Parmağıyla saçlarını tararken, parlak bir şey yere düştü. O bunu neredeyse fark etmedi. Onun

ifadesine bakıyordu, kendisi de en az onun kadar acı çekiyordu.

"Seni seviyorum, Stella."

Boğazı sıkıştı, sanki cam parçaları boğazını parçalıyor gibiydi. "Bunu söyleme. Yalan söyleme, Gio."

Acının daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü, ama onun yalanını duymak, paylaştıkları her şeyi alay konusu haline getirdi. Kendine, onu sevmese de, dürüst olduğunu, kendi tarzında şefkatli olduğunu söylemişti. Onun duygularıyla oynaması...

"Bana öyle bakma, Stella. Bu doğru. Uzun zaman önce fark etmeliydim, ama hayatının çoğunda inandığın şeyleri geride bırakmak zor. Aşkı hissedebileceğimi sanmıyordum, ama hissediyorum."

Kollarını ona doğru uzattı, avuç içleri yukarı bakacak şekilde, açık bir jestle. "Sensiz bir hayat düşünemiyorum, Stella. Hayatımızın geri kalanında senin yanında olmak, bir aile kurmak istiyorum..."

"Dur!" O yaklaşmak üzereyken elini kaldırdı. "Uygun bir şekilde fikrini değiştirmiş gibi davranmana gerek yok. Eğer gerçekten çocuğumuzun hayatında yer almak istiyorsan, sana engel olmam. Ama artık rol yapma."

Buna dayanamıyordu. Onun kendisine aşık olduğunu bilmemeliydi. Bilseydi ona bu kadar acımasız davranmazdı. Tek yapması gereken, kendini ele vermeden buradan çıkmaktı.

Gio, ona hayalet gibi gözlerle baktı, ağzı düz bir çizgi gibiydi ve gergin yüz hatlarında kendi duygularını okumak çok cazip geliyordu.

Ama çok uzun süre bir mucize ummuştı. Duygusal gelişimi o kadar zarar görmüş bir adamın eski acısını aşip onu sevebileceğini ummuştı. Birlikte geçirdikleri zamanlar harikaydı ve her geçen gün ona daha da yakınlaşıyordu, duyguları ve ihtiyacı da giderek yoğunlaşıyordu. Ama Gio dikkatli, çekici ve tutkulu olsa da, duygularının değiştiğini hiç ima etmemişti. Ta ki şimdiye kadar.

"Bu bir oyun değil ve bunda uygun olan hiçbir şey yok."

Sesi, gerçekten üzölmüş gibi gergindi ama Stella daha fazla dinleyemedi. Kalbi çarparak, onun etrafından dolaştı, ama aniden durdu.

"O ne?"

Stella yere kaşlarını çatarak sandaletiyle nesneyi itti.

"Lütfen bana inan, Stella. Söylediklerimde ciddiym..."

Gürültülü bir statik uğultu kulaklarını doldurunca geri kalanı kayboldu. Bu olamazdı. Saçma sapan bir şeydi. Yine de duygularını hissetti, acıyı ve inanamama hissini yeni bir şeye dönüştürdü.

"Gio?" Ayaklarının yanındaki buruşuk nesneyi işaret etti.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra ikisi aynı anda eğildiler, başları neredeyse çarpışacaktı. Stella onu önce aldı, Gio'nun parmakları onun parmaklarına değdi, titrek eliyle onu nazikçe avuçladı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yorgun ciğerleri nefes almaya çalıştı.

İnanamıyordu. Ama doğrulup derin, gri gözlere baktığında, gördüğü şey ona bir hata olmadığını söyledi. Titreme o kadar şiddetli bir titremeye dönüştü ki, elinde tuttuğu şeyi neredeyse düşürüyordu.

"Neden bu sende?" dedi, sesi kendisinin değildi. Yutkundığında boğazındaki kasların hareketini izledi. "Bunu ben yaptım, değil mi?"

"Evet."

Stella elindeki nesneye merakla baktı. Kırmızı kağıttan yapılmış, ezilmiş ama hala tanınabilir bir nilüfer. Onu, Amalfi malikanesinden çıkıp bir uçurumun tepesindeki restorana gittikleri gün, bir masa peçetesinden yapmıştı, sonra birbirlerine olan arzuları yemek yeme arzularından daha güçlü olduğu için oradan hızla ayrılmışlardı. O gün yedinci cenneteydi.

Buruşuk origami çiçek, sinirsiz parmaklarından düştü ama Gio onu yakaladı ve sanki sonsuz derecede değerliymiş gibi büyük avucunda nazikçe tuttu.

Kadın şaşkın gözlerini ona kaldırdı ve saf bir özlemle karşılaştı. "Neden?"

"Bir anlık hevesle. Seni izlemek çok ilginçti. Ayrılırken onu aldım ve cebime koydum."

"Bunca zaman cebinde olduğunu bilmiyor muydun?"

"Biliyordum. Senin baban için çalıştığını sandığımda onu atmayı düşünmüştüm. Ama nedense atmadım." Gio'nun dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Son bir aydır masamın çekmecesinde duruyordu."

Stella ağız açık kaldı. "Ama neden?"

Aralarında boşluk kalmayana kadar yaklaştı. Vücudu onu ısıttı, nefesi yüzünü okşadı.

"Villa Rosa'da geçirdiğim o hafta, daha önce kimseyle paylaşmadığım bir deneyimdi. Hatıra saklama dürtüsünü açıklayamazdım, senin beni büyülediğin gerçeği dışında. Bir süreliğine bunun, inandırıcı yalanlara kanmamam gerektiğini hatırlatmak için olduğunu kendime inandırdım, ama bu doğru değildi."

Gio elini tuttu, parmaklarını birbirine geçirdi ve o da buna izin verdi.

"Ayrı kaldığımız süre boyunca seni özledim, Stella. Özlememe çalışmadım ama bu imkansızdı. Birbirimize olan tutkumuzu doyurana kadar seni aklımdan çıkaramadım. Ama buraya geldiğinden beri bunun daha fazlası olduğunu anladım. Çok daha fazlasını *hissediyorum*, ama bunun ne anlama geldiğini anlamam uzun zaman aldı. Gerçekle yüzleşmekten korkuyordum. Senden sadece seks istemiyorum, Stella. Aşk istiyorum."

Bir an durdu ve göğsü kuvvetle yükseldi. Onun göğsünde ise kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

"Seni tüm inatçı, kusurlu kalbimle seviyorum. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Sadece beni terk etmemi isteme."

Ağızını açtı ama konuşamayacak kadar şaşkındı, çünkü karşısındaki adamın tamamen samimi olduğuna şüphe yoktu. Söylediklerinde ciddiydi.

Aşık bir adamdan başka kimse yıpranmış bir kağıt çiçeği saklamazdı.

"Bir aile olmak istiyorum," diye devam etti. "İyi bir baba olabileceğimden emin değilim, ama benden daha çok çaba gösterecek bir adam yok."

Kalbi, onun şüpheleri, babası yüzünden kusurlu olduğuna inanması yüzünden acıdı.

"Harika bir baba olacaksın. Biliyorum." "Stella?"

Gözlerini kırıştırdı, gözleri yaşlarla doldu. "Bebeğimiz sana sahip olduğu için çok şanslı olacak. İkimize sahip olduğu için."

Gio kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Beni kabul edecek misin?" Sesinde hem inanamama hem de zafer duygusu vardı.

"Tabii ki. Seni çok uzun zamandır seviyorum. Nasıl reddedebilirim ki?"

Bakışları sevinç doluydu ama ağzı sert bir ifadeyle kapalıydı. "Beni seviyor musun?" O başını salladı ve Gio onu daha sıkı sarıldı. "Tüm şüphelerime rağmen beni sevdin mi?" Onun bunu sindirdiğini gördü. "Seni incittiğim için özür dilerim sevgilim. Sen daha iyisini hak ediyordun."

Stella ellerini onun göğsüne koydu ve hızlanan kalp atışlarını hissetti. Kalbi, onunki gibi hızla atıyordu, ama onun gibi güçlüydü. Gio'ya aşkını ve hayatını güvenle emanet edebileceğinden kesinlikle emindi. Aniden dünya parlak bir ışıkla aydınlandı.

"O geçmişte kaldı, Gio. İkimiz de hatalar yaptık. Annem, böylece öğrendiğimizi söylerdi."

"Öyleyse, ilişkiler hakkında, özellikle de aşk hakkında çok şey öğreniyorum." Gülümsemesi biraz soldu. "Daha fazla hata yapabilirim. Bu benim için yeni bir şey."

"Benim için de."

Bir an düşündükten sonra, kendine güvenen ve karşı konulmaz gülümsemesi geri döndü ve kadının kalbi şarkı söyledi. "Birlikte öğreneceğiz, birlikte hatalar yapacağız ve ihtiyacımız olduğunda birbirimizi destekleyeceğiz."

Bunlar, aşkı hafife alan ya da birlikte bir hayat kurmanın kolay olduğunu düşünen birinin sözleri değildi. Bunlar, geleceğin hem zorluklar hem de kutlamalar getireceğini bilen bir adamın sözleriydi. Kendi içindeki şeytanlarla yüzleşmiş ve yoluna devam etmiş bir adamın. Mutluluğu kurmaya kararlı bir adamın.

Stella, böyle bir adamı sevmekten ve onun da kendisini sevmesinden dolayı heyecanlanmıştı ve onur duymuştu. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Öyle, değil mi?"

Onu kollarına aldı, kaldırdı ve sert göğsüne yasladı.

"Ne yapıyorsun?"

Başını eğip alnına, burnuna ve dudaklarına hafif öpücükler kondurdu. Dudakları birbirine yapıştı ve tanıdık, ateşli bir sıcaklık alevlendi.

Adam başını kaldırıp onu içeriye taşıdığı anda, bakışları Stella'nın içini eritti. "Pratik yapıyorum. Seni mutlu etmekte iyi olmak istiyorum."

"Zaten yapıyorsun." Nefesi kesilmiş gibiydi.

"Sen de beni mutlu ediyorsun. Ne kadar mutlu ettiğini anlatamam."

O, onu yatak odasına taşıırken, kollarını onun boynuna doladı. "Söylemene gerek yok, anlıyorum."

Çünkü dünyada ondan daha mutlu bir kadın yoktu.

EPILOG

"Harika partiler düzenlemeyi çok iyi biliyorsun, Stella."

Terası geçerken durdu ve yaklaşan uzun boylu adama döndü.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi. Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum. Çok sayıda göz alıcı partiye katıldığınızı biliyorum."

"Hiçbiri bu kadar eğlenceli değil."

Terastan çimlere ve su kenarına kadar uzanan kalabalığı incelediler. Güneş batıyordu ve bahçe, yaprakların arasına yerleştirilmiş ışıklar ve renkli ışıklar saçan dekoratif fenerlerle muhteşem görünüyordu.

Konuklar, özel dikim akşam kıyafetleri, görkemli elbiseler ve nefes kesici mücevherlerle muhteşem görünüyorlardı. Garsonlar, yiyecek ve kaliteli şaraplarla dolu tepsilerle onlara hizmet ediyordu.

Ama çocuklar da vardı. Bazıları çalılıklarda saklambaç oynuyordu, ama çoğu bir hikaye anlatıcısının etrafındaki minderlere toplanmıştı. Hikaye anlatıcısı yere çapraz bacaklı oturmuş, sözleriyle çocukları büyülemişti. Stella bu manzarayı izlerken gülümsemesi yumuşadı. Yetişkinlerin konuşma sesleri ve yaylı dörtlüsünün çaldığı müzik arasında çocukların kahkahaları ve heyecanlı nefes alıp verişleri duyuluyordu.

Arkadaşı onu dikkatle inceledi. "Gerçekten mutlusun, değil mi Stella?"

"İnanılmaz derecede mutluyum. Hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum."

"O zaman evlenmemiş olmamız iyi olmuş." Eduardo sırtıttı. "Ne büyük bir hata olurdu. Sen Gio ve çocuklara sahip olamazdın, ben de Ginevra ve küçük Nico'ya sahip olamazdım."

Dramatik bir şekilde titredi, bakışları Avrupa'nın en önde gelen sanayicilerinden biriyle konuşan mavi ipek giysili kadına kaydı. Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, kadının bakışlarıyla buluştu ve kollarında uyuyan çocuğa başını salladı.

"Gitmeliyim, Stella. Yola çıkma zamanı geldi."

"En azından çok uzağa gitmene gerek yok." Eduardo ve Ginevra birkaç dakika uzaklıkta bir villa satın almışlardı. "Gelip iyi geceler diyeceğim."

"Bana bir şey söyle," diye fısıldadı Eduardo, terası geçerken. "Enzo ve karısı burada ne arıyor? Kardeşlerinle anlaşılamadığını sanıyordum."

Stella, çimlerde keyifli bir grubun parçası olan erkek kardeşi ve yengesine doğru baktı. "Aramızı düzelttik. Meğer kardeşim babam için çalışmaktan nefret ediyormuş ve ikisi de Sicilya'da mutsuzmuş. Ben ayrıldığımda, onlar da kaçmanın mümkün olduğunu anladılar. Enzo, motor sporları endüstrisinde finans sorumlusu olarak çalışmaktan çok memnun. Bu onun tutkusu ama bunu gerçekleştiremeyeceğini düşünüyordu. Artık babamla uğraşmak zorunda olmadıkları için ikisi de daha sevimli oldular."

Stella, babasının rejimi altında acı çeken tek kişinin kendisi olduğunu düşünmüştü. Kardeşi ve yengesinin başarılı olduğunu görünce, Gio ile birlikte onlarla daha mutlu bir ilişki kurabilmeyi umdu.

Diğer kardeşini bir daha göremeyeceğinden şüphe duyuyordu. Babalarının hastalığı nedeniyle Rocco, varis rolünü sağlamlaştırmaktan memnun görünüyordu. Stella, babasının kalp krizi geçirdikten sonra onunla iletişime geçmeye çalışmıştı, ancak babasının bir daha onunla konuşmak istemediği söylenmişti. Pişmanlık duymuştu, ancak incinmemişti çünkü şu anda hayatında çok fazla pozitiflik ve sevgi vardı. Affetmez bir adamın kendisi üzerinde güç sahibi olmasına izin vermeyecekti.

Stella, Ginevra'ya iyi geceler dilediğinde, bir hareket ve ses dalgası oldu. "Anne. Anne!"

Kollar bacaklarına dolandı ve iki çift gri göze baktı. Kalbi sevinçle doldu ve artık o kadar tanıdık gelen sıcak bir sevgi dalgası, hayatından eksik olduğu zamanları neredeyse hatırlayamayacak kadar.

"Merhaba, canlarım." İpeksi saçlarını düzeltti ve yanaklarını okşadı. "Ama Rosalba, Pietro, babanız nerede? Size uzun uzun hikaye anlattıktan sonra onu geride bırakmadınız, değil mi?"

Çocuklar başlarını salladılar ve neşeye gülümsediler. Arkadan sıcak kollar onu sardı ve tanıdık, sert bir vücuda doğru çekti. Stella başını Gio'nun omzuna yasladı, kanı sevinçle kaynıyordu.

Bu mutluluktu.

Çocukları, sevgili kocası ve arkadaşları. Hatta istediği işi de bulmuştu, gölün aşağısında güzel bir oteli yönetiyordu. Bu, Gio'nun düşün hediyesiydi ve o da zamanını bu oteli yenilemek ve geliştirmek için harcamıştı. Ancak şimdilik, çocukları küçük olduğu için yarı zamanlı çalışıyor ve tam zamanlı bir yönetici tutmuştu.

"Çok şanslıyım," diye fısıldadı.

Çocuklar arkadaşlarına veda ediyordu ve yetişkinler yorgun çocukları toparlamakla meşguldü, onu duymadılar.

Sadece bir kişi duydu. Hayatını paylaştığı ve hayallerini gerçekleştiren adam. Boynunun yanına öpücük kondurarak onu kendine sıkıca sarıldı ve derin sesi içini titretti.

"Benim kadar şanslı değilsin, kalbim. Bana hayat ve umut, güneş ışığı ve mutluluk verdin. Seni seviyorum, Stella. Her zaman seveceğim."

O döndü. "Ben de seni her zaman seveceğim."

Dudaklarını onun dudaklarına bastırırken, gümüş rengi gözleri saf bir sevinçle parladı.

Emmy Grayson'ın Enemy In His Boardroom kitabından bir alıntı okumaya devam edin.

Mills & Boon®

Gelecek ay

**YÖNETİM KURULU ODASINDAKİ
DÜŞMAN**

Emmy Grayson

"Gidersen, sözleşme ihlali nedeniyle seni ve şirketini dava ederim."

Öfkesi üzerime sıcak ve güçlü bir dalga gibi çöküyor. Cildime çarpıyor, altına sızıyor. Hava keskinleşiyor, sadece öfkeyle değil, bu kadına karşı bir daha asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim tek şeyle.

Arzu.

Birbirimize bakıyoruz, iradelerimiz çatışıyor, nefeslerimiz karışıyor. Dudakları aralanmış, nefes alış her saniye daha da düzensiz hale geliyor.

Onun gitmesine izin vermeliyim. Aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmalı ve bir daha onunla asla iletişime geçmemeliyim. Hiçbir kadın benim kontrolümü bu kadar zorlamamıştı, hele ki benim yaşadığım kuralları bir kenara atmamı sağlayacak kadar. O tehlikeli.

Ama onun gitmesine izin vermek başarısızlık olur. Ve Aura Geothermal onun uzmanlığına ihtiyaç duyuyor.

"Seçiminizi yapın Bayan North."

Yanaklarında utançtan kızaran bir kızarıklık olmasına rağmen, çenesini yukarı kaldırıyor. Kararlı duruşuna saygı duymamak elde değil.

"Benim için zaten karar verdiniz, Bay Valdasson."

Okumaya devam et

**Yönetim Kurulu Odasındaki
Düşman**

Emmy Grayson

Gelecek ay satışı sunulacak

millsandboon.co.uk

Telif hakkı © 2025 Emmy Grayson

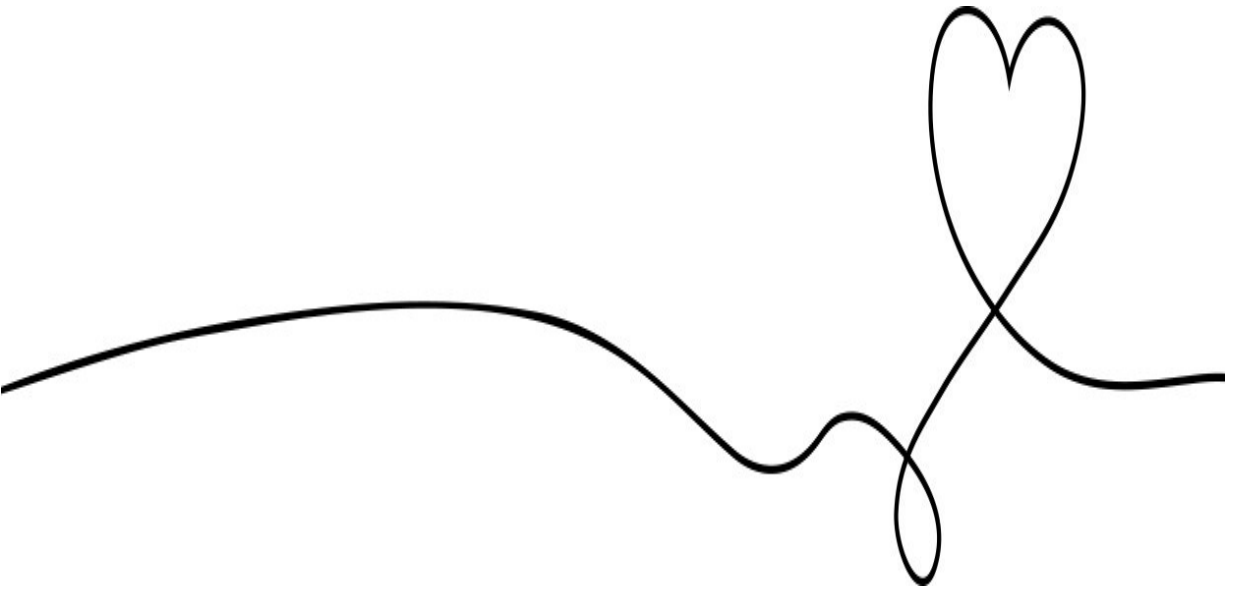
MILLS & BOON

Özel indirimler, inanılmaz fırsatlar ve yarışmalar için bugün Mills & Boon e-posta bültenine kaydolun.

Romantizmin tadını çıkarmak için en iyi yol!

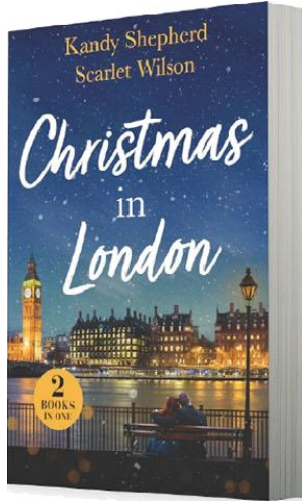
KAYDOLMAK İSTİYORUM!

Mills & Boon e-postalarını tamamen ücretsiz olarak alabilirsiniz ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

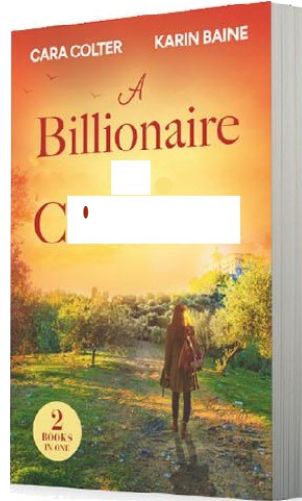

MILLS & BOON TRUE LOVE İÇİN ŞIK
MILLS & BOON TRUE LOVE!

Introducing
Love Her zaman

”

Aşkın merkezde olduğu, bayılacağınız romantik hikayeler. Aynı iç açıcı hikayeler, şık yeni görünüm!

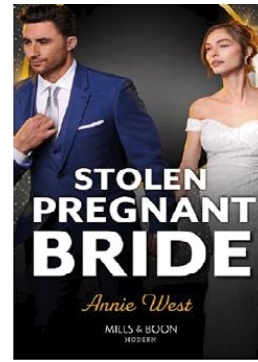
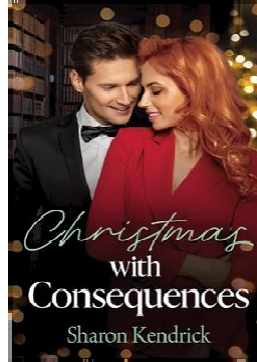
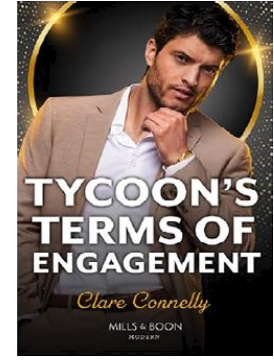
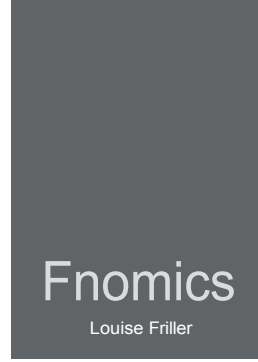
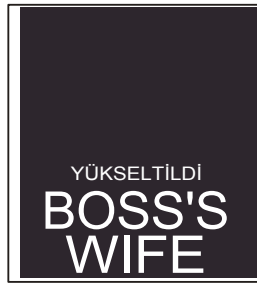
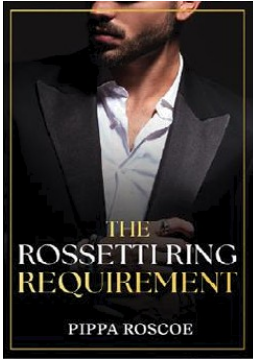
Yepyeni görünümümüzü kaçırmayın

ŞİMDİ SATIŞTA

MILLS s. BOON

MILLS & BOON MODERN'DEN MILLS & BOON MODERN

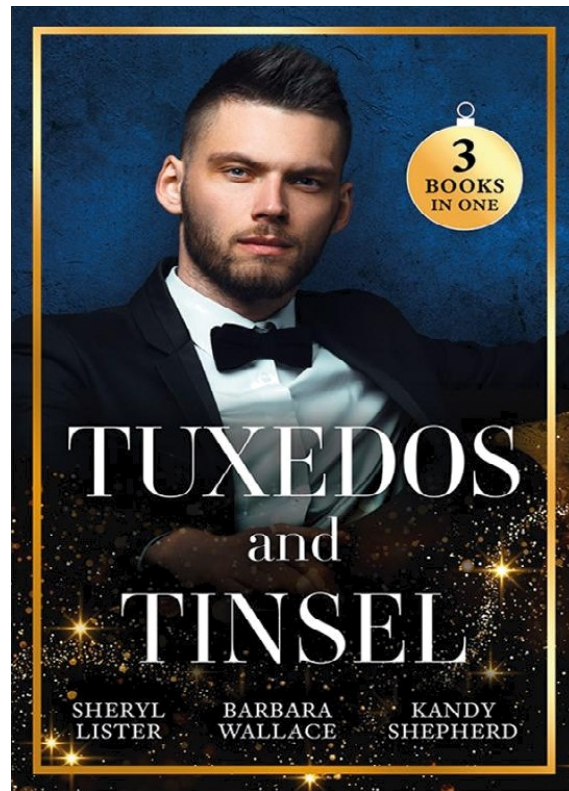
Arzu, drama ve nefes kesici
romantizmin tadını çıkarın — tutkunun sınır tanımadığı bir dünyada!

ŞİMDİ

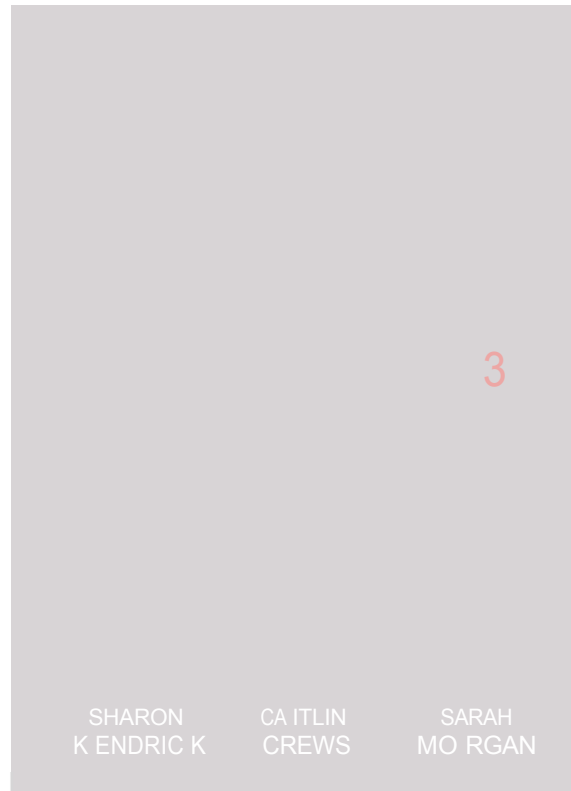
Her ay yayınlanan sekiz modern hikaye, hepsini şu adreste bulabilirsiniz:

millsandboon.co.uk

millsandboon.co.uk
adresinde mevcuttur

OUT NOW!

millsandboon.co.uk
adresinde mevcuttur.

MILLS & BOON

YAYINEVİ HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Faz II,
Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Yayıncılık Yeni Zelanda
Birim D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncıları Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

Dublin

HarperCollinsPublishers

Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin

1

D01 C9W8, Irlanda

<http://www.harpercollins.co.uk>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

